3 milioane de exemplare vândute

Calendar Girl

VOL. 4

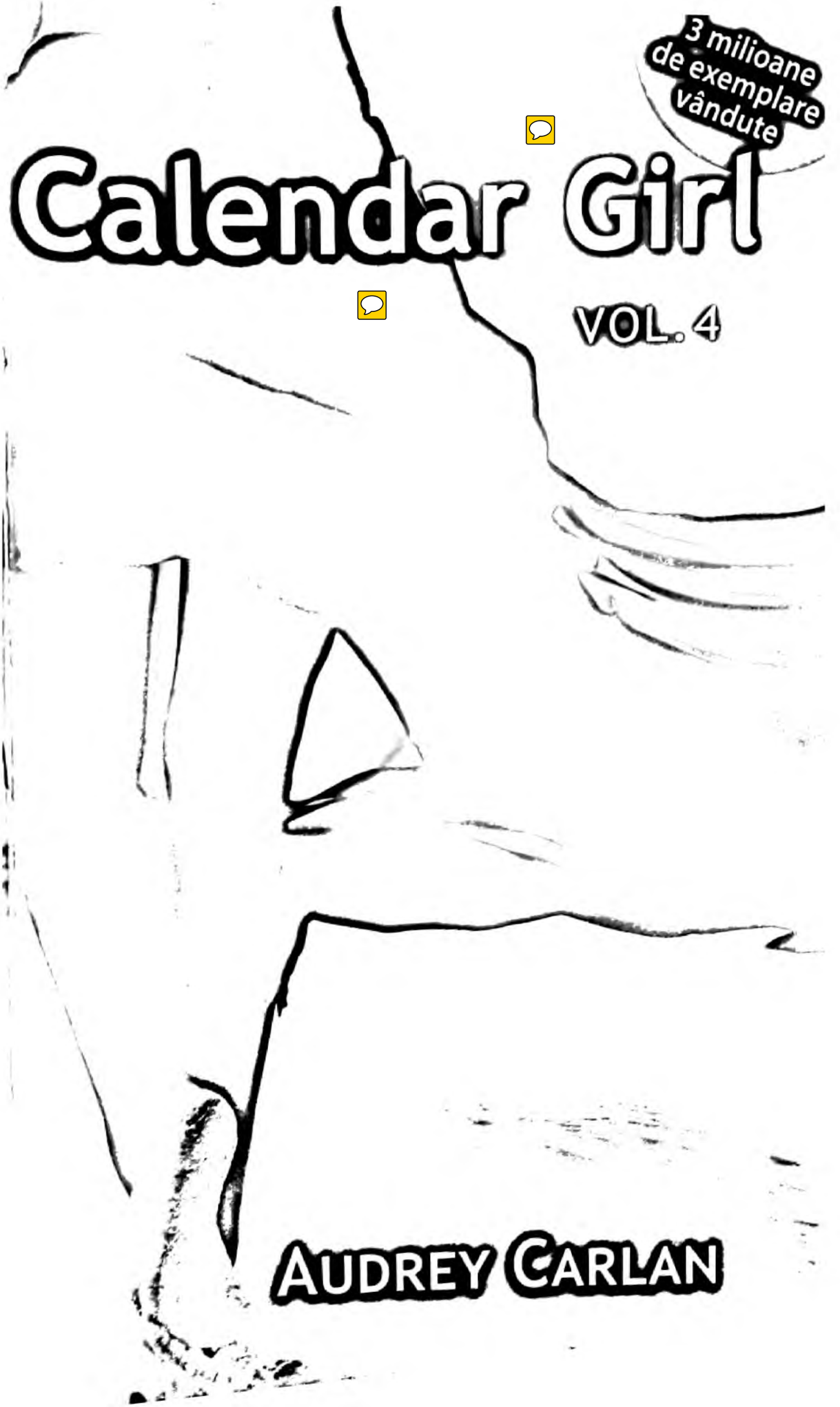

AUDREY CARLAN

AUDREY CARLAN

Calendar Girl

Volumul 4: OCTOMBRIE-DECEMBRIE

Traducere de
ANA OMĂT

UNIVERS

OCTOMBRIE

Drue Hoffman,
A fost o călătorie îndelungată,
iar când am început-o,
tu mi-ai oferit ajutor și îndrumare
când aveam cea mai mare nevoie de ele.
Îți mulțumesc că mi-ai împărtășit din știința ta,
că mi-ai oferit sprijinul și prietenia ta.
Sper că-ți vor plăcea acest volum
și bărbatul excentric Drew Hoffman.

Capitolul 1

Liniște. Asta m-a întâmpinat când am intrat în casa lui Wes din Malibu. *Casa mea*. Nu știu la ce mă așteptam. Poate că mi-a trecut prin cap că universul se va deschide brusc și va livra raiul pe pământ sub forma bărbatului meu, în siguranță pe pământ american, în confortul casei noastre. Pentru că, până la urmă, asta era. Casa *noastră*. Wes a vrut cu tot dinadinsul ca eu să-mi schimb modul de gândire cu privire la ceea ce Gin numește conacul din Malibu. Cealaltă variantă, mi-a spus Wes, ar fi să ne găsim ceva nou împreună. Nu am vrut asta. Sincer, prefer să mă afund în tot ceea ce înseamnă el. În întregime. Unic. Prea puțin spus. Glorios.

Wes a muncit din greu pentru tot ceea ce a acumulat la o vârstă atât de fragedă. Nu era lăudăros, nici lacom. Liniile clare și decorul lejer implorau să fie folosite și vorbeau despre mentalitatea lui. Trecând prin încăperile goale și întunecate, m-am reconectat cu lucrurile lui, dar ceva se schimbase. Era diferit. Am privit în jur cu ochi analitici și am studiat diferențele subtile față de ultima oară când fusesem acolo, cu două luni în urmă.

Pe polița de deasupra șemineului din piatră era o statuetă de treizeci de centimetri a unei balerine cu piciorul întins în față și ridicat în sus. Își ținea glezna cu mâinile deasupra capului în timp ce stătea în echilibru pe poante. Era a mamei. Ea se ridica pe vârfuri, se arcuia pe spate și îmi arăta exact cum trebuie să execute această mișcare o balerină. Mama mea a fost dansatoare în Vegas, dar, înainte de asta, a fost dansatoare de balet clasic și contemporan. Adoram să o privesc mișcându-se. În timp ce făcea curățenie prin casă, se răsucea pe o muzică pe care nu putea să o audă decât ea. Părul negru îi cădea până în talie și îi

flutura în jurul corpului ca o capă întunecată. La cinci ani, credeam că mama mea e cea mai frumoasă femeie din lume și o iubeam ca pe nimeni altcineva. Iubirea nu-și avea locul, dar statuia da. Își avea locul de onoare pe poliță și, oricât mi-aș fi dorit să o trântesc, să o las să se sfărâme de podea, am lăsat-o acolo. Dacă n-aș fi dorit să o păstrez, piesa ar fi fost donată. Uneori amintirile dor, chiar și cele cu adevărat frumoase.

M-am întors și am cercetat livingul. Pe o masă din capăt era o fotografie înrămată pe care am recunoscut-o. Maddy. Era din ziua dinainte de a începe facultatea. O urmărisem prin toată universitatea ca un cățel pierdut. Mads, pe de altă parte, țopăia ținându-mă de mână și legănându-și brațul în același timp. Am trecut dintr-o sală în alta, în timp ce ea îmi prezenta toate cursurile și manualele pe care spunea că le va studia. Fericirea ei era exuberantă și mă delectam cu ea știind că în acel moment fata mea, surioara mea mai mică, avea să realizeze ceva extraordinar. O făcuse deja. Eram mai mult decât mândră de ea. Avea posibilități uriașe și nimic nu avea să o țină în loc.

Continuându-mi călătoria în bucătărie, am găsit un colaj de imagini agățate cu magneți de frigider. Diferite fotografii pe care le dezlipisem de pe frigiderul din apartamentul meu minuscul erau acum aici. Maddy, Ginelle, tata. Erau și câteva noi. Fotografii pe care nu le-am printat eu. Wes și cu mine. Una de la cină și un selfie pe care l-am făcut împreună în pat, în care nu ni se vedeau decât fețele. Cred că el le-a adăugat aici. Ăsta a fost începutul. Mi-am trecut degetul peste zâmbetul arogant al lui Wes. Atât de încrezător și de sexy, ținându-mă strâns în brațe în patul lui. Mi s-a strâns pieptul și l-am masat ca să-mi treacă durerea. În curând. O să ajungă acasă în curând. Trebuia să am credință. Să am încredere în călătorie. Acum, mai mult decât oricând, aveam nevoie să cred în cuvintele pe care mi le tatuasem pe picior.

Intrând în ceea ce devenise dormitorul nostru, m-am oprit încremenită, cu gura căscată și ochii de dimensiunea unor farfurii.

– Vai, să-mi trag palme!

M-am holbat uluită la imaginea care se uita şi ea fix la mine. Imaginea mea.

Era ultimul portret pe care mi-l făcuse Alec în februarie, în picioare pe puntea de la observatorul astronomic, admirând priveliştea oraşului Seattle. Părul îmi flutura în spate ca un evantai de bucle de abanos. În ziua aceea mă simţisem eliberată. Eliberată de povara pe care tatăl meu mi-o aşezase, nechibzuit, pe umeri şi de necesitatea de a fi orice şi-ar dori clientul să fiu – totul a dispărut în acel moment de linişte. În acel moment, am fost numai Mia, o fată care vedea pentru prima oară adevărata frumuseţe în peisajul din faţa ochilor ei.

Nu-mi venea să cred. Weston achiziţionase cea mai scumpă piesă creată de Alec cu mine. Sigur, în conversaţiile noastre din timpul anului, îi povestisem până la urmă despre Alec. Mă rog, nu detaliile problematice, doar chestiuni de bază. Am insistat să-i povestesc despre artă, despre cum m-a schimbat fiecare operă, cum m-au făcut să văd viaţa, iubirea şi pe mine însămi mai clar. Eram în pat, dezbrăcaţi, strângându-ne în braţe când i-am spus cât de mult îi datorez lui Alec pentru această lecţie. Cum mi s-a părut incorect să-i iau banii după tot ce mi-a oferit el, dar nu aveam ce să fac.

Am scos telefonul, am derulat lista de contacte şi am apăsat pe butonul de apelare.

– *Ma jolie*, cui datorez plăcerea extremă de a-ţi auzi vocea? a răspuns Alec cu tonul lui dulce, erotic, care mi-a amintit de momente mult mai bune, mai fericite, petrecute sub francezul păcătos.

M-am întors şi m-am cocoţat în pat, picior peste picior, holbându-mă la fotografie.

– Ăăă... nu-mi vine să cred...

În loc să termin, am întors telefonul şi am făcut o fotografie operei lui, i-am trimis-o şi mi-am dus telefonul înapoi la ureche. Am auzit sunetul mesajului meu prin telefon.

– Mia, *parle moi*, eşti bine?

Avea un ton îngrijorat.

Îmi tremura vocea în timp ce studiam fiecare faţetă a frumuseţii care atârna în faţa mea, deasupra patului lui Wes. A patului meu şi al lui Wes.

– Verifică-ţi mesajele.

– Nu-mi place genul ăsta de comunicare, *chérie*.

– Fă-o, totuşi, am gemut eu, sperând că m-am făcut înţeleasă.

Am auzit câteva clicuri.

– Ah, *mais oui*, te vezi pe tine, *non*?

Există momente în viaţă când o persoană doreşte să întindă o mână prin telefon şi să-l sugrume pe cel cu care vorbeşte. Acum era unul dintre acele momente.

– Îţi scapă esenţialul, Alec. De ce mă văd *pe mine* în dormitorul iubitului meu?

Alec a oftat.

– *Ma jolie*, ai un *copain*? Un iubit?

Cuvântul rostogolit cu accentul lui franţuzesc aproape că m-a făcut să uit enervarea că nu pricepe.

– Ţi-ai luat un angajament pe viaţă. *Félicitations!* m-a felicitat, continuând să nu-mi răspundă ce căuta acolo opera de artă.

Am gemut.

– Alec, scumpule, fii atent.

A scos un mormăit.

– O, *chérie*, te bucuri mereu de atenţia mea. Mai ales când eşti goală. Îmi amintesc exact cum era să te am în braţele mele în luna aceea. Mai ţii minte, *oui*?

– Alec, nu o luăm acum pe panta amintirilor. Am nevoie de răspunsuri. De la tine. Cum a ajuns fotografia asta în dormitorul meu?

A chicotit, apoi a oftat.

– Mereu doreşti informaţii. Poate că s-a vrut o surpriză, *compte tenu de votre amant*.

Franceza mea era ruginită, din moment ce nu o studiasem, nici nu vorbisem prea mult cu Alec în ultimele câteva luni, dar, în esenţă, spusese că a fost o surpriză din partea iubitului meu.

– A cumpărat-o Wes?

– Nu chiar.

Spinarea mi-a devenit rigidă şi am strâns din dinţi atât de tare că puteam să sparg pietre cu ei.

– Nu-i momentul să o faci pe sfiosul. Scuipă tot, franţuzule.

A scos un sunet ca şi cum s-ar fi înecat.

– Scuipatul e un obicei prost, unul pe care nu-l am.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am trântit pe spate pe pat.

– Alec… l-am prevenit eu.

– Iubitul tău nu a plătit pentru tablou, a spus el deslușit.

– Atunci, cum a ajuns aici?

Să obţin informaţii de la francezul meu când era evident că nu vrea să mi le ofere era mai greu decât să faci un bărbat să amâne un orgasm iminent după câteva runde serioase. De-a dreptul imposibil.

Într-un târziu, a oftat.

– *Ma jolie*, o să fiu sincer cu tine, *oui*?

De parcă ar fi trebuit să răspund – ştia ce vreau, totuşi am făcut-o.

– *Oui. Merci.*

– Iubitul tău l-a sunat pe agentul meu. Voia să cumpere *Adio, dragoste*. Am refuzat să o vând.

Asta m-a surprins. Un artist care creează artă special pentru a fi vândută şi împărtăşită lumii refuză să vândă?

– De ce? N-are nici un sens.

A mormăit din nou neutru.

– Asta e şi gata. Te iubesc şi am vrut să fiu sigur că frumuseţea ta e apreciată de oamenii potriviţi. Am reguli legate de fiecare tablou. Sunt două de care nu aveam de gând să mă despart.

– Şi care ar fi cele două?

Vocea lui a scăzut până la mormăitul acela sexy pe care îl cunoşteam atât de bine.

– Îmi place să ne văd în momentele noastre de iubire. Am atârnat *Dragostea noastră* în camera de lucru din vila mea din

Franța. *Je ne pouvais pas m'en séparer*, a adăugat el, iar eu mi-am stors creierul încercând să combin cuvintele în ceva cu sens.

În mare, cred că a spus că nu suporta să se despartă de ea. Am izbucnit în râs.

– Alec, asta-i o prostie. Ideea expoziției era să-ți împărtășești arta cu lumea.

– O, dar vreau să fie văzută zi de zi de ochii potriviți. Le-am vândut pe celelalte, unor tipi pe care i-am aprobat și cu care am discutat personal.

Am clătinat din cap și mi-am trecut limba peste buzele uscate. Emoțiile se învârteau înăuntrul meu, văzând tabloul, vorbind cu Alec, fiindu-mi dor de Wes. Mă simțeam ca după o tornadă. Încercam să adun laolaltă bucățile sfărâmate ale gândurilor și sentimentelor mele, chiar dacă nu se potriveau unele cu altele.

– Și tabloul ăsta? Cum a ajuns aici?

– Am vorbit cu Weston al tău. Mi-a spus cine e, mi-a explicat că e la curent cu termenii relației noastre. Mă așteptam la *grabuge*.

– Gramaj?

Se aștepta la gramaj? Poftim?

– *Merde. Non.* Cum se spune... ce artă?

La asta am pufnit în râs.

– Ceartă? am întrebat eu râzând.

– *Oui.* Ceartă. Totuși, a fost un adevărat domn. A spus că a văzut pe internet fotografiile expoziției și că dorește să le achiziționeze.

– Să *le* achiziționeze. Adică pe toate?

– *Oui.*

Alec a răspuns ca și cum n-ar fi fost nimic neobișnuit. Mie mi se părea extrem de neobișnuită ideea că surferul meu cel relaxat vrea să cheltuiască milioane pe tablouri... pe mine. Cu siguranță aveam de discutat, la întoarcerea lui, despre întrebuințarea incorectă a dolarilor câștigați cu trudă. *Doamne, sper că se întoarce.*

M-am ridicat și am mers repede prin casă, uitându-mă în toate camerele. Nu am mai găsit nici o altă imagine a mea privindu-mă.

– Păi...

– I-am spus că nu. Că nu poate avea decât una și că, dacă alege corect, i-o vând.

Doamne. Alec e un tip ciudat. Complex, special, iubitor, demonstrativ, poruncitor, devastator de bun la pat, dar bizar de-a dreptul. Pe de altă parte, nu așa sunt toți artiștii? Nu poți să le cataloghezi sau să le etichetezi firea ciudată, pentru că majoritatea oamenilor nu reacționează în același fel.

– Și?

– A ales bine. Te-a ales pe tine.

Felul în care s-a exprimat mi-a trimis panglici de furnicături în sus și-n jos pe brațe. Mi le-am masat, strângându-mă singură în brațe, din moment ce nu era nimeni să o facă în locul meu.

– Toate sunt cu mine, Alec.

– *Non*. Celelalte erau momente din viața ta, experiențe și niște lucruri pe care le-ai simulat de dragul artei. Acea imagine unică era rezultatul direct a ceea ce ești tu astăzi. Și a vrut-o. Așa că l-am lăsat să te aibă.

Cuvântul „aibă" a sunat ciudat în gura lui.

– Ce înseamnă asta?

– Consideră-l un cadou pentru tine și pentru el. Pentru dragostea voastră.

– I-ai dat iubitului meu o imagine care valorează un sfert de milion de dolari?

– De fapt, asta valora o jumătate de milion.

– Futu-i!

– Mia. *Je t'aime*. Oricum aveam de gând să-ți dau jumătate din banii de pe ea. Așa, tu primești o amintire frumoasă a ceea ce ești în fiecare zi. Îmi place la nebunie că a agățat-o deasupra patului pe care-l împărțiți. Nu se putea alege un loc mai bun pentru imaginea aceea.

Am suspinat și lacrimile mi s-au adunat în ochi.

– Și eu te iubesc pe tine, știi asta? În felul nostru.

Vorbeam serios. A început să râdă.

– *Oui*. Știu, *ma jolie*.

Şi, la fel ca numele tabloului, a încheiat conversaţia cu două cuvinte:

– Adio, dragoste.

Speram că nu e ultima oară când îl aud pe francezul meu cu gura spurcată. Chiar dacă, într-un fel, ne dăduse practic binecuvântarea mie şi lui Wes, încă-l doream în viaţa mea. Avea să fie pentru totdeauna parte a călătoriei mele şi aveam să-l iubesc până în ultima zi a vieţii mele. Doar că pe Wes îl iubeam mai mult. Eram *îndrăgostită* de el şi voiam să vină acasă.

Noaptea a fost mai rece decât ultima oară când fusesem acolo, dar eram răcită de săptămâni întregi. M-am uitat la stele şi m-am întrebat dacă Wes poate să le vadă acolo unde e. Chiar dacă mi-am promis că-l voi lăsa pe el să ia contact cu mine, am scos telefonul şi l-am sunat. A intrat direct mesageria vocală. Explozii puternice de tensiune mi s-au prelins prin vene în timp ce-mi recăpătam suflul, încercând să nu mă las cuprinsă de panică pentru că nu răspundea. Probabil că dormea. Omul se vindeca după o rană de glonţ în gât, pentru numele lui Dumnezeu. *Calmează-te, Mia. Ai vorbit ieri cu el.*

– Alo… ăăă… eu sunt. Voiam doar să-ţi aud vocea în seara asta. Sunt acasă. Ăăă… în Malibu.

Privirea mi s-a îndreptat spre valurile întunecate şi îndepărtate ale oceanului. Când am vorbit, îmi tremura vocea.

– În casă e linişte. Nu ştiu unde e Judi.

Valurile s-au izbit de mal şi vântul mi-a luat părul, făcându-mă să-mi fie şi mai frig.

– Îmi place că mi-ai despachetat lucrurile. Sau poate că Judi a făcut-o, cu toate că sper că tu ai fost cel care a dorit să combine vieţile amândurora într-una.

Am început să trag de cusătura blugilor.

– Wes, Doamne, mi-e atât de dor de tine. Nu vreau să dorm singură în patul nostru.

Oricât am încercat să le opresc, mi-au dat, totuşi, lacrimile, iar câteva trădătoare mi s-au prelins pe obraz. Nu ştiam ce să-i mai spun ca să înţeleagă câtă nevoie am de el. Cât îl doresc. Nu credeam că aş putea duce o viaţă frumoasă fără să-l am pe el.

– Să nu mă uiți, am șoptit și am închis telefonul.

Pentru noi, aceste cuvinte însemnau la fel de mult, dacă nu chiar mai mult decât orice jurăminte ne-am fi putut face unul altuia. Am mai aruncat o privire spre cer, m-am întors și m-am dus în vechiul meu dormitor. Dacă nu puteam avea ceea ce îmi doream, nu voiam nici să dorm în patul nostru.

Imponderabilă. Așa mă simțeam. M-a învăluit o amețeală, în timp ce mă cuprindeau niște brațe puternice. M-am ghemuit mai aproape, la căldură, frecându-mi nasul, inhalând mirosul lui masculin familiar. Cele câteva nopți în care putusem dormi adânc fuseseră mereu pline de acest miros. În loc să mă împotrivesc, în noaptea asta aveam să-i cedez. Să las bucuria de a-l avea aici, cu mine, având grijă de mine, să mi se strecoare în oase, să se încolăcească în jurul inimii mele și să o protejeze. Mi l-am imaginat pe Wes ducându-mă în pat. În patul nostru. Perna mirosea a el, a ocean, a nisip și încă a ceva care era Wes în stare pură. Stăruia acolo. Mi-am frecat fața de bumbacul moale.

– Mi-e dor de tine...

Vocea îmi era întretăiată, iar o lacrimă mi-a alunecat din ochi.

O atingere ușoară, ca de pană, mi-a șoptit lângă obraz:

– Sunt aici. Cu tine.

Visele sunt minunate prin capacitatea lor de a fi și crude, și splendide. Îmi dau ceea ce doresc doar ca să dispară la lumina zilei.

Am deschis ochii brusc și, în epuizarea mea, am văzut o siluetă. A lui.

– Nu mă părăsi. Rămâi aici.

Am clipit repede, încercând să-mi țin ochii deschiși. Fereastra era deschisă, lăsând să intre aerul rece dinspre ocean. M-am ghemuit sub pătura grea, trăgându-mi-o până la bărbie. Apoi am fost cuprinsă de căldură și nimic altceva. Un braț mi s-a încolăcit în jurul taliei și m-am bucurat de vis. De senzația de a-l avea aproape, ținându-mă în brațe, și de răsuflarea lui pe gâtul meu.

Trupul lui solid s-a lipit de spatele meu, iar eu m-am apropiat și mai tare de Wes cel imaginar, fără să-mi pese că nu era cu

adevărat acolo. Aveam să pretind că este şi, pentru o noapte, aveam să dorm. Mi se părea atât de real felul în care mă ţinea în braţe, în care îşi trecea nasul prin părul meu, pe gâtul meu, pe umărul meu. Mi-am încleştat mâinile pe braţul din jurul taliei mele şi l-am tras între sânii mei, lipindu-mi buzele de încheieturile degetelor lui, inspirând esenţa lui până în adâncul sufletului. Suficient ca, atunci când aveam să mă trezesc a doua zi, să păstrez impresia că fusese acolo. Oftatul lui greu mi-a răvăşit părul din dreptul urechii. Au început să-mi curgă lacrimile şi am închis ochii, nedorind ca mirajul să dispară. Într-un târziu, căldura din spatele meu, senzaţia de pace care mă înconjura mi-au învăluit durerea şi teama în noaptea aceea.

A vorbit din adâncul visului.

– Dormi, iubito. Sunt aici. Nu te mai las să pleci.

– Asta-i bine, am mormăit eu către Wes cel din vis şi l-am strâns mai tare, în timp ce Moş Ene era pe cale să-şi ia ultima victimă.

Braţele lui Wes m-au cuprins mai tare, aducând la suprafaţă o sclipire de recunoaştere. Fiecare parte din Wes cel din vis m-a atins într-un fel sau altul. Aşa cum ar fi făcut-o dacă ar fi fost acolo. Am oftat şi m-am lăsat să mă cufund.

Sunetul vocii lui Wes părea îndepărtat, trunchiat atunci când a vorbit.

– Nu te-am uitat, Mia. În fiecare zi în care am fost plecat, ai fost chiar aici, lângă mine. Am trăit din amintirea ta.

Capitolul 2

Un infern furios de căldură mi se prelingea pe suprafaţa pielii, ondulându-se pe fiecare curbură până când a devenit fierbinte, arzător. Greutatea de deasupra focului îmi îngreuna mişcările. Mi-am încercat picioarele şi am descoperit că sunt blocate. Coapsele îmi erau strânse sub un picior păros. Stai aşa. Ce? În timp ce creierul mi se reconecta, totul în mine a încremenit. Inima a început să-mi bată atât de tare că părea o tobă pe pieptul meu, suficient de tare încât să o trezească pe persoana care dormea în spatele meu. Pielea mi-a devenit într-o clipită lipicioasă, iar anxietatea a făcut să mi se învârtească receptorii fricii.

Foarte încet, am manevrat membrele îmbibate de frică şi m-am pregătit să lovesc. Mi-am strâns mâna într-un pumn şi mi-am pregătit cotul să împungă, să se îndoaie şi să se răsucească, aşa cum am fost învăţată în şcoala generală să fac în caz de incendiu. Numai că atunci era „Opreşte-te. Aruncă-te. Rostogoleşte-te". Am repetat refrenul în minte. „Loveşte. Rostogoleşte-te. Aruncă-te." Adică aruncă-te din pat şi fugi cât te ţin picioarele.

Am auzit un geamăt masculin din spate, iar extremităţile care mă ţineau m-au strâns şi mai tare.

– Te aud cum gândeşti.

Avea vocea răguşită de somn.

Tocmai când mă pregăteam să lovesc şi să încerc bine pregătita mea metodă lovitură-rostogolire-aruncare, vocea aceea mi-a străpuns planul ca o lamă ascuţită printr-o panglică de satin. În jurul meu a început să trepideze o nouă senzaţie, iar pielea de găină mi-a cuprins tot corpul, urmată de fiori de necontrolat. Mi-au dat lacrimile şi m-am întors. Strânsoarea de moarte m-a

eliberat cât să mă pot mișca. Acum eram față în față cu singurul bărbat pe care îl doream mai mult decât îmi doream să respir.

Wes.

Lacrimile au început să curgă. Mâna lui s-a ridicat și mi-a cuprins obrazul.

– Ți-a fost dor de mine?

A zâmbit, iar eu m-am pierdut cu totul.

Rapid ca un ninja, l-am întors pe spate și i-am încălecat coapsele. O parte foarte impresionantă a corpului său era și ea gata să mă salute, dar aveam să trec mai târziu la ea. Gura mea se mișca deja. I-am depus săruturi pe fiecare centimetru al feței. Pe toată fruntea, pe amândoi obrajii, pe bărbia nerasă, care îmi gâdila buzele. Am evitat gâtul, pe care un bandaj îi proteja rana.

Doamne, nu-mi vine să cred că e aici în carne și oase.

Într-un târziu, mi-am lipit buzele de ale lui. A deschis imediat gura. Am așteptat mai puțin de o jumătate de secundă să-l fac să fie al meu.

Avea limba caldă, umedă, tot ce am visat de două luni încoace. I-am cuprins fața în palme, iar limbile noastre au dansat. Mâinile lui Wes se plimbau pe spatele meu, în sus și în jos, coapsele lui se împingeau în centrul plăcerii mele, alinându-mă la fel de mult ca și cum ar fi aprins un chibrit peste dorința care ardea în mine.

Fără să-i dau drumul la buze, m-am așezat în genunchi ca să-mi pot scoate chiloții. După aceea, am apucat de boxerii lui, trăgându-i cât am putut de tare, până când materialul s-a adunat în jurul degetelor mele de la picioare, apoi i-am tras în jos pe picioarele lui. A terminat el treaba, aruncându-i la o parte și apucându-mă de șolduri. Avea scula lungă, groasă și tare ca piatra, erectă și mândră, așteptând să ajungă la locul ei.

Nu era nevoie de preludiu, atingeri fine sau cuvinte sexy. Asta nu era dragoste, nici futai cu o persoană de care ți-a fost dor după o despărțire lungă. Nu, era pur și simplu *revendicare*. Animalică și totuși plină de un sentiment neostoit de adorație și nevoie carnală.

M-am ridicat încă o dată, stârnind o picătură preseminală din vârful erecției lui groase, gemând și salivând de dorința de a-l suge, dar aveam încă nevoie de conexiunea intensă. M-am așezat cu putere și am țipat în timp ce sulița groasă, încordată a intrat brusc în mine. Aerul mi-a fugit din plămâni, iar centrul plăcerii mele s-a strâns pulsând pe toată lungimea rigidă din mine. Lăsându-mă să cad peste el, mi-am lipit podul palmei de pieptul lui, deasupra inimii, și m-am uitat fix în ochii lui verzi strălucitori.

– Wes – l-am bătut ușor pe piept –, ești real.

– Iar tu ești o desfătare pentru ochii obosiți.

A tras aer în piept, iar ochii lui mi-au spus totul. Cât de dor i-a fost de mine. Cât mă dorea. Și cum l-a adus acasă dragostea noastră.

– Doamne, ești înnebunitor de frumoasă.

M-a strâns de șoldurile cărnoase, lăsându-mi vânătăi din cauza intensității cu care a făcut-o. Nu-mi păsa. Îi doream semnul pe mine. Să știu că mi l-a dat însemna fizic că e acasă, că e acolo în persoană, ca să mi-l dea. Nu aveam să-l mai las să plece niciodată.

Wes și-a ridicat mâinile spre maioul meu, iar eu l-am tras peste cap și l-am aruncat la o parte. Apoi m-am legănat deasupra lui. El a tras aer în piept printre dinți și a închis ochii.

– Nu închide ochii!

Îmi tremura vocea.

Wes și-a lins buzele și m-a lipit de el în așa fel încât scula lui abia dacă mai era înăuntrul meu înainte de a lăsa gravitația să-și intre în rol și să mă trântesc la loc. Am icnit amândoi când a intrat adânc. Scula lui s-a umflat, iar eu am strâns.

– De ce, iubito? m-a întrebat el, împingându-se în mine.

Penisul tare ca piatra se freca de punctul perfect dinăuntrul meu.

I-am mângâiat fața, atingându-i fiecare trăsătură cu vârfurile degetelor, ca să mă asigur că e real. Când am ajuns la buze, el mi-a supt și mi-a mușcat ușor degetele, transmițându-mi un fior

de extaz pur prin tot trupul. Păsărica mea s-a strâns, iar umezeala a făcut lipicioasă zona de întâlnire a trupurilor noastre.

M-am legănat înainte și înapoi, în sus și în jos, iar el m-a lăsat pe mine să impun ritmul.

– De ce? m-a întrebat din nou, jucându-se cu sfârcurile mele, trăgându-le și alungindu-le până când au ajuns niște puncte dureroase care implorau căldura gurii lui.

Fixându-mi mâinile pe pieptul lui, m-am ridicat și apoi m-am prăbușit la loc, strivindu-mi clitorisul de osul lui pelvian.

– La naiba, iubire! Ai să mă faci să termin.

– Ăsta-i și planul.

Și să-i distrag atenția de la întrebare.

Wes n-a fost de acord. Mi-a fixat talia jos, împiedicându-mă să mă mai mișc. Eram ca țintuită de perete, doar că eram prinsă cu o bucată gigantică, pulsândă și suculentă de carne bărbătească. Am gemut, fiind atât de plină, dar interzicându-mi-se plăcerea de a-l călări până la orgasm.

– Spune-mi.

Mi-am legănat capul, eliberând tensiunea din gât, care părea să fi fost acolo toată viața mea.

– Iubitule, în visele noastre avem ochii închiși, am spus eu simplu.

Era un răspuns, unul vag, care ascundea adevărul.

– M-ai visat mult?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere, mergând direct în inima fricii sâcâitoare pe care o simțeam acum. Că o să mă trezesc singură, distrusă și cu o gaură în inimă atât de mare că întregul Ocean Pacific s-ar fi putut scurge în ea fără să mă înece.

La început n-am răspuns, până când el a început să-și învârtească scula în mine, cu o mișcare circulară, făcându-mi clitorisul să pulseze și restul trupului să se cutremure.

– M-ai visat mult, iubito?

Am dat din cap că da și mi-am mușcat buza, bucurându-mă de fiecare spasm dinăuntrul meu. Nu voiam să mai plece din mine. Ca să fiu sinceră, nu voiam să mai plece niciodată. Punct.

– Ai terminat gândindu-te la mine?

Ochii lui străluceau, un verde întunecat, de pădure, și avea pupilele lărgite.

Am oftat și m-am relaxat când m-a lăsat să-mi mișc șoldurile, urmărind cu înverșunare cea mai mică formă de eliberare.

Trăgând ușor aer în piept, i-am răspuns. Aș face orice pentru el, chiar dacă mă face să mă rușinez. A venit acasă.

– Uneori. De obicei, dispăreai și mă trezeam singură într-un pat străin.

M-a apucat de șolduri, ajutându-mă să mă împing în sus, și mi-a controlat ritmul în timp ce am coborât înapoi, centimetru cu centimetru. Scula lui groasă se împingea ușor în țesuturile sensibile, transmițându-mi până în adâncuri fiorii inevitabilului orgasm.

– Nu închide ochii, am repetat eu.

– Nu plec nicăieri.

Wes s-a ridicat și s-a împins până când torsul lui s-a sprijinit de capătul patului. Scula lui a intrat imposibil de adânc și am icnit, lăsându-mi capul pe spate, cu tot părul căzându-mi pe spate și gâdilându-mi fundul și lui coapsele. M-a apucat cu o mână de talie și cu cealaltă a început să se plimbe în jos, pe șira spinării, apoi în sus, mângâindu-mi spatele între omoplați, până când și-a trecut degetele prin părul meu și l-a apucat... cu putere. M-a silit să ridic capul până când privirile noastre s-au întâlnit.

Trasul de păr și căldura cu furnicături de la rădăcini au făcut durerea să se metamorfozeze rapid în plăcere. Am gemut cu gura peste a lui.

– Asta, iubito. Asta avem. Tu și cu mine. Asta m-a ținut în viață. Îți datorez viața.

I s-au umplut ochii de lacrimi în timp ce se uita fix la mine ca și cum mi-ar fi putut vedea direct în suflet.

Am clătinat din cap și mi-am umezit buzele cu limba, atingându-l și pe el în tot acest timp. Am oftat când două lacrimi gemene i-au alunecat pe față.

– Nu, Wes. Eu trăiesc pentru tine. Tu mă faci să cred că merit mai mult. Şi tu, iubitule, eşti mai multul meu... iar asta înseamnă totul.

Ne-am cuprins unul altuia feţele în palmă în timp ce buzele noastre se întâlneau, primind, oferind, iubind. Ce credeam înainte că înseamnă dragoste nu era nimic în comparaţie cu asta. Ştiam că nu voi mai iubi pe altcineva cu toată fiinţa mea aşa cum îl iubeam pe Weston Channing al III-lea.

S-a tras înapoi, mi-a acoperit faţa de sărutări, încă penetrându-mă cu toată lungimea lui. Părea că e mulţumit doar să fie înăuntrul meu, să împărţim acelaşi trup.

– Am să mă căsătoresc cu tine în curând.

Răsuflarea lui era caldă în urechea mea, dar cuvintele erau de-a dreptul ardente, stârnind căldura chiar din adâncul inimii mele spre exterior. M-am strâns în jurul lui şi a gemut.

– Asta a fost o cerere în căsătorie?

Mi-am mişcat şoldurile, amintindu-i unde eram conectaţi. Plăcerea de a-l avea acolo, tare şi hotărât, era un afrodiziac în sine. Am oftat, m-am ridicat în genunchi, m-am tras în afară câţiva centimetri şi apoi m-am aplecat din nou, înteţind din nou focul acela.

El a gemut şi s-a jucat iar cu sfârcurile mele, înainte de a se apleca şi a cuprinde unul în gura lui mare. I-am ţinut capul la pieptul meu, încântată să îl am din nou acolo. Mă dureau sfârcurile de nerăbdare. Wes a supt cu putere, trăgându-se înapoi şi lăsându-l să-i cadă din gură. Saliva lui lucea pe sfârc în lumina dimineţii. O imagine sexy care imita ce se întâmpla mai jos.

– Nu te cer în căsătorie, pentru că nu ai posibilitatea de a spune nu, a spus el înainte de a-şi răsuci limba în jurul sânului neglijat.

– Chiar aşa? am oftat şi mi-am mişcat şoldurile, căutând o frecare mai intensă.

A gemut cu gura pe sânul meu.

– Trupul ăsta îmi aparţine.

A supt cu putere din sfârc, transmiţându-mi fiori de plăcere în jos, în spirală, şi umezindu-mă incredibil de tare. Buzele

lui au trecut pe pielea sub care inima îmi bătea cu viteză. Inima asta îmi aparţine. Mi-a lins şi sărutat pielea, iar mâinile i s-au unit pe ceafa mea. Buzele lui s-au apropiat de ale mele.

– Dragostea asta *ne* aparţine.

Şi-a întărit declaraţia cu un sărut profund, ameţitor, cutremurător.

Weston avea dreptate. Chiar ne aparţinea această dragoste şi, în următoarea oră, mi-a arătat exact cum era iubirea noastră şi eu mi-am pierdut iar şi iar minţile.

* * *

L-am privit pe Wes dormind, i-am urmărit fiecare respiraţie după ce am făcut dragoste. Nu mă gândisem niciodată că simplul act de a-l privi pe bărbatul pe care-l iubesc dormind, respirând îmi va aduce atâta linişte, dar aşa a fost. Mă şocase de-a dreptul când mă trezisem cu el lipit de spatele meu. Şi totuşi, în timp ce îmi treceam degetele prin părul lui, îmi venea greu să cred că e acasă, în siguranţă. Arătând mai rău din cauza extenuării, dar viu şi dormind lângă mine.

Uşa dormitorului s-a deschis din senin şi a intrat Judi. M-a fixat cu privirea mai întâi pe mine, apoi pe Wes. Vraful de aşternuturi curate îi tremura în mâini şi a oftat. Am zâmbit. Faţa lui Judi s-a luminat şi s-a înroşit drăgălaş. A lăsat repede prosoapele şi cearşafurile lângă comodă, s-a întors şi a ieşit din cameră.

M-am dat uşor jos din pat, mi-am tras pe mine tricoul alb pe care îl purtase Wes şi am lăsat să mă înconjoare parfumul lui. Am ieşit în vârful picioarelor din dormitor şi m-am dus la bucătărie, acolo unde Judi scotea cutii cu mâncare din dulap. Îi tremura mâna când a aşezat pe blat amestecul pentru clătite.

– Judi?

Am ocolit blatul, iar ea s-a oprit în loc, cu umerii căzuţi. Deodată, s-a întors şi m-a strâns în braţe de mi-au pârâit oasele.

– Băiatul meu a venit acasă. Mulţumesc lui Dumnezeu din ceruri.

Lacrimile i se amestecau cu râsul, iar eu continuam să o ţin în braţe.

– Acum putem fi o familie.

Iar. Acel cuvânt care începuse să însemne mai mult ca orice pentru mine.

– Dacă e după Wes, s-ar putea să se întâmple mai devreme decât crezi.

A făcut un pas înapoi, apucându-mă cu mâinile de antebraţe. A încruntat din sprâncene şi a ridicat capul.

– Cum aşa? Te-a cerut...?

Şi-a dus o mână delicată la gură în timp ce făcea ochii mari.

– Drăcuşorul!

Avea un ton entuziast şi uluit.

– Nu mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

Judi s-a încruntat şi a pus mâinile în şolduri.

– Poftim?

Am clătinat din cap, mi-am lăsat privirea la acelaşi nivel cu a ei şi i-am oferit ceea ce-şi dorea.

– M-a *anunţat* că o să ne căsătorim.

Femeia care, în afară de mama lui, petrecuse cel mai mult timp având grijă de el a zâmbit.

– Ţi-am zis, când îşi pune ceva în minte, mereu iese cum vrea el.

S-a întors şi a scos tava pentru plăcinte, tigăi şi alte ustensile de gătit de care avea nevoie.

– Ce faci?

M-am uitat la ceas. Abia trecuse de prânz.

– Vă fac amândurora un mic dejun de bun venit să-l ţineţi minte, iubito.

Sigur că ne face. Lasă în seama lui Judi să-şi arate fericirea gătind o porţie de iubire adevărată. Şi chiar aveam de gând să mănânc până la ultima îmbucătură. Stomacul meu începea deja să scoată zgomote la gândul unei mese gătite acasă. Din Texas nu mai mâncasem o masă la care să nu ciugulesc din farfurie şi să nu dau mâncarea deoparte.

Îmi făceam o cafea când o pereche de braţe calde, puternice m-au apucat de talie.

– Mm, nu erai acolo când m-am trezit, nu-mi place asta.

Tonul lui dădea clar de înțeles că nu glumește. Era ciudat venind din partea tipului meu relaxat. Mai mult decât ciudat. M-am sprijinit de el râzând. Tâmpla mea s-a izbit de ceva dur și abraziv.

– De când? am încercat să fac mișto de comentariul lui.

Nu-mi plăcea schimbarea asta bruscă în personalitatea lui. Înainte, când mai dormisem în același pat, cel care se trezea primul îl lăsa pe celălalt să se odihnească. Era ca o regulă. Acum, lucrurile stăteau diferit.

– Nu-mi pune întrebări la care nu vrei să afli răspunsuri, m-a prevenit el, cu o voce mai dură decât de obicei.

Wes cel lejer care fusese dintotdeauna era încă acolo, dar părea îngropat sub această versiune lipsită de strălucire a personalității lui.

Iritarea de la tâmpla mea avea o margine ascuțită care m-a împuns.

– Au!

Am ridicat mâna și mi-am trecut degetele peste materialul aspru.

– Futu-i!

Un mormăit plin de durere combinat cu un șuierat i-a ieșit pe gură lui Wes în timp ce mâinile lui s-au strâns mai tare în jurul taliei mele.

M-am răsucit și am cercetat ceea ce mă rănise. Pe o parte a gâtului avea un bandaj mare și alb pe care-l văzusem cu coada ochiului înainte de a sări pe el ca o nimfomană flămândă de sex. În mijloc avea o pată stacojie care se făcea mai roșie cu fiecare secundă.

– Vai, Doamne, împușcătura ta. Rahat! Ar fi trebuit să fiu mai atentă.

Atunci mi-a trecut prin minte că mai avea părți nu tocmai perfecte. M-am uitat la el cu un ochi mai critic acum, că nevoia de a completa conexiunea fusese satisfăcută. Pieptul lui Wes era brăzdat de semne și vânătăi. Pe unul dintre antebrațe avea

o serie de pete care arătau a arsuri. I-am cercetat rănile cu degete tremurânde.

– Iubitule...

Nodul din gât m-a împiedicat să vorbesc.

– Sunt bine. Suntem amândoi acasă şi putem trece peste asta.

Avea o voce gâtuită. Un spasm de furie trecea ca un cuţit prin fiecare cuvânt mormăit.

– Dar nu eşti.

M-am aplecat şi i-am sărutat fiecare rană în curs de vindecare şi cicatrice pe care le-am putut găsi. Cea mai îngrijorătoare era cea de la gât.

– De ce nu s-a vindecat mai bine rana de glonţ?

– S-a deschis la câteva zile după operaţie şi a trebuit cusută din nou. S-ar părea că trebuie să stai în pat *tot* timpul ca să previi mişcările bruşte care ar putea să deschidă o rană.

A rânjit şi eu m-am încruntat. Ştiind că am fost înnebunită cât a fost plecat. Pentru el trebuie să fi fost de zece ori mai rău. Puteam doar să-mi închipui ce fel de pacient fusese.

Continuând să-i cercetez corpul şi să-i evaluez fiecare leziune, am remarcat că semnele de pe antebraţul lui stâng arătau acum ca nişte crestături de bici de un roşu violent, ca nişte cratere cu crustă în mijloc. Am vrut să-mi lipesc gura de una dintre ele, el m-a apucat de gât şi a clătinat din cap că nu.

– Nu. Nu vreau ca perfecţiunea să-ţi fie întinată de urâţenia asta.

Avea fălcile încleştate şi ochii ca nişte găuri negre abia mărginite de verde ca smaraldul.

Fără să-i iau în seamă cuvintele, m-am uitat cu atenţie la unul dintre semne. El a închis ochii şi a strâns şi mai tare din fălci.

– Ochii, iubitule, i-am reamintit dorinţa mea de mai devreme.

Ştiam că era încă furios din cauza răpirii, iar singura cale de a trece peste asta era să o facem împreună. Trebuia să deschidem rănile acelea psihologice şi să lăsăm să se scurgă toată urâţenia ca să le putem vindeca.

Wes şi-a aţintit privirea asupra mea. I s-au umflat nările în timp ce eu insistam asupra rănilor. Menţinând contactul vizual, mi-am lipit buzele de una dintre arsurile noduroase, pe cale de vindecare. Dacă proveneau de unde credeam eu că provin, pentru că o văzusem pe una dintre gorilele lui Blaine aplicând acest tip de pedeapsă, însemna că radicalii îşi stinseseră ţigările de braţul scumpului meu Wes. I-au torturat pielea frumoasă, sărutată de soare, lăsându-i amintiri despre locul în care a fost. Voiam să şterg amintirile acelea cu ceva frumos.

Aşa că am făcut singurul lucru pe care puteam să-l fac. I-am sărutat fiecare semn în parte, arogându-mi dreptul de proprietate asupra lor.

– Acest trup îmi aparţine, am şoptit propriile lui cuvinte, ducându-i mâna la piept.

Mi-am lipit buzele pe inima lui, am sărutat şi am lins locul aşa cum făcuse şi el. A gemut încetişor şi profund, dar a rămas cu ochii deschişi.

– Inima asta îmi aparţine.

Mi-am trecut limba peste buze, m-am ridicat în vârful picioarelor şi l-am luat de umeri, cu grijă să nu ating partea rănită de pe gâtul lui. Lipindu-mi buzele de ale lui, am rostit şi ultimele cuvinte:

– Dragostea asta ne aparţine.

Apoi l-am sărutat, prelung şi apăsat, cu fiecare gram de iubire pe care îl ţinusem în mine în ultimele două luni.

– Voi doi aveţi de gând să vă mângâiaţi toată ziua sau să mâncaţi festinul pe care vi l-am pregătit? a strigat Judi din partea cealaltă a bucătăriei, întrerupând ceea ce cu siguranţă ar fi devenit o nouă rundă de sex violent, exact acolo unde ne aflam.

Wes a râs cu buzele încă lipite de ale mele. M-a ţinut cu o mână de talie, ca trupurile noastre să rămână lipite unul de altul, iar cu cealaltă m-a apucat de fund şi m-a strâns serios. A început să-mi crească un fior de excitaţie între picioare.

Mi-am frecat nasul de al lui.

– Avem o eternitate la dispoziţie, iubitule. Hai să mâncăm. Eşti prea slab, am spus eu, simţindu-i coastele când mi-am trecut mâna peste pieptul lui gol.

Slăbise, dar asta nu afecta perfecţiunea muşchilor şi a abdomenului lui tare. Proeminenţele al dracului de sexy ale oaselor din dreptul şoldurilor lui erau un pic mai pronunţate, aproape ca nişte săgeţi îndreptate direct spre centrul fascinaţiei mele. I-am prins în palmă scula, pe jumătate erectă deja.

– Mai târziu? am făcut o promisiune, formulată ca o întrebare.

El m-a apucat de fund şi s-a lipit de clitorisul meu. Doamne, putea să ajungă la punctele mele fierbinţi fără ca măcar să încerce.

– Bine, iubito, dar eşti a mea. Toată ziua şi toată noaptea.

Am pufnit, mi-am ridicat părul într-un coc nearanjat în vârful capului şi l-am prins cu cordonul pe care îl aveam în jurul taliei. Mi-au căzut câteva şuviţe pe faţă, în timp ce ochii lui păreau să se plimbe pe picioarele mele goale, unde avea o bucată generoasă de coapse de privit, şi pe piept, unde materialul se desfăcea şi se întindea pe toată lăţimea şi greutatea sânilor mei goi. M-a pătruns cu privirea, ceea ce a avut ca efect imediat faptul că am strâns din coapse ca să eliberez câte ceva din presiune.

– Neanderthal, m-am răstit la el şi i-am făcut cu ochiul.

El a păşit apăsat spre mine, şi-a trecut un braţ în jurul taliei mele şi mi-a lipit pieptul de al lui. S-a aplecat aproape de urechea mea şi mi-a şoptit:

– Vai, iubito, nici n-ai idee. Am supravieţuit numai cu gândul la acest trup, la buzele tale roz în jurul sculei mele şi căldura păsăricii tale strânse în jurul meu. Am de gând să mă arunc ca omul peşterii pe curul tău.

Avea respiraţia aspră şi îmi gâdila urechea. Cuvintele lui m-au incitat şi excitat, până când a încheiat cu:

– Am nevoie de tine. Am nevoie de tine. Pentru totdeauna.

M-am topit în jurul lui.

– N-am putea sări peste micul dejun? am sugerat eu plină de speranță, cu glas tare, sexul meu grăbindu-se deja de excitație, dorindu-și să fie invadat.

– O, nu, nu, nu săriți! Am făcut un festin pentru venirea acasă a băiatului meu. Veniți încoace, amândoi! ne-a bodogănit Judi cu un pufnet exagerat.

Wes și cu mine nu ne-am putut stăpâni râsul. Starea noastră de extenuare, inimile întremate și nevoia incontrolabilă de a avea conexiune fizică unul cu altul ne făceau isterici.

– Bine, Judi, mâncăm, mâncăm, a consimțit Wes.

Am vrut să mă bosumflu, ceea ce am și făcut, până când m-am așezat la barul pentru micul dejun și mi s-a oferit o farfurie aburindă plină cu bacon, ouă și clătite cu fructe alături. Aruncând o privire spre farfuria lui Wes, am văzut același lucru. Ceva din asta m-a izbit cu o doză imensă de bucurie. Să-l văd pe Wes cum geme luând o mușcătură din clătitele proaspete mi-a catapultat foamea până la niște proporții extreme. Nu după multă vreme, mi-am îndesat atâta mâncare pe gât că trebuia să fiu rostogolită afară din bucătărie.

– Judi, te-ai depășit pe tine însăți, a spus Wes, terminând tot din farfurie.

A început să clipească somnoros din ochi. Trecuse într-o lună prin mai multe decât trec majoritatea oamenilor într-o viață.

– Ce zici de un duș? am sugerat eu.

S-a ridicat și m-a apucat de mână, ajutându-mă să mă ridic de pe scaun.

– Absolut. Ia-o înainte.

Am chicotit și mi-am legănat șoldurile pornind în fața lui spre dormitorul matrimonial.

– Vrei doar să te uiți la fundul meu.

– Exact!

Capitolul 3

Încăperea era plină de aburi când am păşit sub şuvoiul de apă. Wes avea un duş din acela ca o ploaie aşezat sus de tot în cabină, care umplea spaţiul cu şiroaie plăcute de apă caldă. Mai erau alte două capete de duş fixate de o parte şi de alta a spaţiului rectangular, ca să ofere putere maximă pentru spinări şi piepturi cu dureri. Având în vedere că principalul hobby al lui Wes era surfingul, eram sigură că jeturile pentru masaj în spate şi în faţă erau necesare ca să elibereze ceva din tensiune după o rundă lungă în îngheţatul Ocean Pacific.

Wes a intrat în baie, şi-a lăsat să cadă pantalonii de pijama şi a deschis uşa din sticlă. Mi-am lăsat privirile să cutreiere fără ruşine pe tot trupul lui gol. Îşi scosese bandajul de la gât. O linie care-l cresta din faţa jugularei până în spate, la ceafă, era punctată de o mulţime de mici cusături.

M-am apropiat cât am îndrăznit de mult, erecţia lui groasă împungându-mă în stomac, şi m-am mişcat suficient cât să văd urmările rănii produse de împuşcătură. Am ridicat timid o mână spre gâtul lui. S-a încordat, dar mi-a permis să studiez rana fără să mă împiedice bandajul.

– Cum de ai supravieţuit cu asta? am întrebat eu, ştiind că majoritatea oamenilor împuşcaţi în gât sângerează până mor aproape pe loc.

– Gina, a spus ea ca şi cum asta îmi răspundea la întrebare.

M-am încruntat, dându-mi seama că nici nu am întrebat dacă ea mai trăieşte sau nu.

– Ea a reuşit să scape?

A dat scurt din cap. Din încordat, trupul lui s-a transformat în piatră, numai de la o singură întrebare.

– Teoretic, da.

Atât a spus, iar eu nu i-am cerut să dezvolte. Wes era acasă şi avea să-mi spună ce s-a întâmplat când avea să fie gata. Nu ştiam prea multe despre aceste lucruri, dar ştiam destul de bine că a forţa pe cineva să le retrăiască imediat putea avea efecte negative. Nu voiam să-l forţez pe Wes. În schimb, voiam să-i aplic teoria ţine-l-aproape-şi-înconjoară-l-cu-dragostea-ta. Aceea pe care o folosise şi el cu mine când recunoscusem ce s-a întâmplat cu Aaron. Aveam să insist mai târziu să primesc informaţii.

– Asta-i bine, iubitule.

A înghiţit în sec şi m-a apucat de talie, strivindu-mă la pieptul lui.

– Când m-au împuşcat, ea a acţionat repede. A acoperit rana şi a folosit suficientă presiune cât să mă împiedice să pierd prea mult sânge până când a ajuns echipa la mine. Am ieşit primul.

Mi-am trecut un deget peste rană.

– Te doare?

– Da. Ori de câte ori mă mişc sau înghit, a recunoscut el.

Dorind să-i abat mintea de la durere şi să revenim la dispoziţia sărbătorească, m-am aplecat şi l-am sărutat în jurul cusăturilor, mişcându-mă spre pieptul lui.

– Ce-ai zice dacă te-aş face să te simţi mai bine?

Wes a rânjit, cu ochii strălucind de dorinţă. Şi-a umezit buzele cu limba, iar eu am privit dornică fâşia aceea de carne, dar mai era o bucată din el care cerea atenţie.

Sărutându-i pieptul, mi-am târât limba spre mijloc, până la buric, apoi m-am trântit în genunchi pe gresia udă şi rece. Wes a apucat prosopul pe care îl atârnasem de bară şi l-a aruncat pe jos. Apa a stropit materialul bej, închizându-l la culoare. M-am încruntat, iar el a dat din cap spre picioarele mele.

– Pentru genunchii tăi. Nu vreau să te doară.

Am zâmbit, mi-am îndesat prosopul împăturit sub genunchi şi l-am apucat de şolduri. M-am aplecat spre el, trecându-mi gura deschisă peste partea de jos a abdomenului lui. El

s-a sprijinit de faianță și de geamul din partea cealaltă. Plină de dorință, mi-am încolăcit mâna la baza penisului lui și l-am ținut ferm. Sulița i s-a încordat spre fața mea, cu capul lat, ca o cască, aproape atingându-mi buza inferioară. Fără a-mi lua privirea din ochii lui, mi-am trecut limba peste deschizătura mică.

– Futu-i!

A închis ochii și a gemut.

– Deschide ochii, Wes.

Cuvintele au ieșit pripite și chinuite. Una dintre mâinile lui s-a strecurat la ceafa mea și m-a apucat de păr.

– Mia, scumpa mea, sunt aici, așteptând ca femeia mea să-și înfășoare buzele frumoase pe scula mea și să mă facă să uit de orice în afară de dulcele paradis al gurii ei.

Când Wes îmi vorbea murdar în timpul sexului, folosind tonul acela autoritar al lui, îmi pierdeam mințile. Panglici de electricitate mi-au sfârâit prin vârfurile degetelor și prin tot corpul, încălzindu-mi clitorisul, care a început să pulseze dureros.

Înainte să apuce să mai rostească alt cuvânt, i-am luat toată scula mare, până în fundul gâtului, dintr-o singură mișcare.

– Fir-ar al dracului, ce minunat! Al naibii de bine! a răcnit în timp ce eu îmi umflam obrajii, jucându-mă cu limba pe dedesubt.

Adoram faptul că e atât de vocal în timpul sexului. Să-l duc iar și iar pe bărbatul meu pe înălțimile extazului mă făcea să mă simt ca o regină. Trecându-mi limba pe fiecare parte, de sus până jos, m-am jucat cu el. O litanie de înjurături și răsuflări greoaie i-au ieșit de pe buze în timp ce-i produceam plăcere. Ridicând o mână spre scrot, i-am frecat ouăle grele, sugând adânc. El a continuat să mă împingă cu pumnul în păr, ceea ce era o senzație nouă. Nu mai făcuse asta înainte. Aproape de parcă s-ar fi temut că o să-l las neterminat. Fie asta, fie își dorea să mă controleze. Am simțit o furnicătură în ceafă în timp ce el se împingea ușor în gura mea.

Când am ridicat ochii, nu mi-a plăcut ce am văzut. Avea ochii deschiși, dar nu erau ațintiți asupra mea. Priveau în gol spre perete. M-am tras înapoi, iar el m-a strâns mai tare de păr,

încercând să mă silească să mă întorc la scula lui. Nu eram deloc sigură că e măcar în apropierea conacului nostru din Malibu, pe dealuri sau aici, în duș, cu mine. Clătinând din cap, m-am smucit, lăsându-i scula să se plesnească de abdomenul lui.

– Iubitule, întoarce-te la mine, am spus peste sunetul apei care cădea în jurul nostru.

Nu mi-a răspuns.

– Wes! am strigat mai tare.

A tresărit și a clătinat din cap.

– Ce s-a întâmplat?

A clipit de câteva ori și mi-a mângâiat fața cu atingeri fine, folosindu-și doar buricele degetelor. Asta era mai bine. Semăna mai mult cu bărbatul căruia alesesem să-i dăruiesc viața mea.

– Ochii la mine. Vreau să mă vezi cum te iubesc.

A zâmbit, iar acesta a fost lucrul cel mai frumos pe care-l văzusem într-o perioadă cât o eternitate. Zâmbetul acela însemna plimbări lungi pe plajă, surfing în ocean, mese luxoase, făcut dragoste și sărutat până când ni se crăpau buzele. Era tipul meu, viu și nevătămat, complet alături de mine în aceste momente.

Înconjurându-l cu buzele, mi-am dublat eforturile. L-am luat în gură cu totul, ținându-mi privirea ațintită asupra lui, fără a mă uita măcar o clipă în altă parte. Degetele lui se plimbau încet pe fața mea în timp ce inspira în hopuri, icnea, gâfâia, gemea și mă încuraja.

– Doamne, Mia, frumusețea ta mă rupe în două. Nu sunt întreg fără tine, a spus el în timp ce eu mormăiam cu scula lui în gură.

I-a trecut un fior prin tot trupul când l-am apucat de șolduri.

– O să mă faci să termin. Retrage-te și o să te fut sprijinită de peretele dușului, mi-a comandat el, dar nu i-am dat ascultare.

Am clătinat din cap că nu. Aveam de gând să-l duc pe culmile extazului. Sugând cu putere, mi-am strâns buzele în jurul sculei lui și mi-am lăsat dinții să treacă ușor pe toată lungimea. A început să miște încet din șolduri. Și-a sprijinit o mână de perete, iar cu cealaltă mi-a cuprins fața. Wes și-a trecut buricul degetului mare peste buzele mele, întinse peste toată splendoarea lui.

– Ai de gând să mă înghiți, iubito?

A continuat să împingă ușor, în timp ce eu îl încurajam stabilind ritmul. Am dat din cap că da, cu gura încă în jurul sculei lui, l-am luat până în fundul gâtului și am gemut. Știam că e aproape și că vibrațiile și strânsoarea gâtului meu îl vor duce dincolo de limite.

– Futu-i! Futu-i! Futu-i!

Ochii lui nu i-au părăsit pe ai mei nici o clipă în timp ce și-a pompat sămânța fierbinte pe gâtul meu. Am înghițit fiecare picătură, sorbindu-i esența sărată.

Când șoldurile lui au încetinit până la un ritm lent, legănat, am rămas cu el, lăsându-mi limba să alunece pe toată lungimea lui molatică, lingând și sărutând, până când, în sfârșit, s-a oprit. Și-a proptit mâinile puternice sub brațele mele și m-a ridicat. M-a luat în brațe, strângându-mi trupul gol lângă al lui, iar buzele lui au coborât. A căpătat controlul asupra sărutului, fără să se grăbească.

Ne-am sărutat în baie până când apa s-a răcit și scula lui s-a întărit din nou. Excitația mea îi înconjura degetele insensibile în timp ce și-a împins două dintre ele înăuntru și a gemut la ușurința cu care trupul meu l-a lăsat să intre. Era udă între coapse, și nu doar de la duș. Nu, actul de a-l primi acolo, de a îngenunchea pentru el, supunându-mă plăcerii lui, mă excita incredibil de tare. Adoram să fac sex oral, dar, mai mult decât atât, adoram să am bucățica aceea de putere asupra unui bărbat atât de puternic.

– Haide. Sunt părți din corpul tău cu care trebuie să reînnoiesc cunoștința.

M-a tras afară din duș și m-a înfășurat într-un prosop pufos.

– Chiar așa?

– Da, acum treci pe pat și desfă-ți frumos picioarele cât poți de tare. Vreau să-mi îngrop fața între picioarele tale lungi. Să te văd istovită sub mine în timp ce te fac să termini. Pregătește-te, Mia, pentru că o dată nu va fi de ajuns.

A trecut cu privirea peste formele mele în timp ce eu am lăsat prosopul să cadă, m-am întins pe pat și mi-am desfăcu

coapsele. Ochii lui Wes s-au întunecat, atât de negri încât părea că nu a mai rămas deloc verde.

Când a căzut prosopul din jurul bărbatului meu, am încercat să nu salivez. Abia îl supsesem și deja îl voiam din nou în gura mea. Poate că va opta pentru un 69 în seara asta, ca să ne putem pierde amândoi unul în altul.

Unul dintre genunchii lui Wes a atins patul, apoi și celălalt, când s-a târât ca un animal de pradă între coapsele mele. A desfăcut cu degetele petalele sexului meu în timp ce s-a întins și m-a lins de sus până jos.

– Mm. Știi ce am de gând să-ți fac în seara asta, iubito?

Vocea lui era inundată de dorință. Am așteptat, inspirând adânc. Și-a răsucit degetul mare în jurul nodului de nervi, iar eu m-am săltat ușor, căutând mai mult.

– Am să mă joc cu păsărica ta până leșini. Apoi am să mă împing înăuntru și am să adorm cu scula adăpostită în tine și cu capul suficient de aproape cât să te ling pe sâni. E bine așa, iubito?

– Futu-i, am șoptit eu, cuvintele lui pictându-mi în minte un tablou devastator de sexy.

– Ăsta-i și planul, a spus el și m-a plesnit peste fund înainte de a-și afunda capul.

* * *

Țipete care îți înghețau sângele în vine mi-au străpuns pacea celui mai frumos vis al vieții mele. Wes și cu mine eram pe o insulă tropicală cu nimic în afară de noi înșine din care să ne înfruptăm zi și noapte. Era sexy, murdar, era o idee de lună de miere care căpăta formă. Până când sunetele venite dinspre bărbatul întins lângă mine au străpuns prin locul fericit, aruncându-mă direct în centrul iadului.

Trupul lui Wes era răsucit în pături, iar capul îi tresălta înainte și înapoi, iar trupul i se arcuia la jumătate de metru deasupra saltelei în timp ce continua să țipe. Pielea îi era udă de transpirație și am încercat să-l ating. În clipa în care am pus mâna pe el, m-a împins.

– Nu mă atinge, futu-ţi morţii mă-tii! Pleacă de lângă ea! a zbierat el din rărunchi.

Ce mama dracului însemna asta? Am sărit din pat şi am aprins lumina, dar el a continuat să se zbată. Ghearele malefice ale coşmarului îl ţineau strâns. Citisem undeva că nu e bine să atingi pe cineva care dă din mâini şi din picioare în somn pentru că s-ar putea să te rănească. Neştiind ce altceva să fac, am luat paharul cu apă pe care-l aveam pe noptieră, am transmis o rugăciune spre tipul atotputernic de sus şi am vărsat apa peste bărbatul meu.

A deschis ochii şi s-a ridicat în şezut dând din braţe, cu un pumn strâns, gata să lovească. Mda, sunt super-fericită că am citit articolul acela despre terorile nopţii. Puteam să ajung pe podea cu un ochi vânăt.

– Mia! Mia! a răcnit el pe un ton disperat, uitându-se de jur împrejur cu o privire goală, deconcertată.

M-am apropiat suficient cât să mă poată vedea.

– O, slavă Domnului că eşti bine!

M-a apucat de şolduri, m-a trântit pe pat şi, în două secunde, era peste mine. Cearşafurile şi cuvertura au fost aruncate de pe pat în timp ce mă săruta şi mă muşca croindu-şi drum spre gât, umeri şi sâni. Nu a pierdut timpul scoţându-mi cămăşuţa de noapte, ci doar a tras de bretele în jos, eliberându-mi ţâţele. Şi-a lipit gura de una din ele, în timp ce mâna lui s-a strecurat în chiloţeii mei şi două degete s-au afundat în fierbinţeala mea. Era strâmt, ţesutul era umflat de la escapadele de mai devreme, dar asta nu l-a oprit. Era pierdut în adâncurile minţii lui, iar eu eram antidotul.

Mi-a scos cu brutalitate chiloţii şi, în mai puţin de un minut de când îl trezisem, eram ţintuită de saltea, iar scula lui pompa în mine. Era ca o maşină, împingând în mine iar şi iar, fără urmă de fineţe. Singurul lui scop părea a fi nevoia de a înlătura orice o fi fost agăţat de marginile fragile ale subconştientului lui.

– Te iubesc, te iubesc, te iubesc, îngâna el continuând să pompeze. Nu pleca.

L-am strâns mai tare, pelvisul lui izbindu-se cu putere de clitorisul meu, în timp ce cârcei de excitație treceau cu repeziciune prin mine, chiar în ritmul acesta violent. Eram sclava trupului acestui bărbat, iar el era stăpânul meu.

Wes a închis ochii, cu dinții înfipți în buza inferioară, în timp ce mă futea nebunește. Mă ținea de șolduri cu mâini ferme, strivind neîncetat trupurile noastre unul de celălalt. În timp ce pompa în mine, a început să vorbească, rostind repede cuvinte, implorări fără nici un sens care îmi sfâșiau inima, ca și cum nici n-aș fi fost acolo să le aud.

– Te vreau. **Împingere**

– Am nevoie de tine. **Împingere**

– Stai. **Împingere**

– Nu pleca. **Împingere**

– Te iubesc. **Împingere**

– Mia mea. **Împingere**

M-am încolăcit cu brațele și cu picioarele în jurul lui și l-am ținut cât am putut de strâns, o adevărată menghină formată din corpul meu care să-l protejeze pe bărbatul pe care îl iubeam.

Șoldurile lui au încetat să se mai miște atât de repede și de brutal și a deschis ochii.

– Mia, ești aici. Mia mea.

Avea un ton reverențios și parcă se temea că voi dispărea dacă va clipi.

– Wes, iubitule, sunt aici, chiar aici.

M-am agățat de trupul lui, dorind ca el să-mi simtă fierbințeala pielii și puterea membrelor încolăcite în jurul lui.

I-au apărut riduri fine în jurul ochilor sticloși.

– Fă-l să dispară. Trebuie să-l faci să dispară.

Avea un ton disperat și aș fi făcut orice ca să fac să dispară acel lucru, să umplu spațiul cu dragoste și lumină și cu tot ceea ce însemnam noi doi.

– Ia de la mine tot ce ai nevoie, i-am șoptit și l-am sărutat pe păr, pe frunte și pe tot ceea ce am putut atinge înainte ca împingerile lui să mă împiedice să mai fac orice altceva în afară de a mă ține de el.

Wes şi-a strecurat braţele în spatele meu ca să-mi cuprindă umerii. A fost o nebunie câtă forţă i-a dat acest gest. A mărit ritmul şi m-a legănat pe scula lui de oţel acoperit de catifea atât de tare că mi-au clănţănit dinţii. Nu aveam altceva de făcut decât să mă ţin de el şi, drace, era brutal. Spre sfârşit, când aşchia subţire a sănătăţii lui mintale părea gata să se fractureze, şi-a dus mâna printre trupurile noastre şi a început să o răsucească în jurul clitorisului meu până când mi-am găsit şi eu plăcerea. Acea mică urmă de decenţă – nevoia lui Wes de a produce plăcere – mi-a reamintit că bărbatul pe care îl iubeam era, deocamdată, un suflet pierdut şi că avea nevoie de ajutorul meu ca să-şi găsească drumul din întuneric înapoi spre lumină.

* * *

Tiparul s-a repetat întocmai în următoarele câteva zile. Wes făcea dragoste cu mine la lumina zilei, când era mai aproape de sine însuşi, şi mă futea cu brutalitate noaptea, luând din trupul meu ceea ce avea nevoie ca să înlăture coşmarurile şi să-şi găsească drumul către casă.

Extenuată după ce m-a călărit cu violenţă în cea de-a patra noapte de când era acasă, m-am întors şi m-a întins peste pieptul lui. Anxietatea şi teama care puneau stăpânire pe el în momentul în care îl trezeam din coşmar şi în timpul futaiului la foc automat îl părăseau în sfârşit când termina adânc în mine. Mult timp după aceea, mă venera cu săruturi diafane şi şoapte de regret şi iubire. Regret că mă folosise pentru motive egoiste şi iubire pentru că ştia că aş face-o iar şi iar, până când se va fi eliberat de răul care trăia în amintirile lui. Cuvintele fără sens pe care le şoptea în timpul actului îmi dezvăluiau că trecuse prin chinuri oribile. Avea nevoie de mai mult ajutor decât răgazul temporar în trupul femeii pe care o iubea. Monstrul acela care i se târa prin minte trebuia eliminat, aşa cum şi eu trebuise să-l elimin pe al meu după ce Aaron îmi făcuse rău.

Am hotărât că era momentul să mă ocup de elefantul din încăpere. Cel puţin suficient de mult cât să-l ajut să facă primii paşi spre vindecare.

– Iubitule, trebuie să consulți pe cineva în privința coșmarurilor și a reacțiilor pe care le ai la ele.

Mi-am coborât bărbia și l-am sărutat deasupra inimii. Trupul lui s-a crispat în brațele mele.

– Ești supărată pentru că mă folosesc de trupul tău? Nu vreau să fac asta. La naiba, Mia, nu știu...

Și-a trecut mâna la întâmplare prin păr.

– Numai tu poți face să se oprească asta.

– Wes, e în ordine. Ador să-ți dăruiesc ceea ce ai nevoie ca să te vindeci. Dar ce anume opresc?

Era prima dată când îl întrebam asta de când se întorsese acasă. M-a privit fix.

– Amintirile. Vin în somn și nu pot să scap de ele.

– Până când nu le dai trupului și minții tale altceva pe care să se concentreze?

Am zâmbit și mi-am fluturat genele, încercând să mai scad din intensitatea conversației.

M-a privit cu sfială.

– Da, cam așa ceva.

Wes a oftat și și-a trecut mâna în sus și în jos peste spatele meu gol. După ce se folosise de trupul meu, simțea nevoia să ne reconectăm la nivel emoțional. Petrecuse o grămadă de timp mângâindu-mă. Cred că era felul lui de a se asigura că sunt în regulă.

– Ai vrea să-mi povestești una dintre ele?

Mi-am ținut respirația, încercând să mă arăt tare. Suficient de tare cât să aud orice ar fi avut de spus.

Wes a clătinat din cap că nu, strângând din fălci.

– Iubito, nu vrei asemenea rahaturi în capul tău.

– Eu ți-am spus despre Aaron.

Se pregătea să deschidă gura, să nege similitudinile dintre situații, dar am continuat:

– Știu că nu e același lucru, dar pentru mine a fost traumatizant. M-a distrus, iar asta te rănește pe tine, iubitule. Dacă e să fim o echipă, parteneri în toate privințele, trebuie să fim mai capabili să suportăm durerea celuilalt, să o ridicăm de pe umerii noștri ca să nu ne mai consume greutatea ei. Până la urmă,

dacă o cară doi oameni, povara e mai uşoară. Începe încet. Spune-mi ce s-a întâmplat când ai fost împuşcat.

Wes a închis ochii, înghiţind în sec. Nu i-a deschis atât de mult timp încât am crezut că a adormit sau că încearcă să adoarmă, apoi a început să vorbească.

– Ne-au legat de zid, cu braţele deasupra capetelor, prinse în sfori. N-am simţit niciodată o tensiune mai chinuitoare decât aceea de a nu avea mobilitate în braţe. Mult timp ne-au lovit cu picioarele, aruncând cu obiecte în noi, scuipându-ne în faţă. Pe scurt, lucrurile cele mai urâte pe care ţi le imaginezi s-au întâmplat. În ziua aia ştiam că se pregăteşte ceva. Oamenii nu mai făceau glume şi nu se mai jucau cu jucăriile – jucăriile lor fiind noi. Se purtau diferit şi vorbeau pe un ton aspru. Păreau speriaţi, poate că ştiau ce urmează. Şi atunci, deodată, s-au auzit împuşcături şi zgomot de elicoptere. Nu ştiam ce să cred.

A tras aer în piept, iar eu i-am mutat o buclă rebelă de pe frunte. Nu a vorbit câteva momente şi mi-a fost teamă că nu avea să mai continue.

– Ce s-a întâmplat apoi?

Nu voiam să-l forţez, dar ştiam că trebuie să-şi ia ceva de pe inimă. A deschis ochii, cu o expresie sumbră.

– Doi dintre bărbaţi au căzut în genunchi şi s-au rugat. Ca orice om când e îngrozit de moarte. S-au rugat. Abia pe urmă, când focurile de armă s-au înteţit şi am auzit bocanci pe pământ şi voci dând ordine în engleză, unul dintre bărbaţi a ridicat arma şi şi-a zburat creierii. Celălalt s-a uitat la mine cu dezgust pur în priviri, şi-a legănat arma şi a început să tragă cu furie. Gina a ţipat, dar braţele i-au căzut în jos. Unul dintre gloanţe a lovit-o în picior, dar altul a ajuns exact deasupra mâinilor ei, a rupt sfoara şi i-a eliberat braţele.

Respiraţia lui Wes a devenit mai chinuită, aşa că m-am aplecat, l-am sărutat pe piept, pe gât, pe frunte, pe nas.

– E în ordine, iubitule. Sunt aici. Continuă. Spune-mi şi restul.

Mi-a cuprins ceafa în mâini. Nu m-a tras ca să mă sărute, doar m-a ţinut, uitându-se fix în ochii mei.

– Apoi, bărbatul a venit spre mine și a zbierat ceva. Mi-a pus arma la cap. Când a tras, ușa colibei a zburat din țâțâni. A fost literalmente spulberată într-un nor de fum. S-a tras cu o altă armă în timp ce bărbatul se uita înspre ușă, apoi i-am văzut trupul prăbușindu-se pe spate, cu o gaură de glonț exact între ochi.

M-am strâns mai aproape de corpul lui, tremurul lui trecând prin mine, în timp ce ascultam fiecare cuvințel.

– Gina se rostogolise și a luat o bucată murdară de cârpă de lângă noi și mi-a ținut-o la rana de la gât în timp ce o echipă de soldați americani securiza încăperea. Au strigat o grămadă de ordine într-o stație de emisie-recepție sau ceva de genul ăsta. Nu știu exact. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că unul dintre ei mă cără în grabă spre un elicopter. N-am să uit niciodată zgomotul. Era asurzitor. Explozii, împușcături, țipete, plânsete.

A clătinat din cap și și-a trecut o mână peste față.

– Mia, scriu filme care au genul ăsta de efecte speciale și nu se compară sub nici o formă cu realitatea. Nimic nu se compară cu frica atotcuprinzătoare care îți consumă fiecare moleculă a ființei când ești ținut captiv astfel. Chiar și când am fost ridicat de soldați, tot mai credeam că o să mor. Că nimeni nu ar putea trăi după ceea ce s-a întâmplat. Și Gina... Doamne!

I s-au umplut ochii de lacrimi, care i s-au scurs pe obraji ca o cascadă peste stânca unui munte.

– O, Doamne, iubito, ce mizerii i-au făcut, a suspinat el. O să rămână marcată pe viață.

Lacrimile lui Wes mi-au udat pielea în timp ce îl țineam în brațe. Se ridicase între timp și se poziționase în așa fel încât să-i încalec poala cu picioarele încolăcite în jurul șoldurilor lui. Se învelea cu mine. Mi-am ținut brațele în jurul lui și când lacrimile mi-au căzut pe umeri și pe spate. I-am spus la nesfârșit cât a fost de curajos, că acum e bine, că o să trecem peste asta, dar el a continuat să plângă. Era la câțiva pași de a fi complet distrus, dar eu eram acolo și aveam să-l fac bine, bucată cu bucată.

Wes a căzut într-un somn agitat, ținându-mă strâns lângă el, nedându-mi drumul nici măcar un pic. Eram salvarea lui și, până la urmă, eram de acord cu asta.

Capitolul 4

– Termină! am chicotit lipită de gâtul lui Wes în timp ce el mă apuca de fund.

Zgomotul profund al chicotitului lui mi-a pătruns în suflet. A mormăit, ținând o bucată bună din dosul meu.

– Nu pot!

Și-a frecat din nou nasul de gâtul meu, mușcându-mă jucăuș.

– Arăți de-a dreptul delicios în fusta asta. La naiba. Ar fi trebuit să te duc la mai multe întâlniri de afaceri în timpul lunii petrecute împreună. Ai un aer de bibliotecară jucăușă.

Și-a împins scula întărită în spatele meu.

Alesesem un compleu alcătuit dintr-o fustă neagră scurtă și o bluză albastră din mătase. Judi mi-a dat asigurări că arată profesionist și că va fi potrivit pentru producătorii emisiunii doctorului Hoffman, de la Century Productions. Mă avertizaseră doar să nu mă îmbrac în verde. Aparent, o mare parte din fundal era alcătuită din ecrane verzi, ceea ce însemna că, dacă mă îmbrăcam în verde, aveam să mă pierd între imaginile pe care le inserau în jurul meu.

S-a dovedit că emisiunea nu plătea taxa mea de escortă așa cum mi-aș fi imaginat. O companie de producție celebră nu putea semna un cec pentru o firmă numită Exquisite Escorts. Millie alcătuise un contract oficial separat, în care se trecea drept impresara mea, și pretinsese aceeași sută de mii de dolari ca să se asigure că voi primi banii de care aveam nevoie ca să-i plătesc lui Blaine. Bani pe care urma să-i dau acum fratelui meu. Max se uitase la mine de parcă aș fi avut patru ochi când îi propusesem rate lunare. Indiferent de ce ar fi spus sau făcut, avea să-și primească banii înapoi. Și cu asta, basta.

Pentru această slujbă cu durata de un an la Exquisite Escorts, fusesem nevoită să renunț la agentul meu în urmă cu nouă luni. Mi-a făcut infinită plăcere faptul că Millie a avut suficient spirit de afaceri cât să se descurce cu acest nou aspect al aranjamentului dintre noi. Ultimul meu agent nu-mi furnizase nimic profitabil sau definitoriu pentru cariera mea, așa că nu pot să spun că ne iubeam prea tare când l-am lăsat baltă.

Strângându-i mâna lui Wes într-a mea, mi-am permis câteva clipe de extaz, apoi m-am răsucit, i-am depus un pupic pe buze și m-am retras. Avea ochii plini de voioșie când s-a întins spre mine, m-a apucat de talie și m-a prins în brațele lui puternice.

– Hei, nu-i corect.

L-am împuns în piept.

– Tu ești mult mai puternic decât mine.

M-am bosumflat.

– Ai face bine s-o crezi. Nimic nu mă va împiedica să te am. Nu ți-ai dat încă seama de asta?

A rânjit și m-a sărutat pe claviculă, apoi în sus pe gât, până la ureche.

– Mm, a murmurat el, iar sunetul mi-a transmis un fior de dorință prin toate terminațiile nervoase.

– Wes... am gemut eu lăsându-mi capul pe spate ca să-i ofer un acces mai bun.

Gura lui îmi făcea niște lucruri care mă prosteau pur și simplu. Mă transformam într-o găgăuță tâmpită ori de câte ori mă atingea.

– Iubitule, trebuie să ajung la prima zi de lucru.

Mi-a lins delicat lobul urechii, masându-mi ușor fundul cu degetele.

– Bine, bine, știu că trebuie să pleci.

M-am aplecat din nou spre el și l-am mușcat ușor de buze.

– Tu ce ai de gând să faci azi? l-am întrebat cu o ușoară trepidație, chiar dacă am încercat să o maschez cu un surâs timid.

A ridicat din umeri, a întins larg brațele în lateral și s-a plesnit peste coapse.

– Cred că o să fac surf, poate o să mă folosesc și de sala de sport din casă.

Și-a trecut mâinile peste piept, în sus și în jos.

– Să trag de fiare ca să revin în formă din punct de vedere fizic.

I-am pus o mână pe obraz și i-am dat deoparte o buclă rebelă.

– Trebuie să te tunzi, l-am necăjit eu răsucind-o pe degetul arătător.

– Atunci, o să mă tund, mi-a răspuns sec.

– Hei!

L-am apucat de talie și mi-am lipit obrazul de pieptul lui.

– A fost doar o sugestie.

Cu bărbia încă lipită de pieptul lui, l-am privit în ochi. Aveau verdele strălucitor obișnuit, dar extenuarea atârna greu la colțurile lor. M-a mângâiat pe spate, în sus și în jos, mi-a cuprins ceafa în palmă și m-a tras mai aproape de el, până când buzele noastre aproape s-au lipit.

– Nu-ți face griji în privința mea. Fă-ți griji în privința ta și a Doctorului Dragoste.

Am dat ochii peste cap.

– Tipul e însurat cu un super-model.

– Da, una tânără. Slabă ca un băț. Crede-mă.

A împins din șolduri, trecându-și mâinile pe corpul meu, și mi-a cuprins sânii în palme.

– Dacă vede rotunjimile astea, o să-și dorească să nu se fi mulțumit cu o înghețată pe băț când putea să aibă un profiterol dublu.

Am pufnit lipită de gâtul lui.

– Mi se pare mie sau tocmai m-ai comparat cu un desert?

A râs, scoțând un mormăit.

– Ai gustul celei mai fine delicatese. Nu eram departe, iubito.

Am clătinat din cap și m-am retras, luându-mi poșeta.

– Să fii cuminte azi. O să-mi fie dor de tine.

M-am întors și i-am transmis un pupic prin aer.

Limuzina mă aștepta. În mod normal, aș fi preferat să o conduc pe Suzi, pentru că nu prea mai petrecusem timp cu ea,

dar Wes insistase. În plus, eram îmbrăcată cu o fustă scurtă şi strâmtă, ceea ce făcea imposibil condusul unei motociclete.

Imediat ce mi-am găsit locul în interiorul de piele ca plușul al limuzinei, am expirat aerul pe care mi se părea că-l ţin în mine de luni întregi. Declaraţia lui Wes de la despărţire se ţinea de mine ca un parfum prost când treci prin zona parfumurilor la mall.

Iubito, o să-mi fie dor de tine mai mult decât ţi-ai putea imagina.

O parte din mine ar fi vrut să rămână acasă cu el, să se afunde în esenţa lui zi şi noapte. Doar că asta nu avea să ne ducă pe nici unul din nou pe drumul vindecării. Oricât de mult suferea Wes, aveam şi eu propriile mele probleme. Când el avea chinuri nocturne şi îşi găsea alinare în trupul meu, apoi se răsucea pe o parte şi adormea, pe mine mă lovea îngrijorarea. Rămâneam trează, privindu-l dormind dus cât puteam de mult, desfătându-mă cu gândul că e acasă, că e întreg, că e al meu. Ceea ce nu era tocmai adevărat. Wes era în viaţă şi întreg din punct de vedere fizic. Mintea lui era ciuruită ca un şvaiţer.

După o săptămână împreună, ştiam că are nevoie de ajutor şi că depinde de mine, ca parteneră de viaţă a lui, să-i ofer ceea ce îi trebuia. Mai târziu, în acea seară, aveam de gând să caut câţiva psihoterapeuţi. Eventual să o sun pe sora lui, Jeananna, să-i cer părerea. Wes n-ar vrea să-i spun mamei lui despre chinurile lui nocturne şi despre lipsa dorinţei de a se întoarce la lucru. Era lipsit de orice emoţii când conversaţiile făceau măcar aluzii vagi la pasiunile vieţii lui, producţia de filme şi scrierea de scenarii. Claire şi-ar fi făcut prea multe griji şi s-ar fi transformat într-o mamă-cloşcă pentru copilaşul ei de cinci ani. Numai că Wes are treizeci de ani şi nu are nevoie de genul acesta de atenţie în acest moment. Lucrul de care are nevoie este să se regăsească în toate acestea, să realizeze ceea ce are încă, să jelească tot ce a pierdut şi să găsească o cale de a-şi trăi din nou viaţa.

M-am gândit că, în timp, va trece peste ambivalenţa în privinţa muncii lui şi va accepta pierderea atâtor membri ai

echipei – unii dintre ei uciși chiar în fața lui. Nu-mi puteam imagina ce a făcut asta din psihicul lui. Wes trebuia să-și ia câteva luni libere. Avea mai mulți bani decât ar fi știut pe ce să-i cheltuiască, așa că ideea nu era atât de fantezistă. Poate că un concediu după trauma pe care a trăit-o ar fi o idee înțeleaptă și bună pentru sufletul lui.

* * *

O blondă elegantă la vreo douăzeci și ceva de ani, în mod evident foarte încordată, m-a condus pe holurile de la Century Productions.

– Trebuie să ajungi aici în fiecare zi de lucru exact la ora nouă.

S-a uitat la ceas și s-a strâmbat.

OK, am întârziat câteva minute, și? Portarul îmi indicase greșit studioul. Așa că, deși plecasem cu o jumătate de oră mai devreme decât ar fi fost nevoie, tot ajunsesem să întârzii câteva minute.

– Sigur. Acum, că știu unde să vin, o să ajung aici mai devreme.

Femeia care se prezentase cu mândrie drept asistenta doctorului Hoffman, Shandi cu i, a dat scurt din cap și a pornit într-un ritm alert. Tocurile ei imense pocnind pe pardoseala de beton se acordau cu cadența grăbită a inimii mele. Nu mă mai simțisem de luni întregi atât de grăbită. Uitasem că la Hollywood totul se mișca la viteza luminii. Trebuia să ai picioare rapide dacă voiai să ții pasul.

– Machiajul și garderoba sunt aici.

Shandi a arătat spre o cameră cu câteva scaune așezate în fața unor oglinzi uriașe cu becuri care scoteau în evidență fiecare rid și pată de pe fața oricui. Nu eram nerăbdătoare să mă așez acolo. Când m-am uitat în urmă, privirea lui Shandi părea să-mi măsoare fusta și bluza.

– Ca ținută ești în regulă, dar trebuie să-ți facem ceva la păr. Aici nu sunt amazoane sălbatice. O să ți-l pieptănăm pe spate și o să aranjăm niște bucle lejere, ceva mai elegant și mai profesionist.

S-a bătut pe bărbie cu un deget cu o manichiură roz pal perfectă.

– Camera video o să te adore. Aproape la fel de tare ca Drew.

Nu şi-a ascuns prea bine dispreţul când s-a întors şi a pornit mai departe.

Am ajuns la o uşă pe care scria Drew Hoffman cu litere mari, albe în interiorul unei stele. Shandi a ciocănit.

– Intră, Shandi, a rostit o voce dulce ca mierea.

– A ajuns domnişoara Saunders. Aţi spus că vreţi să o cunoaşteţi înainte de a se întâlni cu scenariştii?

Întreaga personalitate a lui Shandi s-a schimbat sub ochii mei. Încruntarea i-a dispărut, înlocuită de un zâmbet larg, iar ochii nu mai priveau dispreţuitori pe ascuns. Nu, acum erau larg deschişi şi strălucitori. O nuanţă încântătoare de roz i-a colorat obrajii în timp ce vorbea cu bărbatul pe care nu-l puteam vedea.

– Da, da, dragă. Adu-o încoace.

Dragă?

Shandi a întins un braţ şi m-a condus în cameră. Bărbatul care m-a întâmpinat era exact cum mă aşteptam. Era mai în vârstă decât mine cu cel puţin cincisprezece ani, dar asta nu-i diminua cu nimic aspectul fizic. Păr negru cu şuviţe argintii la tâmple. Ochii cenuşii iscoditori păreau să aprecieze ceea ce vedeau. Era mult mai solid decât părea la televizor, cu toate că asta se datora, probabil, faptului că purta halate care-i ascundeau trupul. Acum, la un metru optzeci, cu o cămaşă care se mula delectabil pe talie şi o pereche de pantaloni care îi scoteau în evidenţă fiecare curbură, puteam să văd exact de ce oamenii leşinau după domnul doctor. Era sexy. Pur şi simplu.

– Extraordinar.

Mi-a întins mâna. Mi-am lăsat palma într-a lui, iar el şi-a aşezat cealaltă mână deasupra. Cine mai face aşa ceva? Să te ţină de mână cu ambele mâini?

– Sunteţi mult mai frumoasă în realitate decât în fotografii, a izbucnit el.

Mi-am ridicat capul şi l-am privit din cap până în picioare.

– Nici dumneavoastră nu sunteți chiar de lepădat, dom' doctor.

Complimentul mi s-a rostogolit de pe limbă pe un ton fierbinte. Doctorul Drew Hoffman era al dracului de sexy. Voiam să sar pe el și să-l călăresc până dimineața? Nu, nici un pic măcar, dar numai pentru că inima și dorințele mele sexuale îi aparțineau lui Wes nu însemna că eram moartă sau insensibilă la un specimen al naibii de mișto al speciei, din genul masculin.

El a clătinat din cap și mi-a sărutat mâna.

– Mă bucur să vă cunosc, domnișoară Saunders. Abia aștept să văd cu ce veniți pentru segmentul dumneavoastră. Presa vă place cu adevărat, mai ales după ce videoclipul cu Latin Lov-ah a devenit viral. Sunteți o celebritate destul de căutată.

Am pufnit, complet lipsită de eleganță feminină.

– Hm, cred că aveți informații eronate. Nu sunt celebră. Am fost cu câțiva tipi cunoscuți și am jucat într-un videoclip, dar cam asta-i tot.

A țâțâit și mi-a dat drumul la mână, ceea a fost bine, pentru că începea să mi se pară ciudat faptul că mi-o ținea atât de mult. S-a îndreptat spre o masă și a întins câteva tabloide și câteva tăieturi din ziare.

– Ce spui despre asta, atunci?

M-am dus la masă și m-am uitat la ceea ce se afla în fața ochilor mei. Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru ceea ce am văzut. Cam o duzină de reviste cu imaginea mea pe copertă. Una cu Tony, alta cu Mason, campania mea publicitară cu fotografia alb-negru alături de modelul MiChelle din Hawaii. Erau chiar și câteva cu mine și Alec la vernisajul expoziției *Dragoste pe pânză* din Seattle. Părea, în acea serie, că fotograful a fost foarte atent la fiecare atingere și mișcare pe care a făcut-o Alec în direcția mea. Era chiar și o imagine care sugera că aș fi noua iubită a lui Anton Santiago, pe care-l înșelam în prezent cu noul meu amorez, Weston Channing.

Am împins la o parte revistele, plină de frustrare.

– Nu știu ce să zic.

Drew s-a așezat pe canapea și și-a întins brațele în lateral, cea mai lejeră poziție pe care am văzut-o vreodată. Omul era stăpânul conacului său, regele castelului și nimic nu-l deranja.

– Nu e nimic de zis. Ești următoarea *It Girl* și am de gând să profit de asta.

Am ridicat din umeri și m-am așezat în fața lui, în timp ce Shandi ne pregătea de băut la măsuța de lângă ușă. Mi-a adus în față o ceașcă de cafea pe care nu o cerusem, totuși am fost recunoscătoare. Nimic nu-mi zdruncina mai tare nervii decât presupunerile eronate ale oamenilor în ceea ce mă privește. Pe de altă parte, multe lucruri *erau* adevărate, așa că nu trebuia decât să mă ocup de controlul daunelor.

– Mulțumesc, Shandi. Poți pleca acum.

Cu o fluturare a mâinii, Drew și-a concediat asistenta cu ochii ca stelele. A sorbit din cafea și m-a studiat din cap până-n picioare.

– Așadar, despre ce ai de gând să vorbești în primul tău segment de vinerea asta?

M-am uitat pieziș la el și mi-am așezat mâinile pe genunchi.

– Ce vrei să spui? N-am primit scenariul.

El și-a lăsat brusc capul pe spate, făcând ochii mari.

– Adică agenta ta nu ți-a spus?

Am ridicat din sprâncene din instinct.

– Ăă... ce să-mi spună?

El a chicotit și s-a plesnit peste genunchi.

– Dragă, tu trebuie să scrii tot segmentul pentru *Trăind frumos*. E totul al tău. Ce înțelegi tu prin frumusețe. Pe baza colaborărilor tale cu *Frumusețea se găsește în toate mărimile* și *Dragoste pe pânză*, ca și a videoclipului pe care l-ai făcut, cercetarea noastră a conchis că un segment realizat de tine, despre ceea ce simți tu că este relevant în privința frumuseții, ar rezona cu publicul nostru.

– Glumești?

A clătinat din cap că nu.

– Mă tem că nu, dragă. Mi se pare că trebuie să ai o discuție cu agenta și să treci la treabă. Vreau notițele pentru segmentul tău de cincisprezece minute până miercuri. Așa ne putem întâlni să

le discutăm şi apoi, când înregistrăm în direct vineri, o să-mi pot da seama de impactul pe care-l ai asupra publicului din studio.

Trebuia să scot din pălărie un segment de cincisprezece minute pentru *Trăind frumos*. În ce mama dracului m-a băgat Millie? Am crezut că o să joc, că o să interpretez un rol. Nu, eu *eram* rolul. Asta era viaţă reală. M-a trecut un fior de entuziasm şi teamă. Aş putea să fac asta oare? Ar fi posibil să vin cu un lucru pe care milioane de oameni să-l considere suficient de interesant încât să-şi dorească să-l vizioneze săptămânal în emisiunea doctorului Hoffman? Probabil că o să aflu. Oare Wes n-ar putea să mă ajute? S-ar putea dovedi lucrul datorită căruia să-şi recapete pasiunea.

Deodată, abia aşteptam să încep, să mă consult cu bărbatul meu şi să vin cu o idee care să-i impresioneze pe producători şi pe doctorul Hoffman însuşi.

– Şi acum ce fac? l-am întrebat pe doctorul cel sexy şi arogant.

– Te apuci de treabă. Ne vedem miercuri, la şedinţa de pre-producţie. Nu mă dezamăgi. Ţi-am solicitat personal prezenţa. Mă aştept la un moment impresionant pentru telespectatorii mei.

M-am ridicat şi am tropăit spre uşă. M-am întors şi mi-am dat părul peste umăr.

– Am să te fac praf! N-ai să mai vrei să mă laşi să plec.

A rânjit arogant.

– Dovedeşte-o, dragă.

Am ieşit din birou fără să mă uit înapoi. Doctorul Hoffman era un pic orgolios şi cu siguranţă mă privea ca pe o bucată de carne, dar nu într-atât încât să cred că va trece la fapte. Poate că era un tip de treabă ambalat într-un colet pompos, al dracului de sexy. Receptorii mei de ticăloşi nu se activaseră, iar după experienţa cu Aaron, eram în permanenţă în alertă.

* * *

Pe drumul spre casă, am scos telefonul şi am sunat-o pe Millie.

– Exquisite Escorts, Stephanie la telefon.

– Bună, Stephanie. Mia sunt. Poţi să-mi faci legătura cu mătuşica?

– O, salutare, fată! Mă bucur să te aud. Doamna Milan spune că ai renunţat la munca de escortă. E totul în ordine?

Îmi era imposibil să nu râd. Cu siguranţă că renunţasem la munca de escortă. Nu voisem încă de la început să fac această meserie, dar acum, când datoria mea era achitată, mă puteam îndrepta spre păşuni mai verzi. De când Max îi plătise lui Blaine, Millie mă scăpase de contractele pentru noiembrie şi decembrie. Momentan, aveam să fac patru segmente pentru emisiunea doctorului Hoffman, iar dacă îmi reînnoiau contractul, poate mai multe. Bănuiesc că depindea de cât avea să-mi placă mie slujba şi de cât avea să le placă lor ceea ce aduceam nou.

– Sunt foarte bine. Nu lucram decât ca să plătesc nişte datorii ale familiei mele. Acum, că totul s-a rezolvat, am mers mai departe şi m-am întors acasă, în Malibu. În fine, e disponibilă mătuşa? am revenit eu la motivul apelului meu.

– O, sigur că da. Ai grijă, Mia. Nu ne uita, a spus ea şi mi-a făcut legătura.

Telefonul a sunat de câteva ori.

– Bună, păpuşă. Cum se poartă cu tine lumea siliconului, a chirurgiei plastice şi a starletelor?

– Pe cât de bine te-ai putea aştepta. Mătuşică dragă, e cumva vreun aspect legat de segmentul *Trăind frumos* pe care ai omis să mi-l menţionezi? am întrebat eu, tonul meu sugerând că exista într-adevăr unul.

Am auzit prin telefon zgomotul tastelor apăsate.

– Nu ştiu. Oamenii lor mi-au trimis contractul, l-am studiat, l-a studiat şi divizia juridică şi totul era perfect în ordine. Nu mă lua pe ocolite. Care-i problema?

Avea un ton profesionist şi asta mi-a plăcut. Însemna că-şi ia foarte în serios rolul de impresară.

– Millie, nu mi-ai spus că trebuie să-mi scriu singură segmentul.

A mormăit şi a continuat să lucreze în timp ce discuta cu mine. Puteam să mi-o imaginez citind e-mail-uri, tastând, combinând bărbaţi singuri cu femei prea sexy ca ei să le poată face faţă.

– Nu văd care-i problema. Nu fi obtuză, draga mea. Treci la subiect.

Am oftat.

– Millie, trebuie să scriu segmentul. De la zero, în fiecare săptămână.

– Şi de ce ar fi asta o problemă? Eşti deşteaptă, frumoasă şi creativă. Ar trebui să fie floare la ureche pentru tine.

Gemând, mi-am răsucit o buclă şi m-am holbat la celelalte maşini care treceau pe lângă mine pe autostrada aglomerată. Avea şase benzi pe fiecare sens de mers şi tot se mergea bară la bară. Mi-am umezit buzele cu limba.

– Ar fi fost drăguţ dacă aş fi ştiut la ce să mă aştept.

– Dulceaţă, ţi-am trimis un exemplar al contractului. Scria în detaliu care e rolul tău. L-ai semnat. Îmi pare rău că nu l-ai citit. Şi, pe viitor, niciodată, dar *niciodată* să nu mai semnezi un contract pe care nu l-ai citit cu mare atenţie.

Comentariul acesta mi-a zgâriat nervii şi aşa întinşi.

– Tu eşti impresara mea. Ar fi trebuit să mă previi.

– Dai vina pe mine pentru că ai fost nepregătită? Păpuşă, îmi pare rău. Cu toate astea, nu-mi iau responsabilitatea decât pentru faptul că nu te-am pregătit corespunzător când ştiam că eşti într-o stare emoţională. Nu aş fi fost de acord cu contractul dacă n-aş fi crezut că e o mişcare bună pentru tine. Oricât ai fi de bună ca actriţă, nu eşti cea mai bună. S-o recunoaştem. Nu joci prea grozav alături de alţii. În genul ăsta de mediu, poţi să iei singură deciziile. Mă rog, trebuie să treacă de producători – în special de doctorul Hoffman – conform fişei postului, şi cu asta ai rezolvat.

A făcut o pauză, ca şi cum mă lăsa să diger ideea, apoi a continuat:

– Faci douăzeci şi cinci de mii pe segment, scumpo. Asta înseamnă mai mulţi bani decât poţi face pe zece reclame la

tampoane sau teste de sarcină. E o mișcare bună pentru cariera ta. Ia taurul de coarne și fă ceva din asta. Acum e șansa ta.

Millie avea dreptate. Era șansa mea. Era timpul să dovedesc că pot face și altceva în afară de a poza, de a mă preface că sunt altcineva sau de a fi partenera cuiva. Nu că m-ar fi deranjat asta. A fi partenera lui Wes însemna totul, dar era ceva personal, intim, între noi. Slujba aceasta, oportunitatea aceasta era numai și numai pentru mine. Era timpul ca Mia Saunders să bată la cur pe toată lumea. Nu primești decât o șansă la ceva atât de măreț și sub nici o formă nu aveam de gând să o las să treacă pe lângă mine.

– Știi ce, mătușică, ai dreptate.

A izbucnit în râs.

– Sigur că am. Scumpo, eu am întotdeauna dreptate. Treci la treabă. E vineri, așa că ai numai cinci zile să inventezi un concept pentru segmentul tău. Abia aștept să-l văd la televizor. Am să-l înregistrez săptămânal.

Îmi făcea bine să aud că mătușa mea, singura figură maternă pe care o mai aveam în familie, ținea suficient de mult la mine și la viitorul meu cât să mă împingă spre succes. Mătușa mea Millie Colgrove poate fi o femeie de afaceri șireată care își derulează tranzacțiile la limita legalității, dar încă mai avea o inimă, care bătea pentru mine.

– Îți mulțumesc că ai încredere în mine.

Cuvintele șoptite au ieșit trunchiate. Mi-era greu să le rostesc.

A scos un mormăit.

– O, păpușă, sunt mai mult decât mândră de tine. Fruntea sus! Totul o să meargă exact așa cum trebuie!

Trebuia să cred că nu se înșală.

Totul o să meargă exact așa cum trebuie. Fraza mi se învârtea prin minte când șoferul a parcat lângă casa noastră și m-a lăsat să cobor. Am intrat în casă, gata să-i povestesc lui Wes tot ce s-a întâmplat și nerăbdătoare să-i aud părerile despre segmentul *Trăind frumos*, când scena din fața ochilor mei m-a sfârâmat într-un milion de bucățele.

Wes. Wes al meu. Ţinând strâns în braţe o brunetă. Una pe care o cunoşteam prea bine. Ea se ţinea agăţată de el, cu degetele înfipte în umerii lui. Avea faţa spre mine şi ochii închişi. Wes se uita în direcţia cealaltă. În timp ce stăteam acolo, amuţită de bătăile inimii mele, ale căror sunete îmi intrau şi îmi ieşeau din urechi, ea a ridicat capul. Lacrimile îi curgeau şiroaie din ochi.

Iat-o. Femeia pe care nu voiam s-o mai văd niciodată. Gina DeLuca stătea pe canapeaua mea, din noua mea casă, în braţele bărbatului meu. Fir-ar al dracului!

Capitolul 5

Neştiind ce altceva să fac, mi-am dres glasul... tare. Suficient cât să se întoarcă spre mine cuplul îmbrăţişat de pe canapea. Wes mi-a văzut faţa şi s-a ridicat de parcă ar fi fost opărit. Apoi a luat-o pe Gina de mâini şi a ridicat-o şi pe ea în picioare.

– Ăăă, Mia, ăăă... nu mă aşteptam să te întorci acasă atât de devreme, a spus el trecându-şi o mână prin părul răvăşit, ceea ce nu l-a ajutat deloc în situaţia în care l-am găsit.

Răspuns greşit, amice.

– Văd asta. Să vă las singuri? am scrâşnit printre dinţi.

Wes a căscat ochii şi s-a uitat la Gina, apoi la mine.

– O, Doamne, nu!

A ridicat braţele.

– Iubito, nu e ceea ce pare.

Am strâns din buze, aplecând capul.

– Nu? Pentru că pare foarte tare că bărbatul pe care îl iubesc o alină pe fosta lui în timp ce eu sunt plecată la serviciu.

Wes a clătinat din cap că nu şi s-a îndepărtat de Gina.

– Iubito, în nici un caz. Nu, nu. Nu trage concluzii pripite.

A venit lângă mine, întinzând braţele. Eu am făcut un pas în spate înainte să apuce să mă cuprindă. Şi-a lăsat braţele să cadă.

Am clătinat şi eu din cap.

– Spune-mi ce se întâmplă aici înainte să-mi ies din fire, l-am prevenit eu, încrucişându-mi braţele la piept.

Voiam să bat din picior, să-l silesc să se grăbească înainte de a-mi ieşi fum pe urechi şi de a exploda.

– Mia, Wes şi cu mine nu făceam nimic, pe cuvântul meu, a spus o voce sfârşită din spatele lui Wes.

Gina s-a lăsat pe canapea şi abia atunci am observat-o cu adevărat. Avea unul dintre picioare în ghips de sus până jos şi lângă canapea stăteau o pereche de cârje. Când s-a ridicat, am observat că trupul ei nu mai avea vivacitatea de altădată. Acum era gălbejită şi slabă ca moartea. Mă uitam la ceea ce era Gina DeLuca, începând de la părul ei, acum de un şaten tern, cu şuviţe care nu mai aveau lustrul şi strălucirea care puteau rivaliza cu orice reclamă la Pantene, până la degetele de la picioare. Nu mai era femeia pe care o cunoscusem în ianuarie. Cel mult, era cochilia goală a ceea ce fusese odinioară o frumuseţe incredibilă.

Am clipit de câteva ori, neştiind ce să răspund, apoi Wes s-a strecurat şi m-a luat de umeri.

– Mia, Gina a venit doar în vizită. Face parte din... din...

Vocea i s-a stins.

– Din terapia mea, a terminat ea în locul lui. Mă surprinde că nu i-ai spus, Weston.

Avea ochii trişti, lipsiţi de viaţă, aproape goi. Dintr-un motiv oarecare, mi-a plăcut că îi folosea numele întreg, nu numele de alint pe care îl foloseam eu. Asta ajuta la crearea între cei doi a unei distanţe de care aveam mare nevoie în acel moment.

– Nu era povestea mea ca să i-o pot spune, a răspuns Wes pe un ton solemn.

Gina şi-a dat părul pe spate, s-a şters la ochi, apoi s-a uitat la mine.

– Terapeutul meu spune că trebuie să mă văd cu supravieţuitorii. Să iau legătura cu oamenii care au trecut prin ceea ce am trecut şi eu ca să-mi pot aminti că sunt în viaţă. Încerc să merg mai departe. De asta eram aici, Mia.

Îi tremura vocea.

– Wes doar mă alina. Am trecut amândoi prin multe acolo şi... ăăă... asta mă face să mă simt în siguranţă lângă el, a recunoscut ea, cu şi mai multe lacrimi pe obraji. Nu mă mai simt niciodată în siguranţă. Indiferent de numărul de paznici sau de încuietori la uşi.

Şi-a frecat bicepşii cu palmele.

– Sunt îngrozită tot timpul.

Îi tremura vocea atât de tare că m-a făcut să vreau să întind mâna şi să o iau în braţe. Vorbele prin care îşi recunoştea fricile şi îşi exprima trăirile m-au străbătut ca un tăiş până la os.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fac presupuneri. Voi doi aţi trecut prin atâtea împreună. Terminaţi-vă discuţia. Nu sunt supărată. Vă rog…

I-am făcut semn lui Wes să se aşeze la loc lângă femeia aceea slăbită.

– Nu vă grăbiţi. Monstrul cu ochi verzi a scos capul la lumină pentru o clipă, dar am încredere în Wes şi cred în dragostea noastră. Nu mi-ar fi niciodată infidel.

– Nu, nu ţi-aş fi, a spus Wes cu ochii lucind de ceva ce n-am putut defini.

Ştiam numai că era adevărat. M-am aplecat, l-am sărutat scurt pe buze, ca să-i dau de ştire fizic că totul era chiar în regulă între noi.

– Mă duc să fac un duş şi să stau de vorbă cu Maddy şi Ginelle.

– Bine. Eu termin aici până la prânz, a promis el.

În timp ce mă îndepărtam, m-am oprit şi m-am lovit cu degetul peste coapse, apoi m-am întors.

– Gina, mă bucur că ai supravieţuit. Wes ţine la tine şi ştiu că aţi trecut amândoi prin multe, aşa că simte-te liberă să vii aici oricât de des vrei. Vreau să vă reveniţi amândoi. Nimănui nu ar trebui să-i fie frică tot timpul.

M-am foit pe picioare şi am ridicat din umeri.

– Aşadar, cred că vreau să spun că sper să te revăd curând.

Am avut nevoie de toate resursele, de toate părţile mele mature pe care a trebuit să le adun laolaltă ca să spun ceea ce am spus, mai ales pentru că, înainte să se întâmple toate acestea în partea cealaltă a lumii, cu siguranţă nu mai voiam să o văd niciodată pe Gina lângă Wes sau oriunde în preajma existenţei noastre comune. Totuşi, acum trebuia să fiu persoana matură. Trecuseră împreună prin ceva traumatizant, care le schimbase

vieţile, şi dacă aveam vreo speranţă să-l ajut, poate că ajutând-o pe ea puteam reuşi asta. Merita să zâmbesc şi să îndur ca să fac măcar un pas cât de mic înspre victoria lui Wes împotriva demonilor săi interiori. Puteam să-l împing în jos pe monstrul cu ochi verzi şi să-l silesc să mi se supună pentru sănătatea fizică şi cea mentală a lui Wes.

– Mulţumesc, Mia. Ai un suflet bun.

Vocea Ginei era stinsă şi sfârşită când mi-a răspuns.

Am zâmbit şi am dat aprobator din cap, neştiind ce altceva să fac.

– Iubito? a spus Wes.

– Da, iubitule.

Mi-am sprijinit mâna de cadrul uşii de la holul care ducea spre dormitorul nostru.

– Te iubesc din ce în ce mai mult cu fiecare zi.

A rostit cuvintele, dar eu nu doar că le-am auzit. Le-am *simţit* ca pe nişte săgeţi care mi-au pătruns în inimă şi s-au cuibărit, în siguranţă, ca să rămână acolo pe veci.

* * *

Întinsă pe spate pe patul nostru dublu, am format numărul lui Ginelle.

– Salutare, târâtură, a răspuns ea, dar fără vivacitatea şi tonul jucăuş pe care le avea de obicei.

Prietena mea cea mai bună trecuse prin iad luna trecută. Faptul că fusese răpită şi brutalizată de către Blaine şi gorilele lui o înăsprise în moduri pe care nu puteam nici măcar vag să le înţeleg, în special din cauza faptului că se ascundea în spatele bravurii şi al umorului.

– Ce faci? am întrebat-o, sperând să purtăm o conversaţie normală.

Voiam ca fata relaxată, iubitoare de caterincă să revină. Cea care nu se jena să-mi arunce apelative urâte, pe care ştiam că mi le spune cu dragoste. Era un fel ciudat de a-ţi arăta afecţiunea, dar pentru noi era bun şi îl voiam înapoi.

Gin a oftat, a tras aer în piept și apoi l-a suflat afară. O, nu. Nu, nu, nu! Știam sunetul acela, ani de zile îl auzisem prin telefon.

– Fumezi? am zbierat în telefon și m-am ridicat în capul oaselor în pat. Nu-mi vine să cred! Ce mama dracului, Gin? Ai stat opt luni fără să tragi măcar un fum și acum te-ai apucat iar? Pe bune?

Mă durea inima pentru ea, știind că ruinează opt luni de efort cât ai clipi din ochi.

– Calmează-te, curvo, a țipat și ea la mine. E o pseudo-țigară. Electronică. N-are nimic în ea în afară de un rahat mentolat cu vapori ca să imite țigările mentolate pe care adoram să le fumez.

Am lăsat să-mi scape un oftat de frustrare.

– Dar de ce o fumezi, totuși? Nu de obiceiul fumatului vrei să scapi? Nu e împotriva scopului propus?

– Mia, uite ce e, am trecut printr-o grămadă de căcaturi, bine? Voiam o nenorocită de țigară. Mi-am luat porcăria asta în schimb, ca să mă ajute să rezist. Tu nu ești aici. Nu știi cum e să treci singură peste tot rahatul ăsta.

Aici tonul convorbirii a alunecat pe o pantă diferită. Furia și emoțiile se revărsau prin telefon în timp ce Ginelle continua să vorbească.

– Îmi urăsc slujba. Îmi urăsc apartamentul. Urăsc, în pizda mă-sii, faptul că stau în Vegas. Totul îmi amintește de el. Mă întorc și mă întreb dacă nu cumva e acolo.

I-a ieșit un suspin din piept, un sunet pe care nu l-am auzit decât rareori la prietena mea cea stoică și dură.

– Până și când merg pe jos până la mașină îmi fac griji că o să fiu răpită din nou. A trebuit să-i cer șefului meu, jegul jegurilor, să mă conducă pentru că eram convinsă că nenorocitul e acolo. Ai idee ce înseamnă asta?

Întrebarea ei era retorică, scrâșnită. Nu, nu aveam idee. Și, dacă aș fi putut, aș fi făcut schimb de locuri cu ea într-o clipită. Singurul aspect pozitiv era faptul că dădea glas lucrurilor, în sfârșit. Vina, furia și tristețea m-au copleșit, sfâșiindu-mi în bucăți fiecare fărâmă de sentiment. Voiam să o țin în brațe, să-i

spun că totul va fi bine, dar aveam aceleaşi temeri pe care le avea şi ea. Faptul că ea era acolo, în Vegas, nu ajuta la rezolvarea problemei nici uneia din noi. Vestea bună era că vorbisem deja cu Wes despre îngrijorările mele. Nu-i venea să creadă tot ce s-a petrecut cât am fost despărţiţi. Asta a fost atunci când am făcut ceva ce am jurat că nu voi face niciodată. I-am cerut iubitului meu o favoare. Una legată de carieră. Ceva ce jurasem că n-am să fac niciodată cu nici unul dintre clienţii mei. O făcusem deja cu Warren, dar asta era altceva. El îmi era dator... extrem de dator. Şi a plătit. Datoria lui faţă de mine s-a stins când a obţinut informaţia pe care nimeni altcineva nu o putea afla cu privire la locul în care se găsea Wes.

Întorcându-mi gândurile în prezent, îl întrebasem pe Wes dacă ştie de vreun spectacol în Los Angeles care ar putea avea nevoie de o dansatoare graţioasă sau de cineva cu talentele unice ale lui Ginelle în lumea dansului. El a dat câteva telefoane şi a tras câteva sfori. În două săptămâni, dacă dorea, Gin chiar putea să-şi ducă imediat cariera la un alt nivel.

– Hei, scumpo, calmează-te. Ascultă-mă.

Câteva zgomote de fâţâială, câteva suflări în ceea ce cred că era un şerveţel, apoi un oftat adânc.

– Bine, acum m-am aşezat pe pat. Spune-mi ce ai de zis.

– Am o propunere pentru tine.

A chicotit, iar sunetul a fost cea mai frumoasă operă, completată cu o italiană suculentă şoptită direct la urechea mea.

– Ai de gând să mă combini cu mătuşa Millie?

Pe jumătate râdea, pe jumătate pufnea. Era o glumă constantă între noi. Oricât de mult ar fi spus Gin că-şi doreşte să fie escortă, chiar nu era genul de femeie care putea să stea liniştită şi să arate bine la braţul unui om de afaceri bogat. Eu avusesem noroc cu genul de oameni cu care mă cuplasem, dar circumstanţele fuseseră unice. Ocaziile acelea n-ar fi fost la dispoziţia oricărei fete. Millie deja precizase asta foarte clar. Ar fi fost ceva normal să iasă cu vreun boşorog sau cu vreun bogătaş nesimţit care se aştepta la ceva tăvăleală la sfârşitul serii. Chiar dacă Gin

spunea o grămadă de rahaturi, nu era făcută pentru o astfel de viață, indiferent de plata generoasă.

– Nu, n-am de gând. N-are nimic de-a face cu damele de companie.

Am tras adânc aer în piept, adunându-mi puterile.

– Ce-ai spune să te muți la Malibu? Să stai cu Wes și cu mine până te pui pe picioare? am început eu, dar m-a întrerupt.

– Aș face-o cât ai clipi din ochi, Mia, dar asta n-o să-mi rezolve problema serviciului. N-am de gând să mă mut acolo cu ideea că o să-mi găsesc eu vreodată o slujbă. Ar putea dura luni întregi, iar voi doi abia v-ați reîntâlnit. El are propriile tâmpenii de rezolvat la psihiatru, ca și mine. Chiar vrei să te înhami la încă un caz de om bolnav la cap?

– Da, da, vreau. Și nu m-ai lăsat să termin. Prietenul lui Wes conduce un mic teatru aici. Dansuri foarte îndrăznețe, și tocmai au rămas fără coregrafă. Cine ar putea mai bine decât o dansatoare de cabaret din Vegas să le învețe pe curvele alea slăbănoage cu silicon în țâțe și botox în buze cum să-și miște implanturile de cururi pentru o grămadă de dolari într-un spectacol demn de Vegas? Ar putea fi epocal!

Și caraghios, mi-am spus în gând.

Ginelle nu a spus nimic multă vreme. Mi-au trecut fiori de spaimă pe șira spinării cât am așteptat.

În sfârșit, a vorbit cu o voce stinsă:

– Mi-ai făcut rost de o slujbă de coregrafă? Într-un teatru din Los Angeles? O, Doamne, a spus ea cu încântarea învelindu-i cuvintele ca o pătură caldă într-o zi friguroasă.

– Gin, acum nu știu tot ce presupune asta, dar sunt mai mulți bani decât faci acum, mult mai mulți, și nu trebuie să plătești chirie. Poți să stai în căsuța noastră de oaspeți. Poți să stai cât vrei acolo. La naiba, poți să rămâi acolo de tot!

– Tu și Wes îmi găsiți slujba visurilor mele, îmi oferiți cazare gratuită pe perioadă nedeterminată și șansa de a mă muta în Statul Soarelui, unde trăiește târâtura de prietena mea cea mai bună?

M-am gândit la ce a spus. Îmi scăpa ceva? O altă ramură de măslin pe care i-o puteam întinde. Ceva ce aș fi putut adăuga ca să o fac să accepte această oportunitate.

– Ăăă, da, cam așa ceva.

– Ai tras cocaină pe nas?

Am tras aer în piept și mi-am frecat tâmplele.

– Nu, din câte știu.

Am încercat un chicotit cu jumătate de gură.

– Atunci, pregătește-mi patul, târfă mexicană! Prietena cea mai bună se mută în țara fructelor și a nebunilor! Vai, să-mi fut una! O să fac coregrafia la un spectacol de varietăți din L.A.! OMG, cu ce-o să mă îmbrac?

Trecuse de la tristețea de psihopată la excitația de bețivă. Asta era versiunea de Ginelle pe care o înțelegeam, o iubeam și o adoram mai mult decât pe oricare altă versiune a ei. Fericirea ei era molipsitoare și aluneca prin telefon să se înfășoare în jurul grijilor și al atitudinii mele melancolice într-o strânsoare intensă de recunoștință.

– Serios? am întrebat-o eu ca să mă asigur că am auzit bine.

– Da, la naiba! Îmi fac bagajele din seara asta! Am atâtea de făcut. Trebuie să dau preaviz, să-mi fac bagajele, să mă gândesc la mișcări, să conduc până-n California! Știi ce înseamnă asta pentru mine, Mia?

Am zâmbit larg și mi-am ținut telefonul aproape de ureche.

– Încep să cred că știu!

Am râs, bucuria ei împrăștiindu-se în jur, dându-mi senzația aceea ușurică și călduță care îmi spunea că am luat o decizie bună. Măcar o dată.

– Înseamnă că toată viața mea tocmai s-a schimbat în bine! Și trebuie să-ți mulțumesc ție și păpușii tale Ken din Malibu pentru asta. Dă-mi-l la telefon! Vreau să-i ofer și lui un pic de dragoste virtuală, a spus ea extaziată.

Clătinând din cap, m-am sprijinit de pat și m-am luat singură în brațe.

– Nu pot. Stă de vorbă cu Gina acum.

S-a lăsat o tăcere mormântală. Nu-i auzeam decât respirația întretăiată și mi-o imaginam alergând prin casă și făcând diferite lucruri ca să se pregătească pentru schimbarea din viața ei.

- Pardon? Ce caută fața aia de pizdă împuțită și hoață de bărbați în casa *ta*, vorbind cu bărbatul *tău* când *tu* nu ești acolo?

- Ai o grămadă de *al tău* într-o singură frază.

- Da, bine, spune-mi dacă greșesc. Bărbatul ăla e *al tău*. Care-i faza?

- Adevărat. Dar am încredere în el.

Mi-am răsucit o buclă de păr în jurul degetului.

- Au trecut prin atâtea acolo, Gin. El abia dacă a ajuns la suprafața procesului de vindecare. Iar ea arată ca naiba.

- Bun, a spus ea cam repede.

Prietena mea cea mai bună nu păcălea pe nimeni. Era la fel de protectoare cu mine cum eram și eu cu ea și, conform lui Gin, Gina îmi greșise. Tehnic vorbind, nu chiar, pentru că Wes era un bărbat liber atunci când a avut relații cu ea. Și eu mi-o trăgeam cu Tai în același timp. A trebuit să fie cu Gina ca să mă facă să-mi dau seama cât de mult îmi doream să fiu singura femeie cu care Wes să facă dragoste, să o sărute, să doarmă lângă ea și toate celelalte.

Trebuia să țin sub control natura răzbunătoare a lui Ginelle. Mai ales dacă avea să se mute aici. Era foarte probabil ca drumurile lui Ginelle și ale Ginei să se intersecteze.

- Ginelle, serios că nu e bine. Dacă ar fi pierdut atâta greutate vomitând sau luând droguri, sau dacă frica din ochii ei ar fi fost din cauză că nu a primit un rol sau că i-a rupt inima vreun ratat oarecare, aș fi încântată. Problema e că a trăit o traumă majoră. Chestii pe care nu știu nici dacă suport să le aud, dar simt că trebuie să o fac ca să-l pot ajuta pe Wes să se vindece. A văzut lucruri care îi dau coșmaruri noaptea. Și dacă vindecarea Ginei îl ajută, trebuie să găsesc o cale să fiu persoana matură. Înțelegi?

Glumele lui Ginelle au încetat brusc.

- Deci sunt afectați tare?

Șoptea de parcă ar fi putut să o audă altcineva și încerca să fie respectuoasă.

– Ireparabil... după părerea mea, am răspuns cu sinceritate, neştiind cum altfel să formulez.

– Ei bine, eşti o femeie mai bună decât mine.

Am chicotit.

– Păi nu-i ăsta adevărul?

Am schimbat tonul, revenind la cel care ne reprezenta numai pe noi.

– O, târfă împuţită! Ţi-o las ţie pe asta. Numai pentru că mi-ai făcut rost de slujba visurilor mele şi pentru că mă laşi să mă mut în vila ta din Malibu. Să ştii că s-ar putea să nu mai plec.

Am ridicat din umeri zâmbind.

– S-ar putea nici să nu vreau să pleci!

Adevărul e că s-ar fi putut. Maddy era în Vegas, la fel şi tata. Millie şi Wes erau aici. Max şi clanul lui erau în Texas. Restul oamenilor pe care-i iubeam cel mai mult pe lume erau împrăştiaţi peste tot. Să o am pe Gin aici mi-ar fi alinat un pic durerea din inimă.

– Ce face tata?

Ginelle a mormăit ceva.

– Păi, semnele lui vitale şi-au revenit la normal şi doctorii speră că o să se trezească. E doar o chestiune de timp. Conform RMN-ului, activitatea creierului e normală. Virusul şi reacţiile alergice nu l-au afectat atât de tare pe cât se aşteptau ei din moment ce a trecut peste ele.

Închizând ochii, i-am transmis celui de sus un imens mulţumesc. Îl cruţase pe tatăl meu şi avusese milă. Acum era doar un joc al aşteptării.

– Şi Maddy?

– A, ea e foarte bine. S-a întors la şcoală, îşi trăieşte viaţa alături de Matt, ca o fată prea ambiţioasă de douăzeci de ani.

– Bun, exact asta îmi doream să aud.

– Să ştii că ultima oară când am vorbit cu ea mi-a spus că a discutat foarte mult cu Max despre Cunningham Oil & Gas şi despre departamentul lor de cercetare ştiinţifică. S-ar părea că face nişte schimbări în curriculumul ales ca să se concentreze

mai mult pe geologie și pe minerale. Spune că se gândește serios să se ducă acolo după absolvire și să lucreze cu el. Chiar și Matt a spus că i se pare o idee bună.

– Da, dar cum rămâne cu familia lui? Par destul de legați, am spus eu.

– Se pare, fără mișto, că părinții ar fi dispuși să se mute în Texas. El e singur la părinți, iar ei sunt aproape de pensie. Max i-a spus lui Matt că l-ar angaja pe tatăl lui, chiar și pe mama lui. Ceva despre familia care trebuie să rămână împreună sau un rahat de genul ăsta.

Normal că i-a zis. Max, afurisitul de sfânt. Mă salvase pe mine, ne primise pe mine și pe Maddy și pe toți cei din jurul nostru cu brațele deschise. Îl iubeam pe fratele meu, dar asta era cireașa de pe tort. Poate că de aceea era atât de fericit. Era exemplul perfect de „poartă-te cu alții așa cum vrei să se poarte alții cu tine". Trata cu respect pe toată lumea, își iubea familia mai mult decât orice altceva pe lume și voia să fim cu toții fericiți. La rândul lui, avea să fie fericit pentru tot restul vieții. Am înțeles. Asta m-a făcut să mă întreb când avea să înceapă și pentru mine presiunea să mă mut în Texas. Aveam impresia că mai devreme, nu mai târziu. Omului îi plăcea să fie înconjurat de familie și își ridica bazele. Nu m-ar fi mirat să găsească vreo șmecherie care să ne facă pe mine și pe Wes să ne mutăm acolo. Numai carnea de vită merita. Căldura, umiditatea nesuferită și efectul asupra părului meu... câh! Trebuia să fie ceva nemaipomenit ca să fac o asemenea schimbare. Faptul că sora mea cea mică avea să fie acolo cântărea mult, iar el știa asta. Pune mâna pe sora cea mică și va veni și cea mare.

– Da, Max e special.

Ginelle a oftat visătoare.

– Fată, e tot ce-ți poți dori, plus o pungă de chipsuri Lay's, și tu știi cât ador eu chipsurile alea. Nu poți niciodată să te mulțumești cu unul singur.

– Te dai la frate-miu? m-am prefăcut eu ofensată.

– Soarele răsare la est și apune la vest? Tu l-ai văzut pe frac-tu ăla? E un zeu în cizme de cowboy și cămașă Henley.

– Vai, frate, am spus, nedorind să aud asta despre Max.

– Exact, vai, frate. Numai că, dacă aș fi eu, aș zbiera: „O, da, Max. Mai tare, Max. Dă-mi-o, Max!".

Urla și gemea pentru efect, făcând voma să mi se ridice și să mi se oprească în gât.

– Ești bolnavă, am spus eu înecându-mă.

– Dar mă iubești.

– Trebuie să-mi fac un control la cap, am spus.

– Cât faci tu asta, eu îmi strâng boarfele. Ne vedem în două săptămâni. Îți iubesc mutra aia nasoală, parașuto! a spus Ginelle dintr-o suflare și apoi a închis.

La naiba. A câștigat runda asta. Pe următoarea am s-o câștig eu.

Capitolul 6

Un țipăt care-ți îngheța sângele în vene m-a smuls din visul cel mai dulce. Așa cum devenise deja normal, am sărit din pat, am aprins lumina și m-am uitat cum bărbatul pe care-l iubeam se zvârcolea, se răsucea și țipa, pierdut în fața demonilor care pândeau în cele mai adânci colțuri ale minții lui. Mi s-a rupt inima. Trupul lui s-a arcuit, cu pieptul gol strălucind de transpirație ridicat spre ceruri, de parcă întreaga lui ființă căuta izbăvirea. Umflătura groasă a penisului lui se odihnea în boxeri într-o etalare vulgară a virilității. Înainte de a-l trezi, am închis ochii și am tras aer în piept, lăsându-i țipetele să mă introducă în starea în care aveam nevoie să fiu. Fermă, puternică, unealta care să-l aducă înapoi din abisurile disperării, încă o dată și încă o dată. Aveam să fiu asta și mai mult decât atât până când, în cele din urmă, avea să-și găsească liniștea. Nu exista altă opțiune. Wes avea să-și găsească pacea din nou.

Trăgându-mi cămășuța de noapte peste cap, am lăsat-o să cadă într-o grămăjoară de mătase pe podea. Mi-am lăsat sentimentele lângă ușă și mi-am tras chiloții în jos. Am stat pe picioare și am răcnit:

– Wes!

Stăteam în picioare dezbrăcată, goală pentru el, iar ochii lui s-au deschis într-o clipă. Pupilele erau aproape complet negre, n-am putut discerne nici o urmă de verde. Era un animal. Pierdut în frica lui, și-a ațintit ochii asupra mea.

– A mea! a urlat el printre dinții încleștați și apoi s-a întins în față.

Gura lui a ajuns pe țâța mea în mai puțin de o secundă. Plăcerea a trecut dincolo de durere. Mâinile lui scormoneau și mă trăgeau de fese în timp ce-și împingea penisul rigid în mine.

– Așa este. Sunt a ta și poți să mă iei cu totul. Tot ce ai de făcut este să-mi spui de ce mă iubești, am declarat eu apucându-l de păr și ținându-l strâns la pieptul meu.

Era o nouă tactică pe care o încercam. Aveam o teorie. Să-l fac să-și amintească de ce este aici. Să-l aduc înapoi în prezent, ca amintirile captivității să se scurgă mai repede din subconștientul lui.

– Te iubesc, fir-ar al dracului să fie!

S-a împins și mai tare în mine, până m-a lipit cu spatele de perete. A schimbat sânul, acoperindu-l pe celălalt cu buzele. Și-a încolăcit degetele în jurul lui, strângând sfârcul cu două degete și răsucindu-l până la punctul în care au țâșnit valuri de plăcere și au țesut o pânză de borangic spre clitorisul meu.

Am gemut și mi-am desfăcut mai tare picioarele ca să-l primesc mai mult.

– Dar spune-mi ce anume iubești la mine și te las să te cufunzi atât de adânc în mine că n-o să mai pot respira.

Gura lui Wes s-a smuls cu un pocnet de pe sfârcul meu umflat și strălucind în urma atenției primite. Am scos un miorlăit din cauza pierderii. Gura lui a venit peste a mea, iar eu m-am răsucit pe o parte, împiedicând sărutul pe care mi-l doream mai mult decât orice pe lume.

– Ce faci? a scrâșnit el din dinți, furia trecând dincolo de dorința sexuală despre care știam că e acolo, întunecând procesul de vindecare.

Am ridicat un picior și mi-am frecat sexul umed de coapsa lui, acoperindu-i pielea și dovedindu-mi dorința. M-a privit pieziș.

– Mă iubești? l-am întrebat din nou.

Avea o voce dură, fiecare cuvânt fiind o lovitură sacadată în inima mea fragilă.

– Știi. Bine. Că. Da. Acum. Dă-mi. Ce. Am. Nevoie.

Am clătinat din cap că nu, i-am împins boxerii în jos, iar el a ieșit din ei fără a pierde contactul vizual. M-am săltat în sus cu toată forța picioarelor, legându-le în jurul taliei lui. El m-a

apucat de fund de parcă n-aș fi cântărit nici cât un fulg. A inhalat adânc și m-a lipit de perete, cu scula proptită între coapsele mele. Atât de aproape și totuși atât de departe. Nu mi-ar fi făcut nimic fără permisiunea mea. Cel puțin, nu în timpul coșmarurilor. Ceva dinăuntrul lui îl împiedica să meargă până acolo și eram recunoscătoare pentru această mică favoare.

Trecându-mi mâinile prin părul lui, l-am apucat cu putere.

– Dă-mi tu ceea ce am eu nevoie, și o s-o fac și eu.

Mi-am trecut limba peste gâtul lui. Gustul plăcut și sărat al oceanului și al bărbatului mi-a făcut papilele să se înfioreze. Wes a gemut, apăsându-și oțelul bărbăției pe clitorisul meu, frecându-mă, căutând nemilos ceea ce-i refuzam. Lăsându-mi capul pe spate, l-am ținut strâns, nas în nas. Pupilele i se contractau la loc, lăsând din nou verdele să umple golul. Zâmbind, m-am aplecat în față și mi-am trecut ușor buzele peste ale lui, o atingere scurtă, o mângâiere fină, care să-i amintească unde se află. A oftat în gura mea, primind sărutul ușor.

– Spune-mi că mă iubești, am repetat eu.

Una dintre mâinile lui Wes mi-a lăsat fundul și s-a ascuns în părul meu, m-a apucat de ceafă. Își ținea degetul mare pe obrazul meu, blând și iubitor. Trupul lui masiv mă strivea de perete. Nu puteam să mă strecor, nici el nu avea să permită să ne despartă măcar un centimetru. În acel moment, eram conectați la nivel fizic, mental și, cel mai important, emoțional.

– Să te iubesc pe tine e la fel de natural ca respirația. Am nevoie de tine ca să trăiesc. Tu, Mia. Tu îmi dai respirația necesară să trăiesc.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi și mi-am sprijinit fruntea de a lui.

– Vino înăuntru, iubitule. Ia-ți ceea ce ai nevoie.

I-am dat semnalul pe care îl aștepta.

– Te iubesc, mi-a spus el săltându-și șoldurile și intrând în mine rapid și cu putere, până la rădăcină. Ador fiecare centimetru din tine. Mai mult decât orice, a spus el, cu o împingere deosebit de profundă care m-a făcut să icnesc și să mă lovesc cu

capul de perete. Ador să fiu conectat cu tine, în femeia fără de care nu pot trăi.

– Te iubesc mai mult cu fiecare zi, am repetat eu cuvintele lui de mai devreme.

Şi-a trecut degetul mare peste obrazul meu, în timp ce pompa necontenit în mine.

– Mulţumesc. Mulţumesc că mă aduci înapoi iar şi iar.

Împingea din şolduri necontenit, trimiţându-mi trupul în spirală într-o stare extatică. Mă ducea mereu atât de sus încât jur că puteam să ating stelele când făcea dragoste cu mine.

Plăcerea, durerea şi iubirea mă furnicau peste tot. O făcusem. Îl adusesem înapoi. Preluasem conducerea asupra futaiurilor terorizate de coşmar şi le făcusem să se termine frumos. Pereţii sexului meu s-au strâns, strângându-l, în timp ce el se izbea în punctul acela dinăuntrul meu care mă făcea să urlu. M-am lipit de el, arcuindu-mă la pieptul lui, amestecându-ne sudoarea, contopindu-ne trupurile, făcând sufletele noastre să danseze. Ţâşneau lumini şi briza oceanului îmi trecea pe piele intrând pe fereastra deschisă. Wes a gemut când s-a eliberat, muşcând de pielea fină din locul unde se întâlnesc umărul şi gâtul. Exploziile fierbinţi ale esenţei lui au pătruns în mine, făcându-mă să mă topesc, la rândul meu. Am terminat violent, strângându-mă în jurul lui, cu braţele, cu picioarele, ţinându-l în mine. Nu mai voiam să-i dau drumul.

– Mulţumesc, a şoptit Wes lângă obrazul meu, gâfâind la urechea mea. Mulţumesc, iubito.

S-a agăţat de mine ca un disperat. Mă strângea atât de tare încât abia reuşeam să respir, dar nu conta. Iubirea mea îi era răsuflare şi eu aveam să trăiesc prin simplul act de a-l iubi.

* * *

În dimineaţa următoare, când m-am trezit, Wes nu era acolo. Mă obişnuisem să mă trezesc cu căldura şi greutatea lui familiară lângă mine, ţinându-mă strâns lângă trupul lui. După noaptea trecută, mi-era teamă de ce aveau să aducă orele dimineţii

Cum va reacţiona la adevărurile goale-goluţe la lumina zilei? Aruncând o privire spre ceas, am observat că era devreme, foarte devreme. Soarele abia răsărea la orizont. Am ieşit dezbrăcată pe balcon, fără să-mi fac griji în privinţa goliciunii mele.

O siluetă singuratică stătea în picioare în depărtare, în timp ce soarele îşi făcea încet ascensiunea. Voiam să împărtăşesc cu el această nouă zi, să mă scald în gloria iubirii noastre, a întunericului cu care ne luptaserăm azi-noapte şi pe care îl învinseserăm. Numai că el căuta alinarea oceanului, frumuseţea calmă a darurilor Mamei Natură, şi nu căldura trupului meu şi prezenţa mea lângă el.

Cu inima grea, mi-am luat costumul de baie alb. Era făcut mai degrabă pentru dorinţă decât pentru eficienţă, dar era deasupra teancului de rufe spălate de Judi, aşa că l-am tras pe mine. M-am mai gândit, am luat maioul alb pe care-l purtase Wes ieri şi am acoperit costumul, ca să arate mai decent. Dacă aveam de gând să stau de vorbă cu Wes şi să aflu pe unde îi era mintea, nu voiam să stric asta ispitindu-l fizic.

Păşind anevoie prin nisip cu picioarele goale, am parcurs cele câteva sute de metri până la marginea apei. Wes stătea în picioare în apă, lăsând valurile să-i atingă gleznele şi apoi să se retragă. Avea picioarele înfipte în nisip, ca să se ţină drept. Purta o pereche de pantaloni largi din in pe care-i ridicase până la genunchi şi nimic altceva. Câteva minute lungi doar m-am holbat la el, mai îndrăgostită de frumuseţea lui decât de aceea a oceanului din faţa lui. Şuviţele lungi ale părului lui blond închis fluturau în adierea brizei, iar pieptul lui gol avea o nuanţă aurie în lumina primelor raze de soare. Îmi dădeam seama după rigiditatea umerilor lui că nu era relaxat.

Am înaintat încet, făcând suficient zgomot cât să-mi audă paşii pe nisip. A întors capul când m-am apropiat. Privirea pierdută pe care o avea a dispărut într-o clipă, alungată de lumină şi iubire. Wes m-a privit de la picioare până la coama sălbatică de păr care flutura în vânt şi mi-a oferit singurul lucru pe care mi-l doream de când s-a întors acasă: un zâmbet imens, cu gura până la urechi. Mi-a tăiat răsuflarea şi, înainte de a-mi da seama

ce fac, alergam, cu nisipul sărind în sus în urma mea, îndreptându-mă spre el. În ultima secundă, am sărit, iar el m-a prins în aer şi m-a răsucit. M-am ţinut strâns, vrând să memorez scena asta, să o încui în inima mea şi în sufletul meu şi să o pot revedea oricând voi fi fost tristă, îngrijorată sau frustrată. Wes al meu, bărbatul de care m-am îndrăgostit... o bucată din el venise înapoi.

Mi-am întins buzele spre el şi l-am sărutat. Nu voiam să mă sărute la rândul lui. Am luat şi atât. Mi-am apăsat limba pe buzele lui şi m-am afundat, lingându-i limba plină de pasiune. Atât de mult încât şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în fund pe nisip. Am aterizat drept deasupra lui, încălecându-i şoldurile. Nedescumpănită vreun pic, l-am muşcat uşor de buza de jos până când am auzit geamătul grăitor pe care-l primeam întotdeauna când îl sărutam. M-a muşcat de buza de sus şi am gemut, trăgând aer în piept. Am stat cât o eternitate acolo. Am stat pe nisip şi ne-am sărutat ca un cuplu de adolescenţi.

Wes mirosea a mentă şi a aer de mare. Avea pielea rece când îi atingeam obrajii, dar pieptul lipit de mine era încălzit de razele aurii ale soarelui. L-am îmbrăţişat mai strâns, i-am supt limba, gemând în gura lui.

S-a tras la o parte şi am tras amândoi adânc aer în piept.

– Frate, ce năbădăioasă eşti în dimineaţa asta. N-ar fi trebuit să te las în pat.

Mi-am frecat nasul de al lui şi i-am ciugulit buzele, încă respirând greu, încă nedorind să stau departe de ele.

– Şi atunci de ce ai făcut-o?

Răspunsul lui însemna, probabil, mai mult pentru mine decât pentru el. M-a gâdilat pe coapse şi am chicotit în gura lui.

– Dormeai atât de adânc. N-am vrut să te trezesc.

Am tras încet aer în piept, încercând să-mi liniştesc bătăile rapide ale inimii.

– Ăsta a fost singurul motiv?

El mi-a cuprins obrajii în palme.

– Astă-noapte a fost destul de intens. Poate că am avut nevoie de un moment să mă gândesc la asta.

L-am adorat mai mult decât oricând pentru că a recunoscut asta. Dând din cap aprobator, m-am lăsat pe spate, luându-l de umeri.

– Şi ai ajuns la vreo concluzie?

Mi-am muşcat buza. El a ridicat o mână şi s-a folosit de degetul mare ca să împingă uşor bucăţica de carne, apoi s-a aplecat spre mine şi a supt-o, alinând-o cu biciuirile uşoare ale limbii lui.

Trecându-şi mâinile prin părul meu, s-a uitat fix la faţa mea.

– Cred că eşti bună pentru mine.

Am chicotit.

– Ei bine, sper că sunt.

L-am lovit în joacă în piept. A clătinat din cap.

– Nu, iubito. Noaptea trecută mi-a deschis ochii. M-ai scos din iad ca de obicei, dar, de data asta, am controlat lucrurile în alt mod. Nu i-am mai ordonat trupului tău să-mi asculte comenzile sau să mă lase să mă pierd în tine. În loc de asta, m-ai adus înapoi din coşmar şi mi-ai amintit pentru ce trebuie să trăiesc. Când m-ai întrebat de ce te iubesc, mi-au năvălit în minte milioane de motive, spulberând orice urme ale gândurilor rele şi înlocuindu-le cu ceva frumos. Ceva real, viu şi sincer. Iubirea mea pentru tine.

Mi-au dat lacrimile, înceţoşându-mi vederea.

– Pare a fi de bine.

Wes a chicotit şi şi-a frecat nasul de pielea rece a gâtului meu. L-am apucat de ceafă şi l-am tras mai aproape.

– De foarte bine. Şi apoi, după ziua de ieri, cum te-ai purtat cu Gina…

A clătinat din cap, iar cuvintele s-au stins, doar strânsoarea lui a devenit şi mai puternică.

– Spune-mi. E în ordine. Pot să suport. Nu uita… sunt suficient de puternică încât să port povara împreună cu tine. Să o fac mai uşoară.

A oftat şi şi-a lipit buzele de urechea mea.

– Iubito, au rănit-o în atâtea moduri. M-au legat şi m-au silit să mă uit cum au violat-o în grup. Atât de mulţi. Era ca un

batalion malefic al distrugerii. Şi uneori câţiva dintre ei o şi brutalizau în acelaşi timp.

Şi-a reţinut lacrimile pe care le simţeam începând să-mi ude tricoul pe spate. M-am agăţat mai strâns de el.

– O ridicau în picioare, o legau de o grindă din tavan şi doi dintre ei o futeau în acelaşi timp. Ţipa atât de tare că i-au pus căluş, iar mucii şi lacrimile îi curgeau pe obrajii murdari. Până la urmă, leşina de durere. Îi mulţumeam lui Dumnezeu pentru acele momente. Când nu mai era conştientă ca să poată simţi ce-i făceau...

A tuşit şi a sughiţat lipit de gâtul meu. Lacrimile şi sentimentele îl împiedicau să rostească vorbele pe care încerca cu disperare să le scoată pe gură.

– O, Doamne... Mia, o lăsau atârnată acolo să ne uităm la ea. Îi curgea sânge dintre picioare şi se aduna într-o baltă sub tălpile ei. Uneori îmi doream să o ucidă, ca să nu mai retrăiască asta iar şi iar. O violau în fiecare zi. În fiecare zi am văzut o bucată din ea murind în mâinile unor psihopaţi. Este iadul cel mai rău pe care mi l-aş putea imagina vreodată. Iar ea l-a trăit.

Şi-a înfipt degetele în coastele mele, pentru că amintirea îl bântuia. L-am tras mai aproape de mine şi l-am îmbrăţişat strâns, dorind să-i dau din puterea mea şi să-i alung durerea.

Lacrimi pe care nu ştiam că le am mi-au alunecat pe obraji. L-am ţinut în braţe pe Wes şi el m-a ţinut pe mine şi, stând pe plaja aceea, am lăsat să iasă tulburarea, frica, durerea de inimă care se ţineau de fiecare minut de când se întorsese.

Stoarsă în adevăratul sens al cuvântului, am ajuns până la punctul la care lacrimile nu mai veneau. Wes s-a sprijinit greoi de mine, dar nici măcar nu sunt sigură că mai era treaz. Respira încet şi regulat la pieptul meu. Aveam unele degete amorţite, iar altele mă dureau din cauza faptului că-l ţineam atât de strâns şi eram destul de sigură că am vânătăi în formă de degete în zona coastelor, acolo unde se agăţase de mine. Aveam să le port cu mândrie.

Desfăcându-mi braţele, mi-am trecut degetele prin părul dezordonat al lui Wes. După câteva minute a început să geamă

și să mormăie lipit de gâtul meu. Zgomotele mi-au aprins libidoul cât ai clipi din ochi.

– Crezi că poți să te ridici? l-am întrebat eu.

A pufnit lipit de gâtul meu.

– Aș prefera să mă sprijin de tine pentru tot restul vieții.

Am chicotit și l-am sărutat pe frunte.

– Poți să faci asta, dar nu când stăm pe nisip. N-am putea muta petrecerea în dormitor?

I-a chiorăit stomacul, întrerupându-mi planul de a-l asalta fizic.

– Ce-ai zice să o mutăm în bucătărie? Sunt sigur că Judi pregătește chiar acum ceva fantastic.

Gândul la unul dintre mic-dejunurile speciale preparate în casă de Judi m-a făcut să salivez. Îmbufnată, m-am ridicat de lângă bărbatul meu și i-am întins mâna. El s-a uitat la ea și apoi la mine înainte de a-și depune palma caldă într-a mea. Apoi s-a ridicat în picioare și m-a strâns cu putere în brațe.

– Mă uimești.

Am pufnit.

– Cum așa?

– Eu îți povestesc ceva oribil, ceva care mă roade pe dinăuntru, și cumva tu suporți cu grație și tărie. Nu știu cum faci asta.

A clătinat din cap și m-a luat de mână.

– Ușor. Pot să mă sprijin de tine. Face parte din noi, bănuiesc. Bunul, răul și chiar și urâtul pot ajunge să fie ceva frumos dacă le suportăm împreună. Separați, nu avem nici o șansă. Împreună, putem trece peste orice.

El m-a strâns de mână și am pornit spre casă.

– Cred că ai dreptate.

A ridicat mâinile noastre împreunate și mi-a sărutat palma.

– Cu tine, Mia, totul este posibil.

* * *

– Stai să văd dacă am înțeles bine. Trebuie să vii cu conceptul pentru segment, să îl scrii și să îl filmezi până vinerea viitoare? m-a întrebat Wes cu gura plină de vafe de casă.

– Mm, Judi, ești o zeiță. Vafele astea sunt bestiale! am strigat eu lingându-mi degetele și apoi m-am uitat la figura zâmbitoare a bărbatului meu. Da, exact. O nebunie, nu?

El și-a trecut o mână prin păr, s-a rezemat de spătar și a sorbit din cafea.

– Este, dar nu-i imposibil. Ai vreo idee despre ce vrei să faci pentru primul?

Am băgat în gură o altă bucățică de paradis pe farfurie, am mestecat și am înghițit înainte de a răspunde.

– Păi, din moment ce nu am o tonă de timp, mă gândeam să fac primul episod despre mamele casnice.

Wes s-a încruntat.

– Explică-mi.

Stând cu piciorul sub mine și aplecându-mă în față, am început să desenez cu degetul pe fața de masă.

– Nu știu exact. Dar mă gândeam că mamele astea renunță practic la tot pentru copiii lor, la carieră și hobby-uri, totul ca să-și poată crește copiii. Numai asta și e frumos. Multe dintre ele fac voluntariat la școli, conduc asociații de părinți și profesori, cluburile cercetașelor, o fac pe șoferițele la activități sportive, nu știu. E un soi de slujbă pentru care nu le mulțumește nimeni. Sigur că puștii le apreciază, și îmi imaginez că și soții lor la fel, dar expresia *mamă casnică* conține un fel de stigmat, știi?

Am sorbit din cafea și am lăsat ceașca jos. Rotițele din capul meu se învârteau nebunește.

– De unde ai venit cu ideea asta?

Wes și-a turnat o cantitate ridicol de mare de sirop peste vafe. *Nu vrei și niște vafe la siropul ăla?* În loc să spun ceva, mi-am mușcat limba. Făcea tot ce-i stătea în puteri să se mai îngrașe un pic, iar dacă o găleată de sirop îi era de folos, eram complet de acord.

Am ridicat din umeri, continuând să mănânc.

– Știi, când eram cu Max și Cyndi la ferma lor, am văzut cât de multe făcea Cyndi. Ea pregătea toate mesele, făcea toate cumpărăturile, făcea curățenie în toată casa, avea grijă de Isabel, fiind și însărcinată. Și. pe deasupra, era nemaipomenită

și la lucrul manual. Nu o lăsa toată ziua pe Isabel în fața televizorului. Sigur că îi permitea să se uite la câteva seriale sau să joace câteva jocuri video, dar, în plus, își petrecea timpul făcând bentițe și fundițe.

– Bentițe și fundițe? Pentru ce?

Am dat ochii peste cap.

– Pe bune? Chiar atât de masculin ești?

Wes a chicotit și a arătat cu degetul spre pieptul lui sculptat, ridicând o sprânceană.

– Ăăă... mda.

– OK, aici ai dreptate.

Mi-am lins buzele și m-am uitat cu nerușinare la păpușa masculină care era bărbatul meu pe jumătate gol. Delicios!

– Nu te mai uita așa la mine, că nu-ți mai termini nici micul dejun, nici ideea. Acum spune mai departe.

Am chicotit și m-am întors la ce spuneam.

– În fine, deci făcea bentițe și fundițe, lucruri care îi plac unei fetițe de vârsta lui Isabel. Și când Isabel se ducea la grupa pregătitoare câteva zile pe săptămână, ea le dădea celorlalți părinți ca mici daruri din partea lui Bell. Era mișto. Lucra împreună cu fiica ei și apoi lumina ziua cuiva făcându-i un cadou. Iar când am fost cu ea la școală să o luăm pe fiica ei, jumătate dintre fetițele de acolo purtau cadourile unicat primite de la Cyndi.

– Da, chiar e mișto. Dar poți să faci din asta ceva suficient de interesant încât să vrea spectatorii să urmărească?

– Mă gândeam că ai putea să mă ajuți tu cu partea asta.

El s-a lăsat pe spate și s-a uitat pe geam, strângând din buze. Frate, ce drăguț era! Știam că bărbaților nu le place să îi consideri drăguți, dar Wes chiar așa era. Sigur că era chipeș, al dracului de sexy, dar era și frumos. Cred că asta-ți face dragostea. Te face să vezi totul la partenerul tău prin lentile colorate în roz.

– Ce-ar fi să o urmărești cu camera video pe o mămică?

– Ca într-un reality show?

A dat din cap că da și hamsterul a început să învârtească rotițele.

– Găseşte o mămică despre care ştii că face lucruri pe care tu le consideri frumoase. Ia-i un interviu. Filmeaz-o de-a lungul unei zile întregi, cât de mult face pentru toţi ceilalţi, şi arată întregii lumi frumuseţea pe care ai văzut-o tu. Oamenii care se uită la Dr. Hoffman au s-o înghită pe nemestecate. Sunt şanse mari ca bună parte din audienţa lui să fie alcătuită exact din mame casnice. Pun pariu că producătorii o să primească ideea cu braţele deschise.

– Ai vrea să lucrezi cu mine la asta?

Am fluturat din gene şi mi-am ţinut respiraţia. Aceasta era faza a doua din încercarea mea de a-l aduce înapoi la domeniul lui. Nu, nu era tocmai producţie de film sau scrierea unui scenariu, dar cu siguranţă în aceeaşi zonă.

Wes a zâmbit şi şi-a aşezat mâna peste a mea.

– Dacă ţi-ar face plăcere, da.

– Mi-ar face. Mare plăcere. Vai, ce minunat!

M-am ridicat şi am început să dansez.

– Eşti nebună, ştiai asta?

A început să râdă. Am mai ţopăit o vreme, apoi m-am aruncat în poala lui şi m-am lăsat să alunec în jos.

– Măcar sunt genul tău de nebună.

– Asta-i adevărat. Şi nu mi-aş dori altceva.

Capitolul 7

Wes a avut dreptate sută la sută în privinţa domnului doctor. Drew Hoffman şi echipa lui de directori înţepaţi au înghiţit pe nemestecate întregul concept. L-au considerat cu adevărat original. Ceea ce a fost minunat, pentru că am făcut filmarea în ziua aceea cu mămica pe care o găsisem. În mod ciudat, asta a fost partea cea mai dificilă. Nu cunoşteam pe nimeni în Los Angeles în afară de Wes, de familia lui, de vechiul meu agent şi de mătuşa Mille. Nu aveam absolut nici o idee cum să găsesc o mamă casnică potrivită pentru acest segment. Nu era ca şi cum aş fi avut un copil care să se întâlnească şi să se joace cu alţi copii, nici nu locuiam în apropiere de Cyndi, noua mea cumnată, care m-ar fi putut ajuta.

Plângându-mi singură de milă, am intrat într-o băcănie cu gândul de a mă răsfăţa cu o brioşă, dacă nu chiar cu o jumătate de duzină, când m-am ciocnit efectiv de cărucul unei femei. Avea un bebeluş la piept şi un alt copilaş care zbiera în cărucior. M-am scuzat cu exagerare, dar am urmărit-o peste tot ca un pervers. Nu era extrem de tânără, probabil puţin trecută de treizeci de ani. Părul castaniu era strâns pe spate într-o coadă lejeră. Avea o pereche de colanţi care i se strângeau cam tare pe coapse şi nişte papuci foarte mişto care-i împodobeau picioarele. Era genul de femeie căreia îi plăceau bijuteriile ostentative pe picioare. Diamantele false sclipeau în timp ce tropăia spre zona de grădinărit a magazinului, partea din spate a pantofilor izbindu-i-se de tocuri în timp ce mergea.

A studiat plantele şi florile, verificând pământul, şi apoi a făcut ceva ce m-a surprins. Şi-a scos sticla cu apă din poşeta gigant, care ar fi putut servi şi drept sac pentru scutece, şi a

vărsat conținutul în ghivece. Apoi a smuls frunzulițele galbene de lângă celelalte, s-a dus la fântâna cu apă, a umplut sticla și a mai repetat procesul de câteva ori.

– Ce faci? am întrebat-o în timp ce mă prefăceam că miros niște margarete.

Chiar n-ai ce mirosi la ele, dar asta nu m-a împiedicat să le folosesc drept acoperire.

– Astea de aici aveau nevoie de mai multă apă, altfel ar fi murit. Iar astea, dacă nu le smulgi frunzulițele moarte, pot afecta procesul de creștere a plantei.

– Și de unde știi asta? Ești grădinăreasă sau ceva? am întrebat-o eu.

A clătinat din cap și s-a înroșit la față.

– Nu. Doar o mamă casnică.

Ding! Ding! Ding! Ding! Avem o câștigătoare!

Acelea au fost cuvintele magice. M-am înviorat brusc.

– Și... ăăă... te pricepi la grădinărit?

Cu gradul de familiaritate cu care vorbeam cu femeia asta, m-aș fi așteptat să se împotrivească, să bată în retragere și apoi să mă ignore, dar ea nu a făcut-o. De fapt, chiar părea bucuroasă să stea de vorbă pe un subiect care o interesa. Nuanța rozalie i s-a ridicat din nou de la gât și i-a colorat obrajii la auzul întrebării mele.

– Oamenii îmi spun că grădina mea rivalizează cu a Marthei Stewart.

În glas i se citea mândria, dar nu și snobismul. Chiar și numai atât și era greu de găsit în acest oraș. Hm.

– Chiar așa? Mi-ar plăcea la nebunie să o văd.

Am riscat și mi-am petrecut următoarele treizeci de minute vorbind cu femeia despre ceea ce aveam în lucru. I-am spus că producătorii îi vor oferi câteva mii de dolari ca să-mi permită să o urmăresc și să o filmez. Doctorul Hoffman îmi trimisese un e-mail cu detaliile privind bugetul segmentului meu. Credeam că eu sunt tot bugetul, dar nu, aveam aproximativ zece mii de dolari cu care să mă descurc în caz de nevoie pentru garderobă, recuzită și orice mi-ar mai fi trebuit.

Cel mai ciudat a fost că, atunci când i-am oferit mămicii niște bani, răspunsul ei m-a uluit.

– A, dar nu trebuie să mă plătești. Dacă le ajută pe celelalte mame să vadă cât e de important să-ți crești copiii și să fii inima căminului tău, sunt bucuroasă să te ajut.

Sigur că era. Dar eu știam că emisiunea doctorului Hoffman producea o avere și, după ce am fost la ea acasă, mi-am dat seama și că nu i-ar strica vreo câteva miișoare în plus. Aveam de gând să mă asigur că banii vor ajunge în contul ei după filmări.

* * *

Cea mai bestială chestie la noua slujbă? Să-ți aduci iubitul la muncă. Cred că zâmbetul meu rivaliza cu al pisicii Cheshire. Există fericire și există asta. Extaz absolut. Am avut probleme în a-mi păstra cumpătul când am ajuns la casa lui Heidi și David Ryan în zori. Wes spusese că, dacă e vorba să o surprindem în elementul ei natural, trebuie să începem ziua odată cu ea.

Casa era din stuc, cu două niveluri, văruită în roșu aprins ca teracota. Era așezată la șase metri de următoarea casă din stuc, destul de asemănătoare cu aceea a familiei Ryan, numai că aceasta avea culoarea nisipului. Toate casele din fundătură aveau diferite nuanțe de culori ale pământului. Unele aveau două niveluri, altele, numai unul, dar erau în mod evident construite ca parte a unei comunități-mamă, cu design standardizat, perfecte pentru viața de familie și suburbii.

Ne aflam în Cerritos, California, la o distanță de vreo patruzeci și cinci de minute bune de centrul orașului Los Angeles, dacă traficul se desfășura așa cum trebuie. Când ieșeam din mașină, un vânzător ambulant de ziare călare pe o bicicletă de curse a aruncat un ziar care a aterizat perfect pe veranda din fața casei familiei Ryan.

I-am făcut un semn de apreciere cu degetul mare puștiului, care a continuat să mă dea pe spate cu talentul lui incredibil de a arunca ziarele. Wes a început să râdă și m-a luat pe după umeri.

– Haide, fată de oraș.

– Trebuie să te informez că sunt mai degrabă o fată de deşert şi de Las Vegas.

– Şi în Las Vegas nu se distribuie ziare la domiciliu? Eu cred că da.

Am strâns din buze, ridicând din umeri.

– La mine acasă sau la casele din cartierul meu, niciodată. Prea săraci. Iar al tău apare în chip magic pe masă în fiecare dimineaţă. Avem şi noi un vânzător de ziare pe bicicletă? Mi s-au luminat ochii la gândul ăsta.

A clătinat din cap că nu.

– Nu cred. Va trebui să o întrebăm pe doamna Croft. Ea se ocupă de aspectele astea, dar nu am văzut niciodată vreun băiat urcând dealul spre noi ca să ne arunce ziarul dincolo de poartă, a pufnit el.

M-am bosumflat. Avea dreptate. Şi mă enerva asta.

Scuturându-mă de iritarea produsă de iubitul meu Ştie-tot, am ciocănit în uşa mare, ciocolatie. David Ryan a deschis-o şi s-a încruntat. Cravata îi atârna neînnodată la gât, cămaşa cu dungulite fine nu era băgată în pantaloni şi era în picioarele goale.

– Ăăă... pot să vă ajut cu ceva?

M-am încruntat.

– Am venit în legătură cu emisiunea. E casa doamnei Heidi Ryan aici, corect? am întrebat, simţind o urmă de nesiguranţă.

În spatele meu, Wes continua să-mi ţină mâna pe şale. În urma lui venea Wayne, cameramanul. Am spus în glumă că îmi amintea de Wayne din *Lumea lui Wayne*, comedia clasică de la începutul anilor nouăzeci. Avea părul lung şi purta şapcă, o cămaşă în carouri şi o pereche de pantaloni trei sferturi. Conceptul de ţinută elegantă îi era complet străin.

Heidi a apărut din spatele unui David evident surprins.

– Mia! Hei, intraţi! Am crezut că veniţi mai târziu.

Dave a deschis uşa mai larg să ne lase să intrăm, iar Wayne şi-a pornit camera.

– Încă nu, l-am prevenit eu. Lasă-mă să stau de vorbă o clipă cu ei, să mă asigur că nu deranjăm prea tare. Sunt, totuşi, casa lor şi viaţa lor.

Le-am prezentat celor doi planul şi am lăsat-o pe Heidi să se asigure că totul era în regulă din partea soţului ei. Când s-au întors, câteva minute mai târziu, chiar se ţinea un pic mai drept şi zâmbea.

– Îmi pare rău. Mi-a spus ea ceva aseară, dar nu prea eram în apele mele după o zi lungă petrecută la tribunal.

– Deci e în regulă dacă începem acum? Nu tot o să ajungă în emisiune, pentru că nu avem decât cincisprezece minute, dar clar dorim să tragem câteva cadre cu Heidi făcându-şi treburile obişnuite, dacă nu vă deranjează.

A zâmbit, un zâmbet care i s-a dus direct în ochii albaştri, strălucitori. Părul negru şi griul costumului chiar îi scoteau în evidenţă ochii şi îi dădeau un aer de Clark Kent.

Wayne a pornit camera şi am intrat în bucătărie, unde trei copii stăteau la o masă pregătită pentru şase persoane. Heidi era până la coate în prăjitul ouălor şi al şuncii şi în unsul pâinii prăjite cu unt.

– Wayne, filmează un pic din gătit şi din hrănitul copiilor şi apoi hai să-i lăsăm să-şi vadă de micul dejun, bine?

Wes îşi intra deja în rol, pe un ton foarte serios.

Heidi s-a învârtit prin bucătărie în capot, servind micul dejun, hrănind bebeluşul cu biberonul şi cu ceva pe care l-a numit biscuit pentru creşterea dinţilor, apoi a trecut mai departe. Gesturile ei erau poezie în mişcare. O sonată exersată. Ca din senin, a pregătit două pachete, unul pentru fiul ei de vârstă şcolară şi celălalt pentru soţul ei. A aşezat lângă pachet ghiozdanul băiatului şi lucrurile necesare pentru şcoală. Apoi a urmat o cafea pentru drum pentru David, care şi-a lăsat farfuria pe masă după ce a înfulecat mâncarea ca să alerge la etaj şi să termine cu îmbrăcatul.

Odată ce tatăl şi fiul au plecat împreună, Heidi s-a apucat să cureţe toate urmele micului dejunul. După toate acestea, a mâncat o singură felie de pâine prăjită. O masă demnă de un cap încoronat pentru familia ei, şi totuşi ea nu a avut timp decât pentru o felie de pâine uscată şi o gură de cafea.

– Trebuie să le pregătesc pe Lynndy şi Lisa pentru întâlnirea de la locul de joacă.

A arătat înspre copilul mic, despre care am presupus că are în jur de trei ani, şi spre bebeluşul de vreo şase luni.

Am urmărit-o peste tot pe Heidi pentru tot restul zilei. Avea o viaţă epuizantă. În mod cert nu mi-a dat ideea măreaţă să vreau să scot din mine o gaşcă de mini-eu şi să-mi înfiinţez propria echipă de baschet. Wes, pe de altă parte, era îndrăgostit de ea, adora eficienţa şi lipsa ei de egoism. A avut grijă să filmăm cele mai bune cadre – momentele dulci între mamă şi copil, soţ şi soţie – cu un entuziasm pe care doar sperasem că îl va avea astăzi.

Când ne-am întors acasă după ce l-am luat pe fiul ei de la şcoală, s-a apucat să facă lecţiile cu el. Numai aritmetica pentru clasa a treia şi tot era revoltătoare. Nu semăna deloc cu ce făcusem eu la vârsta lui. Slavă Domnului că am pe cineva ca Wes care se poate ocupa de genul acesta de lucruri pentru viitorii noştri copii.

Stai aşa. Ce? Tocmai mi-a trecut prin cap să dau naştere unui copil cu surferul meu care face filme şi nu urăsc ideea? Vai, Doamne. Eram afundată până la gât. Copiii nu au intrat niciodată în ecuaţie când am fost cu alţi bărbaţi. Absolut deloc. Dacă mă luam după strălucirea din ochii lui Wes când o ţinea în braţe pe micuţa Lynndy, copiii făceau în mod clar parte din planurile lui de viitor. La naiba, dacă nu-s atentă, o să mă trezesc măritată, desculţă şi gravidă până la sfârşitul anului.

Wes a ridicat privirea în timp ce-l urmăream jucându-se cu bebeluşul. Avea ochii de culoarea celor mai fabuloase smaralde. Da, bebeluşii îl făceau fericit. Rahat. I-aş dărui un copil numai ca să-l văd uitându-se la mine cu aceeaşi dragoste şi dorinţă.

Am clătinat din cap şi am revenit la treaba mea. Genul acesta de discuţie trebuia purtată după câteva runde în dormitor, când eram beţi şi ne simţeam romantici şi dulcegi.

Într-un târziu, după ce micuţii s-au culcat, iar cel mai mare a plecat cu bicicleta, Heidi a cotit spre curtea din spate. Când a

deschis uşa glisantă, am rămas cu gura căscată. Era ca o grădină secretă magică, ascunsă, completată de mici statuete cu îngeraşi, un pârâiaş bolborositor, verde luxuriant peste tot şi flori... Doamne... Florile erau în ghivece, în diferite sectoare ale grădinii şi pe lângă copaci. Erau de diferite varietăţi şi culori. Am pierdut şirul numeroaselor zone.

- Oau, a şoptit Wes. E incredibil.

Heidi a auzit fiecare cuvânt şi a început să strălucească mai tare ca oceanul sub lumina amiezii.

- Mulţumesc. Daţi-mi voie să vă conduc. E în formă de oval ca să ne putem plimba de jur împrejur. Ştiu că nu este prea mare, dar – a ridicat din umeri – este ceea ce ne putem permite şi eu o ador.

Wayne a filmat în timp ce eu m-am dus lângă ea şi i-am pus întrebări despre metodele ei şi despre motivele pentru care a ales diferite plante, ca segmentul de emisiune să nu fie extrem de plictisitor. Ea a ridicat un coş mare în care ţinea mănuşile, foarfecile şi ustensilele de grădinărit. Mai era o pereche suplimentară de mănuşi, pe care mi le-a întins, iar eu mi le-am tras pe mâini imediat. Am mers pe cărarea în cerc şi am ajuns la un colţ plin de trandafiri. Fiecare culoare superbă la care te-ai putea gândi.

- Este extraordinar, Heidi.

Am inhalat parfumul amestecat al florilor, inspirându-le mireasma până în plămâni.

Heidi mi-a arătat pe care să-i tai şi de unde, aşa că ne-am ales cu mai multe duzini de trandafiri cu tulpina lungă. Apoi ne-am îndreptat spre un alt sector şi am tăiat câteva flori despre care a spus că înfloresc anual. Una era de un roşu vibrant, iar ea a spus că se numeşte floarea-păianjen Spiritul Merlot.

- Un nume destul de complex pentru o floare atât de gingaşă.

- Aparenţele pot fi înşelătoare.

Dispozitivul de monitorizare a bebeluşului pe care-l purta la braţ a ţiuit, iar ea s-a oprit, l-a dus la ureche, iar noi am aşteptat. Mi-am ţinut respiraţia. Nu ştiam de ce. Părea, efectiv, ceea ce trebuia să fac. Când nu s-a mai auzit nici un alt sunet, ea a agăţat

la loc la şold obiectul care semăna cu o staţie de emisie-recepţie şi şi-a continuat drumul.

– Astea-s flori-scoici.

A tăiat patru secţiuni lungi, unde florile se înălţau la aproximativ jumătate de metru.

– Vezi culoarea de violete?

Am dat din cap că da.

– O să arate splendid cu trandafirii roz şi galbeni. Şi mirosul?

Mi-a apropiat o plantă de nas. O aromă încântătoare de mentă mi-a aţâţat simţurile.

– Miroase grozav. Ca menta.

După ce am parcurs întregul spaţiu, aveam coşurile pline de ceea ce mie mi se părea o tonă de verdeaţă. Ea le-a aşezat pe blatul din bucătărie şi ne-a învăţat pe mine şi pe telespectatori cum să tăiem corect spinii şi de unde să tăiem pentru a avea cea mai mare şansă de a păstra inflorescenţa în viaţă. A continuat cu beneficiile tratării apei şi a vazelor. Dar lucrul pe care l-a făcut după aceea m-a făcut să înţeleg că segmentul acesta chiar va avea succes.

A scos hârtie de ambalat multicoloră dintr-un sertar lung. Apoi a luat benzile de elastic pe care le scosese de pe legumele cumpărate de la magazin şi a învelit florile în hârtie de împachetat şi elastice. Apoi a luat nişte panglici şi a acoperit elasticele urâte.

– Ce-ai de gând să faci cu ele? am întrebat-o, gândindu-mă că poate voi primi câteva dintre aceste frumuseţi să i le duc acasă doamnei Croft.

I-ar fi plăcut la nebunie!

– Păi, în fiecare săptămână duc câteva buchete făcute de mine la căminul de bătrâni de pe strada noastră. Sunt câţiva pacienţi care nu prea au familie şi un simplu aranjament floral poate face minuni, înseninându-le săptămâna.

Am cunoscut o mulţime de oameni extraordinari anul ăsta, dar pe nimeni ca Heidi Ryan.

Când s-a terminat ziua, m-am întors spre Heidi, stând în faţa casei ei. Soţul ei abia venise de la serviciu. A tras-o în

confortul brațelor lui pe femeia pe care o iubea fără discuție și a sărutat-o pe obraz. S-au alintat un pic pentru camera video, ceea ce a fost minunat, apoi el a întrebat-o pe un ton drăgăstos ce au la cină. La care ea i-a răspuns:

– Ce-ți faci!

M-am întors râzând spre camera pe care Wayne o ținea la câțiva pași de mine.

– Îți mulțumim, Heidi Ryan, că ți-ai deschis casa și ne-ai lăsat să aruncăm o privire în rutina de zi cu zi a unei mămici casnice despre care eu cred că merită titlul de Super-Femeie și pentru că ne-ai condus prin grădina ta uluitoare. Munca pe care o faci în casa și în comunitatea ta merită lăudată. Noi, cei de la *Dr. Hoffman*, te aplaudăm. Sunt Mia Saunders și ne vedem săptămâna viitoare cu un nou episod din *Trăind frumos.*

* * *

Am petrecut ziua următoare cu Wes și cu echipa de montaj, tăind momentele perfecte, până când am obținut conținutul potrivit pentru segmental de cincisprezece minute.

Wes a arătat spre o porțiune din ecran și i-a spus editorului să mute cadrul ca să accentueze anumite lucruri unice și demne de scos în evidență. Mânuțele grăsuțe ale bebelușului Lynndy întinzându-se către mămica ei sau felul în care se uita David la soția lui ca și cum nu mai exista nimeni altcineva în cameră în timp ce ea servea micul dejun. Dragostea cu care o privea Heidi pe micuța Lisa în timpul lecției de gimnastică.

Cu răbdare și siguranță, Wes mi-a arătat de ce acele mici momente erau aur curat și făceau diferența. Când am derulat înapoi am văzut că nu se înșelase. Mă rog, nu că l-aș fi pus la îndoială de la bun început. Trăia din producția de filme și scenarii de film. Un segment de cincisprezece minute dintr-o emisiune de zi era floare la ureche pentru un om cu talentul și experiența lui, și totuși s-a dedicat acestui proiect realizat împreună cu mine așa cum se dedica unui film cu buget de două sute de milioane de dolari. L-am admirat pentru asta și m-am simțit un pic mai îndrăgostită de el din acest motiv.

S-a auzit un scârțâit și zgomotul ușii trântite de perete ne-a întrerupt tuturor concentrarea. Drew Hoffman a intrat furtunos și zgomotos în camera liniștită de la sediul Century Productions, fără să-i pese deloc că cele trei persoane dinăuntru se concentrau intens pe materialul filmat pe care îl aveam în față.

Lipită de el ca un costum ieftin era un băț de înghețată blond cu niște țâțe bizar de mari. Știu cât erau de mari pentru că îi ieșeau practic afară din cămășuța prea mică din dantelă. Dacă se mișca prea mult spre stânga sau se arcuia pe spate încă un centimetru, cu siguranță că avea să-i iasă afară și un sfârc.

– Bună ziua, domnule doctor Hoffman. Tocmai pregătim segmentul pentru ca echipa dumneavoastră să-l verifice diseară, înainte de emisiunea de mâine.

– De-aia am venit încoace, dragă.

Tonul lui Drew era lasciv, iar bățul blond de lângă el, care i se lipise de piept, și-a trecut degetele prin părul lui.

– O, îmi place fata nouă. E sexy. Cu toate curburile alea, pun pariu că are gust de prăjitură. Putem să ne jucăm cu ea, doctore, te rog, te rog frumos, te rog mult de tot? a gângurit femeia, tuguindu-și la fiecare consoană buzele încărcate de luciu roz.

Blondina și-a scuturat sânii în fața lui, având grijă să-i salte într-un fel evident exersat și care funcționase de multe ori până acum, și am observat cum ochii lui Drew par să se afunde în decolteul ei generos.

Și exact acesta a fost momentul în care Wes și-a răsucit scaunul și s-a ridicat în picioare.

– Pardon? Ne-am cunoscut?

Drew a făcut ochii mari și pe chip i-a apărut o umbră de recunoaștere în timp ce-l studia pe Wes.

– Weston Channing al III-lea, celebrul scenarist, a spus Hoffman cu încântarea citindu-i-se în glas. Ce vă aduce la noi, la marginea umilă a industriei cinematografice?

Wes a arătat cu capul spre mine și m-a luat de talie.

– Ați angajat-o pe logodnica mea, a spus el ca și cum asta răspundea la fiecare întrebare fără răspuns din jocul de cultură generală.

Ăăă.. logodnică? M-am uitat în jos la degetul meu fără inel. Wes a observat mişcarea şi s-a dat înapoi, dar a rămas tăcut.

– Logodnica dumneavoastră? Mia...

Închidea şi deschidea gura ca şi cum se gândea ce să mai spună. Blondina i-a luat-o înainte.

– Grozav! Vai, Doamne, ador, ador, ador filmele tale! Şi eşti atât de sexy!

Paraşuta agăţată de doctor s-a clătinat pe pantofii ei cu toc-cui. Doar că nu i s-au legănat decât implanturile. În rest nu avea nici un gram de grăsime. Dacă o zgâlţâiam mai tare, probabil că oasele ei ar fi scos un zăngănit potrivit cu creierul cât o alună care i se învârtea prin cap, dar cam atât. I-a întins mâna.

– Eu sunt Brandy, apropo, dar ştii, scris normal, B-R-A-N-D-Y, a spus ea pe litere.

Scris normal? Cum mama dracului ai putea să scrii altfel Brandy? Am oftat şi l-am strâns mai tare de mână pe Wes. El a tuşit în pumn ca să-şi mascheze râsul. Mă cunoştea prea bine. Am rânjit, dar am rămas tăcută.

– Vai, Doamne! Ar trebui să ne întâlnim în patru, absolut! Ar fi atât de... ar fi ca...

Şi-a răsucit o buclă din păr, care la o cercetare mai atentă s-a dovedit a avea extensii. Am dat ochii peste cap şi am aşteptat să i se aprindă beculeţul ca să-şi poată continua ideea.

– Nu ştiu, ca perechea de pantofi cea mai mişto din lume!

Am înghiţit în sec, dar nu a observat decât Wes, pentru că Brandy şi doctorul Hoffman erau prea ocupaţi să-l studieze pe Wes. Nu i-am condamnat. Şi eu îmi puteam petrece liniştită toată ziua uitându-mă la corpul lui. Era cea mai decadentă păpuşă masculină cu putinţă.

– Nu vă supăraţi, dar ca să termin asta şi să ajungă la voi diseară, trebuie să lucrăm tot restul zilei. Wes mă ajută pentru că e liber o vreme, am spus eu.

Doctorul Hoffman a deschis gura şi ceva în el s-a strâns.

– Aşa e. Am citit în ziare... oribil ce vi s-a întâmplat dumneavoastră şi frumoasei actriţe.

A clătinat din cap şi a început să i se ridice părul de pe mână.

– Aţi supravieţuit mai bine de o lună în captivitate împreună cu Gina DeLuca, nu-i aşa? Jumătate din echipă a fost ucisă de către radicali. Sălbatici nenorociţi!

Comentariile lui păreau sincere, dar nu au adus nimic bun pentru zidul instantaneu de foc de lângă mine.

Nu, nu, nu, nu. Totul mersese atât de bine. Wes a devenit şi mai ţeapăn.

– Mm, mda. Mă bucur să fiu acasă. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule doctor Hoffman şi Brandy.

Le-a strâns mâinile amândurora ca un profesionist ce era.

– Din păcate, trebuie să ne întoarcem la treabă.

Cu asta, s-a aşezat. Editorul i-a întins o pereche de căşti, iar Wes şi-a fixat privirea asupra ecranului.

Conversaţia a luat sfârşit. Le-am făcut celor doi cu mâna, indiferentă, şi am repetat întocmai paşii făcuţi de Wes. În cele din urmă, doctorul Hoffman a comentat ceva şi uşa s-a închis, lăsându-ne în lumea noastră de mame casnice şi viaţă frumoasă. Mi-am lăsat o mână pe spatele rigid al lui Wes. Aproape că simţeam tensiunea pulsând în el ca un animal viu, ascuns dincolo de suprafaţă. La început, s-a cutremurat când l-am atins, dar, când am lăsat mâna să-mi alunece în jos şi în sus şi i-am pus întrebări despre aia sau ailaltă de pe ecran, a început din nou să se relaxeze. Când am predat segmentul, producătorii executivi l-au adorat din prima clipă. Ne-am întors în camera de editare, ne-am luat lucrurile, i-am mulţumit editorului şi am şters-o prin catacomba numită Century Productions.

Credeam că am evitat un glonţ. Din păcate, mă înşelam. Mă înşelam al dracului de tare.

Capitolul 8

Reuşisem să evităm orice contact cu presa toată săptămâna. Singurul moment în care Wes a părăsit casa a fost când a mers cu mine la filmarea de la familia Ryan, care era la mama naibii, în Egipt din punctul de vedere al presei de la Hollywood. Din păcate, s-ar părea că vreo persoană de la Century Productions – doctorul, producătorii sau poate Brandy-scris-normal – îi alertase. Probabil că s-au gândit că o să dea bine ca Wes să fie văzut ieşind din sediul lor cu o colaboratoare a doctorului celebrităţilor. Aşa încât nu era de mirare că doctorul Hoffman şi soţia lui supermodel stăteau chiar în faţa uşilor când am încercat să plecăm. În clipa în care am ieşit pe uşă, bliţurile au izbucnit incredibil.

Mai trăisem celebritatea şi câteva întâlniri serioase cu paparazzi alături de Anton, în Miami, dar asta era departe de cele câteva aparate foto şi bărbaţi linguşitori cu burţi umflate revărsate peste curele, cu degetele lor groase apăsând cu viteza de un milion de kilometri pe oră ca să prindă cea mai proastă imagine cu putinţă pentru tabloidele lor. Aici era un congres al personalului din media. O frenezie nenorocită.

– Weston, cum a fost să fii ţinut captiv de terorişti? a strigat cineva.

– Ai ucis pe cineva cât ai fost acolo?

– Unde te-au rănit?

– Cum a fost să-l vezi pe Trevor murind în faţa ochilor tăi?

– Au rănit-o pe Gina, iubita ta?

– Cine este Mia Saunders pentru tine?

Doctorul Hoffman s-a apropiat de mulţime cu soţia lui. Ea a trecut cât ai clipi din ochi de la paraşuta stupidă la nevasta-trofeu supermodel, stând lângă el şi ţinându-l de biceps.

Noi stăteam în spatele lor, căutând o ieşire.

– Gata, gata, linişte. Prietenul nostru, domnul Channing, şi logodnica sa, domnişoara Saunders, merită puţină intimitate după ce au trecut prin ce au trecut, nu credeţi? Aveţi puţină decenţă.

Logodnică? Cuvântul a trecut ca un val prin mulţimea de potăi de presă, şoptit, rostit şi urlat la atâţia decibeli că ţi-era imposibil să ţii pasul. Nu era deloc felul în care anticipasem eu că va afla cineva că mă căsătoresc cu Wes. Nici măcar nu aveam inel încă.

– Domnule doctor Hoffman, domnule doctor Hoffman, domnul Channing şi domnişoara Saunders vor apărea în emisiunea dumneavoastră ca să vorbească despre captivitatea lui? a zbierat un reporter din adâncul plămânilor.

Doctorul a zâmbit larg. Nenorocitul. Animalul. Îi plăcea la nebunie expunerea suplimentară şi cu siguranţă că el o pusese la cale.

– Ei, gata, gata. Domnişoara Saunders este angajata emisiunii noastre. Va realiza un segment în fiecare vineri. Ar trebui să vă uitaţi cu toţii. Este excepţional, mai ales că a ajutat-o şi logodnicul ei.

– Este adevărat, domnule Channing?

Rechinii au luat-o razna.

– V-aţi întors deja la lucru după ce v-au fost ucişi o duzină de oameni?

Asta a pus capac. L-am apucat pe Wes de mână şi ne-am croit drum prin mulţime, apoi am luat-o la fugă. Alergam să ne salvăm vieţile. Ne-au fugărit atâţia fotografi că ne era greu să vedem pădurea de copaci sau, în cazul de faţă, parcarea în care aştepta motocicleta mea Suzi.

Am sărit în şa şi am pornit-o în timp ce Wes mi-a îndesat casca pe cap şi m-a apucat de talie cu un braţ.

– Nu merge acasă. Condu pur şi simplu, iubito, mi-a urlat Wes în ureche, ţinându-mă strâns. Condu pur şi simplu.

Ce mă mai mărit cu omul ăsta. Punct.

* * *

În noaptea aceea, Weston s-a trezit cu un țipăt înfiorător. De data asta, a zgâlțâit patul și ne-am trezit speriați amândoi. Gâfâia când am aprins veioza și am sărit din pat, neștiind ce voi găsi sau dacă ar trebui să rămân în apropierea lui. Avea ochii ca niște găuri negre. Avea nările umflate și pe buze îi stăruia un rictus. S-a holbat la mine de parcă aș fi fost următoarea lui masă când nu mai mâncase de câteva zile. Nu. Săptămâni.

– Wes...

Mi-am scos cămașa de noapte, lăsând materialul să-mi alunece pe corp și să se adune la picioare. Nici nu mă mai deranjam să port lenjerie de când cu coșmarurile. Sfâșia fiecare pereche de pe mine, lăsându-mi și semne pe șolduri când le smulgea.

Bărbatul pe care îl iubeam nu era el însuși în acel moment. Se simțise bine și nu avusese nici un vis de două zile. Mă gândisem eu că vor reveni, dar speram la o pauză mai lungă de două zile.

– Am nevoie de tine, a mormăit el.

– De ce?

Mi-am gâdilat sfârcurile mai mult pentru plăcerea lui decât pentru a mea. Chiar dacă nu era chiar un chin. Părul meu era desfăcut și îmi atârna pe spate în valuri de abanos, așa cum îi plăcea lui.

Și-a încleștat dinții și aș fi putut să jur că am auzit un mârâit, un avertisment din fundul gâtului.

– Ești a mea, a scrâșnit el.

Am clătinat din cap că nu.

– Nu. Nu-i destul. Spune-mi că mă iubești.

– Te iubesc, a răspuns el imediat, dar nu pe tonul care să sugereze inimioare, floricele și plimbări pe plajă.

Wes îmi spunea că mă iubește în mii de feluri. Dulce, afectuos, moale, disperat și mai mult decât atât, dar nu pe tonul acela. N-aș fi acceptat asta. Infernul acesta furios nu era omul pe care îl iubeam. Bărbatul acesta era o copie defectă a cuiva, dar nu era el. Mintea lui era pierdută într-o colibă dintr-un complex care fusese decimat de armata americană.

– Nu. De ce mă iubeşti? am clarificat eu apropiindu-mă de pat.

Ochii lui Wes păreau să-mi urmărească fiecare pas.

– Pentru că alungi asta?

Tonul *acesta* disperat m-a trântit până la nivelul la care de obicei partea siropoasă din mine prelua controlul.

Măcar ajungeam undeva. Transpiraţia i se scurgea pe piele, spre torsul lui sculptat şi de-a lungul autostrăzii de muşchi care alcătuia abdomenul lui superb.

– Şi cum o alung?

Am înălţat din şoldul gol. Ochii lui mi-au urmărit mişcarea.

– Pentru că nu suferi, nu-i aşa? Nu aici, în patul nostru.

A tresărit şi a clătinat din cap că nu.

– Wes?

A dat capul pe spate, cutremurându-se.

– Ţi se pare că sufăr?

Trebuia să vadă adevărul. Să se conecteze din nou la realitate.

Şi-a trecut pofticios privirile peste trupul meu gol, dar cu familiaritate şi conexiune. Venea înapoi, încet, dar sigur. Îmi făcusem datoria. Cel puţin, îl aduceam înapoi lângă mine.

– Nu. Arăţi suficient de bine cât să te fut.

Cuvântul vulgar şi-a croit drum drept spre inima mea, unde m-am înmuiat, pregătindu-mă pentru el. Trebuia să fiu puternică, să ajung la capătul acestor lucruri înainte de a izbucni aşa cum voia el.

– Şi de ce vrei să mă fuţi? am insistat eu.

– Pentru că eşti tot ce e bun şi drept pe lume. Pot să respir lângă tine.

Avea o voce aspră, neîmblânzită, complet masculină. Mi-a sfâşiat inima şi lacrimile ameninţau să înceapă să curgă, dar m-am ţinut tare. Pentru el. Pentru mine. Pentru noi.

– Şi de ce poţi să respiri lângă mine? Oare pentru că eşti în siguranţă acasă, în patul nostru?

Cuvintele au părut să rezoneze undeva adânc în mintea lui, pentru că a clipit de câteva ori şi negreala s-a risipit. Verdele,

culoarea trifoiului proaspăt, a ieşit din nou la suprafaţă înghiţind tot întunericul.

– Mia, iubita mea, vino încoace.

Wes vorbea pe un ton pe care-l adoram. Unul pentru care aş bate o cale lungă să-l aud în fiecare zi.

Mi-am legănat şoldurile cu extra sex-appeal şi m-am urcat în pat, m-am târât în sus pe picioarele lui şi l-am încălecat. Avea penisul tare ca granitul între coapsele mele.

– Asta-i pentru mine? l-am întrebat apucându-l cu mâna de rădăcină.

– Ştii bine că da.

A zâmbit afectat. De la terorile nopţii la zâmbete arogante? *Pac, pac, pac. Mulţumesc foarte mult. Bravo, Mia.*

– Şi ce să fac eu cu ea? am întrebat sfioasă, lingându-mi buzele şi ezitând între gură şi căldura pulsândă dintre coapsele mele.

Mă aşteptam la un răspuns în glumă, dar el a ridicat mâinile şi şi-a trecut degetele prin părul de la ceafa mea în timp ce mi-a cuprins obrajii în palme îndreptându-mi fălcile cu degetele mari fine şi m-a privit fix în ochi.

– O să mă iubeşti. Cum vrei tu. Cât timp vrei tu. Până când trece totul. Pentru că asta faci tu. Mia mea. Eşti totul pentru mine. Tu alungi toate amintirile oribile şi le înlocuieşti cu altele noi.

Mi-au dat lacrimile, dar le-am reţinut. Acum era timpul pentru dragoste, pentru reuniune, nu pentru durere şi tristeţe.

– Fă dragoste cu mine, l-am implorat încetişor.

– Doamne, am crezut că n-ai să mi-o mai ceri.

Am chicotit în timp ce el mi-a asaltat gura, iar râsul s-a transformat în gemete, care s-au transformat în ţipete din specia celor de plăcere până târziu în noapte.

* * *

Bâz. Bâzz. Bâzzz.

M-am atins uşor pe faţă şi m-am ghemuit înapoi în căldura lui Wes.

Bâz. Bâzz. Bâzzz.

Futu-i! Deschizând cu greu ochii înceţoşaţi, m-am uitat la ceas. Cinci dimineaţa. Serios? Eu şi Wes abia ne terminasem futmaratonul undeva în jur de trei dimineaţa.

M-am gândit că telefonul se va opri până la urmă, aşa că am încercat să mă întorc în lumea viselor. Greşit.

Bâz. Bâzz. Bâzzz.

Modul silenţios. Asta fac oamenii normali. Îşi pun telefonul pe silenţios sau îşi lasă chestiile astea la încărcat în altă cameră. Proasta de mine, trebuia să las obiectul ăsta blestemat fix lângă capul meu. Suna ca un roi de albine furioase în timp ce vibra pe măsuţa din lemn. Efectuând o întindere, extindere, apucare care ar fi făcut mândră o gimnastă olimpică, am apucat telefonul şi l-am tras sub pătură.

Wes îmi ţinea trupul ţintuit, aşa cum făcea de fiecare dată după o noapte de teroare. Era ca şi cum îşi folosea propriul corp ca scut. Dacă îl împingeam şi încercam să mă mişc subtil, nu-l făceam decât să se agaţe mai tare. Am învăţat asta pe pielea mea. Şi, din moment ce îmi doream să fiu în acelaşi pat cu bărbatul meu, suportam greutatea şi căldura şi mă obişnuiam, pur şi simplu, cu ideea. Prefer oricând să-i suport greutatea strivindu-mă decât să-l las să moară într-o ţară din lumea a treia.

– Alo, am murmurat la telefon.

– Mia, scumpo, a venit! a urlat prin aparat vocea extatică a lui Max. E atât de mare. O brută, băiatul meu. Verifică-ţi telefonul, draga mea. Ţi-am trimis o poză.

Am început să râd şi am clipit de câteva ori, scoţând telefonul de sub pătură, accesând mesajele-text şi deschizând primul dintre cele *douăsprezece* mesaje trimise de Max.

Greutatea care mă presa de saltea s-a schimbat. Wes s-a lăsat pe spate, a tras pătura de pe ascunzătoarea mea şi şi-a îngropat faţa în gâtul meu ca să se poată uita şi el. Barba care îi crescuse peste noapte mă zgâria plăcut pe gât. Am mormăit cercetând fiecare fotografie. Fiecare era mai frumoasă decât cea dinainte.

– Acel Max? a întrebat Wes cu o voce hârâită.

Aveam un nod în gâtul plin până sus de emoţie în timp ce mă uitam la bebeluşul Jackson. Numai că nu micul heruvim

gigant mi-a atras atenția. Mă rog, mi-a atras-o la început. Cu toate acestea, una dintre fotografii îl înfățișa înfășat, stând întins în coșulețul din plastic din spital. Avea un cartonaș deasupra capului pe care scria BĂIAT cu litere mari. Nu asta a făcut să-mi curgă lacrimile încetișor pe obraz. Nu, a fost numele.

Maxwell și Cyndi ne făcuseră astăzi un cadou mie și lui Maddy. Unul despre care știam că avea să ne unească pe viață. Deasupra capului celui mai adorabil bebeluș era numele lui. Pe cartonaș scria cu o caligrafie ordonată, perfectă:

Prenumele: Jackson

Al doilea prenume: Saunders

Numele de familie: Cunningham

Greutatea: 4 kg 700 g

Înălțimea: 57 cm.

– Max... i-am rostit numele, dar cred că a ieșit mai mult ca o tuse trunchiată.

Wes a remarcat numele de pe ecran și m-a sărutat pe obraz.

– Bun băiat, mi-a șoptit el în timp ce eu mă holbam la tizul meu.

– Cel mai bun, am murmurat spre Wes, apoi am dus telefonul la ureche.

– Ai văzut? Ți-ai văzut surpriza? m-a întrebat Max cu mai multă mândrie și dragoste decât puteam suporta.

Inima mi-era gata să plesnească de plină ce era. Mi-am umezit buzele cu limba și mi-am șters de cearșaf nasul care îmi curgea. Noroc că doamna Croft schimba des așternuturile. Deși probabil că făcea asta pentru că știa cât de mult sex făceam în ele.

– Max, nu știu ce să spun...

Și chiar nu știam. Nici o persoană nu-mi mai făcuse vreodată un asemenea cadou.

– Vai, surioară, dar nu trebuie să spui nimic în afară de faptul că e perfect.

M-am uitat la fețișoara lui Jackson, cu smocurile lui blonde ca un halo în creștetul capului.

– O, da, chiar este. Atât de perfect. Și numele lui... mulțumesc.

Max respira cu dificultate în telefon.

– Mia, nici nu pot să-ţi spun cât înseamnă pentru mine să vă avem pe tine şi pe Maddy în vieţile noastre acum. Eram atât de pierdut după ce tata...

Vocea i-a devenit mai profundă.

– Să aflu că eşti sora mea... şi Maddy. La naiba, scumpo, e doar un mod prin care eu şi Cyndi vă putem demonstra că sunteţi cu noi pe viaţă. Mă auzi? Pe viaţă. Voi două sunteţi surorile mele, iar numele Saunders face parte din voi. Vreau să nu intervină nimic între noi. E felul meu de a spune că n-o să intervină nimic niciodată.

– Te iubesc, Max. Chiar eşti cel mai grozav frate mai mare. Iar Jackson Saunders Cunningham este un nume fără cusur. Puternic, frumos, exact ca tatăl lui. Abia aştept să-l văd.

Max a scos un chicotit.

– Mă bucur că ai adus vorba. Cyndi şi cu mine ne gândeam că poate aţi putea veni cu toţii la fermă de Ziua Recunoştinţei. Dacă... ăăă... dacă nu lucrezi?

Ziua Recunoştinţei. Sărbătorile. Lucruri cu care nu-mi bătusem capul până în acel moment. Se apropiau sărbătorile. Ce pretenţii vor avea producătorii emisiunii? Dacă mă păstrează şi în noiembrie, ceea ce era un mare dacă, aş putea totuşi să-mi rup spinarea şi să realizez un segment în câteva zile ca să mă pot duce în Texas de sărbători.

O Zi a Recunoştinţei în familie, adevărată. Dar poate că Wes va dori să fie alături de familia lui. La naiba, nu ştiam asta. Era genul acela de lucruri în privinţa cărora trebuia să te înţelegi cu partenerul de viaţă.

– Ăăă, sună bine, dar nu promit nimic, în regulă? Trebuie să rezolv cu Wes şi să văd ce se întâmplă cu emisiunea. E... ăăă... în ordine dacă spun că am nevoie de puţin timp să văd unde o să fim?

Max a început să râdă. Nu un chicotit din acela afectat, de fetişcană, ci un râs din toată inima care a răsunat prin telefon şi mi s-a oprit direct în piept.

– Sigur că da, scumpo. Trebuie să vezi ce şi cum cu tipul tău şi cu Maddy. Îmi închipui că şi ea trebuie să vadă ce face cu Matt şi cu familia lui. Sunt de treabă, poate-i invit pe toţi.

– Uşurel, viteazule. Tocmai vi s-a născut un copil. Poate că Cyndi nu vrea să aibă casa plină de oameni la numai o lună de la naştere.

M-am gândit că era important de precizat. Nu că aş fi ştiut eu tot ce presupunea un nou-născut, dar toate serialele de televiziune şi filmele pe care le văzusem dădeau senzaţia că primele câteva luni sunt epuizante.

– Cyndi a venit cu propunerea, a spus el.

– Consider-o sporovăială de gravidă. Hei, bucuraţi-vă de bebeluşul Jack. Şi, fără discuţie, continuaţi să-mi trimiteţi fotografii. Vreau o căsuţă de mesaje plină cu fotografii ale celui mai drăgălaş băieţel din lume.

– S-a înţeles! a spus Max fericit.

Bucuria din glasul lui era inegalabilă. Mi-aş fi dorit să pot fi acolo şi să-l îmbrăţişez şi să-i spun cât sunt de fericită pentru el. Să fiu la câteva mii de kilometri distanţă era absolut nasol în momentul acela.

– Transmite-i lui Cyndi toată dragostea mea şi spune-i că a făcut o treabă de milioane! Băiatul ăla e cât un elan! Peste patru kile jumate! Doamne fereşte!

– Hei, se trage din familie. Tata mi-a spus că şi eu am avut aproape patru kile jumate. Tu şi cu tipul tău aţi face bine să aveţi grijă.

A râs. Îmi venea să întind mâna prin telefon şi să-l ciupesc.

– Eşti rău. Retrag tot ce-am spus vreodată, am pufnit eu.

– Îmi strici cheful! Mă bucur că-ţi place surpriza. Te iubesc, surioară!

Şi a început din nou să curgă apa. Doamne, simţeam că viaţa mea s-a transformat într-o colecţie de felicitări sentimentale. Cu fiecare felicitare nouă pe care puneam mâna, trebuia să mă lupt cu lacrimile.

– Şi eu te iubesc, Maximus. Ai grijă de tine.

– Așa am să fac. Treci înapoi la somn. Ce faci atât de devreme la telefon, de fapt?

A închis înainte de a apuca să-i dau o replică răutăcioasă. La naiba, mai întâi a câștigat Gin bătălia telefonică, iar acum și Max. Îmi ieșisem din mână.

Am oftat tocmai când două brațe m-au răsucit și m-am făcut ghem la pieptul lui Wes.

– Hei!

M-am cuibărit în căldura lui ca un pui de pisică și mi-am găsit un loc comod. El m-a mângâiat pe păr murmurând.

– Familia ta e bine?

Am dat din cap că da, încă lipită de pieptul lui.

– Da. Cyndi e bine, bebelușul are un nume bestial, iar eu sunt mătușă pentru a doua oară.

– Și cum te simți? a murmurat Wes, dar părea foarte, foarte departe.

Extenuarea își lua tributul. Chiar dacă veștile erau bune și îmi doream să le strig de pe acoperișuri, adormeam.

– Mă simt... mă simt perfect.

Capitolul 9

O asistentă m-a condus pe uşa biroului producătoarei executive a emisiunii la Century Productions. Leona Markham părea tânără pentru vârsta ei, dar mi-am ţinut gândul pentru mine. Ca să deţină un asemenea post, avea probabil binişor peste patruzeci de ani, dar nu arăta nici cu o zi peste treizeci. Părul ei era o coamă deasă de bucle castanii care îi cădeau pe umeri, scoţându-i în evidenţă ochii de culoarea caramelelor. Avea un costum alb ca neaua, care îi venea excelent, cu pantofi de firmă cu toc-cui, negri, devastator de înalţi. Fusta era atât de strâmtă că se lipea de silueta ei tonifiată ca o a doua piele. De la gambele musculoase la maxilarul fin, femeia asta petrecuse ceva timp aranjându-se, şi funcţionase. Frate, ce mai funcţionase. Era al naibii de sexy. Puteam doar să sper să arăt şi eu la fel de bine la vârsta ei.

Când m-am aşezat, a trecut cu privirea peste fusta mea simplă, mulată pe şolduri, maioul din mătase şi sandalele cu platformă. Nu trebuia să filmez astăzi, aşa că-mi lăsasem hainele de fiţe acasă. De fapt, eu şi Wes tocmai finalizasem a treia şedinţă de montaj pentru cel mai nou segment din *Trăind frumos*. Era vorba despre o secţie de pompieri din estul L.A.-ului care adăpostea căţeluşi salvaţi şi îi dresa ca să poată servi drept animale de companie pentru persoane cu handicap mintal sau fizic şi pentru soldaţi răniţi. Pompierii făceau cu schimbul dresând câinii să aducă lucruri, să deschidă uşi, să ceară ajutor, să se uite după obstacole şi, cel mai important, să ofere dragoste. Îmi arătaseră în doar câteva zile cât de mult influenţau câinii dresaţi de ei vieţile oamenilor cărora le fuseseră dăruiţi. Era o situaţie câştigătoare pentru toate părţile.

– Domnișoară Saunders, a început ea, dar am întrerupt-o.

– Mia, vă rog.

Am zâmbit, m-am așezat pe scaun și mi-am împreunat mâinile în poală.

– Mulțumesc, Mia. Și tu poți să-mi spui Leona. .

Am dat din cap că da, așteptând să aflu de ce mă aflam acolo. Înainte să apuce să spună ceva, ușa s-a deschis brusc și au intrat doctorul Hoffman și asistenta lui cu ochii înstelați, Shandi.

– Îmi pare rău că am întârziat. Shandi și cu mine ne uitam la notițele inițiale despre segmentul cu pompierii salvatori de câini, pe care Mia tocmai l-a editat împreună cu logodnicul ei, domnul Channing.

Fanfaronada cu care a rostit numele lui Wes m-a făcut să dau ochii peste cap. Desigur, Leona urmărea reacțiile mele, nu pe ale domnului doctor. Și-a strâmbat gura într-un surâs superior, iar eu am chicotit în barbă.

– Mia, dragă, episodul – și-a dus degetele la gură și le-a sărutat așa cum ar face o mamă italiană venită direct din Sicilia – este magnific. Fabulos. Am știut, pur și simplu *am știut* că vei fi un plus nemaipomenit pentru emisiunea noastră. M-am înșelat, Leona?

Leona s-a așezat la biroul ei monstruos, și-a întins coatele peste calendar și și-a sprijinit mâinile sub bărbie.

– Nu. Nu te-ai înșelat. De fapt, despre asta vreau să vorbim astăzi, Mia.

Înainte de a începe să vorbească, a apăsat câteva butoane pe telefon.

– Doamnă Milan, sunteți acolo?

Vocea mătușii mele a răsunat cu claritate prin difuzorul telefonului.

– Sunt. Mulțumesc că m-ați sunat. Cărui motiv datorez această plăcere?

De data asta, m-am uitat în jos și am încercat să respir ca să nu pufnesc în râs. Millie vorbea pe un ton pretențios când voia să obțină sau să impresioneze pe cineva. Aveam bănuiala că e vorba de a doua variantă.

– V-am convocat pe amândouă aici împreună cu doctorul Hoffman pentru că avem nişte veşti şi o propunere pe care am vrea să v-o facem amândurora.

Wes îmi spusese că s-ar putea să se întâmple asta. Mi-am ţinut respiraţia, nedorind să sper. La naiba, mă temeam prea tare să sper. Stând ca pe ace, m-am îndreptat şi am aşteptat.

– În cazul în care n-aţi observat, emisiunea merge extrem de bine. Încă de la primul segment *Trăind frumos* al Miei, audienţa noastră a crescut cu douăzeci şi cinci la sută. Ne-am gândit că primul segment a fost primit atât de bine nu doar datorită conţinutului, ci şi faptului că tu şi domnul Channing aţi apărut recent la ştiri. Ştirile despre captivitatea lui şi speculaţiile legate de faptul că s-ar putea să fi renunţat la film puteau fi motive pentru care prima difuzare a mers atât de bine. Totuşi, cel de-al doilea segment a adăugat zece la sută la numărul telespectatorilor noştri. În ziua în care s-a difuzat al doilea segment al tău, am avut cu cinci milioane de telespectatori mai mult.

M-am încruntat.

– Şi ce înseamnă asta în engleză? am întrebat eu, nedorind să par proastă, dar putea fi foarte mult, după cum putea să însemne şi că nu am avut suficienţi telespectatori.

Sincer, nu aveam nici cea mai vagă idee în nici o direcţie. Sunt peste trei sute de milioane de oameni în Statele Unite. Nu aveam cum să calculez dacă cinci milioane de telespectatori în plus erau de ajuns.

Leona s-a sprijinit de spătar, făcând ochii mari în timp ce clătina din cap.

– Înseamnă că atunci când apari tu te urmăresc cincisprezece milioane de oameni, spre deosebire de audienţa medie zilnică a emisiunii, care este de nouă până la zece milioane.

– Oau!

Am lăsat acest singur cuvânt să spună totul. Păi asta cu siguranţă însemna că mă descurc de minune.

Doctorul Hoffman a zâmbit larg şi s-a aşezat pe scaunul de lângă mine. A pocnit din degete arătând spre măsuţa pe care

erau aşezate diferite băuturi. Shandi a sărit de lângă peretele de care stătea rezemată ca să-i aducă orice i-o fi cerut pe tăcute.

Fără să mă gândesc, am scos un mormăit şi m-am prefăcut că vomit.

– Ce-i?

S-a uitat la mine cu indiferenţă. L-am privit înfuriată.

– Serios? Tocmai ai pocnit din degete spre asistenta ta. Complet nepoliticos!

Am clătinat din cap şi m-am uitat fix în ochii Leonei.

– Îmi pare rău. Am fost deplasată.

Ea a chicotit.

– Nu, aveai dreptate. El a fost deplasat.

A întins un deget mare spre Drew.

– Din păcate, asta face parte din farmecul lui. Un nemernic care nu ştie că-i nemernic.

Felul în care a spus-o a sunat ca un compliment, cu toate că era orice, numai asta nu.

Drew a pufnit şi a zâmbit arogant în timp ce Shandi i-a întins un pahar înalt cu ceea ce m-am gândit că trebuie să fie rom cu cola, pentru că am văzut o sticlă de Malibu şi o cutie desfăcută de Coca-Cola lângă ea.

– Mersi, drăguţo, i-a spus el drăgăstos şi ea a radiat de fericire ca un pisoi care a prins o pasăre şi i-a lăsat stârvul la picioare.

Dorind să mă întorc în camera de montaj, la un bărbat cu siguranţă mai atrăgător care mă învăţa totul despre cum se construieşte o poveste formidabilă, şi aşteptând răbdătoare, mi-am plesnit palmele de coapse ca să le atrag atenţia amândurora.

– Mai era ceva?

– Te grăbeşti? m-a întrebat Leona aşezându-se din nou pe scaunul ei din piele.

Era ca o regină pe tron, iar studioul era castelul ei.

Aş fi putut să mint, dar lucrasem la asta. Wes mă învăţa că sinceritatea chiar era cea mai bună politică în toate situaţiile.

– Da, oarecum. Wes mă aşteaptă la montaj. Finalizăm „Munca e frumoasă" pentru emisiunea de vineri.

Leona a dat aprobator din cap.

– Sunt convinsă că va fi un succes. Mai sunteţi acolo, doamnă Milan? a întrebat ea deodată.

Vocea mătuşii mele a hârâit prin telefon.

– Aproape că nu. Aveţi noroc că am hârţoage de făcut cât pierdeţi voi vremea. Putem trece la subiect? Am nişte treburi de care trebuie să mă ocup în următoarele cincisprezece minute.

Era directă şi asta îmi plăcea la mătuşa mea. Când era vorba de afaceri, niciodată nu o lua pe ocolite, nici nu irosea timpul. Era o calitate pe care o apreciam în general.

Leona a zâmbit şi a bătut cu degetele în birou.

– Bun. La subiect, audienţa ta şi a emisiunii creşte exponenţial. Evident că dorim să profităm de asta. Aşa că doctorul Hoffman şi Century Productions au fost de acord că ar dori să-ţi acorde un spaţiu permanent în emisiune. Vei continua cu segmentul săptămânal *Trăind frumos*, dar, începând cu noiembrie, am vrea să-ţi mărim considerabil timpul de emisie.

– În ce calitate? a întrebat mătuşa Millie.

– Ei bine, iniţial ne-am gândit ca Mia să ia parte la segmentele obişnuite ale emisiunii împreună cu doctorul Hoffman. Arată bine şi este atractivă pentru publicul tânăr.

A aruncat o privire spre Drew.

– Nu că tu ai fi bătrân, dar eşti cu douăzeci de ani mai mare decât ea. Să ai o fată de douăzeci şi cinci de ani pentru unele aspecte, pentru interviuri luate artiştilor şi vedetelor mai tinere, ar putea cu siguranţă să ridice emisiunea.

M-am întors spre doctor.

– Doctore, tu eşti de acord cu asta? Adică, dacă e adevărat ce spune ea, o să împarţi cu mine o parte din timpul de emisie, aşa cum nu ai mai făcut-o niciodată. Eşti sigur că vrei asta? am întrebat eu.

Oricât mi-aş fi dorit să sar în sus şi să strig „Luaţi-mă pe mine! Pe mine! Pe mine!", trebuia să iau în considerare faptul că aveam să lucrez cu cineva care fusese singur multă vreme. Era posibil să nu fie chiar de acord cu asta. Şi, dacă nu era, nu avea să meargă. S-ar fi răzbunat pe mine şi văzusem deja faţa urâtă a acestei industrii. Nu ieşea bine niciodată.

Drew s-a aplecat în față și mi-a cuprins mâna în palmele lui. Necuviincios? Da. Absolut. Genul lui Drew? Nemernicul care nu știe că e nemernic, cum a spus Leona? Absolut.

– Mia, draga mea, a fost ideea mea.

Am aruncat o privire spre Leona, care a încuviințat din cap, țuguindu-și buzele.

– De ce? am întrebat, liniștită întrucâtva.

S-a retras după ce m-a bătut ușurel pe mână de două ori.

– Nu întineresc. Nu, nu sunt o fosilă, dar mai sunt lucruri pe care încă îmi doresc să le fac. Să-mi petrec timpul împreună cu soția mea, de pildă.

A rânjit, ridicând din sprâncene.

– Ai văzut-o.

Am dat din cap că da chicotind.

– În plus, am stat prea mult timp departe de comunitatea medicală, în afară de clientela alcătuită din celebrități pe care insist să le tratez când e nevoie. Asta mă face să ruginesc. Dacă în șase luni, până la un an de acum încolo ajungem în punctul la care tu poți prelua jumătate din treaba mea, aș putea să fac mai multe, să dau consultații în cazuri speciale, să-mi lărgesc lista de pacienți etcetera. Pe bune, câștigăm amândoi. Și tu, fiind o stea în ascensiune... limita e cerul, dragă.

Frate, uram când îmi spunea dragă. Mereu îmi suna neplăcut, chiar dacă știam că se vrea un compliment.

– Dacă – iar ăsta-i un mare dacă – Mia va fi interesată să facă asta, vom avea nevoie de detalii legate de cifre, ore de lucru, angajamente de călătorie și plăți. Nu mai este decât o săptămână din lună, a răsunat vocea lui Millie deasupra zgomotului făcut de unghiile ei pe tastatură. Acum mă ocup de aranjamentele Miei pentru noiembrie și decembrie. Dacă doriți ca ea să ia în considerare această variantă, aștept propunerea dumneavoastră până mâine după-amiază.

Am încruntat din sprâncene, uitându-mă la telefon de parcă mi-ar fi putut clarifica rahatul pe care tocmai îl scuipase pe gură mătușica. Știam sigur că nu face nici un aranjament pentru că i-am spus că nu mai accept nimic după ce termin cu

această lună. Aveam să-i plătesc datoria lui Max şi să văd ce fac mai departe, dar oferta asta era visul meu. Apariţia regulată într-o emisiune de televiziune? O muncă susţinută făcând ceea ce-mi place la nebunie? Strângând pumnii sub masă, m-am rugat ca Millie să ştie ce face şi să nu-mi distrugă această şansă. Încredere. Trebuia să am încredere. Ea mă adusese până aici. Nu aveam nici un motiv să cred că nu avea să ia în calcul interesul meu şi în continuare.

Leona a lăsat capul într-o parte, gândindu-se la termenul-limită impus de Millie.

– Bine. Îmi pun echipa la treabă chiar acum. Veţi avea oferta până mâine la finalul programului de lucru.

– Excelent. Dacă asta e tot, vă spun tuturor la revedere. Mia, păpuşă, vorbim diseară. Te sun eu.

– Mersi, mătu... ăăă, doamnă Milan, m-am corectat eu.

Nu era nevoie ca ei să ştie micul nostru secret. În special pentru că nu era treaba lor.

Apelul s-a întrerupt şi eu m-am ridicat în picioare.

– Acum pot să mă întorc la lucru?

Leona mi-a zâmbit şi s-a ridicat în picioare, întinzându-mi mâna.

– Sper că te vom felicita foarte curând pentru intrarea în familia de la Century Productions.

Am zâmbit larg şi m-am îndreptat spre uşă. Când am pus mâna pe clanţă, m-am oprit şi m-am întors. Trei perechi de ochi mă priveau, aşteptând să vorbesc.

– Ştiţi ceva, anul ăsta a fost cel mai ciudat şi cel mai surprinzător din viaţa mea, dar până azi n-am simţit, profesional vorbind, că sunt în locul potrivit, făcând ceea ce trebuie să fac. Vă mulţumesc că mi-aţi dat o idee cu privire la ceea ce-mi doresc de la viaţă pe plan profesional.

Leona şi-a dat o şuviţă după ureche, ridicând o sprânceană.

– Întrebarea este acum dacă tu crezi că anul ăsta te-a adus încoace cu un motiv. Şi, mai mult, înseamnă asta că locul tău este aici, alături de noi, în emisiune?

Mi-am dat seama după maxilarul încleştat şi spinarea încordată că răspunsul meu chiar o interesa. Fără să mă gândesc măcar o clipă, i-am răspuns:

– Momentan şi pentru viitorul apropiat, da. Abia aştept să mă apuc de treabă.

Am ridicat din umeri, am deschis uşa, am închis-o în urma mea şi am sărit în ascensorul care avea să mă ducă înapoi la Wes şi la segmentul la care lucram împreună. Avea să-şi iasă din minţi de bucurie auzind veştile bune. Urma să stau în Malibu, aveam o ofertă de slujbă şi, la un moment dat, aveam să mă căsătoresc cu bărbatul visurilor mele. De la nimic la ceva într-un interval de timp de numai zece luni. Incredibil.

* * *

Wes a fost nebun de bucurie pentru mine. Am sărbătorit bând prea multă şampanie, făcând dragoste pe plaja pustie când ne-am dus să facem surf dimineaţa şi ne-am rostogolit în patul nostru plini de sare şi de nisip. Wes avusese vise ciudate în noaptea aceea, numai că reacţia a fost diferită.

Am simţit că s-a trezit speriat, dar nu am auzit nici un ţipăt. Totuşi, cunoşteam rutina, aşa că am dat să sar din pat, să-l iau de pe stânca lui şi apoi să-l iubesc cu fiecare centimetru al trupului meu până când singurul lucru rămas în mintea lui eram noi şi iubirea noastră, dar el m-a oprit strângându-mă cu toată puterea de talie. Era tare ca piatra lipit de fundul meu şi, fără să gândesc, mi-am ridicat şoldurile, frecându-mă de el. El a şuierat, răsuflarea lui trecându-mi pe lângă lobul urechii şi silindu-mă să mă supun.

– Iubito, sunt bine.

Avea un ton aspru, dar faptul că a folosit un cuvânt de alint a fost un plus.

– Mă iubeşti? l-am întrebat imediat.

Funcţionase de fiecare dată, dar în seara asta se schimbase ceva, aproape ca şi cum scenariul ar fi fost rescris.

Mâna lui Wes s-a dus în jos şi mi-a cuprins sexul. Într-o secundă, umezeala i-a acoperit cele două degete pe care le-a împins înăuntrul meu.

Am gemut profund.

- Iubitule... mă iubeşti? l-am întrebat din nou.

M-a muşcat de umăr, împingând breteaua din satin în jos spre biceps.

- Da, iubesc fiecare centimetru din tine, ador să te fut, te iubesc cu disperare, a mormăit el şi a mai împins un deget înăuntru, trăgându-mă în ţeapă cu trei degete groase, iar şi iar.

M-am arcuit sub serviciile prestate şi am întins o mână în spate să-l iau de gât.

- Unde eşti, iubitule? am întrebat prin ceaţa dorinţei, mişcându-mi şoldurile în contrapunct cu împingerile lui puţin adânci.

- În tine, mi-a răspuns lingându-mă pe gât.

M-a apucat de bărbie cu cealaltă mână şi mi-a ridicat-o. S-a răsucit ca un ninja şi m-a împins cu faţa în jos la saltea, degetele binecuvântate dispărând. Am gemut de iritare.

Îmi răspundea la fiecare întrebare, dar tonul lui era complet greşit. Cu incredibilă precizie, mi-a smucit şoldurile, aşa că mi-am susţinut greutatea pe genunchi când a plonjat în mine. Am ţipat sau, mai degrabă, am zbierat. Chiar dacă mă lucrase, eram încă departe de a fi gata pentru sulița de oţel dintre picioarele lui. Avea scula tare ca piatra şi pompa neînduplecat în mine.

- O să ţi-o trag la infinit, iubito. Am nevoie de asta. Am nevoie de pizdulicea ta dulce. Am nevoie de umezeala ta. E atât de uscat, atât de al dracului de uscat că nu pot să respir.

A continuat să se împingă în mine, aplecându-se deasupra mea.

- Nici un pic de umezeală. Tu eşti oaza mea în iadul ăsta, a murmurat el muşcându-mi pielea de pe spate.

M-a muşcat atât de tare că am scos un ţipăt, şi atunci m-a muşcat şi mai tare. Mă durea destul de rău, dar, în acelaşi timp, scula lui îmi atingea punctul acela din interior care-mi stârnea dorinţele. Iar şi iar, se lupta cu demonii lui cu fiecare împingere, ducându-mă sus, tot mai sus.

- Scoate-mă de aici, iubito. Du-mă de aici, mă implora.

Era prea mult – presiunea, durerea, precizia fiecărei intrări și ieșiri din trupul meu. Nu mi-am putut împiedica reacțiile. Am avut orgasm, păsărica mea strângându-l tare, dar el nu s-a oprit și nu s-a eliberat. A continuat să pompeze cu putere în mine până când m-a dus dincolo de limite încă o dată și încă o dată. Nu avea urmă de rațiune în încercarea de a-mi oferi plăcere, dar el nu a terminat.

Într-un târziu, după ce mi-am luat pentru a patra oară zborul în atmosferă, m-am prăbușit pe saltea, dar el s-a ținut strâns de coapsele mele.

– Nu! Am nevoie de tine! Am nevoie să faci să dispară asta, a strigat el printre suspine.

Cu o energie pe care nu știam că o mai am, m-am împins înapoi, am îngenuncheat și m-am înfipt în scula lui. El a încercat să mă împingă, dar l-am trântit eu pe el. Scula lui a ieșit în sfârșit din mine când a căzut în fund. M-am întors și l-am încălecat, împingându-mi genunchii în coapsele lui și ținându-mă de bicepșii lui. Era ca un insectar din acela în care fluturii sunt țintuiți cu bolduri în placaj. Eu îl țineam țintuit pe tipul meu. Era atât de extenuat încât mi-a permis. Slavă Domnului!

Lacrimile îi curgeau pe față în timp ce clătina din cap spre stânga și spre dreapta. Pielea îi era plină de transpirație.

M-am apropiat tare de fața lui.

– Uită-te la mine!

Am vorbit suficient de tare cât să-i acopăr suspinele. A deschis brusc ochii. Avea pupilele complet dilatate. Așa cum bănuiam, era prins adânc în amintiri.

– Wes! strigam eu. Vino. Înapoi. La. Mine.

L-am sărutat pe buze și, de fiecare dată, i-am oferit iubire, stabilitate și cămin. Simțeam că începe să participe mai mult, până când, într-un târziu, degetele lui mi-au trecut prin păr, m-au apucat de cap, buzele noastre apropiindu-se.

– Mia... tu ești paradisul, mi-a șoptit el cu buzele lipite de ale mele, lingând carnea învinețită.

– Wes...

L-am sărutat cu fiecare gram de iubire pe care îl aveam în mine. Împletiri adânci ale limbilor, muşcături de buze, apăsări drăgăstoase, până când am spus cuvintele care au pecetluit totul.

– Nu mă uita, Wes. Iubitule, nu uita de noi, am scâncit eu şi ochii lui s-au deschis brusc.

Nimic altceva decât verde ca iarba proaspăt cosită într-o dimineaţă însorită.

– Nimic nu mă poate face să te uit, Mia. Să uit de noi. Tu eşti eternitatea mea. Singurul motiv să mă lupt cu asta eşti tu… paradisul meu personal.

– Te iubesc.

M-am înecat cu emoţia adunată în piept.

– Doamne, Mia, să spun că te iubesc n-ar fi de ajuns.

A început să-mi spună cu buzele ceea ce nu-mi putea spune în cuvinte.

Îţi mulţumesc. M-a sărutat pe frunte.

Îţi mulţumesc. Mi-a sărutat bujorii din obraji.

Îţi mulţumesc. M-a sărutat pe gât.

Îţi mulţumesc. M-a sărutat pe buze.

A repetat acest circuit până când totul a dispărut şi noi ne-am trezit pe o insulă, bine adăpostiţi în siguranţa iubirii noastre. Nimic nu putea distruge acel paradis. Nimic.

Capitolul 10

Clădirea era înaltă, extraordinar de ostentativă în interior şi plină de oameni de afaceri şi femei în costume elegante care probabil costau mai mult decât motocicleta mea. Wes mă ţinea atât de strâns de mână că mi-am scuturat-o până când şi-a slăbit strânsoarea. Aveam amândoi palmele umede şi lipicioase în timp ce mergeam spre liftul prin holul ca o cavernă al clădirii. Am cercetat afişajul cu privirea şi am apăsat pe şapte. Norocosul număr şapte. Nu puteam decât să sper.

– Pentru ce am venit aici? a oftat Wes şi s-a sprijinit de peretele liftului.

Am pufnit şi m-am aplecat spre el.

– Ştii bine pentru ce. E timpul.

– Sunt bine, a scrâşnit el printre dinţi.

Am ridicat capul, apoi un şold şi m-am uitat fix în ochii lui.

– Serios? *Iar* purtăm discuţia asta? Pentru că astă-noapte nu cred că erai tu cel care avea o mână în jurul gâtului, ţintuit în timp ce bărbatul vieţii tale îţi lua cu asalt fofoloanca.

Lui Wes i s-au umflat nările şi a scrâşnit atât de tare din dinţi că am putut să-i aud dinţii lipindu-se unii de alţii.

– Ştii că nu ţi-aş face rău niciodată.

M-am apropiat mai mult, lipindu-mă cu pieptul de el, i-am cuprins obrajii în palme şi l-am silit să se uite la mine.

– Intenţionat, nu, nu-mi imaginez că mi-ai face. Dar nu eşti mereu tu bărbatul lângă care mă trezesc. Uneori este bărbatul care se luptă pentru viaţa lui, bărbatul care a văzut cum o femeie la care ţine a fost brutalizată zi de zi, bărbatul care, timp de o lună, a folosit sexul ca să-şi bandajeze gaura neagră căscată în inimă. Iubitule…

Wes m-a luat în braţe.

– Fac asta pentru tine. Pentru că nu pot să concep gândul că-ţi pot face rău. Nu vreau ca noaptea trecută să se mai repete. A fost mai mult decât josnic. Nici nu ştiu cum de poţi să te mai uiţi la mine, nu mai vorbesc de a-mi fi alături. Sunt atât de al dracului de egoist. O să fac tot ce-mi stă în puteri să te păstrez lângă mine. Te rog, nu mă părăsi, Mia.

Am expirat tot aerul din plămâni şi l-am sărutat pe gât.

– N-am să te părăsesc niciodată.

S-a auzit un sunet şi uşile s-au deschis. Am ieşit ţinându-ne de mână, împreună, dar răniţi. Noaptea trecută fusese picătura care umpluse paharul.

Am ajuns la uşa cu geam mat pe care scria cu litere mari şi negre Anita Shofner, Psiholog. Am deschis uşa şi am intrat într-o sală de aşteptare. Într-un colţ, era o recepţie unde stătea aşezată o femeie pe care aş fi putut să o confund cu Angela Lansbury. A ridicat ochii albaştri şi reci, iar toată faţa i s-a luminat când am intrat.

– Ăăă, avem o programare la doamna doctor Shofner.

A zâmbit, a luat un *clipboard* şi mi l-a întins.

– Poftiţi. Completaţi asta şi doamna doctor vă va primi în – s-a uitat la ceas, era patru fără un sfert – în următoarele cincisprezece minute. De obicei, o şedinţă durează până la fără cinci.

Am dat din cap că da şi m-am dus cu Wes spre un şir de fotolii. L-am ajutat să completeze formularele, chiar dacă era perfect capabil să o facă singur. Puteai să tai cu un cuţit tensiunea din jurul lui, atât era de densă. L-am frecat pe antebraţ în timp ce genunchiul îi pulsa. Era ceva nou să-l văd atât de neliniştit. Îl văzusem pe Wes în tot felul de medii diferite, dar niciodată într-unul în care se simţea în mod evident inconfortabil. Era de-a dreptul suspicios, de fapt.

Mi-am împletit degetele cu ale lui, i-am dus mâna la buze şi i-am sărutat palma.

– Hei, o să fie bine. O să fiu acolo cu tine. Dacă, după cincisprezece minute, tot nu te simţi în largul tău, renunţăm. Bine?

El a inspirat adânc şi a lăsat aerul să iasă.

– În regulă. Sunt bine. Doar că... urăsc ce s-a întâmplat şi să continui să vorbesc despre asta mă face să cred că o să se repete şi mai rău.

Am ridicat din umeri.

– Asta s-ar putea întâmpla, dar, până la urmă, ar trebui să te ajute să te împaci cu tine, să te ajute să te vindeci, ca să devină parte din trecutul, nu din prezentul tău.

Băteam câmpii cu atâta graţie că abia vedeam înaintea ochilor. Habar nu aveam ce poate să facă pentru el un psihiatru specializat în stresul posttraumatic, dar fiecare persoană cu care vorbisem îmi dăduse garanţii. Mi se spusese că avea nevoie de ajutor ca să treacă peste asta. Credeam că fac o treabă bună amintindu-i ce are, iubindu-l fără ascunzişuri, dar, până la urmă, poate că şi asta făcea parte din problemă. Singurul lucru pe care-l ştiam cu certitudine era că noaptea trecută fusese rău. Rău *tare*, şi nu mai voiam să trăiesc aşa ceva vreodată sau să mă tem să mă întind în pat lângă bărbatul pe care îl iubesc.

Uşa s-a deschis şi, spre surprinderea mea, a ieşit Gina DeLuca. Nu ne observase încă, dar când a văzut-o Wes m-a strâns dureros de degete, întrerupându-mi circulaţia. Gina vorbea încet, ştergându-se la ochi cu un teanc întreg de şerveţele. Femeia de lângă ea a mângâiat-o încet în sus şi în jos pe biceps, apoi a tras-o cu grijă într-o îmbrăţişare. Doamna doctor o consola şi o îmbrăţişa. Da. Asta era tot ce aveam nevoie ca să ştiu că suntem în locul potrivit. Funcţiona pe bază de dragoste şi compasiune şi exact de asta avea nevoie tipul meu.

Gina s-a întors şi s-a oprit brusc. Ochii ei umezi s-au luminat şi pe faţă i-a apărut un zâmbet larg.

– Weston, ai venit.

A clătinat din cap şi a întins braţele spre el. El s-a deplasat spre ea pe pilot automat, strângând-o în braţe cu putere. M-a străbătut un fior de iritare pe şira spinării pentru că a trebuit să o atingă. Am strâns pumnii să gonesc gelozia ridicolă care ieşea la lumină ori de câte ori o vedeam pe actriţă. Eram nerezonabilă, ştiam asta, dar nu puteam să mă stăpânesc.

Wes s-a tras în spate şi Gina a fluturat o mână înspre mine.

– Deci aţi convenit, în sfârşit, să-mi urmaţi sfatul şi să veniţi la doamna doctor Shofner. Mi se pare grozav. Pentru mine, ea e mană cerească. Sună-mă săptămâna asta dacă vrei să vorbim despre... ştii tu – umerii i-au căzut şi expresia i s-a schimbat dintr-una jovială într-una învinsă în doar o secundă –, ăăă, orice ţi-ar cere să lucrezi. Nu că ai avea nevoie de ajutor, dar... ăăă...

Şi-a scuturat palmele de parcă ar fi fost ude. Apoi a tras aer în piept.

– În sfârşit, baftă. Sper că o să te ajute la fel de mult cum mă ajută pe mine.

Apoi a plecat, ieşind pe uşă de parcă i-ar fi luat foc călcâiele. Da, gelozia mea era dureros de deplasată. Femeia asta era distrusă complet şi avea nevoie de prietenia pe care i-o oferea Wes. Între ei nu mai exista decât traumă în acest moment.

Wes a aruncat o privire spre mine, cu ochi trişti şi plini de remuşcări. L-am luat de mână.

– Nu poţi să faci nimic. Hai să vedem cum merge cu doamna doctor, ce zici?

El a închis ochii şi a dat aprobator din cap. Ne-am întors şi doamna doctor a ţinut uşa să intrăm.

– Bănuiesc că dumneavoastră sunteţi Weston Channing şi Mia Saunders. Vă rog, poftiţi.

Am intrat în cabinet şi m-a izbit un miros de vanilie. Într-un colţ era aprinsă o lumânare crem, răspândind un parfum liniştitor care se potrivea cu încăperea. Peretele din stânga era acoperit de la podea şi până în tavan cu cărţi. Lucrări medicale frumos aliniate alături de câteva şiruri de titluri de ficţiune pe care le-am recunoscut şi de altele cu mari scriitori.

În timpul petrecut cu Warren citisem foarte mult. La fel şi cu Alec. Amândoi erau mari iubitori ai cărţii şi-mi descoperisem rapid fascinaţia pentru clasici. Cărţi pe care nu mă deranjasem să le citesc în şcoală, ca *Marile speranţe* de Dickens sau *Romeo şi Julieta* de Shakespeare, mi-au oferit evadarea într-un alt timp în care lucrurile ar fi trebuit să fie mai simple, dar nu

erau. Viața trăită era plină de oameni, relații, iubire și teamă. Ca totul în viață, indiferent de epocă, totul se învârtea în jurul actului simplu al iubirii sau al fricii de necunoscut.

Biroul doamnei doctor, o antichitate enormă din lemn de cireș cu picioare rotunjite și margini oblice, era așezat de-a lungul peretelui din spate. Părea suficient de masiv cât să fie nevoie de doi bărbați care să-l ridice dacă doamna doctor voia să aplice principii feng shui. Pe peretele din dreapta era o zonă de ședere cu o măsuță de cafea. O canapea lungă cu dungi albe și aurii era îndreptată spre cameră. Două scaune de lectură cu spătare înalte erau așezate în fața canapelei, creând o atmosferă plăcută pe care am apreciat-o.

– Vă rog să luați loc, ne-a făcut semn doamna doctor Shofner.

Wes m-a condus la canapea și, după ce m-am așezat, a luat loc lângă mine. Când spun lângă mine, vreau să spun că era practic peste mine. Mi-a tras mâna într-a lui și mi-a așezat-o în poala lui, acoperind-o cu cealaltă mână. Doamna doctor a remarcat mișcarea, dar nu a comentat. În mod evident, Wes nu era în apele lui. Nu vezi în fiecare zi un bărbat atât de sigur pe el agățându-se așa de o femeie.

Doamna doctor s-a așezat pe unul dintre scaunele roșii cu spătar înalt, picior peste picior, și și-a proptit bărbia în pumnii strânși. Părul ei castaniu deschis, de culoarea mierii, era aranjat într-un coc elegant, iar pe nas purta cu grație o pereche de ochelari cu rame de baga. Purta pantaloni bleumarin și o bluză bej pe gât. Avea un aspect profesional și totuși abordabil. La încheietura palidă avea o brățară de aur de care atârna un singur talisman. Era o inimioară și mi-am imaginat îndată că probabil că fusese un dar din partea unei persoane iubite, poate soț sau copil. M-am uitat prin cameră și, de unde stăteam, abia am reușit să văd o fotografie de familie îndreptată spre scaunul ei. Un alt punct în favoarea doamnei doctor. Familistă. Reputația ei, ajutorul pe care i-l oferea Ginei și faptul că era o femeie cu familie m-au făcut să cred că exista șansa să-l poată ajuta pe tipul meu să treacă peste trauma experiențelor sale în Sri Lanka și Indonezia.

Doamna doctor Shofner s-a uitat la mine, apoi la Wes.

- Înțeleg că sunteți amândoi aici pentru că aveți niște probleme din cauza unei experiențe tragice trăite recent.

Am dat din cap că da. Wes nu s-a clintit și nu a scos o vorbă.

- Și această traumă vă afectează relația? a continuat ea, intrând în natura personală a motivului prezenței noastre acolo.

- Da, am afirmat eu fără ezitare.

Umerii lui Wes s-au încordat când a început să vorbească.

- Aproape că am violat-o pe Mia azi-noapte. Eram prins în mijlocul unui coșmar, a spus Wes sec. Nu vreau să mai fac asta niciodată sau să risc să o fac să sufere. O iubesc. Avem de gând să ne căsătorim. Puteți să reparați asta?

A rostit cererea atât de repede, că n-am apucat decât să mă holbez la el și să aștept răspunsul psihologei.

Doamna doctor și-a umezit buzele și a țâțâit din limbă.

- Mă rog, sper să pot să ajut...

Am întrerupt-o.

- Nu m-a silit să fac nimic și cu siguranță nu mi-a făcut rău. Mai mult decât orice altceva, am fost surprinsă și buimăcită pentru că s-a modificat rutina coșmarurilor nocturne. Nu mai știu sigur cum să-l aduc înapoi.

Medicul a ridicat mâinile în aer.

- Oho-ho. Coșmaruri. Rutină. Atacuri sexuale. Căsătorie. Hai s-o luăm mai ușurel. Domnule Channing... Weston... pot să-ți spun Weston?

Wes a dat din cap că da.

- Bun. Weston. Știu cine ești. Am citit ziarele și am oarecare idee despre lucrurile prin care s-ar putea să fi trecut.

Normal, tocmai o văzusem pe Gina ieșind din cabinetul ei. Evident că îi povestise tot ce se întâmplase.

Psihologul și-a împreunat mâinile și s-a aplecat în față.

- Ai trecut prin ceva ce nu ar trebui să trăiască niciodată vreo ființă umană. Captivitatea este un lucru căruia i-ai *supraviețuit*. Nu definește ceea ce ești.

S-a rezemat din nou și a expirat încet.

– Acum, ceea ce trebuie să facem este să vorbim despre experienţa ta personală. Treci prin toată întâmplarea şi povesteşte-mi-o, indiferent cât e de neplăcută sau dezgustătoare. Putem face asta doar noi doi sau cu Mia de faţă. Tu alegi.

Wes s-a uitat mai întâi la mine, apoi în altă direcţie.

– Deocamdată rămâne aici. Dar poate că şedinţa următoare, când, ăăă... – şi-a dres glasul –, când vom intra în detalii, putem face asta doar noi doi. E în regulă?

I-a adresat doamnei doctor întrebarea, dar se uita la mine. După toate acestea, încă aştepta aprobarea mea. Ceea ce nu înţelegea era că eu nu voiam decât ca el să fie mai bine, să redevină el însuşi. Să-şi găsească liniştea. Am zâmbit larg şi l-am strâns de mână.

– În regulă, din moment ce o avem aici pe Mia la şedinţa asta, ce-ar fi să vorbim despre problema violului de care pomeneai.

Am dat ochii peste cap şi mă pregăteam să neg, *din nou*, când Wes mi-a pus un deget pe buze.

– Iubito, ce s-a întâmplat a fost intolerabil. Mi-e frică să mă culc lângă tine diseară. De aceea am fost de acord să vin aici. Dacă va fi de ajutor, voi face tot ce e necesar.

Am ridicat bărbia şi l-am privit pe bărbatul meu puternic, iubirea vieţii mele, povestindu-i unei străine despre nopţile noastre de tortură.

– Am des coşmaruri noaptea. Mia a găsit o modalitate să mă smulgă din ele, a spus Wes.

– Şi care ar fi aceasta? a întrebat ea luându-şi carneţelul de pe măsuţă şi mâzgălind ceva.

Wes s-a înroşit şi a deschis gura, apoi a închis-o la loc. Imaginea asta de timid era extraordinar de adorabilă şi mă făcea să-mi doresc să-l sărut în mod repetat, până când m-aş fi înroşit şi eu la fel de tare la faţă. A ridicat o mână şi a dus-o la ceafă, clătinând din cap.

– Facem dragoste, am răspuns eu încet, dorind să-l scutesc de orice urmă de stânjeneală.

Doamna doctor a zâmbit.

- Şi cum îl aduce asta înapoi?

Întrebarea îmi era adresată mie.

- Nu ştiu exact. La început, este extrem de furios, transpirat, cu pupilele dilatate. De obicei, se trezeşte ţipând sau strigând sau trebuie să-l trezesc eu aprinzând lumina, pentru că se zvârcoleşte.

Psihologa a notat ceva şi a aşteptat să continuu. M-am uitat să văd dacă nu cumva vrea Wes să spună în locul meu, dar el s-a mulţumit să-mi facă un semn să vorbesc mai departe, ceea ce am şi făcut.

- Uneori, îmi dau seama că încă e acolo.

- Acolo?

Doamna doctor a ridicat din sprâncene. Mi-am răsucit o buclă pe degetul arătător, gândindu-mă cum să răspund, când a intervenit Wes.

- În vis, în complex, în coliba aceea, legat de zid, stând în propria mea mizerie.

M-am lăsat pe spate, sperând că va lua el frâiele.

- Atunci o aud pe Mia prin ceaţă sau de foarte departe punându-mi întrebări.

S-a încruntat şi a început să se uite insistent la pantofii pe care-i asortase cu o pereche de blugi prespălaţi închişi la culoare.

- Ce întrebări? l-a întrerupt medicul.

A ridicat din umeri fără a se uita în sus, de parcă pantofii lui erau cel mai interesant lucru din lume.

- Dacă o iubesc. Unde sunt. Genul ăsta de lucruri. De obicei, asta mă ajută să mă întorc. Dar atunci sunt... ăăă... înţelegeţi... zona mea de jos... ăăă... e atât de...

N-a mai putut continua exact când a arătat cu degetul spre o parte a corpului lui care îmi înmuia genunchii. Ar trebui să fie al naibii de mândru de apendicele acela. Îmi făcea lucruri incredibile şi merita menţionat cu multe laude.

- Excitat? Gata de copulaţie? l-a întrebat doamna doctor pe un ton egal, fără vreo urmă de aluzie.

Voiam să-i aplaud profesionalismul, când gândurile mele au luat-o razna la simpla menţionare a sculei lui mari.

– Da! a spus el exagerat de tare şi apoi a închis ochii. Adică, mda. Doamne! Cât e de jenant!

I-am masat umărul şi m-am apropiat mai mult de el.

– Absolut deloc.

– Chiar nu este, Weston. E o reacţie naturală la frică şi, din cauza a ceea ce ai trăit, a faptului că te-ai temut pentru viaţa ta, are sens să vrei să apelezi la partenera ta pentru alinare, căutându-i iubirea. Nu văd nici o problemă în asta. Totuşi, ceva trebuie să se fi schimbat, altfel n-ai fi aici.

Wes a dat din cap că da şi a strâns din buze atât de tare că s-au albit. Mi-a lăsat mâna, s-a ridicat şi a început să se plimbe prin spatele canapelei, uitându-se din când în când pe geam.

– Puteam s-o rănesc. Am strâns-o de gât.

A rostit cuvintele de parcă i-ar fi fost înecate în vomă. Dezgustător şi rău.

– Apoi am încercat să-i intru între picioare. Asta făceau ei! Asta îi făceau ei Ginei!

S-a apucat de părul de la tâmple şi a clătinat din cap mai tare decât ar fi făcut-o un om normal la cap.

– Şi eu am încercat să-i fac asta Miei. Ce e în neregulă cu mine? a strigat el.

Doamna doctor s-a ridicat şi s-a dus la el înainte ca eu să apuc să înţeleg tot ce a spus. I-a şoptit ceva şi l-a adus înapoi pe canapea.

– Weston, uneori, când suntem prinşi într-un coşmar, minţile noastre recreează evenimente extraordinare şi le rescriu într-un mod diferit. Experienţa asta poate să fi fost modul minţii tale de a suporta ceea ce ai văzut. Mia, crezi că Weston încerca să-ţi facă rău?

Am clătinat cu putere din cap.

– Nu! Absolut deloc. În clipa în care i-am zbierat numele, a fost ca şi cum am apăsat pe un întrerupător, dar mă tem că noaptea trecută ne-a tras mult înapoi şi sperăm că îl puteţi ajuta să treacă prin unele dintre aceste probleme, am adăugat eu, apropiindu-mă şi mai mult de Weston.

Părea nefericit şi se ghemuise, practic, în colţul lui din cealaltă parte a canapelei. În clipa în care m-am dus lângă el, mi-a petrecut un braţ peste umeri şi şi-a ascuns faţa în gâtul meu.

- Doamne, sunt atât de norocos să te am, Mia, iubita mea...

L-am bătut uşor pe obraz, schimbând priviri cu doamna doctor.

- Ştiu. O să trecem peste asta. Împreună.

* * *

Ultima săptămână din octombrie. Wes mergea la doamna doctor Shofner de trei ori pe săptămână. El hotărâse aşa. Ea i-a spus că are nevoie de terapie intensivă ca să apuce pe calea vindecării. Tipul meu a fost complet de acord. Cealaltă noutate adăugată rutinei noastre erau micile somnifere albe pe care le lua acum înainte de culcare în fiecare seară. Se pare că Wes îi ceruse medicului ceva care să-l facă să doarmă buştean.

Oricât de tare mi-ar fi lipsit sexul sălbatic din miez de noapte, nu-mi lipsea motivul care-l provoca. În plus, obţineam beneficii suplimentare din somnul complet, neîntrerupt, de şapte ore. După numai o săptămână de odihnă pe timpul nopţii şi cu un bărbat care nu se mai temea că o să mă atace în somn, eram amândoi cu totul alte persoane. Lumea era a noastră şi aveam să trăim. În sfârşit.

Wes şi cu mine ne trezeam destul de devreme dimineaţa, făceam dragoste, ca bonus, şi apoi făceam surf. Eu plecam la serviciu sau spre camera liberă pe care o transformaserăm în birou pentru mine, iar Wes mergea la sală, stătea pe plajă sau pierdea vremea prin casă. Încă nu spunea nimic despre filmul aproape terminat sau dacă va scrie ceva în viitorul apropiat. Oricum, nu avea nevoie de bani. Casa şi maşinile erau achitate şi avea o grămadă de investiţii. Din câte spunea Wes, nici unul dintre noi nu trebuia să-şi facă griji în privinţa banilor pentru tot restul vieţii şi tot am fi trăit confortabil. Pentru mine nu era de ajuns. Nu în privinţa banilor îmi făceam eu griji. Ci în privinţa lui Wes, a energiei lui, a ambiţiei lui, a puterii lui de muncă. Până la urmă, el şi doctoriţa trebuiau să

discute pe tema asta, dar momentan vindecarea de traumă era de maximă importanță.

Un alt efect secundar nefericit al faptului că Wes stătea acasă și trecea prin terapia împotriva stresului posttraumatic erau multele zile în care veneam și-l găseam râzând cu Gina pe canapea sau în curtea interioară. Judi se încrunta la mine de cum intram, de parcă l-aș fi lăsat să ne strice relația. Ceea ce nu înțelegea ea era faptul că nimic nu mai putea să intervină între mine și Wes. Era prea târziu. Reprezentam acum nordul unul pentru celălalt. Îmi făcea plăcere să o văd pe Gina DeLuca, femeia căreia i-o trăsese din când în când vreme de câteva luni? Nu, nu-mi făcea. Mi-a repetat doamna doctor de nenumărate ori că asta face parte din procesul lui de vindecare așa cum face și dintr-al ei? Da, da, mi-a repetat-o. Așa că, din nefericire, zâmbeam și suportam. Aș fi suportat orice atât timp cât Wes se găsea pe drumul spre fericire.

Acum, că era sfârșitul lunii, așteptam ceva extraordinar. Da, aveam să fiu , de două ori pe săptămână, vedeta emisiunii *Dr. Hoffman*, pe lângă segmentul meu de cincisprezece minute din fiecare vineri, dar astăzi urma să sosească și Ginelle. Abia așteptam! Să o am pe prietena mea cea mai bună la numai cincisprezece metri de mine pe aleea pietruită spre casa de oaspeți avea să mă liniștească într-un fel pe care nu l-aș fi crezut vreodată cu putință.

În momentul în care am auzit mașina parcând pe alee, am sărit de pe scaunul din curtea interioară și am luat-o la fugă. L-am auzit pe Wes explicându-i Ginei reacția mea bizară în timp ce ea sorbea din Chardonnay.

– Prietena ei cea mai bună se mută aici din Las Vegas și o să stea la noi, în casa de oaspeți, l-am auzit spunând în timp ce eu alunecam pe gresia din hol în șosetele cu Moș Crăciun.

Deschizând larg ușa, am găsit-o acolo cu mâna ridicată ca să bată.

– Ce dracu' cauți aici, târfă nasoală?

Mi-am deschis larg brațele și ea s-a aruncat în ele.

– Doamne, ce puți!

A tras aer în piept din părul meu și m-a strâns de mi-au mers fulgii.

– Mai faci și tu un duș?

S-a tras înapoi rânjind, dar și-a ținut mâinile pe fața mea.

– Arăți bine... pentru o panaramă. Doamne, ce dor mi-a fost de curul tău de târâtură. Știi ce greu e să atragi atenția unui tip când n-ai un cur cât o clătită ca să se compare cu toate astea – și-a trecut mâinile peste silueta micuță, dar dotată.

Gin avea ochii umezi și lacrimile amenințau să înceapă să curgă.

– Ce nasol de tine! Și să nu îndrăznești să dai apă la șoareci!

M-am bosumflat și am tras-o din nou în brațele mele. E atât de micuță în comparație cu mine și, după standardele curente, eu sunt de înălțime medie.

Wes și-a dres glasul și ne-a împiedicat să ne mai aruncăm insulte una alteia. M-am întors, i-am zâmbit cu gura până la urechi și i-am prezentat-o pe Gin.

– Wes, iubitule, ea este prietena mea cea mai bună, Ginelle. Gin, fă cunoștință cu Weston Channing al III-lea.

Wes a murmurat „al III-lea" și mi-a făcut cu ochiul.

– Îmi pare bine de cunoștință.

I-a întins mâna.

Ginelle nu a spus nimic. Stătea cu gura căscată și cu ochii ieșiți din orbite.

– Să fiu a naibii, cât e de sexy. Mi s-au udat chiloții. Stai așa, că n-am chiloți pe mine. Mi s-au udat chiloții invizibili!

Am închis ochii, spumegând în tăcere. Wes a hohotit de râs. A îmbrățișat-o pe Ginelle. Ea și-a frecat trupul minion de bărbatul meu. Dacă oricine în afară de ea ar fi încercat să-l pipăie, aș fi fost furioasă și chiar mortală de-a dreptul. Dar, din moment ce știam că o face doar ca să mă calce pe coadă, m-am prefăcut că o ignor.

– Ăăă, gata, ajunge cu îmbrățișatul.

A dezlipit-o pe Gin de trupul lui. Ea a avut grijă să-l apuce de tricou încercând să-l țină lângă ea. S-a agățat ca o lipitoare. Clătinând din cap, i-am dat peste mâini.

– Fă-ţi şi tu rost de unul, am admonestat-o în glumă, iar ea s-a bosumflat.

– Ce fel de prietenă îmi eşti? Tu eşti cu păpuşa Ken producătoare de filme din Malibu şi nu ai nici un păpuşel cu care să mă joc şi eu? a mormăit ea încrucişându-şi braţele.

Normal că tocmai atunci şi-a făcut apariţia şi Gina, ţinându-şi poşeta în mână. Gin i-a studiat corpul superb, părul perfect, dinţii, hainele şi machiajul şi a întins un deget peste umăr.

– Asta cine-i? Barbie cea brunetă?

Am râs, dar mi-am muşcat limba când am văzut că Gina s-a încruntat. Trecuse prin destule.

– Ginelle, ea este Gina DeLuca, prietena lui Wes.

Ginelle a recunoscut-o pe dată şi am ştiut că o să iasă rău. S-a uitat pieziş şi totul corpul i s-a încordat.

– Vrei să spui prietena de futu...

I-am lipit o palmă peste gură, dar ea a continuat să profereze înjurături, apărându-mi ceea ce credea a fi onoarea mea în timp ce încerca să se elibereze. Aveam cu aproape douăzeci de kile mai mult decât subţirica de un metru şi jumătate. Să o ţin la respect devenise specialitatea mea după atâţia ani.

– Ăăă, mă bucur că ne-am văzut. Gin e obosită, a fost o călătorie lungă, o conduc la locul ei.

Am târât-o efectiv afară pe uşă, călcâiele atârnându-i pe podea. Imediat ce am ajuns afară, m-a împins.

– Ce mama dracului a fost asta? Pizda aia stă acolo şi o face pe prietena când el şi-o băga-n ea în urmă cu doar câteva luni! Nu-mi vine să cred că îi permiţi măcar să intre în casă. Eşti nebună?

Am oftat şi am continuat să o târăsc spre camera ei.

– Nu, nu-s nebună. Dar avem nevoie de ceva pileală serioasă pentru discuţia asta.

M-am îndreptat spre dulăpiorul cu băuturi pe care îi cerusem lui Judi să-l umple. Ochii lui Gin s-au luminat ca un pom de Crăciun. Am pufnit.

– Îţi place noua ta casă? Am întins o mână în stilul prezentatoarei de la *Roata norocului*.

Gin a studiat locul. Era considerat o garsonieră, așa că avea o chicinetă micuță, un living, dormitor separat și o baie pentru o persoană. Perfect pentru o tânără femeie care-și lua viața de la capăt.

- E mai mare decât locuința mea din Vegas. Ești sigură-sigură că mă vrei aici? Ce s-a întâmplat acolo, mda, asta s-ar putea întâmpla oricând.

A clătinat din cap. Chiar nu avea de gând să se scuze. Nu era genul ei. Rareori se scuza pentru felul ei de a fi.

Mi-am petrecut un braț pe după umerii ei și ne-am ciocnit cap în cap.

- Știu, și te iubesc exact așa cum ești. Dar avem multe de discutat ca să știi cum să tratezi anumite situații.

I-am întins vodca și sucul de afine, ne-am așezat amândouă pe canapeaua plușată și i-am povestit totul. Când am terminat, căscam amândouă și trecuserăm prin câteva ture de plâns. Era aproape cathartic să împărtășesc totul unei persoane care mă cunoștea. Cineva care mă cunoștea aproape de când mă știam și care nu mă judeca, nu-mi punea întrebări și nu mă vedea într-o lumină proastă. Gin era pur și simplu alături de mine și acum aveam să fiu și eu alături de ea, în timp ce se vindeca în urma experienței trăite. Poate că o voi putea convinge să meargă la Anita Shofner, extraordinara psihologă. Am să aduc vorba mai târziu, nu acum. Voiam să se aranjeze mai întâi.

- Deci o să te simți bine aici?

Mi-am încrucișat degetele, sperând că va reuși cu adevărat.

- Mia, aveam nevoie de schimbarea asta. Era momentul să las totul în urmă. Slujba aia nenorocită, sentimentul de inutilitate, dorul de tine și traiul în aceeași cloacă zi după zi. Era momentul pentru o aventură. Sunt gata să văd unde mă duce viața aici, în California.

- Să-ți spun ceva. Dacă am învățat un singur lucru după anul ăsta, e să am încredere în călătorie.

Am arătat spre picior, iar ea a rânjit răutăcios cu ochii la tatuajul care-mi devenise temă muzicală personală.

– Sunt ceva saloane de tatuaj prin zonă?

A ridicat din sprâncene, impulsiva nebunatică.

Am dat din cap că da, mi-am îndoit brațul și am așteptat ca ea să și-l strecoare pe al ei dedesubt. Toate gândurile la somn au dispărut la simpla sugestie de a-și face un tatuaj.

– Da, chiar cred că este unul.

Ginelle mi-a zâmbit superb. Fusese încântătoare dintotdeauna și acum era aici, cu mine, gata să-și ia viața de la capăt. Și, de data asta, aveam să fiu lângă ea ca să o ajut.

– Condu-mă.

A făcut un semn spre ușă și m-a cuprins deodată un sentiment de lumină absolută.

– De data asta, eu conduc!

Vorbeam foarte serios. După zece luni în care făcusem cum mi se spusese, mă dusesem încoace și încolo, angajată să fiu ceva ca să salvez pe altcineva, eram sătulă să-i urmez pe alții. De acum înainte, aveam să-mi conduc propriul destin.

NOIEMBRIE

Ekatarina Sayanova,
Să redactezi povestea cuiva e ca și cum i-ai critica unei femei copilul.
Nu e ușor să o faci fără a răni.
Cumva, iar și iar, tu poți să faci asta pentru mine.
Redactezi cu grație, compasiune și respect.
Îți sunt nespus de recunoscătoare.
Sub îndrumarea ta, cu fiecare poveste, devin o scriitoare mai bună.
Îți mulțumesc.

Capitolul 1

Fulgi de zăpadă. Unici, fragili, niciodată doi la fel. Absolut fascinant. Am prins unul cu gura în timp ce cădeau din cer. S-a topit în clipa în care mi-a atins limba. Ninsoarea mă vrăjea, câțiva fulgi mi-au căzut pe gene, împiedicându-mi temporar vederea. Am clipit ca să-i alung și am expirat. Un norișor de ceață din răsuflarea mea caldă, imitând o dâră de fum. Mi-am întins mâinile în lateral și m-am învârtit încet, lăsând fulgii ușori ca pana să-mi aterizeze pe față și în palmele deschise.

– Dacă ai terminat cu jucatul în zăpadă, putem intra odată în hotel? a râs Wes. Am înghețat.

Și-a lipit nasul rece de căldura gâtului meu. M-a îmbrățișat pe la spate, ținându-mă strâns. I-am acoperit brațele cu ale mele.

– E atât de mișto! În Vegas ninge așa de rar, iar în L.A. chiar niciodată.

Am privit înfiorată minunea naturii.

El s-a cuibărit mai bine la gâtul meu, lăsând în urmă un șir de săruturi.

– E atât de mișto că mi-au înghețat ouăle și scula mi s-a transformat în țurțure.

– Ei bine, dintotdeauna mi-a plăcut înghețata cu arome.

Am chicotit și m-am întors, ca să fim față în față.

– Îți mulțumesc că ai venit cu mine. Sinceră să fiu, nu eram pregătită să stau departe de tine.

Wes a zâmbit în felul acela care mă făcea să-mi doresc să sar pe el. Doamne, Dumnezeule, bărbatul meu era atât de sexy, chiar și încotoșmănat și cu căciuliță.

– Cine ar refuza două săptămâni la New York cu o femeie atât de frumoasă?

S-a aplecat spre mine, şi-a frecat nasul de al meu şi m-a sărutat pe buze.

Mincinosul. Când producătorii mă anunţaseră că trebuia să merg la New York pentru două săptămâni ca să filmez celebrităţi pentru segmentul special *Fii recunoscător* al emisiunii, dar şi pentru rubrica mea săptămânală, *Trăind frumos*, nu păruse atât de interesat. Spusese că evită Coasta de Est ca pe ciumă în lunile de iarnă. Bănuiesc că Oceanul Atlantic nu e suficient de cald, nici valurile nu sunt favorabile pentru un surfer înrăit... iar temperaturile sunt de-a dreptul reci faţă de coasta de aur a Californiei.

Mă împăcasem cu ideea că aveam să fiu departe de Wes pentru două săptămâni, ceea ce era prea curând după perioada lui de captivitate. Numai gândul de a fi separată de el pentru orice perioadă de timp îmi dădea o senzaţie de mâncărimi de piele, dar am făcut tot ce mi-a stat în putere să mă prefac neafectată. Era pe cale să se vindece şi se descurca nemaipomenit la terapie. Ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l creadă era că nu-l consideram în stare să se descurce două săptămâni fără exagerat de protectoarea lui iubită veghind asupra lui.

Nu s-a răzgândit decât abia atunci când mi-am făcut planul să-i intervievez pe Mason Murphy, aruncătorul vedetă de la Red Sox, şi pe Anton Santiago, Latin Lov-ah. Într-o noapte de săptămâna trecută, Wes mi-a mărturisit că avusese o şedinţă întreagă cu terapeuta lui, Anita Shofner, pe tema bărbaţilor pe care încă îi mai păstram în viaţa mea. Ştia că vorbesc regulat la telefon cu Mason, Tai, Anton, Alec, Hector şi Max. Evident, nu-l deranjau convorbirile cu Max, fratele meu de mult pierdut, sau cu Hector, pentru că acesta era homosexual şi avea o relaţie stabilă cu Tony. A recunoscut că era un pic gelos din cauza celorlalţi patru bărbaţi. Îl cunoscuse pe Anton şi era recunoscător pentru că faptul că Latin Lov-ah mă ajutase să trec peste o perioadă dificilă, dar pur şi simplu nu avea încredere în el din cauza reputaţiei lui de afemeiat. Până şi Mason, care era îndrăgostit până peste urechi de Rachel, îl făcea să i se ridice sângele la cap.

Totuşi, am adus eu vorba despre asta? Nu. Nu când asta îl făcea pe bărbatul meu să vrea să vină cu mine la New York. Ştiu

că a fost o cruzime, dar când m-a întrebat ce-o să fac cu bărbaţii după ce le iau interviurile, am ridicat din umeri şi i-am spus că o să fac ce vor ei. Cinci minute mai târziu, Wes îşi făcea bagajele.

* * *

– Când ne întâlnim cu prietenii tăi?

Avea o urmă de iritare în ton. Reacţia lui la revederea lui Anton şi la prima întâlnire cu Mason era ciudată. Tipul meu fusese mereu cu picioarele pe pământ şi se simţise bine în pielea lui. Doar că, după experienţa din Indonezia, nu-şi revenise complet la felul lui relaxat de a fi. Psihologa mi-a dat asigurări că va dura şi că trebuie să continuu să-i ofer ceva bun asupra căruia să se concentreze – adică noi şi relaţia noastră înfloritoare.

– În seara asta ne întâlnim cu Anton şi Heather. Au pregătit o cină pentru noi în apartamentul lui. Mace şi Rach se întorc abia spre sfârşitul săptămânii.

Ceea ce nu-i spusesem lui Wes era faptul că Anton ne oferise apartamentul lui luxos din Manhattan pe durata şederii. Ştiam că Wes n-ar fi fost încântat. Când eram în Miami, îi plăcuse destul de mult de Anton, dar asta era când abia ne recunoşteam iubirea unul faţă de celălalt. Eram prea ocupaţi să ne întrebăm ce crede celălalt ca să ne facem probleme în privinţa celor din jurul nostru.

Fără să ne grăbim, ne-am despachetat bagajele şi le-am aranjat în sertarele dulapului de la hotel, am făcut duş, apoi am făcut dragoste. Simţeam tensiunea prelingându-se prin toţi porii lui Wes când a terminat în mine, cuvinte de iubire revărsându-i-se de pe buze.

În timp ce-mi trăgeam sufletul, întinsă ca o pătură peste bărbatul meu, am simţit cum Wes mi-a ridicat mâna stângă, a dus-o la buze şi mi-a sărutat fiecare deget. Apoi, ticălosul viclean mi-a strecurat ceva greu pe inelarul gol.

– Când ne căsătorim? m-a întrebat el din senin.

Eram amândoi dezbrăcaţi, tocmai avusesem parte de sex adormitor, extrem de plăcut, după călătorie, iar eu zăceam

moale peste pieptul lui. Îl călărisem din toate puterile şi probabil că aveam amprente pe şolduri ca să o dovedească.

Am clipit şi mi-am dat părul la o parte de pe faţă, punându-i amândouă mâinile deasupra inimii. Îmi plăcea să-i simt bătăile inimii, ştiind că îmi aparţine.

– Asta se vrea o cerere în căsătorie? l-am întrebat eu în glumă.

M-a privit pieziş şi a făcut un semn cu bărbia spre mâna mea. M-am uitat în jos la cerculeţul cu diamante care sclipeau spre mine.

– Am mai discutat despre asta.

A adăugat:

– Ştii că n-o să te cer niciodată. N-ai opţiunea să refuzi.

Cuvintele erau hotărâte, nelăsând loc de compromis.

M-am împins în sus şi m-am aşezat goală deasupra lui, concentrându-mi atenţia asupra celui mai splendid inel pe care l-am văzut vreodată şi care îmi împodobea acum degetul. Era un cerculeţ bătut în diamante. Nu era ostentativ ca majoritatea inelelor de logodnă. Nu, era simplu şi totuşi strălucitor. O cantitate enormă de diamante sclipitoare pe cerculeţul care-mi înconjura degetul. Nu avea să se agaţe de nimic. Puteam încă să o conduc pe Suzi fără a-mi face griji în privinţa mănuşilor de motociclist. Era pur şi simplu perfect.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi.

– Deci chiar nu ai de gând să mă ceri?

Mi-am reţinut un suspin în timp ce mă holbam la ceea ce părea a fi un inel de logodnă. El s-a ridicat, m-a cuprins cu un braţ, s-a înfipt cu călcâiele în saltea şi s-a împins cu spatele până în tăblia patului, de care s-a sprijinit în timp ce eu stăteam călare în poala lui. Şi-a trecut degetele prin părul meu, ţinându-mi faţa la acelaşi nivel cu a lui.

– Chiar ai nevoie să te cer?

Avea ochii de un verde strălucitor şi mă silea să mă uit direct la el.

– Dacă am nevoie? Nu. Dacă vreau? Cam da, am recunoscut eu în timp ce lacrimile îmi curgeau din ochi.

Wes a oftat şi şi-a frecat fruntea de a mea.

- Nu mă face să regret, a şoptit cu vocea tremurând de neliniște - chiar de teamă - pentru felul în care aveam să-i răspund. Mia, iubirea mea, viaţa mea, vrei să te căsătoreşti cu mine?

M-am uitat în ochii lui şi am putut să-i văd îngrijorarea că s-ar putea să spun nu. Pentru nimic în lume n-aş fi refuzat să mă unesc cu acest bărbat pentru totdeauna.

- În loc de alt inel, pot să primesc altă motocicletă?

Wes a clipit, şi-a lăsat capul pe spate şi a pufnit în râs.

L-am sărutat pe piept până când s-a pierdut, apoi l-am sărutat şi muşcat uşor de gât, până la ureche.

- Da, iubitule, mă căsătoresc cu tine, am rostit cuvintele pe care ştiam că doreşte să le audă.

M-a strâns mai tare în braţe.

- Am să te fac atât de fericită.

L-am privit drept în faţă.

- Asta înseamnă că *îmi cumperi* o motocicletă nouă? am întrebat eu plină de speranţă.

A dat din cap şi a început să mă sărute - iar şi iar, până când aveam gura atât de umflată că abia îi mai simţeam buzele lipite de ale mele.

- Când? mi-a murmurat la ureche, coborând încet spre sânii mei goi.

Părea că runda a doua avea să înceapă în două secunde şi jumătate.

- Păi... la anul? am propus eu, ţinându-i capul la sânul meu în timp ce el s-a agăţat de unul din sfârcurile erecte.

- Hm. Bun. Întâi ianuarie să fie, a murmurat Wes cu gura pe sfârc.

Mi l-a apucat cu degetele pe celălalt în timp ce sugea cu putere din primul.

- O, da, am gemut eu. Stai aşa... cum?

* * *

Am bătut la uşa luxosului apartament din New York al lui Anton. Wes stătea lângă mine, ţinându-mă strâns de talie. Uşa

s-a deschis tocmai când mă pregăteam să mai bat o dată. De fapt, am fost chiar surprinsă că a fost nevoie să bat, pentru că fusese sunat deja de la recepția de jos.

– Ai ajuns! a spus Heather sărind în sus în vârful picioarelor.

Avea o pereche de ghete cu toc-cui decupate în față, care dădeau corpului ei și așa înalt o statură extremă de zeiță. Părul ei blond de vedetă rock arăta la fel de mișto ca atunci când fuseserăm în Miami. Purta o bluză mulată roz, cu mâneci lungi, pe care scria „Rozul este noul negru" cu litere albe de-a latul bustului. Bluza era băgată în perechea de blugi strânși pe corp cu o curea masivă, în căutarea unei imagini de tip: Sunt o rea. Prin păr avea șuvițe fucsia care îi dădeau un aspect ultra-șmecher. La naiba, era ultra-șmecheră cu totul.

Chiar era cazul să ies mai des cu fetele. Ginelle mă bătea la cap de două săptămâni să merg la cumpărături cu ea prin Los Angeles. Va trebui să fac asta când mă întorc.

Heather m-a tras din brațele lui Wes și m-a strâns într-ale ei, legănându-mă spre stânga și spre dreapta, apoi m-a ținut la distanță și s-a uitat la mine din cap până în picioare.

– Fată, nu ți-am cumpărat haine din Miami? De ce nu le porți?

A strâmbat din nas într-un fel care nu se voia afurisit, ci doar sincer.

Am gemut și am clătinat din cap.

– Așa mă simt bine.

Am tras de tricoul de concert cu mâneci lungi de la spectacolul de anul trecut al lui Lorde, la care fusesem împreună cu Maddy. Tipa aia ne-a făcut praf și tricoul chiar era al dracului de mișto. Îl asortasem la o pereche de blugi strâmți și decolorați, cu găuri cu franjuri în zona coapselor, și o pereche de cizme cu talpa groasă, anti-rahat, cum le spunea Max – cu toate că nu aș fi intrat niciodată în rahat cu ele și erau destul de noi. Cyndi ne trimisese mie și lui Maddy câte o pereche ca să ne reamintească de ceea ce ne aștepta în Texas. Și erau și mișto. Piele neagră, cu un model interesant în zona degetelor, care era mai mult pătrățoasă decât ascuțită. Partea cea mai tare? Aveau și o cataramă bestială pe exterior, în zona gleznelor.

Heather s-a uitat la încălțări.

- Hm, cizmele-s mișto.

În spatele meu, Wes și-a dres glasul.

- Ah, drace. Heather, îl mai ții minte pe iubitul meu, Wes?

Am arătat înspre umărul lui Wes.

- Ăăă, cred că vrei să spui logodnic, iubito.

A zâmbit și mi-a făcut cu ochiul.

Heather a căscat niște ochi de parcă ar fi fost electrocutată.

- Să fiu a naibii, Batman! Te măriți! Cât de minunat!

Ne-a tras pe amândoi într-o îmbrățișare dublă, trecându-și câte un braț pe după gâtul fiecăruia.

- Da, să fiu a dracului. Anton o să fie în culmea bucuriei. E nebun după nunți.

Am pufnit în râs.

- Cum așa? Văd că el nu s-a însurat niciodată.

- Mda, dar s-a logodit de o grămadă de ori, a spus ea pe un ton neserios.

Ne-a condus prin apartamentul spațios până în bucătărie, unde l-am găsit pe Anton mișcându-și șoldurile lângă aragazul cu șase ochiuri, pe un ritm pe care nu-l auzea decât el. Încăperea mirosea de-a dreptul divin. Am adulmecat ceva sfârâitor care îmi amintea de mâncarea de la sud de graniță.

- Cine se mărită?

Anton s-a răsucit cu o spatulă din lemn în mână.

- *Lucita*! Tu? Spune-mi că nu-i adevărat!

Și-a încrucișat brațele deasupra inimii și s-a rezemat de marginea blatului.

Eu am început să râd. Wes, nu. Și-a atârnat un braț peste umerii mei.

- Da. Arată-le inelul. Ne căsătorim pe 1 ianuarie.

Cuvintele lui erau pline de mândrie masculină. Am ridicat mâna și m-am uitat zăpăcită la Wes. Anton a făcut ochii mari.

- Atât de curând. Oau! Cum ar spune bunică-mea, nu prea-ți pierzi vremea aiurea.

A rânjit, făcând cu ochiul.

– N-am stabilit data.

Am aplecat capul spre Wes. El a ridicat din sprâncene.

– Ba cred că am făcut-o exact înainte de a termina.

– Nu se pune nici o discuţie din timpul extazului sexual. Asta-i coerciţie, mi-am bosumflat eu buza de jos.

Wes a rânjit clătinând din cap.

– Ghinion. Ai fost de acord. Acum nu ne mai rămâne decât să stabilim locul.

Şi-a trecut degetele prin părul meu de la ceafă, începând să mă maseze ca să-mi alunge tensiunea încă prezentă după o zi întreagă de călătorie, ca să nu mai vorbesc de greutatea gândului de a mă şti logodită. Nici nu apucasem încă să le sun pe Maddy şi pe Gin. Ar fi înnebunit dacă se afla înainte de a avea şansa să le anunţ eu.

– Vorbim mai târziu despre asta, bine?

M-am aplecat şi l-am sărutat o dată şi apoi încă o dată, ca să mă asigur că ştie că nu-l expediam.

Şi-a adus mâna în dreptul obrajilor mei ca să mi-i cuprindă în palme. Am întors cu uşurinţă capul şi i-am sărutat palma. Privirea îi era suspicioasă, dar îmi dădeam seama că avea în bună parte de-a face cu locul şi persoana cu care ne petreceam seara.

– Bine, iubito. Mai târziu. Adică mâine.

Răspunsul a sunat ferm, cu o oarecare notă autoritară.

Un compromis e un compromis.

– De acord. Acum, Anton, spune-mi ce-ai mai făcut. Ultimul tău album a fost bestial, apropo.

– Vai, *Lucita*, albumul ăsta a fost miez! Ţi-a plăcut piesa aia în care am cântat peste vocea unei gagici?

– La nebunie! Şi, Heather, cum e rolul de manager?

Ultima oară când îi văzusem, abia fusese avansată. Anton nu-şi dăduse seama cât de mult profita de prietena cea mai bună şi asistenta lui personală. Şi, când era gata s-o piardă, îi oferise mai mult ca să rămână lângă el. Din câte ştiam eu, curgea lapte şi miere.

Până să apuce ea să răspundă, s-a amestecat Anton, ceea ce nu era deloc neobișnuit pentru el. Îi plăcea la nebunie să fie sufletul petrecerii. Și i se și potrivea cu meseria de rapper de top.

– H este *asombroso*... cum se spune? Uluitoare! Spectacolele pe care le programează, contractele pentru linii de îmbrăcăminte. *Fantástico!* Am luat cea mai bună decizie din viața mea avansând-o. Mă bucur că m-am gândit la asta.

– Tu! am strigat eu și Heather în același timp, izbucnind apoi într-un cor de chicoteli.

– Mă rog, poate că n-a fost ideea mea. Dar am fost de acord cu ea.

Am dat ochii peste cap. Heather a zâmbit superior și și-a încrucișat brațele.

– În fine, Anton. Ce ne dai de mâncare? am întrebat eu ocolind blatul de lucru și izbindu-l direct în șold.

Nici nu a tresărit, continuând să amestece în sosul pe care-l privea cu ochi de șoim.

– A, mâncarea de bază pentru mine și familia mea. *Arroz con pollo.*

– Recunosc cuvântul pui, dar ce înseamnă restul?

A chicotit.

– Pe scurt, orez cu pui.

– Îți folosești toate resursele, din câte văd eu, am spus fără nici o expresie.

Anton mi-a dat părul la o parte de pe umăr și și-a trecut degetul mare peste obrazul meu.

– Pentru tine, *Lucita*, lumea întreagă.

Avea un ton serios, dar sclipirile din ochii lui îl dădeau de gol. Am pufnit.

– Cu pui și orez?

A încruntat din sprâncene.

– Hei, nu glumi cu asta. Tuturor le place puiul cu orez, *si*?

– *Si*, Anton. Wes, vrei să bei ceva?

M-am întors spre Weston. Ochii lui aruncau pumnale în ceafa lui Anton și eu habar n-aveam de ce.

– Wes? am repetat şi apoi ochii lui verzi s-au concentrat asupra mea. Bei ceva?

Heather a venit lângă noi şi a deschis frigiderul.

– Am nişte şampanie Cristal, pe care cred că ar trebui să o desfacem acum, în loc de martini-urile pe care aveam de gând să le fac. Cu siguranţă avem un motiv de sărbătorit, având în vedere că vă căsătoriţi! Vai, Doamne! Nu-ţi vine să mori? m-a întrebat ea în timp ce s-a dus la un bufet şi a scos patru cupe de şampanie.

Am tras adânc aer în piept şi am lăsat tensiunea să-mi plece din umeri în timp ce am întins mâna şi m-am uitat fix la inel.

– Să mor, nu. Mai fericită decât am crezut că o să fiu în acest moment al vieţii mele? Cu siguranţă!

M-am uitat la Wes, al cărui trup a părut să se relaxeze cu totul, încordarea de mai devreme dispărând la auzul cuvintelor mele. Nu mai avea umerii aşa de ridicaţi cât să pară că-i ajung în dreptul urechilor şi îşi ţinea capul pe palmă, cu cotul rezemat de barul din bucătărie, într-o poziţie mai lenevoasă şi mai relaxată.

– Ce femeie n-ar fi înnebunită de fericire?

M-am aplecat pe partea cealaltă a barului şi l-am apucat de mână. El mi-a ţinut mâna, a ridicat-o şi m-a sărutat pe palmă. Am simţit furnicături în spate şi le-am urmărit mental urcându-mi pe şira spinării. Furnicăturile s-au transformat în fuioare de căldură când şi-a trecut degetul mare prin mijlocul palmei mele. Jur că era ca un buton roşu care îmi activa direct clitorisul. În clipa în care şi-a trecut uşor unghia peste partea interioară a palmei mele a trebuit să-mi înăbuş un geamăt. Nu era nici locul, nici momentul să mă aprind. Aveam o seară întreagă înainte de a ne putea scălda din nou în gloria iubirii noastre. Dar aveam să o facem. O, da, aveam să o facem.

Am hotărât atunci şi acolo că aveam să-l excit pe bărbatul meu atât de tare până la sfârşitul serii că avea să-şi piardă minţile de dorinţă înainte de a apuca măcar să ajungem la hotel.

Făcându-i jocul, l-am apucat de mână şi l-am tras de braţ. Apoi mi-am trecut degetul de la cotul până la încheietura lui, desenând câteva opturi. I s-au luminat ochii şi a zâmbit,

arătându-şi dinţii albi şi o pereche de buze uluitoare pe care nu aş fi obosit niciodată să le sărut. O clipă, m-am temut că planul meu secret de a-l seduce şi de a-l înnebuni de dorinţă avea să se întoarcă împotriva mea. Îi mergea mintea tipului meu. Cu toate acestea, merita riscul. Am ocolit blatul şi m-am aşezat lângă el. A pus imediat mâna pe mine ca să-şi arate posesia.

Heather a turnat şampania ridicol de scumpă.

– Haide, Anton. Dă focul mai încet şi vino încoace, l-a rugat ea.

Anton a răsucit câteva butoane, s-a întors pe degetele de la picioare de parcă ar fi fost într-un videoclip al lui Michael Jackson, şi-a lăsat tot corpul pe spate, a întins un picior în faţă şi a apărut lângă ea.

– Te dai mare, am tuşit eu.

De data asta, Wes a izbucnit în râs. În sfârşit, tipul meu se mai relaxa naibii, dar cred că asta avea de-a face cu faptul că eram unu) cu inelul lui pe deget, doi) agăţată de el şi trei) Anton chiar era un fraier. Un fraier al naibii de sexy, dar fraier, oricum. Prima parte n-aş fi recunoscut-o nici sub cea mai extremă constrângere, pentru că Wes ar lua-o razna. În plus, dacă fanii lui Anton ar şti cât de lipsit de stil e, tot l-ar iubi, pentru că muzica lui e directă, iar el e sexy ca Hades, dar faptul că e prostănac s-ar putea chiar să-i aducă pe tavă câteva fete bune. Puteam doar să sper.

Anton a ridicat paharul şi toţi ceilalţi am făcut la fel.

– În sănătatea *Lucitei* şi a lui *hombre* al ei, să străluciţi amândoi la fel de puternic ca soarele şi să pierdeţi multe zile pierduţi în *amor. Salud!*

Am rânjit şi, pentru prima oară, Wes chiar i-a zâmbit lui Anton, înclinând din cap. Anton s-a uitat la Wes, apoi la mine, a ridicat bărbia şi a dat tot conţinutul paharului peste cap dintr-o sorbitură. A încheiat cu un *Segundo ronda* din toată inima.

Wes m-a strâns de umăr şi l-am privit drept în ochi.

– Mă bucur că suntem aici, a recunoscut el.

Am închis ochii, am tras aer în piept şi mi-am lipit fruntea de gâtul lui.

– Şi eu. Sunt prieteni buni şi nu-mi vor decât binele. Acesta. Fiind. Tu.

L-am împuns în obraz cu fiecare cuvânt.

Wes mi-a ridicat capul şi m-a sărutat pe buze.

– Văd. Capul meu e încă... ştii tu... afectat.

A vorbit atât de încet încât să nu-l aud decât eu. Nu avea importanţă, pentru că, după toast, Anton s-a întors la gătit, iar Heather s-a dus să reumple paharele şi apoi să pună muzică.

– Nu.

L-am mângâiat pe tâmple.

– Griji nefondate, atâta tot. N-o să existe niciodată altcineva. Îţi jur.

A dat din cap că da şi s-a apropiat de mine suficient de mult cât să-i simt răsuflarea pe buze. Aproape că puteam să simt gustul şampaniei în respiraţia lui.

– Şi am să mă asigur eu de asta, mi-a şoptit lipit de gura mea înainte de a-mi cuprinde buzele într-un sărut profund şi umed, mult mai profund decât ar fi fost cuviincios.

Ne-am terminat sărutul în sunetul aplauzelor şi uralelor venite dinspre micuţa galerie din partea cealaltă a blatului de lucru. Avea să fie o noapte lungă.

Capitolul 2

- Nu! N-o atinge! Gina! Gina!

M-am trezit auzind vocea ridicată a lui Wes. O striga pe Gina. Mi-am gonit de pe ochi somnul și prea multele pahare de șampanie amestecate cu martini din belșug și m-am ridicat în capul oaselor.

Wes se întorcea și se răsucea lângă mine. Avea cearșaful înfășurat în jurul corpului și fruntea plină de picături de sudoare. Până și pieptul îi lucea de bălți de transpirație în care se reflecta lumina lunii ce pătrundea prin fereastră. Trebuie să fi fost în chinuri de mai mult timp decât de obicei. De obicei, puteam să-i pun mâna sau brațul pe piept și se liniștea, uneori se trezea, alteori, nu. Trecuseră câteva zile de la ultimul coșmar. Aproape o săptămână întreagă. Lucrurile merseseră extrem de bine de când făcea terapie. Dar, fiindcă plecaserăm din Malibu ca să venim la New York, pierduse ședința de săptămâna asta.

Preț de o clipă, m-am blestemat pentru egoismul meu. L-am vrut aici ca să fie cu mine pentru o sarcină de serviciu la New York, când probabil că avea nevoie de confortul și siguranța casei lui ca să-și continue drumul spre vindecare. Nu trecuseră decât cinci săptămâni de când scăpase din captivitate. Nici pe departe suficient cât să părăsească singurul loc care îl făcea să se simtă în siguranță. Rahat!

M-am strecurat jos din pat exact când a început din nou să strige.

- Gina... nu! Nu, o, Doamne! Mia! Mia! E soția mea! Ia-ți labele jegoase de pe ea! a zbierat el, trupul arcuindu-i-se în ceea ce părea o formă de semilună foarte dureroasă.

Am aprins lumina și am strigat:

– Wes! Întoarce-te la mine!

Nu voiam să risc să-l ating. Singura dată când o făcusem, întinsese braţul şi mă pocnise în coaste cu cotul, lăsându-mi o vânătaie urâtă care-l făcuse pe el să se simtă mai rău decât mă simţeam eu. De atunci, nu am mai făcut nici o mişcare prin care să-l trezesc fizic.

– Dacă o atingi pe Mia... te ucid! Te ucid! E a mea, a răcnit el.

Am luat sticla de apă de pe noptiera din partea mea de pat, i-am scos dopul, am înălţat o rugăciune spre Cel de Sus şi am vărsat-o peste pieptul lui Wes. Trupul i s-a cutremurat şi braţele i-au zburat în direcţii diferite. Eram pregătită pentru asta şi abia am reuşit să mă dau la o parte la timp ca să evit să mă prindă reacţia lui spontană.

– Mia!

Avea pupilele complet dilatate şi buzele strânse spre interior.

– Eşti bine? a mormăit el.

Nu eram sigură dacă asta s-a întâmplat fiindcă era furios pe mine, încă pierdut în ghearele malefice ale visului, sau fiindcă dorea cu adevărat să ştie. Mi-am umezit buzele şi mi-am dat părul la o parte de pe faţă.

– Sunt bine. Mă iubeşti? i-am pus aceeaşi întrebare ca de fiecare dată când avea un asemenea vis.

– Mai mult decât orice pe lume, a venit instantaneu răspunsul.

A făcut o mişcare ca să se ridice, dar am întins o mână să-l opresc. Nu eram încă sigură cine anume era. Wes al meu. Wes prizonierul. Wes victima. Wes cel furios şi periculos.

– Cine sunt eu? am întrebat, voind să mă asigur că nu era încă prins în coşmar.

– Eşti Mia Saunders şi în curând o să fii Mia Channing.

Cuvintele sunau blând şi totuşi chinuit, de parcă l-ar fi durut să le rostească.

Am rânjit un pic la auzul prenumelui meu combinat cu numele lui de familie.

– Asta sună chiar bine.

- Sigur că sună al dracului de bine. Vino încoace.

Ochii îi reveneau la verdele strălucitor de care mă îndrăgostisem cu atâtea luni în urmă, dar încă eram circumspectă.

- De ce mă iubeşti?

A zâmbit, şi-a frecat falca şi a lăsat mâna să-i cadă pe cearşaf.

- Pentru că nu sunt *eu* fără *tine*. Şi nici nu vreau măcar să existe un *eu* fără *tine*.

Am închis ochii şi m-am târât de-a lungul patului până în poala lui.

- Iubitule - i-am cuprins obrajii în palme -, spune-mi ce s-a întâmplat.

- După, a şoptit el înainte de a mă cuprinde cu un braţ şi de a-mi lua un sfârc să-l sugă prin cămăşuţa de noapte din mătase.

Wes mă adora în lenjerie intimă. Asta era o surpriză. Părea a fi genul de bărbat care o preferă pe podea, din moment ce mi-o scotea de obicei imediat ce o îmbrăcam. Chiar şi aşa, spunea că adoră să mă vadă în ea. M-am arcuit sub sărutul lui mistuitor, adorând felul în care mătasea se freca de sfârcul meu în timp ce mi-l sugea. Divin.

Fără prea mare efort, a găsit tivul cămăşuţei mele acolo unde se adunase pe şolduri şi l-a tras în sus şi apoi peste cap ca să poată avea acces nestăvilit la sânii mei. Erau umflaţi şi pulsau de dorinţă, pe care el mi-o alimenta lingându-i prelung, sugându-i profund şi muşcându-i jucăuş şi fierbinte. S-a jucat cu fiecare vârf arzând până când au ajuns amândouă roşii ca nişte cireşe şi la fel de rotunde.

- Îţi ador sânii.

Şi-a răsucit limba în jurul unuia dintre ei.

- Şi ei te adoră pe tine, am oftat eu, dorind mai mult, având nevoie de mai mult.

Ajutându-mă de şolduri, m-am lăsat în jos pe bărbăţia lui care se ridica mândră dintre coapsele mele. Wes era superb de gol sub mine. Când terminaserăm de făcut dragoste după ce ne întorseserăm de la cina cu Anton şi Heather, nu se deranjase să-şi

pună chiloții. Se rostogolise lângă mine după ce eu mă îmbrăcasem cu cămășuța de noapte – fără chiloței – și sărisem înapoi în pat lângă el. Își încolăcise un picior peste mine și adormise.

– Primește-mă înăuntru, iubito. Vreau să te încolăcești în jurul meu.

Cuvinte mai minunate nicicând nu au mai fost rostite.

– Cu plăcere, am șoptit eu cu gura lipită de buzele lui, sugându-i-o pe cea de jos în timp ce am îngenuncheat, i-am apucat cu mâna scula lungă și groasă și am direcționat-o spre intrarea mea.

Am închis ochii și l-am primit în trupul meu, bucurându-mă de fiecare centimetru al sculei lui care-mi întindea la maximum țesuturile sensibile. Odată ce m-am așezat complet și scula i s-a înfipt adânc, am oftat amândoi. Era un oftat din acelea care fac tot ce s-a întâmplat înainte să dispară. Viața, visele urâte, toate lucrurile pe care le mai aveam de făcut în zilele următoare. Dispărute. Toate acestea s-au șters în clipa în care trupurile noastre s-au contopit ca unul. Extaz pur.

Cu mâinile lui pe șolduri, l-am lăsat să mă conducă în sus și în jos în ritmul impus de el. Cu Wes era uluitor de fiecare dată. Nu exista nimic asemănător cu plăcerea pură provocată când se adăpostea adânc în mine. Nu aveam să trec vreodată peste asta. Știam că, orice îmi va rezerva viitorul, aveam să mor dorindu-mi să fiu doar cu acest bărbat pentru tot restul vieții mele.

M-am luat după ritmul lui și am început să mă mișc ceva mai repede. Mă ridicam ușor și mă lăsam să cad cu un oftat, până când el a început să se împingă în sus pe mișcarea mea verticală. De fiecare dată mi se părea că scula lui îmi pătrunde până în suflet.

– Atât de adânc...

Am gemut și i-am cuprins gura într-un sărut fierbinte. El a gemut în gura mea, în timp ce ne bucuram amândoi de o altă întâlnire a trupurilor noastre.

– Trebuie să te fut tare, Mia. Să alung demonii...

A închis ochii, înfigându-și degetele în șoldurile mele.

- Hai să-i alungăm, iubitule.

M-am ridicat şi mi-am strâns muşchii interni ca să nu aibă altă posibilitate decât să fie atent la femeia goală înfăşurată în jurul sculei lui, stând în poala lui.

- Doamne! Eşti atât de bună cu mine, mi-a spus el în timp ce şi-a lăsat palmele să alunece pe spatele meu şi m-a apucat de umeri.

La naiba. Ori de câte ori mă apuca aşa, voia putere maximă. Aveam să merg ciudat mâine, dar orgasmul care mă aştepta avea să mă zgâlţâie din temelii. Exact cum am bănuit, în momentul în care m-am ridicat, el m-a tras în jos cu mâinile şi s-a înfipt cu putere în sexul meu. Am ţipat, simţind că m-a rupt în două cu scula lui groasă pompând adânc. A intrat în mine iar şi iar, făcând ceea ce avea de făcut ca să lupte cu demonii care îl torturau, iar eu am fost acolo, lângă el. Cu fiecare împingere, cu fiecare suflare care ne ieşea pe gură, bărbatul meu se întorcea la mine, se întorcea aici şi acum. În locul în care domnea dragostea şi unde demonii se puteau strecura înapoi în vizuinile lor ca să moară.

Trupul meu s-a încordat în timp ce împingerile lui Wes au devenit tot mai insistente. Avea dinţii încleştaţi şi ochii închişi. Sub nici o formă nu aveam să-l las să se prăbuşească în abis fără să fiu lângă el.

- Wes... am spus eu pe un ton de avertizare.

El a continuat să pompeze necontenit în mine, căutând eliberarea. Fiecare neuron şi nerv dinăuntrul meu s-a trezit la viaţă, a scânteiat şi era gata să ia foc, dar aveam nevoie de el aici, alături de mine. Mereu cu mine.

- Wes, iubitule.

Aveam o voce slabă, pierdută în ceaţa dorinţei extreme. Mă urcasem pe un val de plăcere atât de uriaş că avea să mă înghită cu totul, dar îl voiam şi pe el acolo.

- Wes.

Mi-am înghiţit un suspin când senzaţia distrugătoare de a-i călări scula era pe cale să mă ducă dincolo de capacitatea de a mă stăpâni.

În sfârșit, a deschis ochii. Sfere de dorință de un verde strălucitor se holbau la mine și a gemut un singur cuvânt:

– Termină!

Pentru prima oară de când mă știu, acest cuvânt a reușit de unul singur. Am țâșnit ca o rachetă pe orbită, unindu-mi trupul cu al lui în timp ce el a mai împins de câteva ori și am atins împreună nirvana.

Strigătele lui s-au contopit cu ale mele și *am știut* că vom fi bine. Atât timp cât ne puteam aduce unul pe altul înapoi din iad, vom avea mereu asta.

* * *

După ce ne-am curățat, m-am rostogolit înapoi în pat, moartă de oboseală și dorind să aflu ce s-a întâmplat. Terapeuta spusese că Wes trebuie să-și rezolve aceste probleme, altfel aveau să supureze și visele puteau deveni și mai rele. M-am întins peste el și mi-am fixat bărbia în mâini, pe care le țineam deasupra inimii lui.

– Deci... ce s-a întâmplat în vis?

A oftat și și-a trecut o mână prin șuvițele blonde rebele. Părul ciufulit îi stătea de minune. Dacă nu mi-ar fi distrus caruselul care era vaginul meu cu prea multe ture, aș fi fost gata să pornesc zbierând prin munți și văi împreună cu el. Dar, vai, durerea, senzația acută dintre picioarele mele mi-au confirmat că punctul central al plăcerii avea cu siguranță nevoie de o zi de pauză.

– Chiar nu-ți dorești rahaturile alea în minte, Mia. La naiba, nici eu nu mi le doresc în capul meu, cu atât mai puțin să te îngrijorez pe tine.

– Ai avut un flashback?

Știam că apăreau cu destulă regularitate. A clătinat din cap, tăcând o vreme, apoi s-a mușcat gânditor de buză.

– Un fel de flashback, cred. Eram din nou acolo, în colibă. Lucrurile arătau diferit. La început, au înșfăcat-o pe Gina, așa cum făceau de obicei.

M-a trecut un fior, știind exact ce i-au făcut extremiștii fostei lui iubite. Violul repetat asupra unei femei nu o făcea

doar pe ea să sufere. Wes fusese silit să se uite zile în şir la ceea ce se întâmpla.

- Şi ce era diferit? am întrebat încet, nedorind să-l sperii încât să nu-mi mai împărtăşească nimic.

A tras aer în piept, a clipit de câteva ori şi şi-a dus mâna la şuviţele de păr care îmi căzuseră peste faţă. Preţ de câteva clipe, mi-a mângâiat părul cu degetele.

- S-a transformat în tine, a spus el în cele din urmă.

- Cum aşa?

A ridicat din sprâncene, dar a continuat să se joace cu părul meu. Avea privirea aţintită asupra feţei mele, de parcă mi-ar fi catalogat fiecare trăsătură cu o intensitate pe care nu o mai dovedise până atunci.

- Părul era diferit la început. Era părul închis la culoare al Ginei, numai că nu era negru şi mătăsos ca al tău.

S-a încruntat.

- Apoi, buzele.

Mi-a urmat conturul buzelor cu un deget. I-am răspuns cu un sărut pe buricul degetului.

- Apoi nasul s-a lungit în faţa ochilor mei.

Şi-a trecut acelaşi deget din frunte până în vârful nasului.

- Totuşi, nu credeam...

Vocea i-a devenit scrâşnită, de parcă ar fi făcut gargară cu o cutie cu pietre ascuţite.

- Ce nu credeai?

- Am crezut că e ea până când ochii albaştri i s-au transformat într-un verde deschis, deschis de tot. Ochi pe care i-am văzut numai la o singură persoană... la tine.

- Vai, Doamne, Wes...

Mi-am înghiţit emoţia care mi se aduna în gât.

- Nu eram eu.

A închis ochii şi a arătat cu degetul spre inimă.

- Ştiu asta aici, dar aici – a arătat spre tâmplă – detaliile se amestecă uneori. Şi în seara asta a fost cel mai rău. Acum totul se desfăşura ca într-una dintre nopţile în care o luau pe Gina şi

imediat ea se transforma în tine. Şi Mia... n-aş fi supravieţuit dacă aş fi văzut lucrurile alea întâmplându-ţi-se ţie. Abia dacă suport acum, văzând că i s-au întâmplat unei persoane la care ţin, dar ţie? Doamne, numai şi gândul la asta mă ucide.

I-am cuprins faţa în palme.

– Wes, sunt chiar aici. Nu am fost acolo nici o clipă. Ai trecut prin ceva oribil. Ai văzut unul dintre cele mai rele lucruri care se pot întâmpla unei persoane la care ţii. Dar nu eram eu. Mi-aş dori să existe noaptea vreo cale prin care să te fac să simţi asta. Să te scot din locul ăla, să-ţi alung gândurile astea.

Wes m-a luat în braţe cuprinzându-mi spatele gol.

– Faci asta. Ceea ce faci. Cum mă ajuţi noaptea. E mai bine. Pe cuvântul meu că e.

Mi s-au adunat lacrimi în ochi.

– Deci faptul că te-am târât aici, cu mine, nu a înrăutăţit lucrurile?

A zâmbit, şi-a încordat muşchii şi m-a făcut să alunec pe pieptul lui până când nasurile noastre s-au atins. M-a sărutat îndelung, lent şi atât de adânc, cu mâinile împreunate la ceafa mea, ca să mă ţină la mila lui.

Muşcându-mă uşor de buze, s-a îndepărtat câţiva centimetri.

– Eşti singurul lucru care mă menţine normal la cap. Fără tine, fără dragostea noastră, aş fi luat-o pe un drum foarte urât. Mia, tu îmi dai un motiv să merg mai departe, un motiv să trăiesc. Îmi dai speranţă pentru ce o să vină. Să fiu cu tine nu e un chin. N-aş fi venit dacă aş fi crezut că e o idee bună să stau departe de tine.

M-am ghemuit la pieptul lui şi l-am sărutat exact pe locul de deasupra inimii.

– Şi, dacă n-ai fi venit, n-aş fi avut inelul ăsta strălucitor pe deget.

Mi-am legănat mâna stângă ca să se poată uita la el şi am văzut diamantele sclipind în lumina lunii. Era spectaculos şi-mi tăia răsuflarea ori de câte ori îi priveam modelul simplu. Stilul mi se potrivea perfect şi dovedea că bărbatul meu chiar mă cunoştea foarte bine.

A pufnit.

- Să nu crezi vreo clipă că nu aveam de gând să.te cer în căsătorie cu prima ocazie. Am cumpărat inelul ăsta imediat după ce am plecat din Miami.

- Din Miami! Dar asta a fost cu luni în urmă.

A chicotit.

- Da, dar, dacă mai ţii minte, am avut foarte puţin timp la dispoziţie înainte ca tu să pleci în Texas şi apoi eu am plecat în delegaţie. În delegaţia în iad.

Am tresărit.

- Pe urmă a trebuit să mă vindec. N-am vrut să crezi că te cer în căsătorie doar din pricina suferinţei cauzate de stresul posttraumatic sau că încerc să-mi lipesc în grabă cioburile vieţii. Am vrut să ştii că sunt pregătit, că sunt gata să mă dedic ţie şi vieţii noastre împreună.

- Te iubesc, Weston Channing al III-lea, am spus eu şi i-am zâmbit.

- Al III-lea, a murmurat el, imitându-mă.

Aşa că i-am dat alte motive să murmure, făcându-l cu gura mea să o închidă pe a lui.

* * *

Telefonul a sunat de trei ori înainte ca ea să răspundă cu un „alo" cu răsuflarea tăiată.

- Gin, ce se întâmplă? De ce respiri greu?

Am aruncat o privire spre ceas, care spunea că e 11 dimineaţa, 8 pe ora Pacificului.

Wes şi cu mine rămăseserăm la hotel astăzi, să ne odihnim, să ne uităm la filme şi să comandăm mâncare în cameră. Aveam programate şi nişte şedinţe de răsfăţ cu masaj la centrul spa al hotelului, pentru amândoi, dar m-am gândit că era un moment cât se poate de bun să le dau veştile fetelor mele. O sunasem deja pe Maddy, care era în extaz. Tot spunea să facem nuntă dublă după absolvirea ei. Să-i cânt în strună era singura variantă atunci când aveam de-a face cu o Maddy în culmea entuziasmului. Totuşi, am omis să-i spun că Wes credea că ne căsătorim

în prima zi a anului următor. Asta era de spus în persoană, cu niște băuturi în față, probabil mai multe.

– Mm, fără motiv. Oooo, mmmm. Oprește-te, a spus ea la telefon, dar mă îndoiesc că vorbea cu mine.

– Ah, curvișteină mică. Ai un bărbat acolo! am chicotit în telefon și am țâțâit din buze.

Ea m-ar fi acoperit de rahat din cap până în picioare dacă rolurile ar fi fost inversate.

– Ce? Nu! Nici un bărbat. Eu? Vai!

Exagera mai mult decât era cazul.

– Futu-i... chiar acolo.

Șoptea în așa fel încât îmi dădeam seama că ține telefonul departe de ureche, dar sub nici o formă suficient de departe încât să nu aud ce spune.

– Te fute chiar acum?

Câh. Sunt unele lucruri pe care nu vrei să le împărtășești cu prietena cea mai bună. Ăsta era unul dintre ele.

– Mia, scumpo, e un moment prost. Atât... atât de... prost.

Vocea i s-a stins.

– Serios? Bine, atunci, voiam doar să te anunț că Wes m-a cerut în căsătorie. Ne căsătorim pe 1 ianuarie, destinația urmează să fie stabilită. Distracție plăcută la festivalul de futai!

Am apăsat butonul de încheiere a conversației și am numărat în ordine descrescătoare, așteptând.

Cinci.

Patru.

Trei.

Doi.

Telefonul mi-a sunat în mână. Pe ecran a apărut „Apel de la Târâtura-Pizdulice". Am lăsat să sune de patru ori doar ca să-i fac să-i ardă de nerăbdare curul de parașută.

– Ai terminat atât de repede de futut cu bărbatul cu care pretindeai că n-o faci? Trebuie să fie o zi foarte nasoală.

M-am grăbit să-i dau să guste din propriul ei medicament.

Avea răsuflarea greoaie, cu toate că mi-am dat seama după zgomote că se învârtea prin casa de oaspeți.

- M-ai sunat tu, ţi-aduci aminte? La opt dimineaţa, să dea naiba, într-o zi de lucru, în timp ce mi se sugea fofoloanca pentru prima oară după luni de zile, şi mi-ai aruncat bomba aia? Eşti naşpa. Ştii asta, Mia?

A spus-o cu o doză imensă de iritare.

- Dacă ai şti cât de naşpa ai fost... ai spune... Doamne, ce naşpa sunt!

Am pufnit în râs, căzând pe spate pe pat, şi m-am uitat la inelul care sclipea în lumina soarelui. Magnific. Nu puteam să mă opresc să mă uit la splendoarea lui.

- Ai terminat cu scandalul?

Ginelle a scos un geamăt.

- Ei, acum, că sunt privată de un orgasm bestial din cauză că tu, cu curul tău de târfă, arunci asemenea bombe peste palatul plăcerilor mele, mda, am terminat. Acum, ia-o de la capăt şi spune-mi totul. Dacă omiţi un singur detaliu, o să-ţi înlocuiesc şamponul din baie cu cremă depilatoare. Să vedem cât de tare o să-i placă lui Wes o mireasă cheală.

Râzând, i-am spus povestea cererii lui în căsătorie. O scutisem pe Maddy de amănuntul că tocmai făcusem sex bestial, dar pe Gin, nu. Prietena mea cea mai bună se hrănea cu astfel de poveşti.

- Oau! Merită păstrat, cu siguranţă. Aşadar, chiar ai de gând să te măriţi cu el de Anul Nou?

Am ridicat din umeri, chiar dacă ea nu avea cum să mă vadă.

- Nu-s foarte sigură. El pare destul de chitit pe asta. Cred că pentru mine nu prea contează când. Wes, pe de altă parte, e absolut hotărât să începem noul an ca domnul şi doamna. Ceea ce-i de-a dreptul amuzant, pentru că în ianuarie, când l-am cunoscut, avea o mentalitate complet opusă.

- Şi tu la fel, a adăugat ea ca să-mi vină în ajutor.

- Aici nu te înşeli. Par să fi trecut ani de atunci şi, pe bune, nu au trecut decât zece luni. Crezi că sunt nebună că mă arunc în asta împreună cu el?

- Stai aşa.

O auzeam mergând prin micuța casă de oaspeți din Malibu. S-a deschis și s-a închis o ușă și am auzit în depărtare valurile oceanului. Probabil că era în grădina interioară cu vedere la Pacific.

Eram plecată de două zile și mi-era deja dor de casă. Uimitor cât de repede mi-a devenit cămin micul conac al lui Wes.

– Pe bune, Mia, știi bine că nu sunt expertă în dragoste, dar sunt expertă în tine. Ai trecut prin câteva relații de căcat.

– O, nu-mi aminti.

– Ba da, trebuie, pentru că face parte din ceea ce ești azi. În afară de nemernicul de Blaine, au fost câțiva înaintea lui de care te-ai îndrăgostit și care ți-au frânt inima.

– Așa e.

Am dat din cap că da și am început să trag de o unghie exfoliată.

– Dar nici unul nu te-a frânt pe tine. Când a fost Wes în Indonezia? Asta *te-a distrus*.

Numai gândul la acele momente, la durerea incredibilă și la muntele de pierdere pe care l-am simțit, neștiind unde era și dacă avea să se mai întoarcă acasă... era o perioadă a vieții mele pe care nu mai voiam să o retrăiesc vreodată.

– Mda, am reușit să spun încetișor.

Ginelle a tras ușor aer în piept și m-am temut că fumează, dar nu am avut inima să mă leg de ea în clipa aceea.

– Deci poți măcar să te închipui fără el? Sau, și mai bine, poți să te imaginezi alături de altcineva?

– Sub nici o formă, am răspuns imediat.

Iar asta venea de la o femeie care iubește să iubească, deși s-a fript de câteva ori în trecut din cauza asta. Pe deasupra, îmi plăcea sexul fără angajamente, așa cum îi place oricui, dar nimeni și nimic nu i-ar fi putut lua locul lui Wes.

– El e totul pentru mine, Gin.

– Cred că ți-ai dat singură răspunsul.

– Ești alături de mine?

Am așteptat cu respirația întretăiată. Nu aveam nevoie de aprobarea lui Ginelle, dar, cum a spus și ea, mă cunoștea bine.

Foarte bine. Şi nu ar avea nici o reţinere să-mi spună că sunt pe cale să fac o greşeală colosală dacă asta ar crede.

- Iubito, te sprijin în tot ce faci. Poate că nu-mi place întotdeauna, dar te sprijin. Cu toate astea, cu Wes... el e totul pentru tine. Văd asta în tine, dar, mai important, Mia, o văd în ochii *lui* ori de câte ori te priveşte când crede că nu-l vede nimeni. E mai mult decât nebun după tine. Soarele, luna, stelele... la naiba, pământul, toate se învârtesc pentru el datorită ţie.

- Mersi, Gin. Înseamnă mult pentru mine.

- Ştii ce mai înseamnă mult?

O, da, i-a revenit sarcasmul.

- Ce?

- Un orgasm amânat. Tao o să trebuiască să mă reaprindă. Deşi, când e vorba de bunăciunea asta samoană, ecluzele se deschid larg.

A scos un zgomot de parcă s-ar fi lins pe buze.

- Să-mi fut una! Ţi-o tragi cu Tao, fratele lui Tai? Cum? Când?

A chicotit.

- Ţinem legătura din mai. Ştia că plecaţi. A durat ceva. Petrece două săptămâni cu mine, ca să se bucure de soarele şi nisipul de pe continent. Îmi imaginez că o să trebuiască să ieşim din dormitor ca să prindă ceva soare.

- Curvă mică!

- Ştiu! Sunt atât de excitată! Fată... mă face să văd focuri hawaiiene de fiecare dată când...

- De ajuns!

Am clătinat din cap.

- Te rog, scuteşte-mă de amănunte.

- Huo! Nu eşti de gaşcă.

- Treci înapoi la bărbatul tău. Bucură-te de bunăciunea samoană.

M-am uitat prin cameră, ascultând zgomotul duşului. Era încă pornit. Bine.

- Ştiu din experienţă. O să-ţi pice şosetele.

– Cred că ar trebui să am pe mine vreo bucăţică de material ca să se întâmple aşa ceva, dar înţeleg ce vrei să spui. Înţeleg perfect, fato.

A lungit cuvintele ca să le accentueze.

– *Touché*! Distracţie plăcută!

Am chicotit, dansând prin cameră, extrem de fericită că prietena mea cea mai bună se distra cu un tip grozav, dintr-o familie uluitoare.

– O, da, chiar asta am de gând. Asta am de gând, surioară. Îţi iubesc moaca aia urâtă!

Şi, în stilul ei, Ginelle a închis înainte să apuc să strecor şi eu vreo înţepătură.

La naiba! Iar a câştigat!

Capitolul 3

Eu și Wes am coborât în holul principal, unde urma să ne întâlnim cu Mason și Rachel pentru a lua masa împreună. În clipa în care am ocolit coloana masivă din marmură și am intrat pe ușa impresionantă, i-am văzut trupul uriaș al lui Mason, cu o mână sprijinită lejer de femeia lui.

S-a întors și privirile noastre s-au întâlnit. I-am zâmbit larg. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Ultima oară când îl văzusem, avea grijă de mine într-un hotel după ce fusesem agresată sexual de către senatorul de California.

M-am oprit brusc, dar nu și Mason. El practic a sprintat cu picioarele lui lungi până a ajuns lângă mine. Și-a aruncat brațele în jurul meu, m-a ridicat și m-a răsucit în aer. Mi-am strâns picioarele de teamă să nu lovesc pe cineva. Într-un târziu, s-a oprit, m-a lăsat cu picioarele pe pământ, mi-a cuprins obrajii în palme și m-a sărutat pe frunte.

- Doamne, ce bine arăți, dulceață. Lasă-mă să mă uit bine la tine.

Avea accent bostonian. E ceva la băieții din Boston care poate stârni o fată. M-a măsurat din cap până-n picioare. Ca de obicei, nu eram îmbrăcată ca o pasionată de modă, dar făcusem eforturi serioase ca să arăt bine. În special pentru bărbatul meu. Aveam o pereche de blugi închiși la culoare, un pulover împletit de culoare verde, o pereche de ghete maro din piele întoarsă, cu toc înalt, un fular într-un vârtej artistic de culori și o geacă din piele maro până la genunchi.

- Da, arăți super sexy!

L-am împuns în umăr. Între timp, ajunsese și Rachel lângă noi.

– Mia, mă bucur atât de mult să te văd. Toată săptămâna mi-a spus tipul ăsta de aici cât e de entuziasmat să te vadă și să-ți cunoască iubitul.

A zâmbit dulce, iar eu am luat-o în brațe.

– Rach, mă bucur atât de tare să vă văd pe amândoi, mai ales în împrejurările astea.

M-am dat înapoi și i-am împins părul de aur de pe umeri.

– Arăți extraordinar. Dragostea te avantajează.

Avea un zâmbet până la urechi când Mace a luat-o de umeri și a sărutat-o pe tâmplă.

– Da, da, o avantajează, a recunoscut el.

Wes nu ne-a întrerupt revederea, dar îi simțeam căldura în spate, foarte aproape de mine. M-am lăsat pe spate și, fără să mă tem că mi-aș putea pierde echilibrul, am întins mâna. Așa cum bănuiam, era exact acolo, așteptând să-mi întindă o mână sau să mă țină pe picioare. Am zâmbit și am ridicat ochii, apucându-l de talie. El a zâmbit arogant și mi-a făcut cu ochiul. Doamne, îmi plăcea la nebunie când îmi făcea cu ochiul. Era limbajul nostru special. Acesta în particular spunea: „Da, știu că te-am prins și că te voi prinde mereu".

– Mason Murphy, Rachel Denton, vi-l prezint pe iubitul meu, Weston Channing.

Wes i-a întins mâna mai întâi lui Mason, apoi lui Rachel.

– Încă o dată, Mia, cred că vrei să spui logodnic.

A ridicat capul și și-a frecat nasul de tâmpla mea înainte de a mă săruta acolo.

Rachel a făcut niște ochi mari, strălucitori ca farurile unei mașini în miez de noapte.

– Te măriți? a țipat ea.

Am ridicat automat umerii până spre urechi.

– Daaa!

Ea a început să sară în sus, și-a scos mănușa și mi-a arătat mâna stângă.

– Și euuuu!

Am deschis gura ca să spun ceva, dar eram atât de copleșită de emoție și de bucurie, că am început și eu să țopăi ca un copil de

cinci ani aflând că va merge în excursie la Disneyland. Ne-am îmbrățișat și am chiuit și am țopăit până când am rămas fără suflu.

- Dă să-ți văd inelul, a strigat ea la mine.

Am întins mâna.

- Uimitor.

Mi-a întors degetul să-l vadă pe tot.

- Finuț, nu ostentativ, ca unele persoane pe care le cunosc eu.

A dat ochii peste cap și s-a uitat la Mason. Lui Mason i s-a umflat pieptul și a zâmbit arogant.

- Să-l văd și eu pe-al tău.

- N-ai cum să-l ratezi, a spus ea sec, reținându-și un zâmbet entuziast.

A întins mâna stângă și podoaba de pe inelul ei aproape că m-a dat pe spate. Era enorm.

- Drace, câte carate are chestia asta? am întrebat uluită, cu ochii la diamantul gigantic, tăiat în formă de pătrat, care îi acoperea tot degetul.

- Patru carate piatra din mijloc, un carat pe fiecare parte. Șase în total.

Răspunsul plin de sine al lui Mason m-a dus cu gândul înapoi la prima noastră întâlnire, când se purtase ca un nemernic. Mi-am țuguiat buzele, mi-am pus o mână în șold și l-am privit pieziș.

- Ce-i? Ce pot să spun, baseball-ul e bun pentru mine, dar nu la fel de bun ca fata mea.

A tras-o pe Rachel mai aproape de el.

- Meriți mai mult.

- Nu-mi doream decât bărbatul, a mormăit ea, dar știam că n-o interesează.

Rachel nu era genul de femeie căreia să-i pese de astfel de lucruri. Sigur, se îmbrăca extraordinar, era perfectă ca să-l țină pe Mason în frâu și putea liniștită să-și petreacă timpul alături de cei mai bogați dintre bogați, dar în adâncul sufletului era doar o fată normală care nu-și dorea decât bărbatul.

Wes și-a lăsat o mână pe umărul meu și s-a aplecat cu buzele lângă urechea mea. Răsuflarea lui gâdilându-mi părul a fost

de ajuns să-mi transmită fiori de dorință pe șira spinării. Abia mă posedase și deja trepidam să primesc mai mult. Se va schimba vreodată asta? Speram din tot sufletul că nu.

– Mia, dacă îți dorești o piatră mare, sunt mai mult decât fericit să ți-o ofer. Doar că n-am crezut că tu...

L-am întrerupt întorcându-mă, prinzându-i fața în palme și trecându-mi ușor buzele peste ale lui. A deschis uluit gura, ceea ce pentru mine a fost o invitație să pătrund. După ce ne-am atins limbile de câteva ori, m-am tras înapoi și m-am asigurat că se uită la mine.

– Ador inelul ăsta mai mult decât orice alt obiect pe care îl dețin. Chiar mai mult decât pe Suzi – asta până îmi cumperi un Ducati doar pentru mine sau, poate, mai încolo, un MV Augusta FCC, dar aia e vreo sută cincizeci de mii, ceea ce e o nebunie, dar Ducati e doar patruzeci de mii, ceea ce tot înseamnă o grămadă de bani...

Wes mi-a lipit două degete de buze, rânjind ca un maniac.

– Fata mea are șansa să pună mâna pe un inel de jumătate de milion de dolari și vrea în schimb o rachetă pe care să o încalece. Doamne, ești femeia perfectă.

– Perfectă pentru tine!

L-am sărutat pe buze și am simțit menta din pasta de dinți. Delicioasă.

– OK, pupăcioșilor, a chicotit Mace întrerupându-ne momentul. Eu și fata mea murim de foame. Aveți vreo idee unde mergem să mâncăm? Azi, dacă se poate?

M-am uitat la el pieziș, pe sub gene.

– Mă scuzi, băiatul cu bâta. Îmi sărut logodnicul. Ai vreo problemă cu asta?

Mason a ridicat mâinile prefăcându-se agasat.

– Mă rog. Haide, Rach. Hai să găsim ceva de mâncare.

* * *

Destul de interesant, odată ce Wes și Mace au început să discute despre sport, am văzut tensiunea ridicându-se de pe

umerii lui Wes. Mă întrebase înainte de a stabili să ne întâlnim cu Mason dacă am avut relaţii cu el. Când i-am spus că nu, a părut uşurat, dar tot precaut. Ceva din noua lui faţetă plină de gelozie nu prea-mi convenea. Trebuia să discut despre asta cu Anita, terapeuta lui Wes, la întoarcerea în Malibu. Viitorul meu soţ avea o mulţime de trăsături de excepţie, dar gelozia asta nouă nu era sub nici o formă una dintre ele.

Cred că putea fi din cauză că acum eram împreună în mod „oficial" şi poate se gândea că are drepturi de proprietate asupra mea? Nu ştiam, sincer. Tot ce ştiam era că tipul meu remarca fiecare gest deschis pe care Mace îl făcea spre Rachel şi se relaxa, de parcă simpla atingere îi dădea asigurări că nu are de ce să-şi facă probleme. Totuşi, ideea de bază este că nu avea de ce să-şi facă griji, pentru că mă angajasem faţă de el şi numai de el. Trebuia să aibă încredere în mine.

Acest gând m-a făcut să mă întreb de ce voia să ne căsătorim atât de repede. Unde era graba? Dacă gelozia era motivul pentru care voia să se însoare atât de rapid, aveam să termin imediat cu asta.

– Şi când aveţi de gând să vă căsătoriţi? am întrebat-o pe Rachel.

I s-au luminat ochii şi s-a aplecat peste tejgheaua barului. Găsisem un pub la câţiva paşi de hotel, unde era cald, aveau cidru alcoolizat şi o mulţime de beri de import la halbă, ceea ce îi interesa pe băieţi, precum şi un meniu decent.

– Ne-am gândit la sfârşitul anului viitor. Sezonul de baseball nu se termină de obicei decât pe la începutul lui octombrie, aşa că probabil imediat după. Poate în a treia sau a patra săptămână din octombrie, nu-i aşa, iubitule?

L-a bătut uşor pe Mace pe umăr. El a înfulecat un inel din ceapă de mărimea palmei lui.

– Da. Cum hotărăşti tu. O să port ce alegi tu.

Lasă în seama bărbatului al cărui plan era să nu pună la cale nici un plan pentru propria-i nuntă. Planificări. Câh! Ultimul lucru din lume pe care îmi doream să-l fac.

Rachel a dat ochii peste cap.

– O să fie uriaşă. Amândoi avem familii mari şi, desigur, toţi membrii echipei şi o grămadă de jucători de la alte echipe, cu care e prieten. După ultimele calcule, erau în jur de patru sute cincizeci.

– Patru sute cincizeci de ce?

– De persoane.

– Doamne! Nu cred că am cunoscut atâţia oameni în viaţa mea.

Rachel a ridicat din umeri.

– Face parte din domeniul în care lucrăm. Cu cât mai mulţi, cu atât mai vesel, zic eu. O să fie extraordinar. Mă ocup singură de aranjamente. Că veni vorba, ia să-mi notez în calendar.

A notat ceva într-un dispozitiv de ţinut în mână pe care-l avea în poşetă. Nu era telefon, dar era mai mic decât un laptop. Cred că era un iPad.

– Bun, deci ce dată aveţi în vedere? Ţinem pumnii să nu aibă meci, dar, din nefericire, nu putem promite nimic.

S-a bosumflat, părând că regretă sincer.

– A, păi n-am decis foarte clar, am încercat eu, dar Wes nu era de acord.

– Scuză-mă, Rachel, întrebai de data nunţii noastre?

Ea s-a uitat spre el.

– Da.

– Întâi ianuarie, de Anul Nou, a spus el plin de siguranţă.

Mace a fluierat.

– La naiba, ce repede! Ai pus totul la cale, dulceaţă?

La auzul termenului de alint „dulceaţă", Wes s-a uitat pieziş la Mason.

Am oftat.

– Wes vrea s-o facem în ziua de Anul Nou, dar nu ne-am pus de acord.

El a clătinat din cap.

– Nu-i adevărat. Ai fost complet de acord.

– Şi trebuie să-ţi reamintesc că întrebările puse în timp ce aveam orgasm nu se pun?

Mason a lovit cu palma în masă de câteva ori, râzând în hohote. Chiar şi Rachel a chicotit în spatele lui.

Wes a rânjit.

- Iubito, ştii bine că o să câştig bătălia asta, şi totuşi o să ieşi şi tu victorioasă. Am face bine să începem să ne facem planuri. Mama o să vrea să se implice complet şi şapte săptămâni nu înseamnă un timp prea lung.

- Şapte săptămâni, am icnit eu, abia realizând cât de aproape suntem. Să se implice?

Am clătinat din cap că nu. Implicarea totală nu era sub nici o formă ceea ce îmi doream. În nici un caz. Absolut deloc.

- O, nu! Mia pare gata s-o ia razna. Dulceaţă, te simţi bine? m-a întrebat Mace, dar alarma din capul meu a continuat să trâmbiţeze: Pericol... pericol... pericol.

Dintr-odată, m-am înfierbântat tare şi am început să trag de fularul de la gât.

- Mi-e cald! E cald aici? am întrebat tot grupul, încercând să trag mai mult aer în piept.

Inima a început să-mi bată atât de tare că mi-am frecat pieptul. Mi-l simţeam strivit, de parcă mi se aşezase un camion pe piept, gata să-mi sfărâme coastele şi să-mi răpească fiecare gram de aer pe care reuşeam să-l inspir. Simţeam că respir printr-un pai, nu-mi ajungea decât puţin aer în plămâni.

- Mia, calmează-te. Iubito, uită-te la mine. Ai un atac de panică. Uită-te la mine!

Vocea lui Wes a pătruns prin ameţeala mea şi m-am concentrat asupra ochilor ei. Erau învolburaţi de frică.

- Respiră. Inspiră, acum expiră încet.

Am respirat odată cu el de câteva ori, până când camionul s-a ridicat de pe pieptul meu şi am reuşit, în sfârşit, să inspir adânc.

- Bun, ţi-ai revenit. Poftim, bea nişte apă.

Mi-a întins un pahar. Am sorbit din lichidul îngheţat şi calmul adus de el mi s-a stabilit în abdomen.

- Ce s-a întâmplat, Mia?

Mason era în spatele meu. Îi simţeam mâna mângâindu-mă uşor în sus şi-n jos pe şira spinării.

– Dulceaţă, trebuie să iei un calmant. Chestia asta cu nunta poate să te dea gata, dar, serios, nu e vorba decât de tine şi de noul meu prieten, Wes, aici de faţă. Restul nu sunt decât detalii.

Am închis ochii şi am simţit cum Wes mi-a cuprins obrajii în palme.

– Iubito, nu-ţi doreşti o nuntă mare?

Am clătinat din cap că nu.

– Niciodată nu mi-am dorit, am spus încet, recăpătându-mi controlul.

Pentru o clipă crezusem că o să leşin.

– Bine, atunci. O facem mică. La naiba, putem să şi fugim împreună dacă vrei.

Am clătinat din nou din cap că nu.

– Nu, am întrista-o prea tare pe mama ta. N-aş vrea niciodată să-i răpesc asta.

– Atunci, ce-ai spune de ceva mic şi mai neobişnuit? Există vreun loc care vă aminteşte unuia de altul? a întrebat Rachel încet în timp ce eu mă uitam fix în ochii frumoşi ai lui Wes.

Am zâmbit amândoi şi am spus în acelaşi timp:

– Plaja.

Rachel a bătut din palme.

– Vaaai, ce drăguţ!

Mason a scos un mormăit.

– Nuntă pe plajă. Mişto. Şi cum o să meargă asta în ianuarie? Nu e frig?

Wes a clătinat din cap că nu.

– Nu. De fapt, vremea în Malibu în ianuarie e, de regulă, chiar frumoasă. Douăzeci şi unu, chiar şi douăzeci şi cinci de grade uneori. Deşi poate coborî şi până la cincisprezece. Chiar şi aşa, tot e perfect.

Plaja noastră. Să mă căsătoresc cu bărbatul pe care-l iubesc la câţiva paşi de locul în care am făcut surf, ne-am plimbat, ne-am alintat şi am privit apusul cu valurile şi soarele ca fundal.

– Wes, e perfect. Hai să ne căsătorim pe plaja noastră.

– Şi facem şi o petrecere? m-a întrebat el.

Cu asta probabil că aveam să marchez puncte importante cu viitoarea mea soacră.

- Ce spui de proprietatea părinţilor tăi?

Ochii i-au strălucit, chiar i s-au înveselit de-a dreptul ca răspuns.

- I-ar plăcea la nebunie. Putem să ne căsătorim pe plajă pentru noi. Şi să facem petrecerea în casa copilăriei mele.

M-a apucat de obraji.

- Doamne, te iubesc din ce în ce mai mult cu fiecare zi.

- Beton! am şoptit eu în timp ce el râdea şi mă săruta uşor.

Nu unul dintre săruturile lui atât de intense în mod normal, dar în mod cert unul de neuitat.

- Atunci, s-a stabilit. Ştiu că o să fie mică, dar putem veni şi noi? Mason e disponibil în ianuarie şi ne-ar plăcea amânduro-ra să vizităm Malibu.

- Sigur că da. Cu cât mai mulţi, cu atât mai vesel, am repe-tat replica ei de mai devreme.

- Pe bune?

Expresia şocată a lui Wes însemna, probabil, că nu-mi sim-ţise sarcasmul din ton. Am clătinat din cap.

- Nu, nu chiar. Pot să fac în gând o listă de douăzeci de per-soane, sau mai puţin, pe care le-aş invita. Tu poţi să-ţi reduci lista la douăzeci de persoane sau mai puţin?

A tras aer în piept printre dinţi.

- Nu ştiu. Mai vorbim despre asta. O să fac diseară o listă.

Diseară. Diseară, o să facă o listă cu persoanele pe care să le invite la nunta noastră. Omul era extrem de hotărât ca asta să se întâmple peste şapte săptămâni. Acum trebuia doar să-mi dau seama de ce.

* * *

Prânzul cu Mason şi Rachel s-a transformat şi în cină. Aveam atâtea să ne spunem că am stat în pub, am băut bere şi am mân-cat gustări, discutând despre absolut orice, de la planurile de nuntă până la casa pe care o construiau. Am discutat şi despre familia lui, a ei, despre experienţa mea cu Max şi tot ce se mai

întâmplase până atunci. Îi dădusem deja indicații lui Mason să nu aducă vorba despre captivitatea lui Wes sau despre faptul că îl sunasem destul de des în ultima lună ca să-mi exprim sentimentele cu privire la unele lucruri prin care treceam eu și Wes. Se pricepea de minune să ofere o perspectivă masculină netrunchiată și nu era genul de tip care să-i poarte sâmbetele lui Wes sau care să-i spună, măcar, ceva despre asta. Eram prieteni, Mace și cu mine. Legătura noastră se formase în luna în care stătusem la el și apoi când îmi sărise în ajutor ultima oară când fusesem la New York. Relația mea cu el era destul de asemănătoare cu aceea pe care o aveam cu fratele meu, Maxwell – o altă persoană căreia trebuia să-i dau un telefon ca să-i spun de nuntă. Pe de altă parte, urma să ajungem în Texas de Ziua Recunoștinței, așa că oricum aveam să-l văd peste vreo două săptămâni. În primul și în primul rând, trebuia să rezolv cu Wes și cu nevoia lui obsesiv-compulsivă de a ne căsători imediat.

* * *

– Să știi că-mi place de Mason și de Rachel. Sunt un cuplu grozav. Și fac și o echipă bună, mi-a spus Wes în timp ce-și scotea cămașa.

Mi-am pierdut concentrarea pentru o clipă. Pieptul gol, musculos al lui Wes era complet la vedere în fața mea și merita un moment de reflecție tăcută. Mi-a amintit de una dintre picturile acelea faimoase de Monet sau Van Gogh. Când sunt prezentate cu lumina potrivită, îl introduc pe privitor într-o transă, așa cum face și trupul sexy al bărbatului meu.

Wes a rânjit.

– Ți-a mâncat pisica limba?

Probabil că a văzut că-mi curgeau balele pe bărbie.

Am clătinat din cap că nu. *Nu. Asta n-o să se întâmple. Nu devia de la curs. Ai nevoie de răspunsuri.*

– Wes, pot să te întreb ceva ? am spus eu în timp ce el și-a tras în jos blugii și a rămas doar în boxeri.

Luptă, Mia! Luptă! Poți s-o faci! Nu-l lăsa pe nemernicul ăsta sexy să-ți abată gândurile. E important!

Mi-am trecut limba peste buze, cu ochii la păpuşa masculină care-mi era logodnic. Doamne, putea fi fotomodel masculin, doar că unul plin de muşchi. Orele nesfârşite de surf chiar făcuseră minuni pentru fizicul lui.

– Sigur că da, iubito.

Wes s-a aşezat lângă mine, m-a apucat de gleznă şi şi-a trecut mâna peste gamba mea.

Nu era o mângâiere sexuală, dar corpul meu nu ştia să facă diferenţa. În clipa în care mâna lui mi-a atins pielea, o căldură pe care nu o puteam ignora s-a răspândit de acolo în sus, prin tot trupul meu.

Gândeşte, Mia! Am închis ochii şi am încercat să-mi amintesc ce voiam să spun.

– Scumpo, mă sperii. Despre ce-i vorba?

Tonul lui Wes avea o urmă de nervozitate. Şi-a afundat degetele în bărbia mea, nu ca să mă rănească, dar m-a adus cu certitudine înapoi în prezent.

– De ce insişti atât de mult să ne căsătorim repede?

Am rostit cuvintele dintr-o suflare.

Umerii lui Wes s-au prăbuşit. Şi-a sprijinit coatele pe genunchi şi şi-a lăsat capul pe palme.

– Wes, iubitule, ce este?

M-am târât lângă el pe pat şi mi-am trecut mâna peste spatele lui.

– Nu-i vorba că n-am putea aştepta. Ştiu că am putea să petrecem ceva timp punând totul la cale, dar Mia, Doamne, după timpul pe care l-am petrecut închis… singurul lucru care mi-a dat speranţă a fost gândul la tine. Tu ai fost constanta mea. Trebuia să supravieţuiesc. Trebuia, pur şi simplu, pentru că voiam mai mult decât orice să fiu lângă tine.

– Wes…

Vocea mi s-a stins şi mi-am sprijinit fruntea de spatele lui, luându-l în braţe.

– Sunt atât de fericită că eşti lângă mine şi că avem timp să ne punem împreună viitorul la cale.

– Așa că, vezi tu, nu e vorba că trebuie să ne grăbim, doar că nu vreau să mai irosesc nici un minut din viața mea neavându-te pe tine. Să mă căsătoresc cu tine, să-ți pun inelul pe deget a fost singurul gând din mintea mea când lucrurile s-au înrăutățit cu adevărat. Mi-am imaginat o sută de moduri în care să te cer. O sută de feluri în care ai răspunde, dar, până la urmă, în patul în care erai lângă mine, departe de terapie, de stresul de la muncă, de familie, am știut că era momentul potrivit.

L-am sărutat pe spate și am lăsat cuvintele lui să pătrundă în mine. Nu voia să irosească nici un minut fără mine. Nu era vorba de gelozie sau pripă. Era angajament. Să fie cu mine. Eu să fiu cu el. Noi să fim ca unul. O familie.

– OK. Atunci, așa rămâne. Ne căsătorim pe plaja noastră din Malibu și apoi mergem la casa părinților tăi pentru petrecere. Vrei să ne facem listele de invitați?

El s-a răsucit, m-a rostogolit pe spate și, într-o secundă, era între coapsele mele. Talentul acesta era unul dintre multele motive pentru care-l iubeam pe tipul meu.

– Facem listele după.

Am ridicat din sprâncene spre el.

– După ce? l-am întrebat cu sfială.

– După ce-mi fut logodnica de-i merg fulgii.

Cuvintele mi-au pătruns în piept, dându-mi furnicături până jos, în căldura dintre coapse.

– Cred că se poate face, am convenit eu zâmbind și m-am ridicat până la gura lui ca să pot să-l sărut.

– Nu, Mia. Pe tine te pot face, a glumit el, sugându-mi buza de jos.

Am gemut și i-am încolăcit talia cu picioarele, ca să-l aduc mai aproape.

– Atunci, fă-mă, am spus cu răsuflarea tăiată.

– Cu plăcere, a gemut el.

– A cui plăcere? A mea sau a ta? am glumit și eu, chicotind, adorând partea aceasta ușurică a pasiunii noastre.

A rânjit.

– A noastră, iubito. Mereu a noastră.

Capitolul 4

O săptămână mai târziu, echipa studioului a ajuns la apartamentul luxos al lui Anton în zorii zilei. Anton nici măcar nu se trezise încă. Se pare că el şi Heather se distraseră toată noaptea cu câţiva tipi din industria muzicală. Totuşi, mi-a permis să-i folosesc locuinţa ca să filmez segmentul şi să le iau interviuri şi lui, şi lui Mason acolo. Heather era trează, bineînţeles, într-o ţinută şic de vedetă rock, chiar dacă îi ghiceam urmele vineţii sub ochii albaştri. Avea machiajul pus la punct şi ţinuta ei era la fix, ca de obicei.

Eu m-am îmbrăcat cu ceea ce consideram a fi o fustă strâmtă şi neagră foarte sexy, cu cizme negre până la genunchi şi o bluză albă din mătase cu nişte funde prinse în jurul gâtului. O brăţară roşie masivă şi un colier de aceeaşi culoare îmi completau ţinuta. Cred că arătam destul de sexy. Wes aproape că mă asaltase azi-dimineaţă, când ieşeam din dormitor, înainte să plec de la hotel. Scula întărită era o dovadă suficientă a dorinţei lui, ca să nu mai zic de cum mă lipise de trupul lui şi-mi cuprinsese fundul cu ambele mâini, împingându-se în mine ca un maniac privat de sex. Fusese nevoie de fiecare gram de stăpânire pe care-l aveam ca să nu-l las să mă facă a lui chiar acolo, lipiţi de peretele apartamentului nostru. Vai, eram foarte hotărâtă să termin repede cu filmarea, să petrec ceva timp cu prietenii mei şi să mă întorc la detonatorul meu personal de orgasme. Jur, numai felul în care se uita Wes la mine jumătate din timp era de ajuns să-mi aprindă focul acolo jos.

Alungând gândurile despre Wes, care mă aştepta dezbrăcat şi pregătit la hotel, am tras aer în piept ca să mă calmez, am închis ochii şi am numărat până la zece. Când i-am deschis,

eram mai conectată cu munca mea și cu sarcina pe care o aveam de îndeplinit.

Echipa se agita în jurul meu, pregătind livingul formal și confortabil. Era decorat cu un aer portorican vizibil, care mi-a amintit imediat de Anton. Petrecuse ceva timp aranjând această cameră. O alesesem pentru segmentul cu Anton pentru că reflecta cel mai bine omul care credeam eu că este Anton – partea lui personală, nu imaginea publică. Camera vorbea deslușit despre bogăția și diversitatea coloristică a culturii portoricane, despre care știam că e foarte aproape de inima lui Anton.

Pe pereți erau atârnate opere de artă ale unor artiști locali de acolo și mai erau și statuete făcute din lemn cioplit în orașul lui natal. Păturile împletite care fuseseră ale mamei sale erau așezate cu dragoste și grijă peste canapelele din piele roșu-închis. Chiar și numai mobila invita musafirul să-și tragă un scaun și să stea. Așa era Anton. Cu prietenii adevărați și cu familia, întindea mereu o mână de ajutor când putea și avea grijă să le ofere un loc confortabil celor pe îi plăcea să-i aibă lângă el oriunde s-ar fi oprit.

Kathy, asistenta mea de producție pentru acest proiect, s-a îndreptat spre mine. Avea părul negru ca pana corbului, lung până la fund, cu toate că nu l-am văzut niciodată desfăcut. Și-l prindea mereu într-un coc franțuzesc. Îmi plăcea mult de ea. Ochelarii în stil Woody Allen pe care îi purta îi alunecau tot timpul de pe nasul lung și ascuțit. Când se oprea în fața cuiva, îi ridica cu o unghie dată cu ojă roz-deschis. Absolut. De. Fiecare. Dată.

Mă făcea să mă întreb dacă ochelarii erau doar ca să facă impresie sau dacă avea nevoie de ei doar ca să-i completeze aspectul de hipsteriță. Oricum ar fi fost, am decis să nu spun nimic pentru că era extraordinară și era un vis să lucrez cu ea. Din câte am înțeles de la Wes, asistentele de producție care nu erau enervante și care nu tânjeau după lumina reflectoarelor erau greu de găsit. Și el o considera pe Kathy un suflet bătrân într-un trup tânăr de femeie. Nu știam exact ce planuri de viitor avea, dar, deocamdată, speram că o fac suficient de fericită

încât să vrea să rămână lângă mine oricât ar fi rezistat segmentul *Trăind frumos* în emisiunea doctorului Hoffman.

- Domnişoară Saunders...

Am dat ochii peste cap. Îi spusesem de o sută de ori lui Kathy să-mi spună Mia, dar refuza cu obstinaţie. Spunea că i se pare lipsit de respect.

- Domnul Murphy este aici cu domnişoara Denton. I-am trimis pe amândoi la machiaj, ceea ce a surprins-o pe domnişoara Denton.

Kathy şi-a ridicat ochelarii pe vârful nasului, cu toate că nu păreau să-i cadă.

Am zâmbit.

- Ştiu. Las-o să-şi pună întrebări. Nu ştie că Mason a plănuit să o prezinte public ca logodnica lui în emisiunea mea. A fost discret, se pare. Abia am aflat şi eu, dar vrea să ştie toată lumea că nu mai e disponibil şi că nu mai e un burlac convins.

Ochii lui Kathy s-au luminat.

- Îmi place la nebunie. Doctorul Hoffman sigur o să leşine, iar Leona – a clătinat din cap la rostirea numelui şefei care conducea toată emisiunea – s-ar putea să vă sărute picioarele.

A chicotit şi şi-a dus mâna la gură, apoi s-a uitat în jur, de parcă s-ar fi temut că ar fi putut să-i audă cineva scăparea lipsită de profesionalism.

Mi-am lăsat mâna pe antebraţul ei.

- Kathy, nu suntem decât noi două aici. Şi ai dreptate, Leona o să râdă ca o nebună când anunţul oficial o să fie făcut pentru prima oară în emisiunea noastră. Uneori e bine să ai prieteni suspuşi, nu-i aşa?

Am împuns-o în umăr şi obrajii ei s-au colorat în timp ce încuviinţa din cap.

- Aşadar, ştim dacă e gata spaţiul de filmare? Cum Anton e ieşit din schemă pentru încă vreo două ore cel puţin, aş vrea să-mi văd de treabă cu Mason.

A dat din cap că da, a apăsat cu un deget pe dispozitivul ei electronic şi a strâns din buze.

– Mă duc să mă asigur. Ar trebui să fie gata până când ies ei de la machiaj.

Am mers prin casă, verificând punctele pe care le alesesem să filmăm pentru diferite părți ale segmentului. Wes și cu mine hotărâserăm să lucrăm împreună și să dăm gata cât mai mult în această călătorie pentru că aveam nevoie de material pentru o lună întreagă. Așa, aveam sfârșitul lui noiembrie și o bună parte din decembrie libere ca să pot sta cu familia mea.

Max mi-a dat clar de înțeles că va suferi foarte tare dacă nu le va avea pe surorile lui la ferma din Texas de Ziua Recunoștinței. Sigur că Maxwell era prea masculin ca să o spună cu aceste cuvinte, dar făcuse în mod evident aluzie că ar fi bucuria anului dacă am putea veni. Plină de hormoni de lăuză, Cyndi mi-a dat *foarte* clar de înțeles că soțul ei ar fi distrus dacă eu și Maddy n-am putea ajunge. Mai mult, îmi doream cu disperare să-l văd pe Jackson, primul meu nepot. În plus, cum fratele meu plătise câteva sute de mii de dolari din datoria tatei ca să ne scape fundul mie și prietenei mele cele mai bune în septembrie, mă gândeam că pot și eu să fac măcar atât, să ajung în Texas pentru Ziua Recunoștinței.

I-am găsit pe Mace și Rachel într-una dintre băile pentru oaspeți. Era uriașă. Faptul că Anton avea o casă atât de mare în acest oraș numai pentru el și Heather m-a dat pe spate.

Rachel și Mason stăteau așezați cu fața la oglinda cea mare de deasupra chiuvetei duble.

– Hei, copii, vă faceți frumoși pentru cameră?

Rachel m-a privit pieziș.

– Da, dar eu pentru ce mă machiez?

Am încercat să o fac pe proasta și am ridicat cu nonșalanță din umeri.

– În caz că facem o panoramare a camerei, sau poate că o să-ți punem și ție una sau două întrebări.

N-am vrut să stric surpriza și m-am dus lângă Mason.

– Arăți mortal de sexy, frățioare.

L-am pocnit în braț cât am putut de tare.

- Au!

S-a dat înapoi şi a început să-şi maseze braţul.

- Şi eu te iubesc pe tine, Mia. Vezi cum mă tratează, Rach? Fără pic de respect. Ar trebui să povestesc în ziare ceva scârbos despre luna mea cu ea, ceva de genul...

A pocnit din degete şi a arătat spre reflecţia mea din oglindă.

- Ceva de genul că s-a scobit în nas şi s-a şters de peretele meu.

A rânjit ca un maniac. Mi-au ieşit practic ochii din orbite.

- Eşti bolnav! N-ai face una ca asta.

M-a privit pe sub gene.

- Ba *chiar* aş face-o. Nu mă tenta, provocatoare de vânătăi.

Şi-a masat braţul, care nu avea cum să-l doară atât de tare. Junior, prietenul lui cel mai bun, cu siguranţă îl placase mult mai tare de nenumărate ori.

- Eşti o mămăligă! m-am răstit la el fără a-mi păsa de consecinţe.

- Terminaţi amândoi. E timpul să devenim serioşi, a spus Rachel.

Ar fi sunat mult mai puternic dacă n-ar fi avut gura ţuguiată ca un peşte în timp ce machiorul îi aplica luciul de buze.

- Mia, ai întrebările pregătite? Aş vrea să le văd.

Ah, la naiba. Asta nu e bine. Să încerci să ascunzi ceva de PR-ul tău nu e chiar cea mai simplă treabă. Am aruncat o privire spre Mason, care a ridicat din sprâncene.

- Ăăă... da... dar...

Am încercat să mă gândesc ce-aş fi putut spune ca să-i abat gândurile şi să evit să vrea să vadă întrebările pe care aveam de gând să i le adresez lui Mason.

- Rach, iubito, le-am aprobat eu deja.

Ochii ei s-au transformat în pumnale.

- Ce-ai făcut? Asta-i treaba mea, nu-mi vine să cred că ai face aşa ceva.

- Iubito...

Privirea i-a devenit blândă, s-a întins şi a luat-o de mână.

– E Mia. Nu întreabă nimic nepotrivit, iar tu erai ocupată cu puţă-friptă ăla de la energizantele PowerStrong. Mai ţii minte?

– Vai, ce tolomac era ăla! Ştii că voia să-ţi propună să fii gratis imaginea liniei lor secundare? Şi nici măcar nu era în scopuri caritabile.

A clătinat din cap şi s-a înroşit la faţă de iritare.

– Au crezut că sunt suficient de mari încât să nu trebuiască să plătească pentru promovare. Porcul! a şoptit ea printre dinţi.

Bun, asta suna a replică pe care să pot ieşi.

– Ne vedem în camera media. Fetelor, cât mai durează până sunt gata?

– În jur de cinci minute, mi-a răspuns unul din machiori în timp ce-i aranja lui Mason părul într-o ciufuleală elegantă şi totuşi modernă.

– Şi eu la fel, a spus celălalt.

Ţinea o pensulă de machiaj în mână şi o pudra pe Rachel pe faţă ca să termine treaba.

– În regulă, haideţi să vă montăm microfoanele.

Kathy a făcut un semn din mână spre holul pe care se afla camera media, unde aveam de gând să trag primele cadre.

* * *

– Bună ziua şi bine v-am găsit la un episod foarte special din *Trăind frumos* pe care îl vom intitula *Fii recunoscător.* Invitatul de astăzi este nimeni altul decât jucătorul profesionist de baseball Mason Murphy.

M-am întors spre Mason, care stătea extrem de calm pe canapeaua din piele albă din partea cealaltă a mesei. Mason, îţi mulţumim pentru că eşti alături de noi astăzi.

– Pentru tine, orice, dulceaţă. Ştii prea bine.

Mi-a făcut cu ochiul. Am zâmbit şi m-am lăsat pe spate.

– Tot seducător, din câte văd.

– Numai pentru tine. Pentru că mi-ai zdrobit inima.

Asta era o parte a episodului special la care nu mă aşteptasem. Sigur, din câte ştia publicul, fusesem practic împreună cu Mason Murphy timp de o lună, în aprilie.

- Ba nu. Eşti îngrozitor.

A rânjit arogant.

- Nu, doar că suntem prieteni foarte buni.

- Aşa este. Şi, fiind prieteni foarte buni, mi-ar plăcea să dezvăluim un pic din acel Mason Murphy pe care fanii tăi şi fanii emisiunii *Dr. Hoffman* nu-l cunosc deja. Te bagi? l-am tachinat eu.

- Dă-i drumul.

S-a rezemat de spătarul canapelei, cu braţele întinse şi picior peste picior. Poziţia lui exprima calm şi confort. Exact ceea ce doream să vadă restul lumii. Partea pe care ştiam că o aprobă şi Rachel.

- În regulă, prima mea întrebare este: ce planuri ai pentru Ziua Recunoştinţei?

Şi-a trecut o mână peste bărbia aspră şi a zâmbit.

- O să petrec cu familia. Fraţii mei şi tatăl meu sunt înnebuniţi după sărbători şi facem tot ce putem să fim împreună ori de câte ori e posibil.

- Mi se pare încântător.

- Chiar este, dar ceea ce e şi mai bine este că am să o aduc şi pe logodnica mea.

Ştiam că mi s-au luminat ochii ca un pom de Crăciun, la fel ca ochii lui când s-a uitat într-o parte, spre Rachel, care-şi lăsase bărbia în piept.

- Ne anunţi că eşti logodit? am întrebat eu, aplecându-mă spre el ca şi cum auzeam pentru prima oară acest secret.

Mason a dat din cap că da.

- Da, doamnă. Mă rog, tu ar trebui să ştii. Tu eşti cea care a pus totul la cale.

A început să râdă şi să chicotească.

- Asta-i adevărat, dar ai fost foarte discret în privinţa relaţiei tale încă de când eram noi împreună, în aprilie. Probabil că publicul este destul de surprins de această informaţie. Aproape că aud bătăile inimilor din toată ţara în timp ce vorbim.

S-a plesnit peste genunchi, tuşind în pumnul strâns.

- Cred că e timpul ca lumea să ştie cât de dedicat sunt.

Vorbea încrezător şi arogant ca de obicei.

– Ei bine, oameni buni. Aţi auzit-o aici pentru prima oară. Şi, ca supliment special, Mason Murphy o va prezenta lumii pe logodnica lui după această pauză publicitară. Rămâneţi pe recepţie!

– Tăiaţi! a spus regizorul.

Am început să sar în sus şi să ţip de bucurie.

– E fantastic! am chiuit eu, căutând-o cu privirea pe Rachel printre membrii echipei ca să văd cum a reacţionat la dezvăluirea lui.

– Rach, vino încoace. Stai jos.

Rachel se oprise într-o parte, privind cu nervozitate. Mi-am dat seama că nu i-a plăcut cum a debutat segmentul, pentru că simţeam tensiunea revărsându-se din partea aceea a camerei. Totuşi, Mason şi cu mine căzuserăm de acord că era momentul să facem lumea să înţeleagă că între noi nu a fost mare lucru, plus că el obosise foarte tare să păstreze discreţia în privinţa relaţiei lor. Sigur că se zvonea că ea ar fi iubita lui, dar ei nu confirmaseră niciodată. Tabloidele aveau câteva fotografii cu ei ieşind împreună, dar nu primiseră nici o confirmare oficială. Era uşor să treacă orice moment în care erau surprinşi drept o întâlnire cu PR-ul lui.

– Ce faci?

L-a apucat pe Mason de mâna întinsă, iar el a tras-o în jos, ca să se aşeze lângă el pe canapea.

– M-am săturat de prefăcătorie. La anul o să fii soţia mea. Vreau ca lumea să ştie. Nu ne mai ascundem. Nu mai negăm. Am terminat cu asta. Vine un an nou şi vreau să-mi petrec următorul sezon ştiind că fiecare femeie din lume a aflat că sunt al tău. Mai mult chiar, vreau ca fiecare bărbat să ştie că toate astea – şi-a trecut mâinile peste spatele ei într-un fel sugestiv şi totuşi nu complet nepotrivit – îmi aparţin.

Ea a clătinat din cap.

– Nu ştiu ce să zic.

Rachel şi-a muşcat buza de jos, evident îngrijorată de felul în care fanii lui vor primi această informaţie despre viaţa lui personală.

El a zâmbit şi şi-a trecut un braţ pe după talia ei, trăgând-o mai aproape şi sărutând-o pe obraz.

- Ei bine, eu ştiu. Să-i dăm drumul, Mia.

- În regulă, Mace.

Camerele au pornit din nou, iar cameramanul a întins mâna şi a numărat descrescător de la cinci la unu.

- Bun găsit la episodul special al emisiunii *Dr. Hoffman*, intitulat *Fii recunoscător*. Îl am alături de mine pe Mason Murphy, declarat recent cel mai bun aruncător din istoria baseball-ului, care are ceva de împărtăşit publicului. Mason, poţi să o prezinţi pe frumoasa domnişoară de lângă tine? am sugerat eu.

Cameramanul şi-a schimbat poziţia şi reflectorul a luminat mai puternic feţele prietenilor mei.

- Sigur că da. V-o prezint pe logodnica mea, Rachel Denton. Ea se ocupă de relaţiile cu publicul pentru mine şi lucrează pentru agenţii mei de publicitate. Înţeleg că acum este probabil destul de furioasă pe noi doi pentru că am conspirat pe la spatele ei ca să putem face acest anunţ, dar nu mă interesează.

Am început să râd.

- Nu fi furioasă, Rachel. Mason a vrut să-ţi facem o surpriză.

Rachel a zâmbit şi obrajii ei s-au colorat în roz în timp ce Mason o strângea de umăr.

- Aşadar, Mason, lumea ştie că ai fost singur o vreme. Cum te simţi având-o pe norocoasă alături de tine?

- Mia, să ştii că mă simt recunoscător. Rachel este jumătatea mea mai bună perfectă şi abia aştept să devină soţia mea.

Mi-am trecut limba peste buze, privindu-l pe Mason cum îşi curta iubita şi lumea întreagă într-un interviu care avea să fie difuzat în toată ţara.

- În regulă, Mason, acum, că ai aruncat o bombă atât de mare încât fiecare femeie din lume va plânge ronţăindu-şi cerealele, hai să revenim la subiect. Aflăm lucrurile pentru care sunt recunoscători prietenii noştri din lumea celebrităţilor. Ai spus deja de logodnica ta, lucru cu care sunt complet de acord. Rachel e ceva pentru care să fii recunoscător. Dar ce altceva?

Mason s-a rezemat de spătar, ţuguindu-şi buzele.

– Prietenii buni, fanii, echipa, sportul în general. Nu aş fi ajuns unde sunt astăzi dacă n-ar fi fost dragostea pentru baseball. Totuşi, cel mai tare sunt recunoscător pentru familia mea – tatăl meu, fraţii şi nepoata. În afară de Rachel, ei sunt lumea mea.

– Îţi mulţumim, Mason, pentru că ai împărtăşit cu fanii emisiunii noastre vestea nunţii tale iminente. Vă urez ţie şi lui Rachel o căsnicie lungă şi fericită.

– Şi cu tine cum stă treaba? a adăugat el în timp ce camerele încă filmau.

M-am uitat prin cameră, apoi din nou la Mason, care avea ditamai rânjetul arogant. Acelaşi pe care mă oferisem de mai multe ori să i-l şterg cu un pumn de pe faţa lui frumoasă.

– Ăăă... poftim?

Rachel avea gura strâmbată într-un zâmbet maliţios. Da, ăştia doi sunt fără discuţie făcuţi unul pentru celălalt. Aroganţa se căsătoreşte cu răutatea.

– Poţi să mă corectezi dacă greşesc, dar cred că inelul de pe degetul tău are un stil foarte specific, a spus Rachel, dulce ca o plăcintă cu mere şi cam la fel de mieroasă.

– Da, Mia, împărtăşeşte şi tu veştile *tale* cu lumea, a insistat Mason.

Vai. Doamne. Dumnezeule. Bestia! M-a dat de gol!

Am început să transpir la subsuori şi am simţit cum mi se adună umezeala pe frunte, în timp ce luminile puternice ale reflectoarelor mă făceau să mă simt într-o cameră de interogatoriu la poliţia din Oakland.

– Păi...

Am zâmbit, uitându-mă în jos la inel, şi nu am găsit în mine puterea să neg lucrul cel mai bun care mi se întâmplase vreodată. Tocmai când mă gândeam cum să răspund, cum să-mi ţin panica sub control şi, cel puţin, să opresc camerele şi să filmez din nou finalul, am ridicat privirea de parcă o sfoară invizibilă îmi trăgea bărbia în sus. Aerul din încăpere era atât de încărcat încât eram sigură că aş simţi un şoc electric la atingerea oricărei

suprafețe. Ochii mei i-au întâlnit pe aceia în care aveam de gând să privesc o viață întreagă.

Ca la un semn, Wes a intrat în cadru și și-a lăsat mâinile pe mine. L-am luat de mâini, iar el m-a tras spre el. Până să apuc să reacționez, să spun ceva, mi-a pus o mână pe obraz și și-a lipit gura de a mea. M-a sărutat îndelung, apăsat și hotărât. Nu era un sărut fierbinte, dar compensa prin grămezi imense de iubire. În tot acest timp, camerele continuau să filmeze.

- Bună, iubito, a spus Wes, cu ochii lui verzi plini de bună dispoziție.

Era îmbrăcat cu o pereche frumoasă de pantaloni, o cămașă albă ca neaua și un sacou din catifea reiată. Formidabil de-a dreptul.

- Ăăă... dragii mei – am tras aer în piept și m-am uitat spre cameră, un pic încremenită –, vi-l prezint pe Weston Channing, logodnicul meu.

Zâmbeam ca o nebună.

Wes și-a strâmbat buzele într-un surâs, și-a împletit degetele cu ale mele și a făcut cu cealaltă mână spre camera video. Cât de stilat!

Acela a fost momentul în care am pierdut complet controlul asupra propriei mele emisiuni.

- Tocmai a devenit și mai interesant, a spus Mace. Mia, spune-ne, tu pentru ce ești recunoscătoare anul acesta?

Nu mi-aș fi putut lua ochii de la omul pe care-l iubeam nici dacă aș fi fost cuprinsă de foc.

- Pentru Wes, am oftat eu. Sunt atât de multe lucruri pentru care să fiu recunoscătoare. Sora mea, fratele meu, tatăl meu, prietena mea cea mai bună și toți prietenii noi care m-au făcut să simt că, oriunde m-aș afla, sunt iubită. De fapt, exact pentru asta sunt recunoscătoare anul acesta. Pentru iubire. În toate formele ei.

– Te iubesc, Mia Saunders, și abia aștept să fii soția mea, a spus Wes clar ca bună ziua, în timp ce o cameră cât un frigider s-a oprit chiar în fața noastră.

Toţi *paparazzi* care îşi aşezaseră tabăra în jurul casei noastre din Malibu şi care răscoliseră birourile de la Century Productions după orice fărâmă de informaţie despre Wes şi captivitatea lui, despre milioanele cheltuite pe filmul ale cărui filmări fuseseră întrerupte, Gina DeLuca şi tot restul aveau să fie al naibii de supăraţi că această mare noutate ieşea la lumină în emisiunea mea, şi nu în mizeriile lor de tabloide.

Peste toată astea, segmentul avea să fie difuzat vinerea următoare, ceea ce însemna că nu doar lumea întreagă avea să afle că ne căsătorim, ci şi părinţii lui. Am face bine să-i informăm cu privire la apropiata noastră ceremonie nupţială imediat după ce plecăm de aici.

Wes m-a răsucit spre camerele video. Am reacţionat revenind la realitate în mijlocul emisiunii. Am rostit dintr-o suflare replicile de final, în încercarea de a le face să sune suficient de bine încât să nu fie nevoie să filmăm din nou. Sub nici o formă nu puteam să trec de două ori prin aşa ceva.

– Îi mulţumim încă o dată invitatului nostru, Mason Murphy, precum şi logodnicei sale, Rachel, pentru că ne-au împărtăşit aceste veşti. Sunt sigură că vorbesc şi în numele doctorului Hoffman când vă spun că sunteţi bineveniţi în emisiunea noastră ori de câte ori aveţi vreun anunţ de făcut.

Am aruncat o privire spre camera de filmat şi am zâmbit.

– Ei bine, oameni buni, fiţi recunoscători pentru binecuvântările de care vă bucuraţi, pentru că sunt convinsă că sunt numeroase. Ştiu cu siguranţă că ale mele sunt.

Pe această notă, l-am luat în braţe pe bărbatul visurilor mele, mi-am sprijinit fruntea de a lui şi l-am auzit pe regizor spunând „Tăiaţi!" exact înainte ca buzele lui Wes să se lipească de ale mele.

Bărbatul meu m-a revendicat la televiziunea naţională. Cum naiba mai poate cineva să-şi mărturisească dragostea după aşa ceva?

Capitolul 5

- Ce cauţi aici şi ce naiba ai făcut? l-am certat pe Wes în timp ce mă lipeam de el. Chiar şi furioasă fiind, nu mă puteam abţine să mă lipesc de silueta lui musculoasă, mult mai solidă.

Delicios.

A chicotit lipit de gâtul meu şi m-a sărutat uşor.

- Mia, calmează-te. Mason mi-a povestit de planul vostru ca el să anunţe lumii întregi că se căsătoreşte cu iubirea vieţii lui şi m-am gândit că... la naiba, vreau şi eu să fac pasul ăsta. Nu avea nici un sens să rămână secret.

Am strâmbat din buze şi m-am uitat fix în ochii lui verzi şi frumoşi.

- Dar, dar... cum rămâne cu vampirii de paparazzi? Te urmăresc de săptămâni în şir. Asta n-o să le ofere mai multă muniţie cu care să te atace?

M-am încruntat, stresată la gândul că Wes a făcut o greşeală teribilă. Puteam s-o repar, nedifuzând finalul emisiunii, chiar dacă acesta ne-ar fi aruncat audienţele în aer până în stratosferă. Sănătatea şi fericirea lui Wes erau un preţ prea mare pentru câteva milioane de telespectatori în plus.

Wes a clătinat din cap că nu.

- Mia, asta o să aibă efect contrar. O să le dea jurnaliştilor de scandal ceva mai vesel pe care să se concentreze în locul morţilor şi tuturor rahaturilor care s-au întâmplat peste mări şi ţări. Gina abia dacă mai atârnă de un fir. Ştii de ce?

Chiar şi simpla menţionare a numelui Ginei DeLuca mi-a transmis un fior de groază pe şira spinării şi mi-a făcut pielea ca de găină pe braţe. Am strâns din dinţi, încercând să mă prefac că nu mă deranjează.

– Nu. De ce?

Mi-a cuprins obrajii în palme.

– Pentru că nu are ceva frumos de care să se agaţe în fiecare noapte. Eu am şi vreau ca lumea să ştie asta. Să le dau canibalilor ălora ceva mai puternic de care să se ia. N-am nici o problemă să vorbesc toată ziua despre cât de mult te iubesc şi despre planul meu ca tu să devii soţia mea.

Am oftat. Ce diferenţă faţă de felul lui de a fi în ianuarie. Acum zece luni, era concentrat exclusiv asupra muncii şi a filmului. Acum, totul se învârtea în jurul meu.

– Dacă tu crezi că asta te ajută să te vindeci, sunt alături de tine, cu mâna stângă întinsă, ca să o vadă toată lumea.

A râmjit.

– Bun, pentru că avem stabilit un interviu cu revista *People*.

Am făcut ochii mari.

– N-am de gând să vorbesc numai despre noi.

A ridicat din sprâncene, încercând să-mi alunge frica instalată în doar o secundă. Omul mă cunoştea prea bine.

– Am de gând să povestesc un pic din ce s-a întâmplat acolo, despre ajutorul pe care-l primesc şi poate că asta o să le amintească încă o dată celor care suferă de sindrom posttraumatic că oamenilor chiar le pasă şi că ei nu sunt definiţi de ceea ce au trăit. Este doar ceva ce li s-a întâmplat.

I-a căzut o buclă pe ochi. Am dat-o la o parte. Mi s-au adunat în minte imagini din acele momente fără el, aducând cu ele un şuvoi de amintiri oribile. Doamne, nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu se întorcea acasă. Fără el n-aş fi fost unde eram astăzi, cu siguranţă. În nici un caz n-aş fi fost atât de fericită. Eram surprinsă zi de zi de cât de tare îmi iubeam viaţa şi de cum norocul mi se schimbase exponenţial de când începusem această călătorie, cu aproape un an în urmă.

M-am aplecat şi l-am sărutat, dorind să pun tot ce aveam în mine în acel sărut. Mândria pe care o simţeam pentru fiecare pas pe care-l făcea spre vindecare, magia pe care credeam că o are relaţia noastră şi, cel mai important, dragostea pe care i-o

purtam. Uneori simţeam că e atât de puternică încât nu ştiam ce să fac cu ea. Dar atunci, în faţa echipei, a lui Mason, a lui Rachel şi a celorlalţi, l-am sărutat din toată inima pe bărbatul meu. El a scos un geamăt lipit de gura mea şi m-a săltat peste piciorul lui. Aplauzele din jurul nostru erau asurzitoare.

- La naiba, *Lucita*, am întârziat la petrecere. E vreo coadă la care pot să mă aşez? Împarţi *besos*[1]? Dacă-i pe aşa, eu urmez!

Vocea răsunătoare a lui Anton m-a speriat suficient de tare că m-am oprit din sărutat şi am izbucnit în râs cu gura lipită de a bărbatului meu. Wes s-a încruntat şi apoi a zâmbit, arătându-mi că trecea peste felul incorigibil al lui Anton de a se purta cu femeile.

- Ai întârziat două ore întregi. Ce-ai făcut azi-noapte?

A rânjit cu zâmbetul acela sexy care umezea chiloţei.

- Cred că întrebarea corectă ar fi ce *n-am* făcut azi-noapte.

A ţâţâit cu limba, ridicând din sprâncene. Am clătinat din cap oftând.

- Haide. Du-te la Kathy să-ţi prindă microfonul ca să putem începe filmarea.

- Fără *beso*, deci?

S-a bosumflat visător. Am dat ochii peste cap, aruncând o privire spre Wes.

- Fără nici un afurisit de *beso*. Dacă vrei să-ţi păstrezi buzele intacte, amice, o să-ţi păstrezi comentariile pentru tine, a mârâit Wes înspre Anton.

Asta l-a făcut pe Anton să se oprească, să-şi încrucişeze braţele la piept, să lase capul pe spate şi să izbucnească în râs.

- Scuze, *amigo*, n-am vrut să te ofensez. Îmi place la nebunie cât eşti de protector cu Mia noastră.

Wes a făcut un pas în spate.

- Vrei să spui cu Mia *mea*, Anton. Umbli pe gheaţă subţire cu mine în momentul ăsta. Nu m-ai deranjat, dar, serios, trebuie să ai grijă cum te porţi dacă nu vrei să stârneşti ceva.

---

1. Săruturi, în limba spaniolă în original (n. tr.).

Wes avea o voce tăioasă și abrazivă. Chiar nu avea nici un motiv să fie atât de aspru.

– Wes, serios, Anton se prostește. Calmează-te.

M-am dus lângă el și el m-a tras mai aproape. Tot uitam că de când se întorsese din captivitate avea un declanșator al geloziei cu care nu eram obișnuită și care nici nu-mi făcea mare plăcere. Chiar mă exaspera că îi suspecta pe toți bărbații din jurul meu de planuri ca să-mi atragă atenția, ceea ce chiar nu era cazul. Nici măcar pe aproape. Chiar și noaptea trecută se luase de ospătarul care ne servea cina pentru că, potrivit lui Wes, tipul se uitase la sânii mei. Surprize, surprize. Am niște țâțe uriașe. Majoritatea bărbaților se uită la ele. Sunt atât de obișnuită cu asta că mai degrabă observ când un bărbat *nu* se uită la pieptul meu când facem cunoștință și vorbim prima oară.

Anton a venit spre noi.

– Weston, *amigo*, sunt fericit pentru tine și pentru Mia. Mi se umple inima de cea mai imensă bucurie să știu că te-a găsit să-i fii alături pentru toată viața. Și pot să văd că și tu ești nebun după ea. Și eu sunt. Ca *amiga*. Nici mai mult, nici mai puțin. Spun lucrurile astea, cum să zic, *piloto automatico*? Mia este *hermosa mujer.*

Mi-am amintit că mi-a spus Heather că *hermosa mujer* înseamnă femeie frumoasă.

– Logodnica ta scoate la iveală partea caraghioasă din mine. Mă înțelegi? *Si?*

Wes a expirat încetișor și umerii i s-au relaxat vizibil. A închis ochii și și-a lăsat bărbia în piept, de parcă s-ar fi rugat.

– Îmi pare rău, Anton. Nu știu ce se întâmplă. Până și prietenii ei scot la iveală o parte fioroasă a mea. Te rog, iartă-mă, da?

Rugămintea lui Wes era sinceră și știam sigur că va fi iertat de îndată, fiind vorba de Anton. Nu era genul care să insiste asupra unor neînțelegeri banale.

– Ah, *no problemo*. Acum, *muñeca*, ce vrei de la mine cu interviul ăsta?

– Păi, hai să începem în camera cu arta portoricană.

Anton a zâmbit larg.

- Ne vedem acolo.

* * *

Am aşteptat până când Anton a ieşit din cameră, l-am luat de mână pe Wes şi l-am dus de-a lungul holului spre capătul apartamentului, unde ştiam că este livingul lui Anton. În clipa în care am ajuns acolo, am ţinut uşa deschisă, ca Wes să poată intra după mine.

Mă străbăteau frenetic un milion de emoţii şi nu ştiam decât o cale de a le elimina rapid. De la faptul că-şi declarase dragostea pentru mine la televizor până la ameninţările de om al peşterii, tot trupul îmi pulsa de excitaţie, fericire, furie, frică, anxietate şi tot ce mai e între ele.

Am închis uşa de cum am intrat, m-am răsucit pe călcâie şi m-am azvârlit de gâtul lui Wes. Până să apuce să spună ceva, mi-am lipit gura de a lui şi i-am vârât limba până pe gât. Slavă Domnului. Avea gustul a o mie de mici acadele sfârâind pe limba mea. Am gemut în timp ce el mi-a cuprins fundul cu palmele. I-am supt buza de jos, împingându-mă în acelaşi timp în pieptul lui, până când a căzut pe o banchetă lungă tapiţată. Chestia aia putea fi folosită fie să stai pe ea în faţa focului din şemineu, fie să-ţi odihneşti picioarele. N-aveam nici cea mai vagă idee, dar ştiam exact la ce voiam s-o folosesc în clipa asta şi, dacă-l cunoşteam bine pe Anton, şi cred că-l cunoşteam, mi-ar fi oferit un ropot al dracului de puternic de aplauze.

- Oho, iubito, ce se întâmplă? Am crezut că ai de gând să te legi de mine pentru că am făcut-o pe mârlanul alfa cu prietenul tău. Sincer, nu ştiu ce m-a apucat.

Nu prea îmi păsa. Sinceră să fiu, eram mai concentrată să-i desfac cureaua decât pe orice altceva.

Mi-am ridicat fusta până în talie. Wes nu se putea hotărî dacă să închidă sau să deschidă gura, iar ochii lui erau aţintiţi pe pielea mea goală. Purtam dresuri negre până la coapse şi un chiloţel negru simplu sub fusta conică.

– Uite care-i treaba, nu avem prea mult timp, dar am nevoie de tine. Chiar aici. Chiar acum. Aşa că mişcă-te.

Wes s-a ridicat cu o mişcare, şi-a desfăcut cureaua şi şi-a expus scula în curs de întărire. A frecat-o până când pe vârf a apărut o perlă de lichid şi până când a ajuns la dimensiunea maximă. Am îngenuncheat pe banchetă şi i-am lins capul, lăsând perla aceea gustoasă să-mi învăluie limba, apoi l-am înghiţit cu totul.

– O, da.

Înainte de a apuca să-mi schimb poziţia, o explozie dogoritoare mi-a plesnit fundul gol o dată, de două ori, de trei ori.

– Să nu îndrăzneşti să mă sugi de tot, a gemut el şi m-a împins la o parte apucându-mă de păr.

Stilistul avea să facă o criză de nervi.

Wes s-a aşezat pe bancă şi eu am scâncit văzându-i scula lui atât de tare şi de pregătită. S-a lăsat pe spate, cu ambele mâini pe marginile din piele ale banchetei ca să-i susţină greutatea.

– Călăreşte-mă. Ia-mă până la rădăcină. Până la capăt.

Bucuroasă, am încălecat banca, mi-am dat la o parte chiloţelul, am fixat capul umed la intrarea în sexul meu şi m-am lăsat încet să alunec pe el. Centimetru cu centimetru, grosimea lui se întindea şi mă umplea. De îndată ce s-a înfipt adânc, cu fesele mele lipite de pielea fină a testiculelor lui şi de fermoarul iritant al pantalonilor descheiaţi, m-am lăsat pe spate.

– Vreau să iei ce ai nevoie, iubito. Acum mişcă-te.

Vocea lui era o bâiguială joasă, guturală, care mi-a transmis un alt vâjâit de dorinţă prin tot sistemul.

Strângându-i genunchii, mi-am folosit braţele şi avantajul picioarelor pe podea ca să mă legăn în sus şi-n jos pe toată lungimea lui. Să-i văd scula netedă dispărând înăuntrul meu iar şi iar funcţiona ca un afrodiziac în sine. Cu cât mă uitam, cu atât mă umezeam mai tare şi cu atât mai tare mă împingeam în el. Cu fiecare mişcare, Wes gemea, până când nu l-am mai văzut decât pe el şi scula lui atotputernică ducându-mă pe culmile extazului. Totul din mintea şi din trupul meu se concentra sută la sută pe alunecarea cărnii pe carne. Să mă umplu

cu Wes nu era ceva ce puteam explica. Fiecare alunecare era paradis pur. Fiecare retragere şi pierdere a cărnii lui era iadul. Plăcere împletită cu durerea.

- Ia uite! Ce frumos! Să te văd cum mă primeşti în tine, cum termini în scula mea mă face să mi se scoale atât de tare. Abia aştept să ţâşnesc în tine atât de adânc că o să păstrezi permanent amintirea zile întregi.

Avea o voce aspră, ca şi felul în care degetele lui mă strângeau de şolduri.

Am gemut, gândul catapultându-mă într-o frenezie de nevoie şi dorinţă. Ceva din mine îşi ieşise din minţi şi am început să scot sunete animalice de pisică furioasă.

- O, da, eşti aproape, îmi dau seama. Wes s-a muşcat de buză şi s-a uitat în jos, între coapsele mele. Ador cireaşa aia roşie care-mi imploră atingerea. Dacă aş putea fi în două locuri în acelaşi timp, ţi-aş suge clitorisul atât de tare că ai zbiera ca o nebună.

A ridicat degetul mare spre gura mea.

- Linge-l.

Am făcut ce mi-a cerut, sugând degetul cu gust sărat şi răsucindu-mi limba în jurul lui până când nu am mai rezistat şi am muşcat. A zâmbit. Mă termina zâmbetul ăla. Am săltat în sus şi în jos, izbindu-mă de osul lui pelvian cât am putut de tare, fără un gând în minte în încercarea mea de a obţine ceea ce doream. De a mă avânta cât de sus putea el să mă înalţe. Wes a tras aer în piept printre dinţi. Era atât de adânc. Simţeam de parcă scula lui mă străpungea până în centrul meu. Atât de bine.

- Vrei să te fac să termini? Să te fac să ţipi?

Figura lui era masca dorinţei sexuale pure. Ochii aceia superbi care îmi controlau jumătate din gânduri erau îngustaţi şi aproape negri. Avea gura moale, cu buza de jos umedă de săruturi nesfârşite.

Am clătinat din cap că nu. Îmi doream să ţip mai mult decât orice pe lume, dar nu voiam să fac asta când ne putea auzi, teoretic, o încăpere plină de oameni. Şi aşa toată lumea avea să

știe deja cu ce ne-am ocupat și, cumva, acest gând a făcut senzația încă și mai puternică.

– În regulă, iubito, știu eu de ce ai nevoie.

Și-a pus degetul mare și umed direct pe clitorisul meu, și-a lipit gura de a mea și a început să-mi atingă clitorisul într-o mișcare repetată.

Mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui și l-am strâns cât am putut, în timp ce prin mine trecea un orgasm uriaș. Am țipat, dar sărutul lui a înăbușit orice sunet, înghițindu-mi orgasmul ca și cum ar fi fost dreptul lui, și chiar era.

Imediat după ce am terminat, m-a smuls din scula lui umedă, m-a răsucit, așezându-mă sprijinită pe genunchi, mi-a dat la o parte bucățica de chilot, mi-a desfăcut fesele și a intrat din nou în păsărica mea pe la spate.

– Wes! am țipat eu la intruziunea intensă.

Pentru că stăteam așezată pe banchetă, cu genunchii atât de apropiați, eram mult mai strâmtă, iar el era foarte dotat.

Wes s-a aplecat peste spinarea mea și mi-a șoptit la ureche:

– Dacă nu vrei să știe toată lumea ce se întâmplă în camera asta, ți-aș sugera să păstrezi liniștea.

– Dar nu pot, am scâncit eu cu o voce slabă și mi-am legănat fundul ca să se poată mișca înăuntrul meu.

Terminasem deja, dar noua senzație era prea mult să o pot ignora. Îl voiam din nou. Mereu aveam nevoie de mai mult.

M-a mușcat de gât și de umăr.

– Bine, bine.

După o clipă de foială urmată de un clinchet, Wes mi-a întins cureaua lui îndoită.

– Mușcă, mi-a spus el ținându-mi-o în fața gurii.

În momentul în care am închis gura, s-a dat înapoi, oprindu-se cu capul umflat al sculei chiar la intrarea în mine.

– Am să ți-o trag vârtos acum, Mia.

Când Wes spunea că o să mi-o tragă vârtos, chiar vorbea serios. Am avut suficient timp să-mi încleștez mai tare dinții pe curea și să mă agăț de băncuță înainte ca tot trupul să mi se

mişte înainte din cauza forţei lui. Am gemut tare, dar nu a ieşit nici un strigăt. El m-a călărit cu putere, spunând în tot acest timp cuvinte murdare despre trupul meu, despre felul în care mă simţeam încolăcită în jurul lui.

- O, da, asta o să meargă numai bine.

Mi-a cuprins fundul în palme, plesnindu-mi fiecare fesă de câteva ori, până când spaţiul dintre coapsele mele s-a udat leoarcă şi lichidul a început să-mi picure în jos pe picioare. Fundul îmi ardea de la plesniturile senzuale, dar totul la un loc mă făcea să-mi pierd minţile în ceaţa de dorinţă în care mă introducea Wes de fiecare dată. Fără a mai rosti vreun cuvânt, Wes m-a apucat de şold cu o mână, de umărul drept cu cealaltă şi a început să pompeze în mine ca un disperat.

Am înregistrat la periferia minţii un zgomot de uşă trântită, dar nu i-am dat atenţie şi, aparent, nici Wes, cu toate că mi s-a părut că a murmurat ceva. Nu ştiam. Tot ce ştiam era că bărbatul meu era tare ca piatra şi că scula lui izbea în locul acela dinăuntrul meu care mă făcea să văd stele.

Am muşcat din bucata de piele în timp ce plăcerea îmi trecea prin fiecare por, din vârfurile degetelor de la mână până la cele de la picioare. Când era pe punctul de a exploda, a întins mâna, şi-a fixat două degete pe clitorisul meu şi m-a frecat până când am uitat de mine. De atât a fost nevoie ca să mă trimită încă o dată înapoi pe orbită. Când am terminat, trupul meu i-a strâns scula cu toată puterea, iar el m-a apucat de umeri şi m-a ţinut strâns. Adânc înfipt, a început să-şi mişte scula circular înăuntrul meu, lăsându-mi trupul să-i mulgă fiecare picătură când s-a eliberat, aruncându-şi sămânţa adânc în mine. Al dracului de minunat.

Când am încercat să-mi recapăt suflul, am descoperit că fruntea mea era lipită de bancheta roşie, Wes era îngrămădit peste mine şi îşi făcea de lucru cu mâinile. Era ceva ce aşteptasem tot timpul cât făcuserăm dragoste. Adora să mă aducă înapoi din abisul plăcerilor cu atingeri uşoare ca de pană pe tot trupul meu.

– Trebuie să recunosc, a fost o idee al dracului de bună, dar cineva a venit de două ori la uşă după noi. Apoi l-am auzit pe Anton descuind şi aruncând o privire înăuntru înainte de a o trânti şi de a anunţa pauză pentru încă douăzeci de minute.

A chicotit lipit de pieptul meu transpirat.

Rahat, mă întreb dacă trebuie să-mi schimb cămaşa. Chestia asta e mai mult ca sigur şifonată şi udă leoarcă de transpiraţie.

– Mă înnebuneşti, i-am spus eu după ce mi-am recăpătat suflul. Încetează să mă mai surprinzi cu gesturi sexy şi tendinţe de gelozie de mascul alfa care mă fac să-mi doresc să sar pe tine. Unul din noi trebuie să fie adultul în situaţia asta.

M-am încruntat şi m-am tras la o parte, încercând să-l fac să se dezlipească de mine, chiar dacă eram mulţumită să fiu unde eram, îngenuncheată pe banchetă, cu fundul în sus, cu trupul bărbatului meu peste mine. Din nefericire, aveam o treabă de făcut şi nişte cenuşă de pus în cap.

Wes a chicotit, s-a retras şi mi-a ordonat să nu mă mişc. Până să apuc să-mi dau seama ce făcea, o bucată de material înlătura lichidele noastre amestecate între picioarele mele.

– Bun, acum eşti cât se poate de curată.

M-am ridicat, mi-am tras chiloţeii subţiri, am păşit peste marginea banchetei şi mi-am tras fusta în jos. Simţeam că am părul dezordonat şi alandala la spate, acolo unde mă apucase de câteva ori. Fundul meu ardea din pricina palmelor primite, iar locul dintre coapse era de-a dreptul moale, umflat şi mă durea când mi-am strâns picioarele.

– Rahat. Tocmai m-am futut ca la carte şi acum am o emisiune de filmat. Mă aşteaptă douăzeci de oameni acolo. Ce dracu' a fost în capul meu?

Mi-am netezit părul, încercând să aranjez claia.

Wes a rânjit, şi-a aranjat scula şi şi-a luat cureaua. A urmărit cu degetele urmele dinţilor mei pe partea lucioasă a pielii acesteia.

– Cel mai sexy lucru făcut vreodată. Cu siguranţă o s-o port tot timpul, m-a anunţat el.

Eu, pe de altă parte, fumegam.

- Nu trebuia să mă fuți în halul ăsta, oricum, nu aici. Frate, să-mi trag palme. Aș putea să-mi pierd slujba.

- Mia, tu ai început, și n-ai să-ți pierzi slujba, mi-a răspuns el încheindu-și cureaua. Le produci mult prea mulți bani și, în afară de asta, ai ceva ce nu au celelalte segmente.

Mi-am pus mâinile în șolduri, înălțând unul, mi-am ridicat capul și m-am repezit:

- Asta fiind ce?

- Pe mine.

A zâmbit cu gura până la urechi, cu o lejeritate pe care o adoram. Încă de la întoarcerea lui, zâmbetele acestea începeau să apară mai des și, cu fiecare dintre ele, credeam mai mult că vindecarea are loc sub ochii mei.

- Și cu ce mă ajută asta?

Știam deja răspunsul. A pufnit batjocoritor.

- Serios? Ai un producător de filme premiat aici! Nu uita că montez segmentele împreună cu tine.

M-am prefăcut că mă gândesc la asta câteva clipe, ca și cum aș fi analizat dacă este sau nu de ajutor. O, știam dincolo de orice umbră de îndoială că talentul lui mă făcea pe mine foarte celebră în televiziune și în emisiunea *Dr. Hoffman*. Până într-acolo că alte emisiuni și companii de producție începuseră să-mi dea târcoale. Una chiar spunea că mi-ar oferi propria emisiune de zi, în genul *Oprah* sau *Ellen* – pe scurt, tot ce mi-aș fi dorit vreodată oferit pe o tipsie din argint. Wes și cu mine ne analizam opțiunile împreună, ca o nouă familie, dezbătând ce ar merge și ce nu ar merge în stilul nostru de viață de zi cu zi. Nu aveam încă răspunsul, dar mai era timp. Eram angajată la *Dr. Hoffman* cel puțin până la sfârșitul acestui an și începutul anului viitor.

- Salutare, domnu' Orgoliu, eu sunt Mia, i-am răspuns fornăind ca să-l calc pe coadă.

A clătinat din cap.

- Mamă, ce ți-o furi.

- Promiți?

- O, da. Și asta când o să te aștepți mai puțin.

– Păi, credeam că s-a întâmplat asta deja.

A râs, m-a tras la pieptul lui şi m-a sărutat apăsat.

– A fost incredibil şi a meritat fiecare bucăţică de iad prin care o să trecem.

– Nu te înşeli, am rânjit eu.

– Hai să calmăm echipa. Cred că ar merge un rând de bere şi nişte pizza după filmare.

– Ar trebui să meargă!

Începeam să-mi cunosc echipa şi păreau o gaşcă de tipi cu picioarele pe pământ, iubitori ai sportului, băutori de bere, care adorau să mănânce pizza şi să stea la taclale cu vedetele.

* * *

– Să-i urăm cu toţii bun venit lui Anton Santiago, mai cunoscut în lumea întreagă sub numele de Latin Lov-ah. Am avut unul dintre marile mele succese în lumea divertismentului după ce am interpretat rolul principal în videoclipul unui cântec al tău, care a fost primit foarte bine, din câte înţeleg.

– Da, a fost. Doamnele l-au adorat, dar bărbaţii şi-au pierdut minţile văzându-te pe tine în rolul seducătoarei.

Anton a schimbat subiectul în direcţia mea în loc să muşte nada şi să vorbească despre sine. Am simţit că inima începe să-mi bată mai tare şi să-mi urce până în gât.

– Mulţumesc. Logodnicului meu cu siguranţă i-a plăcut.

I-am făcut sugestiv cu ochiul lui Wes ca să ştie că fac şi eu eforturi de a scoate totul la lumină.

Anton a început să râdă.

– Ştiu că ai mai fost întrebat despre asta şi ai refuzat să răspunzi, dar de ce Latin Lov-ah? Adică, serios acum, Anton. Suntem între prieteni. Dă-ne ceva picant.

S-a uitat la cameră, s-a bosumflat atât de perfect încât avea să facă audienţa feminină a emisiunii mele să dorească să lingă ecranul televizorului şi a răspuns:

– Iubesc femeile. Pe toate. Formele şi dimensiunile nu contează. Desigur, sunt de origine sud-americană. Dacă pui toate astea laolaltă, ai un Latin Lov-ah perfect.

Anton s-a rezemat de parcă ar fi fost regele castelului lui, iar asta i se potrivea. Purta un tricou alb cu mâneci lungi foarte decoltat - ca să-şi arate pieptul bine făcut –, o pereche de pantaloni largi din in şi mocasini simpli din piele întoarsă maro. De gât îi atârna un lanţ din aur care sclipea în lumina reflectoarelor. Tenul lui ciocolatiu, părul negru şi ochii verzi puteau face o femeie – *orice* femeie – să vrea să cadă în genunchi şi să-l venereze. Anton era aşa şi mai mult decât atât.

Ciudat, era incredibil de frumos şi totuşi nu puteam decât să sper că într-o zi îşi va găsi adevărata iubire.

- Acum, că ai avere şi faimă, pentru ce ai spune că eşti recunoscător în acest anotimp?

Anton şi-a lăsat capul pe spate, uitându-se în sus.

- Sunt recunoscător pentru acoperişul pe care-l am deasupra capului, pentru mâncarea din stomac, pentru prietenia managerului meu, Heather Renee, pentru dragostea pe care o primesc de la *mi mama* şi *hermanos*. Desigur, pentru toţi *amigos* şi toţi fanii muzicii mele, dar, ştii ceva, Mia, anul acesta vreau să-ţi mulţumesc ţie. Pentru că m-ai salvat de la pierderea cuiva foarte apropiat. Îţi mai sunt recunoscător şi pentru prietenia ta.

Nu mi-am putut stăpâni lacrimile care mi-au umplut ochii. Bineînţeles, în momentul acela în care camera s-a apropiat foarte tare şi mi-a invadat spaţiul personal. Nefiind pregătită pentru asta, m-am uitat la cameră, în timp ce lacrima îmi aluneca pe obraz.

- Asta a fost tot. Anton Santiago, Latin Lov-ah, prietenul meu şi al vostru. Îţi mulţumim pentru prezenţă, Anton. A fost minunat să te avem ca parte a segmentului nostru despre recunoştinţă. Îţi doresc mult succes în industria muzicală şi în tot ceea ce vei întreprinde pe viitor. Gata, lume, am terminat cu Anton, am spus zâmbind larg.

Încă o filmare şi Wes şi cu mine aveam să ne îndreptăm spre Texas ca să petrecem Ziua Recunoştinţei cu fratele meu, soţia şi copiii lui, precum şi cu sora mea şi logodnicul ei.

Capitolul 6

– Acum ce facem, înfofoliţi şi îngheţând ca naiba mergând pe jos prin Manhattan cu echipa de filmare după coada noastră?

Weston îmi legăna braţul în timp ce ne plimbam. Simplul fapt că ne ţineam de mână şi că era lângă mine îmi amintea că totul e bine. Aveam enorm de multe lucruri pentru care să fiu recunoscătoare, iar în capul listei era bărbatul cu care aveam să mă căsătoresc, Weston Channing.

Eram înconjuraţi de imaginile şi de sunetele New Yorkului. Zăpada cădea în rafală, fulgii topindu-se imediat ce atingeau pământul. Trăind în Las Vegas, nu avusesem parte de prea multă zăpadă şi nu arăta niciodată aşa. Un tărâm de basm al iernii.

Am ridicat indiferentă din umeri.

– O idee pe care vreau să o încerc. Ai încredere în mine. O să ne distrăm.

Wes m-a cuprins cu un braţ şi m-a tras lângă el. Simţeam cum îi radiază căldura din trup înspre corpul meu în timp ce mergeam pe jos spre o destinaţie necunoscută.

– Iubito, tu eşti singura persoană în care am încredere.

Făcând eforturi extreme, am împins la loc emoţiile care voiau să se adune la suprafaţă şi să iasă. M-am ţinut tare şi m-am lipit de el, ca să ne bucurăm de plimbare. Oraşul era magnific. Nepăsători la condiţiile meteo, oamenii roiau, se repezeau de pe o uşă pe alta, coborând din taxiuri de un galben strălucitor mai rapide decât apuca o persoană să ridice mâna. Taxiurile apăreau ca din senin în secunda în care cineva se apropia de bordura aglomeratei străzi din Manhattan. O abundenţă de arome plutea în aer de la diverşi vânzători ambulanţi care vindeau orice, de la hot-dog şi churro la pizza.

Când am ajuns la Rockefeller Center, chiar în centrul Manhattanului, m-am oprit în faţa patinoarului.

- Aici e perfect deocamdată.

Am zâmbit, iar Wes s-a uitat la mine şi a clătinat din cap.

Cameramanii şi-au pregătit echipamentul în timp ce eu am studiat zona. Înspre margine, am zărit un bărbat care ajuta o fetiţă, în mod evident fiica lui, să-şi lege patinele. M-am dus relaxată spre ei.

- Bună ziua, mă scuzaţi. Numele meu este Mia Saunders şi intervievez oamenii pentru un segment despre recunoştinţă al emisiunii *Dr. Hoffman*.

Bărbatul s-a ridicat şi s-a postat în faţa fiicei sale. Mişcarea era probabil instinctivă, cea a unui tată care-şi protejează copilul.

- Aşa, şi?

Avea o voce profundă şi circumspectă şi mă măsura din cap până-n picioare.

Am arătat peste umeri spre cameramani şi Wes, care stăteau într-o parte, chiar în faţa patinoarului.

- Ei bine, mă întrebam dacă mi-aţi permite să vă iau un interviu. Doar o întrebare sau două, pe cuvânt. Încerc să găsesc americani care-şi trăiesc viaţa de zi cu zi şi să arăt asta lumii întregi. Ar fi o adevărată lovitură mai târziu pentru fetiţa dumneavoastră să ştie că a fost la televizor.

Am zâmbit spre fetiţa şatenă cu ochi căprui. Purta o căciuliţă roşie şi părul lung, şaten îi cădea pe umeri. Avea obrajii de un roz perfect, ca de gumă de mestecat, din cauza frigului.

Bărbatul, tot şaten şi cu ochi căprui, s-a aplecat spre ea.

- Vrei să apari la televizor, Anna?

I-a pus un deget sub bărbie şi i-a ridicat capul să o facă să se uite la el.

- Sigur, tati.

Am bătut din palme.

- Minunat! Dacă nu vă deranjează să veniţi până unde am fixat camera, ar fi nemaipomenit!

De vreme ce fetiţa avea deja patinele în picioare, tatăl ei a ridicat-o cu uşurinţă în braţe. Nu putea să aibă mai mult de cinci sau şase ani, iar el era un tip solid.

– Aşadar, domnule...

– Pickering. Shaun Pickering.

Mi-am întipărit bine numele lor în minte ca să nu le greşesc în faţa camerei. Nu voiam să-i reţin prea mult şi, mai mult decât orice altceva, voiam ca segmentul să iasă realist. Dacă greşeam... ei bine, viaţa e plină de mici erori şi nici măcar oamenii din televiziune nu sunt perfecţi, orice ar crede publicul despre ei.

– În regulă, băieţi, suntem gata de filmare?

Sunetistul mi-a întins un microfon şi o cască. Le-am fixat, dându-mi părul lung în două, astfel că mă proteja de frig şi, potrivit lui Wes, eram super-haioasă cu şepcuţa mea în carouri. Cameramanul a comentat că haina mea de culoarea păstăilor verzi se potrivea bine cu părul meu negru şi cu ochii verzi.

– Sunteţi gata? l-am întrebat pe Shaun.

A dat din cap că da şi a tras-o pe fiica lui mai aproape de el.

– Când sunteţi şi voi.

Cameramanul a numărat descrescător, de la cinci la unu.

– Mă aflu aici împreună cu Shaun Pickering şi cu fiica lui, Anna, chiar în inima Manhattanului, la Rockefeller Center, unde au venit să patineze, o distracţie preferată de mulţi newyorkezi. Îţi mulţumesc, Shaun, că mi-ai permis să vă întrerup pentru câteva minute.

Shaun a zâmbit.

– Mă bucur că vă pot fi de folos.

– Ceea ce doresc să aflu, Shaun, acum, când se apropie Ziua Recunoştinţei, sunt lucrurile pentru care eşti recunoscător.

S-a uitat la cameră şi şi-a strâns fetiţa în braţe cu putere.

– Sunt recunoscător pentru Anna mea. E tot ce mi-a rămas de la mama ei, răposata mea soţie.

Nu ştiam cum să răspund la asta. Cum răspunzi când auzi de pierderea cuiva? Cu „îmi pare rău pentru pierderea suferită"? Probabil că nu voia să audă asta.

Camera continua să filmeze şi, simţind pauza din conversaţie, Shaun a continuat:

– E greu să fii tată singur, dar fetiţa asta – şi-a frecat nasul de al Annei – a făcut să merite fiecare zi din ultimii cinci ani.

Anna a chicotit şi i-a cuprins obrajii cu palmele.

– Ce frig e, tati!

A râs, apoi a zâmbit, un zâmbet din acela care îi face pe toţi să se simtă mai bine.

Mi-am dres glasul.

– Domnişoară Anna, tu pentru ce eşti recunoscătoare anul acesta?

A întors ochii mari, căprui spre cameră. L-am văzut pe cameraman venind mai aproape. Anna a clipit şi apoi a zâmbit.

– Sunt recunoscătoare pentru tăticul meu. E cel mai bun tătic din lume. Şi o să mă ducă să patinez şi o să-mi cumpere hot-dog şi suc, despre care bunica spune că nu sunt bune!

A chicotit din nou şi mie mi-a venit să o iau în braţe şi să-i sărut obrăjorii rozalii şi dulci.

– Pare a fi un tătic chiar bestial.

– Cel mai bun.

A ridicat năsucul drăgălaş, cât un năsturel.

– Asta a fost tot, oameni buni. Îi mulţumim lui Shaun Pickering şi fiicei sale, Anna, pentru că ne-au împărtăşit lucrurile pentru care sunt recunoscători.

M-am oprit, m-am uitat la cameră şi am aşteptat semnul. Cameramanul a ridicat degetul mare.

– Aţi fost grozavi. Mulţumim. Şi mă bucur atât de mult că ne-aţi putut împărtăşi asta. Am întins mâna spre cameraman. Ai alea? l-am întrebat.

El mi-a întins două carduri Visa cadou încărcate cu câte o sută de dolari.

– Cadoul nostru pentru voi. Să vă luaţi ceva frumos de banii ăştia.

Bărbatul a luat cardurile.

– N-am făcut-o pentru bani.

– Știu. Dar vă sunt recunoscătoare pentru contribuție. Să-i folosiți cu plăcere!

Am zâmbit. Din spate m-a cuprins o pereche de brațe. M-am sprijinit de trupul familiar, adorând căldura pe care o emana.

Un nas înghețat s-a frecat de locul din spatele urechii mele. Am țipat, dar s-a ținut tare.

– Ai avut o idee chiar nemaipomenită. Și cadoul a fost un plus drăguț.

– Păi, e bine să ai parte de câte o surpriză din când în când. Și, în plus, nu a trebuit să-i plătim pe Anton și pe Mason pentru interviuri. Am hotărât să folosesc o parte din buget ca să cumpăr câteva carduri Visa cadou în valoare de câte o sută de dolari. O să dăm câte unul fiecărei persoane căreia îi luăm interviu, sperând că-i facem o bucurie.

M-a răsucit și m-a adăpostit în confortul brațelor lui.

– Îmi place la nebunie, Mia, și te iubesc.

Frate, Wes părea hotărât să-mi spună mai des că mă iubește. Și nici eu nu m-aș fi plictisit vreodată să o aud.

– Mulțumesc. Acum hai să mergem la următorul punct de interes. Mă gândesc că ar fi amuzant la Empire State Building.

A chicotit.

– Înțeleg ce faci tu aici.

Am ridicat din sprâncene și i-am zâmbit.

– Văd locurile și îmi fac și meseria în același timp. Asta se cheamă dublu avantaj.

Wes m-a tras și mai aproape de el și m-a sărutat. Profund. Complet. Adânc.

* * *

Ținându-ne de mână, eu și Wes am ajuns împreună cu echipa de filmare până în vârful Empire State Building, unde am găsit un cuplu în vârstă, care părea să aibă în jur de optzeci de ani. Au acceptat cu bucurie să se lase intervievați. Odată ce s-au pus toate la punct, cu cei doi așezați pe fundalul orizontului newyorkez, camerele au început să filmeze.

– Mă aflu aici, pe acoperișul Empire State Building, împreună cu Xavier și Maria Figueroa. Aici, într-unul dintre cele

mai cunoscute locuri din întreaga lume, am dori să vă întrebăm pentru ce sunteţi recunoscători.

Bărbatul a dus mâna soţiei sale la buze şi a sărutat-o prelung.

- Sunt recunoscător pentru soţia mea, Maria. Suntem căsătoriţi de şaizeci de ani. Mi-a dăruit patru fii de care pot să fiu mândru, a avut grijă de casă în timp ce eu am servit patria în armată, în timpul războiului din Vietnam, şi mi-a rămas alături la bine şi la rău.

A întors capul şi i-a ţinut obrazul într-o palmă tremurândă.

- Numai tu exişti pentru mine.

A sărutat-o uşor, în timp ce lacrimile se scurgeau pe faţa ei ridată. Părul ei alb era prins într-un coc perfect şi strălucea pe fundalul acum însorit al cerului din New York.

Când s-au întors spre cameră, el i-a întins o batistă pe care probabil că i-o călcase ea. Ea şi-a tamponat ochii şi mi-a zâmbit.

- Acum, Maria, sunt convinsă că e greu să întrecem asta, dar vrei să-mi spui de ce sunteţi aici, pe acoperişul Empire State Building în ziua aceasta cu ninsoare şi soare?

Femeia şi-a netezit părul şi s-a uitat dincolo de linia orizontului.

- Venim aici în fiecare an, la aceeaşi dată.

- Şi ce semnificaţie are? am insistat eu.

- Aici m-a cerut Xavier în căsătorie în urmă cu mai bine de şaizeci de ani. Locuim chiar la marginea oraşului şi, o dată pe an, în noiembrie, chiar în ziua asta, venim aici să ne arătăm recunoştinţa. Unul faţă de celălalt şi faţă de oraş, care ne oferă un loc atât de minunat în care să trăim. Nu avem mult, dar ceea ce ne lipseşte financiar sau din punct de vedere al avantajelor modernităţii, recuperăm din plin prin iubire. Nu-i aşa, dragul meu?

S-a strâns mai aproape de soţul ei, care a îmbrăţişat-o.

- Absolut, iubirea mea.

* * *

- Aşadar, am rezolvat Rockefeller Plaza şi Empire State Building. Ce urmează? m-a întrebat Wes când ne-am urcat în duba închiriată.

Am zâmbit și mi-am așezat mâinile pe scaunul din fața mea, sărind practic pe loc de entuziasm.

– Statuia Libertății și Insula Ellis, desigur!

Wes a dat ochii peste cap.

– Ce turistă ești!

M-a luat de mână și a dus-o la buze ca să o sărute așa cum făcuse soțul cu soția lui pe acoperișul Empire State Building.

– Absolut! Și nu mi-e deloc rușine! Am mai fost o dată în oraș, dar circumstanțele nu au fost dintre cele mai grozave.

Amintirea mâinilor lacome ale lui Aaron lipindu-mă de zidul de beton al bibliotecii de lângă Grant Park mi-a transmis un fior de dezgust prin tot corpul. A simțit și Wes schimbarea, dacă era să mă iau după fălcile încleștate și buzele subțiate.

A clătinat din cap.

– N-o să se mai repete. O să te protejez cu prețul vieții mele! a mârâit el printre dinți.

L-am mângâiat pe mână și l-am strâns ușor.

– Știu. Știu. Nu-ți face probleme. Excursia asta a fost absolut uluitoare. M-am logodit cu bărbatul visurilor mele...

Mi-am lovit umărul de al lui, încercând să-i alung iritarea la gândul agresiunii pe care o suferisem.

– Am apucat să petrecem timp cu unii dintre cei mai buni prieteni ai mei. Și sunt aici, cu tine, întrebând oamenii pentru ce sunt recunoscători în timp ce vizităm și cele mai mișto obiective turistice din New York. Ce ne-am putea dori mai mult?

A expirat prelung.

– Ai dreptate. Chiar că e grozav. Mă bucur că am venit cu tine.

M-am ghemuit lângă el și i-am lăsat căldura să-mi încălzească sufletul.

– Și eu.

Duba a tras în parcarea pentru îmbarcarea pe feribotul spre Insula Libertății. Am plătit taxa și am trecut printr-un proces laborios de securitate, care a durat mai mult decât anticipasem. Asta însemna că trebuia să facem și mâine o parte din interviuri. Mai aveam numai două zile de stat în oraș, iar pe una voiam

să o petrec doar cu tipul meu, dar părea puţin probabil. Era deja ora trei şi avea să se întunece, ceea ce nu era ideal pentru filmare şi nici pentru a prinde fundaluri bune pentru interviuri. Scopul era să fac întregul segment stimulativ şi din punct de vedere vizual. Să le ofer telespectatorilor o plimbare prin New York, pe care altfel poate că nu aveau s-o facă niciodată. Până acum, funcţionase de minune.

Pe feribot, am decis să împuşc doi iepuri dintr-odată şi să iau interviu unei persoane singure. S-a dovedit că am găsit exact ce căutam când am dat cu ochii de o blondă încotoşmănată, cu ochi albaştri, stând lângă balustradă. Vântul îi bătea în păr în timp ce stătea tăcută, uitându-se la insula care se apropia. Am întrerupt-o şi am întrebat-o dacă ar fi dispusă să apară în emisiune şi a fost încântată. Accentul ei scoţian m-a surprins. Am aflat că era scriitoare de romane de dragoste, participa la o conferinţă în State şi avea o zi liberă. Aşa că a hotărât să profite şi să vadă tot orizontul New Yorkului în toată splendoarea lui.

Am pus mâna pe microfon şi m-am aşezat foarte aproape de balustrada feribotului care îşi croia drum prin Upper Bay.

- Dragi prieteni, mă aflu pentru prima dată pe un feribot care se îndreaptă cu toată viteza spre Insula Libertăţii şi am întâlnit-o pe această femeie încântătoare. Janine Marr este din Scoţia şi ne vizitează măreaţa naţiune în interes de afaceri. Cum a fost prima ta vizită în Statele Unite? am întrebat-o eu.

- Încântătoare. Copleşitoare, dar, pe ansamblu, aş spune că a fost memorabilă. Îi ador pe americani. Toată lumea se grăbeşte atât de tare să ajungă în altă parte ca şi cum persoana cu care trebuie să se întâlnească este cea mai minunată fiinţă din lume şi ei trebuie să ajungă repede la ea.

Accentul ei scoţian era gros ca melasa şi la fel de dulce.

Am zâmbit înspre cameră, fără a-i împărtăşi entuziasmul faţă de oamenii care alergau în toate direcţiile, dar adorându-i atitudinea pozitivă.

- E un fel de a vedea lucrurile. Ştiu că mâine te întorci în Scoţia şi că nu celebrezi Ziua Recunoştinţei, dar mă întrebam: tu pentru ce eşti recunoscătoare?

Janine s-a uitat la feribot, apoi la statuie, la cerul newyorkez şi, în final, la golf.

– Pentru lume. Pentru Pământul nostru. Uită-te la el. Oriunde te-ai afla, în New York sau pe câmpiile întinse din Scoţia mea natală, poţi găsi mereu frumuseţe.

După ce am terminat cu Janine, i-am luat cartea de vizită ca să pot să caut romanele de dragoste extrem de fierbinţi pe care le-a scris şi i-am oferit cardul cadou. Era timpul să coborâm de pe feribot. Înainte ca turiştii să fie înghiţiţi înăuntrul incredibilei şi giganticei Statui a Libertăţii, i-am oprit pe soţii Martin, o familie de canadieni care vedea statuia pentru prima oară.

– Mulţumesc, Jacob şi Amanda Lee Martin pentru că-mi permiteţi să vă intervievez pe voi şi pe copiii voştri înainte de întâlnirea cu preafrumoasa noastră Doamnă. În primul rând, haideţi să spunem publicului de unde sunteţi.

Amanda îşi ţinea singura fiică, încă foarte mică, pe braţe, în timp ce soţul ei îi ţinea lângă el pe cei doi băieţi gemeni mai mărişori.

– Suntem din Ottawa, Canada, a spus ea cu mândrie.

– Şi v-aţi bucurat până acum de călătorie?

– Da. Numai că să struneşti doi băieţi gemeni în vârstă de şase ani, ca şi pe scumpa noastră fiică, într-un oraş de asemenea mărime, nu e chiar uşor, a râs Jacob.

– Pun pariu că nu este. Ei bine, aveţi multe de văzut, iar cei mici sunt gata să vadă bestiala noastră statuie, nu-i aşa, băieţi?

Am ridicat vocea, iar ei s-au concentrat asupra mea. Doi pumnişori au ţâşnit în aer şi s-au auzit două ţipete de „daaaaa" sincronizate.

– Foarte bine, atunci. Spune-mi, aşadar, Amanda Lee, pentru ce eşti recunoscătoare?

Ochii ei frumoşi de culoarea caramelului s-au împăienjenit de lacrimi nevărsate.

– Pentru familia mea. Sunt tot ce am nevoie pe lume.

Am zâmbit şi am îndreptat microfonul spre soţul ei.

– Şi tu, Jacob?

– La fel.

A ridicat din umeri.

– Nu există nimic pentru care să fiu mai recunoscător decât soţia mea, cei doi băieţi şi fiica noastră.

Ştiind că publicului i-ar plăcea la nebunie să audă, m-am ghemuit şi camera m-a urmat. Am întins degetul spre primul geamăn.

– Tu pentru ce eşti recunoscător?

Şi-a ţuguiat buzele şi a făcut ochii mari.

– Pentru bomboane!

Avea mai mulţi decibeli decât m-aş fi aşteptat. Am izbucnit în râs.

– Bun răspuns. Şi tu?

Am îndreptat microfonul spre fratele lui.

– Pentru bicicleta mea. Îmi ador bicicleta. E nemaipomenită şi în faţă are pictat un fulger tare, a spus el pe un ton natural.

Toţi adulţii au chicotit.

M-am ridicat şi am mutat microfonul lângă fetiţa cu obrăjori bucălaţi care nu putea avea mai mult de doi ani şi jumătate, poate trei.

– Şi tu, mititico? Vrei să-i spui Americii pentru ce eşti tu recunoscătoare?

În loc de răspuns, mi-a împins în faţă, chiar în cameră, un elefant roz ponosit.

– Eşti recunoscătoare pentru elefănţelul tău?

A dat din cap că da şi şi-a ascuns capul în gâtul mamei sale.

– Mulţumim clanului Martin pentru că ne-a împărtăşit lucrurile pentru care sunt recunoscători.

Familia Martin a fost mai mult decât recunoscătoare pentru cardurile Visa în valoare totală de cinci sute de dolari. Ne-au spus că această excursie era un vis de-o viaţă al lor şi că fusese o mare lovitură dată economiilor lor. Aceste cinci sute de dolari aveau să-i ajute să-şi revină ca să poată începe să strângă bani pentru următoarea aventură de vis.

Am hotărât că voi lua ultimul interviu în Sala Mare a clădirii imigranţilor de pe Insula Ellis. Am găsit un bărbat bătrâior care

stătea alături de alți doi bărbați, unul dintre ei ținând de mână un băiat care nu avea cum să aibă mai mult de opt sau nouă ani. Bărbații ar fi putut fi străbunicul, bunicul și tatăl meu.

– Mă scuzați, aș putea să vă iau un interviu pentru o emisiune de televiziune pe tema recunoștinței?

Unul dintre bărbați a vorbit în germană cu cel mai în vârstă. Acesta a dat din că da.

– Sigur, dumneavoastră puteți să ne puneți întrebări, iar eu am să i le traduc lui *Opa*.

Știam că *Opa* înseamnă bunic în germană.

Am petrecut câteva minute cunoscându-i pe cei trei bărbați și pe copil. Erau patru generații ale familiei Kappmeier. Robert Kappmeier era trecut de nouăzeci de ani și se ținea al naibii de bine pentru vârsta lui. La fel de bine arătau și fiul lui, Richard, care se apropia de șaptezeci de ani, și fiul acestuia, Eric, de aproape patruzeci de ani, și fiul lui Eric, Nolan, în vârstă de opt ani.

După ce am aflat de ce se aflau acolo, nu mi-am putut stăpâni lacrimile. Wes m-a îmbărbătat în timp ce-mi reveneam și-mi refăceam machiajul cum puteam mai bine fără o echipă de artiști care să mă pregătească pentru camera de filmare. După ce mi-am venit în fire, au pornit camerele.

– Sunt aici, pe Insula Ellis, alături de patru generații de bărbați din familia Kappmeier. Vă mulțumesc tuturor că v-ați oprit să stați de vorbă cu mine.

Am vorbit mai întâi cu Robert, cel mai în vârstă Kappmeier.

– Domnule Kappmeier, vă mulțumesc că ați fost de acord să stați de vorbă cu mine cu ajutorul traducerii.

A încuviințat din cap. Se părea că, la ceva vreme după ce se pensionase, hotărâse să vorbească numai în limba lui maternă, dar știa engleză foarte bine.

– Din ce-mi spun fiul și nepotul dumneavoastră, ați trecut prin Insula Ellis în 1949, cu câțiva ani înainte de a se închide, în 1954.

– Așa este. Cea mai frumoasă zi din viața mea.

– De ce? am întrebat eu cu sincer interes.

– Pentru că eram liber. În Germania naziştii tocmai fuseseră înfrânţi, iar ţara fusese împărţită în două. Mulţi membri ai familiei mele erau prizonieri de război la vremea aceea. I-am promis mamei, care-l pierduse în război pe tatăl meu, că voi găsi o cale să fiu liber. Aşa că mi-am părăsit ţara, casa şi mi-am găsit un nou cămin. Unul în care m-am simţit în siguranţă să trăiesc, să muncesc, să iubesc şi să am o familie.

– Şi aţi spune că sunteţi recunoscător Americii pentru şansa pe care v-a oferit-o? am întrebat eu automat.

A încuviinţat scurt din cap, dar s-a apropiat şi m-a condus la tânărul lui strănepot, Nolan, care-şi strângea emoţionat tatăl de mână. Străbunicul i-a ridicat bărbia.

– Sunt recunoscător pentru libertatea mea, pentru libertatea fiului meu, Richard, a nepotului meu, Eric, şi a strănepotului meu, Nolan Kappmeier. Vedeţi dumneavoastră, ca americani, vor fi întotdeauna liberi.

Uitându-mă la cameră cu ochii plini de lacrimi, cu Wes lângă mine, am hotărât că acesta avea să fie finalul segmentului meu. Nu aveam nevoie de mai mult.

– Astăzi i-aţi putut auzi pe oamenii din New York. Familii, taţi singuri, vizitatori din alte ţări şi generaţii de americani. Am aflat că oamenii sunt recunoscători pentru soţii şi soţiile lor, pentru copii, părinţi, pentru lume şi, mai mult decât orice altceva, pentru libertatea pe care ne-o oferă ţara noastră. Vreau să profit de acest moment ca să mulţumesc tuturor veteranilor măreţei noastre naţiuni pentru că s-au asigurat că avem o nouă zi pentru care să fim recunoscători, pentru că luptă pentru libertatea noastră. Vreau să vă provoc pe toţi cei care urmăriţi această emisiune să mulţumiţi cuiva căruia aveaţi de mult de gând să-i mulţumiţi. Răspândiţi bucuria şi dragostea pe care le considerăm de la sine înţelese zi după zi şi daţi ceva înapoi. Dar, mai mult decât orice altceva... fiţi recunoscători pentru ceea ce aveţi şi bucuraţi-vă de asta. Vă mulţumim pentru atenţie. Până la următoarea revedere, să trăiţi frumos.

În clipa în care cameramanul a ridicat degetul mare, Wes m-a apucat de talie şi m-a îmbrăţişat.

– Sunt atât de mândru de tine, iubito. Segmentul ăsta o să atingă inimile atâtor oameni.

M-am ghemuit în căldura lui, imprimându-mi acest moment în amintire ca să pot regăsi sentimentul de unitate, iubire și înțelegere în anii ce aveau să vină. Astăzi eram mândră de mine. Luasem un concept, îi dădusem formă și știam că avea să rezoneze cu inimile a milioane de oameni atunci când avea să fie difuzat.

– Hai să sărbătorim! a spus Wes, întinzând un șir de săruturi de la baza gâtului meu până sus, lângă ureche, pe care mi-a cuprins-o cu buzele și mi-a mușcat-o ușor.

Mi-a trecut un vâjâit de căldură prin tot trupul, oprindu-se între coapse.

– La ce te-ai gândit?

Am ridicat o sprânceană și am zâmbit obraznic.

– Tu și cu mine, o sticlă de șampanie, un coș cu căpșune, frișcă și un pat pufos de hotel.

Am rânjit.

– M-ai convins de la „tu și cu mine".

Capitolul 7

În clipa în care maşina noastră închiriată s-a oprit în faţa casei mari, de fermă, o blondă cu părul răvăşit a coborât în fugă scările, fluturând din braţe, cu tatăl ei pe urmele ei.

- Isabel, fă-i loc mătuşii tale să coboare din maşină, draga mea, a certat-o fratele meu Max de la marginea verandei, în timp ce cobora spre noi.

Prea entuziasmată eu însămi, am sărit jos din maşină şi am prins torpila din zbor.

- Mătuşica Mia! a ţipat ea.

Să o aud spunându-mi mătuşică în mod oficial, ştiind că ne curgea acelaşi sânge prin vene, a reprezentat unul dintre cele mai puternice momente pe care le trăisem de ani de zile. Mi-am strâns nepoata în braţe, lăsând-o să-şi încolăcească braţele şi picioarele în jurul meu. Şi-a lipit palmele de obrajii mei. Eu o să fiu regina! mi-a ţipat practic în faţă. Am râs zgomotos şi am strâns-o mai tare în braţe.

- S-a făcut, iubito. Eu o să fiu prinţesa. Hei, eşti gata să-l cunoşti pe unchiul Wes?

A făcut ochii mari.

- Am un unchi Wes?

Vorbele îi erau pline de entuziasm surprins, care se potriveau vârstei ei de patru ani, aproape cinci. Am luat-o în braţe.

- Ai.

Wes a venit şi a luat-o de mânuţă.

- Salut, Isabel. Eu sunt Weston.

- Ce nume caraghios! i-a ieşit pe guriţa cu surâs prefăcut.

- Bell! a dojenit-o de îndată Max, dar am clătinat din cap şi m-am uitat urât la el.

Era un copil, copiii sunt inocenţi.

Wes a chicotit aprobator.

– Ştii ce e şi mai caraghios?

S-a apropiat de faţa ei.

Şi-a ciupit buzele şi s-a uitat spre cer.

– Hot-dogul?

Asta ne-a făcut şi pe mine şi pe Wes să izbucnim în râs. Max stătea cu mâna la gură, încercând să nu o încurajeze cu râsul lui.

– Ce?

Feţişoara ei s-a strâmbat de indignare.

– E un fel de mâncare, nu un câine fierbinte.

A trebuit să recunoaştem. Logica ei era solidă.

– E adevărat. Dar mă refeream la faptul că e şi mai caraghios faptul că numele meu are un număr în el.

Gurița lui Isabel a luat forma unui O plin de surprindere şi a făcut ochii mari.

– Nu se poate!

– Ba se poate. Numele meu oficial este Weston Charles Channing al III-lea.

A ridicat trei degete, iar ea s-a uitat la ele de parcă erau pe cale să se smulgă din mâna lui ca nişte mici rachete şi să plece spre cer în faţa ochilor ei.

– Oau! Cât de tare! Tati, pot să am şi eu un număr în nume? Aş vrea să am un cinci.

De data asta, Max chiar a început să râdă.

– Draga mea, ai deja un nume şi nu, nu poţi să ai un număr în el. Dar o să ai un cinci când împlineşti cinci ani în aprilie. Poţi să aştepţi până atunci?

– Nu, tati, chiar nu pot. Durează prea mult.

S-a bosumflat şi i-am sărutat obrăjorii dulci. Mirosea a sirop de arţar şi a creioane.

– Du-te în casă, Bell, şi spune-i mamei că au ajuns mătuşica şi unchiul. Bine?

A început să dea din picioare, aşa că am lăsat-o jos şi a fugit ca un glonţ. Frate, repede se mai mişcă un copil. Oriunde s-ar

- Mă bucur atât de mult să te văd, dulceaţă. Să te avem aici de Ziua Recunoştinţei înseamnă... ăăă... ştii tu...

A lăsat cuvintele să se stingă, având o voce mai răguşită decât în mod normal.

Şi chiar ştiam ce înseamnă pentru el. Maxwell Cunningham era, dincolo de orice altceva, un familist. Putred de bogat, dar ar fi spus că dragostea familiei sale îl face atât de bogat, nu milioanele din contul său bancar.

- Maxwell Cunningham, vreau să-l cunoşti pe logodnicul meu, Weston Channing.

Max a zâmbit cu gura până la urechi, a întins mâna, iar în clipa în care Wes i-a strâns-o Max l-a prins într-o îmbrăţişare bărbătească, din aceea cu bătăi pe spate.

- O adevărată plăcere să te cunosc, tovarăşe. Mia aproape că s-a îmbolnăvit de grijă cât ai lipsit. Pun pariu că eşti bucuros să fii înapoi în ţară, lângă fata noastră.

N-aş fi crezut-o dacă nu vedeam cu ochii mei, dar obrajii lui Wes s-au înroşit. A clătinat din cap, şi-a scuturat picioarele şi a încuviinţat. Am mai observat şi că nu l-a repezit pe Max pentru că a spus „fata noastră" aşa cum făcuse când o spusese Anton. Interesant.

- E atât de bine să fiu acasă. Nu m-am gândit decât la femeia asta frumoasă şi la cum să fac să fie a mea.

Şi-a trecut un braţ în jurul taliei mele şi m-a strivit de trupul lui.

Privirea lui Max a devenit duioasă, cu încreţituri în colţurile ochilor.

- Uneori un bărbat trebuie să-şi croiască drum prin iad ca să devină conştient de ceea ce are. Mă gândesc că tu ai învăţat asta în mod neplăcut şi îmi pare al dracului de rău de asta, dar

sunt fericit că te-ai întors în ţara celor liberi, la casa celor viteji[1]. Bine ai venit la ferma mea!

Vorbe demne de un cowboy, pentru care l-am iubit şi mai mult iubit pe fratele meu.

Wes a ridicat capul şi m-a strâns şi mai tare. S-a uitat la pământul din jurul lui cu ochii lui de un verde uluitor.

– Minunat teren. E al tău tot? a întrebat Wes arătând spre copaci şi mai departe.

Maxwell a arătat spre loturile la care voia să ne uităm.

– Nu atât de mult cât deţine Cunningham Oil, dar am un lot bunicel aici. Vezi grajdul ăla de acolo, cu un J pe el? Acolo e pământul familiei Jensen. O ştii pe Aspen.

Wes şi-a dus mâna streaşină la ochi să se uite spre grajd.

– Fir-aş al dracului, am uitat complet. Am fost aici la nunta lui Aspen şi a lui Hank acum vreo câţiva ani.

Apoi s-a uitat fix la Max.

– Tipule, noi ne-am mai cunoscut.

Max a început să râdă şi a încuviinţat.

– Da, la nuntă, puţin. Haide înăuntru. Am să-ţi fac din nou cunoştinţă cu soţia mea, Cyndi.

A început să urce scările, dar Wes l-a oprit.

– Şi terenul de acolo?

A arătat înspre o întindere imensă de iarbă înaltă, cu mulţi copaci.

– Şi ăla e al meu. Pământul de lângă ferma familiei Jensen l-am vândut lui Hank şi Aspen după nuntă. Au jurat că n-o să-l vândă celor care fac bişniţă cu terenuri. Mai deţin şi acrii din jurul proprietăţii mele. Sunt câteva case de fermă goale, aşa că nu-s sigur dacă să-l împart sau să-l păstrez în familie.

Wes a strâns din buze şi l-a apucat pe Max de umăr.

– Eu cred că ar trebui să-l păstrezi în familie.

Vocea lui Wes a căpătat o alungire a vocalelor specifică sudiştilor, într-o imitare nereuşită a accentului lui Max.

---

1. Citat din imnul naţional al Statelor Unite ale Americii (n. tr.).

– Şi eu cred că ai dreptate, i-a răspuns Max, ceva trecându-i peste faţă în timp ce comunica pe tăcute cu Wes. Casele au nevoie de ceva muncă, de eforturi serioase, a adăugat el ca din întâmplare.

Conversaţia începea deja să mă depăşească şi am luat-o înaintea băieţilor care vorbeau despre case şi pământ. Plictisitor.

– Nu mi-e străină munca grea, a fost ultimul lucru pe care l-am auzit pe Wes spunându-l.

Probabil că ar fi trebuit să mă îngrijoreze, dar, sincer, îmi doream prea tare să-mi cunosc nepoţelul ca să mă intereseze discuţiile despre ferme şi pământ.

– Haideţi, băieţi! Vreau să-l cunosc pe micuţul Jack!

* * *

E oficial. Nu există nimic mai dulce pe lume decât să ţii în braţe un bebeluş de câteva săptămâni. Partea cea mai tare a fost că ochii lui păreau să fie verzi, exact ca ai mei, ca ai lui Maddy şi ca ai lui Max. Părul lui avea smocuri maronii în creştetul căpşorului lui mirosind a pudră.

– Cred că s-ar putea să fie brunet, am spus eu tare, fără a mă adresa nimănui în mod special.

Cyndi a venit lângă mine.

– Serios?

Şi-a trecut mâna peste capul lui. În clipa în care Jack a simţit-o sau a mirosit-o pe mama lui, a făcut guriţa pungă şi a început să mişte din ea ca şi cum ar fi supt. Apoi şi-a rotit imediat capul.

– O, cuiva îi e foame, a gângurit ea spre Jack.

În loc să iasă din cameră, Cyndi a luat păturica atârnată pe canapea, şi-a învelit umărul şi braţul, s-a foit un pic sub pătură şi apoi l-am putut auzi pe Jack hrănindu-se. Viaţă de super-mamă.

– Doare? am întrebat eu, aruncând o privire spre locul din care îşi hrănea copilul.

– N-am să te mint, Mia. Doare al dracului de tare în primele câteva zile, îţi pot plesni şi sângera sfârcurile, dar conexiunea pe care o simţi cu copilul tău, hrana pe care şi-o ia din laptele tău te ajută să treci peste cele câteva zile de tortură.

– Tortură?

Mi s-a pus un nod în gât. Ea a zâmbit.

– Îţi dau cuvântul meu că merită. Că veni vorba, înţeleg că e cazul să te felicit, a adăugat ea uitându-se spre mâna mea stângă.

M-am încruntat.

– Nu ţi-a spus Max?

Cyndi a clătinat din cap.

– Ba sigur că mi-ai spus. Glumeşti? Omul a aşteptat în total două secunde ca să-mi spună. Practic timpul de care a avut nevoie să închidă telefonul înainte să mă strige prin toată casa ca să-mi spună că amândouă surorile lui se mărită. I-a trezit pe Jack şi pe Isabel din somn.

M-am uitat în jur prin cameră, să mă asigur că nu e nimeni acolo.

– Dacă tata nu-şi revine, am de gând să-l întreb pe Max dacă vrea să mă conducă el la altar.

Ochii lui Cyndi s-au umplut de lacrimi şi a început să suspine.

– Nici nu ştii cât ar însemna asta pentru el.

I-a alunecat o lacrimă pe obraz şi şi-a şters-o.

– Nu plânge.

M-am dat înapoi, îngrijorată că n-ar fi trebuit să spun nimic.

– Scumpo, sunt hormonii. Plâng din orice. La naiba, ieri mă uitam la televizor şi a început o reclamă la un antiacid. Femeia însărcinată îşi apăsa mâna pe inimă. Mda, asta m-a făcut să plâng. Doar amintirea hiperacidităţii pe care o simţisem când eram gravidă cu Jack a fost de ajuns să mă bufnească plânsul. Serios, sunt bine.

A început să râdă. Oau! Sarcina dă peste cap o femeie. La greu.

Cum o să fac faţă? Dar vreau asta, măcar? M-am gândit la Weston ţinându-l în braţe pe fiul sau pe fiica noastră şi am hotărât că da, voi trece cam prin orice ca să am un copil cu ochii lui Wes care să se uite în sus spre mine într-o bună zi.

– Voi aţi terminat? Cu făcutul copiilor? am întrebat-o în timp ce ea a scos un Jackson somnoros de sub păturică, şi-a

rearanjat bluza şi a pus pătura la loc ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Da, super-mamă.

- Nu, cred că o să mai facem doi.

Ochii mei s-au mărit cât două piscine olimpice.

- Patru copii!

Ea a zâmbit.

- Max vrea şase! Ne-am înţeles la patru. El vrea o familie *mare* în jurul lui tot timpul. Spune că face să merite munca grea şi că adoră să ajungă acasă după o zi lungă la serviciu şi să audă zgomotele copiilor. Are de gând să dea unuia numele tău şi celuilalt numele lui Maddy. Iar eu am fost de acord.

Am privit-o pieziş.

- Cyndi, aţi făcut asta deja punându-i lui Jackson al doilea prenume Saunders. Nu trebuie să faceţi asta. Chiar deloc. Serios.

A clătinat din cap.

- Vrem ca puii noştri să-şi cunoască mătuşile şi să crească având-le în viaţa lor. Să ştie că numele pe care le-am ales pentru ei le-au fost dăruite pentru că sunt iubiţi de nişte oameni buni. Cine ar fi mai potrivit pentru asta decât mătuşile lor?

Ăăă, puteam să mă gândesc la cel puţin o sută de oameni mai merituoşi, dar aş fi vorbit la pereţi. Învăţasem pe pielea mea că, atunci când Max şi Cyndi iau decizii, sunt o echipă solidă şi nu dau înapoi pentru nimic în lume. Sunt genul de oameni pe care şi i-ar dori oricine ca membri ai familiei. Mereu dispuşi să te susţină, să te iubească necondiţionat şi să te pună pe primul loc. Un alt motiv pentru care să fiu recunoscătoare.

Sunetul cauciucurilor pe alee şi picioruşele lui Isabel coborând scările ca o furtună ne-au anunţat că tocmai ajunseseră Maddy şi Matt.

* * *

Eu şi Wes ne plimbam ţinându-ne de mână printre copacii de pe proprietatea fratelui meu.

- Max e un tip grozav, mi-a spus Wes ocolind un buştean uriaş.

Am zâmbit şi l-am strâns de mână.

– Chiar este. Cel mai bun.

– Şi sora ta... oau! E ca şi cum aş cunoaşte opusul tău perfect, şi totuşi nu.

Liniile subţiri de pe frunte i-au devenit mai vizibile când a strâns din buze.

Am chicotit.

– Maddy e iubire. Totul la ea emană asta. E un soi de spirit liber. Numai că, în loc să aibă natura hippie pe care o au de obicei spiritele libere, e tipul inteligent, care stă cu nasul în cărţi şi nu se lasă dărâmată de nimic. Cred că asta îl atrage pe Matt la ea. El este mai rezervat, mai conservator, dar ai lui sunt chiar de treabă şi complet dedicaţi ideii ca el şi Maddy să-şi împartă viaţa.

Wes a încuviinţat din cap.

– Asta e bine. Probabil că e plăcut să ştii că nu mai trebuie să ai grijă de ea.

Am ridicat din umeri.

– Nu ştiu ce să zic. Ai putea crede asta, dar mi-am petrecut toată viaţa având grijă de ea. Asigurându-mă că totul e cât se poate de perfect. A fost, într-un fel, scopul meu în viaţă. Acum se descurcă de minune la şcoală, e aproape să-şi ia licenţa. Max a plătit deja în avans pentru câţiva ani de şcoală ca să-şi poată lua masterul şi doctoratul. Familia Rain plăteşte pentru apartamentul ei şi al lui Matt ca să nu fie nevoiţi să lucreze şi să se concentreze pe studii. Şi acum, că are bani, din nou pentru că a avut Max grijă de asta, nu mai are deloc nevoie de mine.

Wes s-a oprit în mijlocul unei poieniţe. Merseserăm cam jumătate de kilometru, dacă nu chiar mai mult, de la casa lui Max. Abia dacă o mai vedeam în depărtare prin crângul de copaci.

– Şi asta te face să te simţi inutilă?

Wes a ridicat capul şi a aşteptat răspunsul meu.

M-am gândit la cuvântul inutilă şi la felul în care se potrivea acesta situaţiei.

– Nu chiar. Mai degrabă nenecesară. Nu sunt obişnuită să fiu nenecesară pentru sora mea.

A pufnit.

- N-aş merge atât de departe încât să spun că eşti nenecesară pentru sora ta. Mi-am dat seama din secunda în care a ajuns aici că tu eşti măsura ei. Deşi îi cunoştea pe toţi cei aflaţi în cameră, în afară de mine, la *tine* a venit imediat, lângă *tine* s-a aşezat la cină, pe lângă *tine* s-a învârtit. Mia, eşti mult mai mult decât atât pentru sora ta. Eşti centrul existenţei ei. Exact cum eşti şi centrul existenţei mele.

Frate, ce-l mai iubeam. Ştia exact ce să spună ca să mă facă să mă simt mai bine.

- Ştiu că se maturizează şi lucrurile se schimbă. Doar că e greu. Răspund de ea de când avea cinci ani.

Falca lui Wes s-a încleştat şi un muşchi a început să-i joace pe obraz.

- Nu era treaba ta să fii responsabilă pentru sora ta. Aveai numai zece ani. Mama şi tatăl vostru au făcut nişte alegeri greşite, dar, cu toate că până la urmă lucrurile au ieşit bine pentru tine şi Maddy, tot n-ar fi trebuit să renunţi tu la copilărie pentru asta. Noi n-o să ne creştem aşa copiii, a spus cu asprime.

Un moment perfect să aduc vorba despre subiectul pe care nici măcar nu-l discutaserăm vreodată.

- Să înţeleg că-ţi doreşti copii? am întrebat, încercând un ton nonşalant.

Oricât de mult mi-ar fi plăcut un copil sau doi, nu eram absolut hotărâtă în acest sens, ca unele persoane pe care le cunosc, iepuroaica de Cyndi, de exemplu.

Wes a întors brusc capul.

- Normal că-mi doresc. Tu nu?

O răsuflare pe care nici nu ştiam că o ţineam în mine, aşteptându-i răspunsul, mi-a ieşit din plămâni într-un norişor de ceaţă pe cerul texan.

- Cu tine, da.

A venit lângă mine şi m-a apucat uşor de şolduri. Mă bucuram că a făcut asta. O astfel de conversaţie trebuia purtată atingându-ne unul pe altul.

– Chiar nu m-am gândit la asta înaintea ta, ceea ce cred că spune multe despre relaţia noastră.

A zâmbit, unul dintre acele zâmbete mortale care mă făceau să vreau să mă târăsc spre el şi să sar pe el chiar acolo, în mijlocul câmpului.

– Nici eu. Mă rog, nu la modul serios. Când m-am gândit la viaţă în timpul captivităţii mele, mi te imaginam tot timpul gravidă cu copilul meu, purtându-l pe fiul nostru şi ţinând-o de mânuţă pe fiica noastră într-un viitor nu prea îndepărtat. Asta mi-a dat speranţă. Un lucru pe care să mi-l doresc şi la care să visez în cele mai negre momente.

Wes şi-a dres glasul.

– Uneori trebuia să-mi ţin ochii larg deschişi, dar nu te vedeam decât pe tine şi un viitor pe care mă temeam că nu-l vom avea. Încă o dată, de aceea nu vreau să aşteptăm cu căsătoria. Vreau să trăim fiecare zi la maximum şi să acceptăm orice ne rezervă viitorul, împreună.

Mi-am trecut degetele prin părul lui blond închis.

– Îmi place foarte mult ideea asta.

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat pe gură. Am stat acolo, în mijlocul câmpului, şi ne-am sărutat ca şi cum n-am mai fi avut vreodată această şansă. Nestăpâniţi. Neîmblânziţi. Sălbatici.

Sărutul s-a încins şi nu era nimeni sau nimic în jur ca să oprească focul să se întindă. Wes a devenit jucăuş, trecându-şi mâinile în sus şi în jos pe spatele meu şi apoi lipindu-mi-se de fund. M-a ridicat cu uşurinţă, iar eu mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui şi mi-am înfipt mai adânc limba în gura lui. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, eram în mişcare, iar paşii lui erau lungi şi hotărâţi.

După vreo cincisprezece metri, am ajuns înapoi în desişul de copaci şi m-a lipit cu spatele de un trunchi uriaş. Crengile atingeau cerul, iar trunchiul era mai gros decât trupurile noastre. Wes mi-a lăsat picioarele să alunece la pământ şi mi-a desfăcut rapid nasturele şi fermoarul de la pantaloni.

– Aici?

M-am uitat cu disperare în jur, ca să mă asigur că nu era nimeni.

Genunchii lui Wes au atins pământul. Mi-a scos adidaşii, mi-a tras în jos blugii şi chiloţii, lăsându-mă doar în pulover şi o geacă lungă. S-a apropiat de centrul meu umed şi a tras aer în piept.

- Doamne, ador mirosul tău când eşti excitată.

A ridicat privirea spre mine în timp ce a scos limba şi şi-a trecut-o în chip încântător peste clitorisul meu. Am gemut şi l-am apucat de păr.

- Eşti nebun, i-am şoptit.

- Iar tu eşti gustoasă. Acum lasă-te pe spate şi bucură-te de asta.

Mi-a desfăcut labiile cu degetele mari, lingându-mă de la intrare spre vârful activatorului târfei din mine.

I-a luat exact un minut lui Wes să mă facă să-i apăs capul de centrul plăcerii mele, izbindu-mă cu nerușinare de buzele lui, căutând cu disperare punctul acela care să mă arunce dincolo de limite. M-a luat de coapse, m-a ridicat şi m-a aşezat pe umerii lui, ca să aibă acces mai bun.

- Vai, Doamne, Wes, termin.

M-a lins îndelung şi profund, înfigându-şi limba cât putea de mult în această poziţie. Corpul îmi vibra de furnicături, orgasmul se apropia.

- Iubitule, l-am prevenit din nou, în caz că voia să se oprească şi să mă reguleze cu scula.

A gemut, m-a desfăcut mai tare şi a supt cu putere din clitoris. Atât mi-a trebuit. Fiecare por din mine a ţipat. Fiecare neuron s-a aprins. Trupul meu a sfârâit de căldură în timp ce un superb val de plăcere a trecut prin mine de sus până jos. M-am frecat de faţa lui ca un jocheu premiat călărind un cal de curse.

Orgasmul a continuat până când buzele lui m-au lăsat exact în mijlocul lui. Am ţipat. Nu terminasem cu el şi cu limba lui talentată.

- Nu!

Şi atunci totul a devenit din nou corect pe lume, când, într-un fel sau altul, şi-a desfăcut pantalonii, şi-a scos scula

groasă și a pătruns dintr-o singură mișcare brutală. M-a ridicat rapid și eu mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui, dorindu-l mai aproape. M-am lovit cu spatele de copac, iar mâinile lui mi-au ferit ceafa ca să nu se izbească de copac din cauza forței cu care se împingea.

– O să te fut până termini din nou. Vreau să-ți sorb orgasmul de pe buze.

Vorbea lipit de gura mea, apoi și-a înfipt limba și și-a împreunat-o cu a mea. Mi-a gustat excitația, sărată și dulce în același timp. Am gemut și mi-am lăsat capul pe spate, în timp ce el mă mușca de gât.

– Te iubesc, Wes. Doamne, te iubesc atât de mult încât uneori mă doare.

S-a jucat cu corpul meu sprijinit de acel copac de parcă ar fi fost un cherestegiu care tăia lemne. Numai că păsărica mea era aceea pe care o străpungea cu scula lui groasă așa cum îmi imaginam că ar lovi un topor într-un copac. Tare. Necontenit. Fără milă.

– Ești aproape, a mormăit Wes printre dinți, accelerând ritmul.

– Iubitule, vreau să te miști înăuntru, l-am implorat eu.

Și-a rotit scula într-o mișcare circulară, iar eu am gemut. Când am icnit, semnalându-i că ajunsese în punctul potrivit, a rânjit răutăcios. Apoi și-a retras scula până la vârf și s-a năpustit înapoi, atingând cu capul sculei locul acela special care îmi făcea producătoarea de orgasme să cânte aleluia.

– O, da, ai să termini încă o dată pentru mine.

S-a împins repetat, nevoind să renunțe. Sudoarea îi lucea pe frunte și respirația îi ieșea cu aburi de efort pe fața mea.

Șoldurile lui Wes se mișcau atât de repede că nu mă puteam ține de ritmul lui. Scula lui îmi izbea punctul G iar și iar, până când mi s-a lichefiat tot trupul și mi-am urlat eliberarea spre cerul care se întuneca.

El m-a urmat imediat, ejaculând fierbinte cu fiecare împingere, până când am terminat amândoi. Cu oasele înmuiate și sătui, încă uniți lângă un copac uriaș din pădurea texană.

Capitolul 8

După ce ne-am curăţat cât am putut de bine, Wes m-a luat de mână şi m-a condus înapoi spre casa lui Max.

– O să cumpăr proprietatea asta de la fratele tău. O să găsim casa aia, o renovăm sau o demolăm şi construim de la zero orice vrei tu, a spus Wes absolut fără nici o legătură cu nimic.

Mintea mea nu era sub nici o formă la achiziţii funciare şi renovări de case. Era încă în extazul suprem, sprijinită de un copac şi pompată de bărbatul iubit.

Imediat ce cuvintele lui au ajuns în zona coerentă a creierului meu, m-am oprit încremenită. Mai aveam timp până la cina de Ziua Recunoştinţei.

– Îmi pare rău. Scuze că nu prea pot să te urmăresc după ce tocmai m-ai futut lângă un copac în urmă cu mai puţin de zece minute. Ce-ai spus?

Wes şi-a lins buzele ca şi cum încă avea gustul meu pe ele. Probabil că aşa şi era. După ce mi-a făcut cunilingus, m-a futut de m-a rupt lipită de copac şi aveam iritaţii de la trunchi ca dovadă. Când mi-am mişcat umerii, am simţit că haina şi puloverul mă zgârie în locurile sensibile. Poate aveam noroc să nu-mi fi rămas semne, doar durerea care să-mi amintească de zbenguiala de lângă copac.

– Am de gând să discut cu Max ca să cumpăr lotul ăsta, chiar lângă al lui. Are sute de acri şi a spus că şi asta a fost odinioară o fermă, ca şi cea care e mai la vale. A spus că sunt goale amândouă.

Am încercat să înţeleg ce îmi sugera.

– Nici măcar n-am văzut casa. Abia dacă am ajuns la marginea proprietăţii. De unde ştii că o vrei cu adevărat?

Wes s-a întors şi s-a uitat la crângul imens de copaci din care abia ieşiserăm, apoi la zona de câmp deschis care ducea spre ferma lui Maxwell. A ridicat din umeri.

– Nu contează cum arată. Putem construi ce dorim dacă nu ne place ceea ce este deja pe teren. Ideea e că am avea o casă de familie. Departe de strălucirea din sudul Californiei.

Am ridicat mâinile.

– Stai aşa. Îmi spui că vrei să plecăm din Malibu?

Eram confuză în ultimul hal – şi nu doar datorită sexului înnebunitor.

– Adori plaja. Şi eu ador plaja.

Am arătat spre piept, inima deja strângându-mi-se la gândul că locul nostru din Malibu ar putea să nu mai fie al nostru.

– E adevărat. Dar avem bani. Mulţi. Mai mulţi decât o să ne trebuiască. Şi, cu cariera ta pe drumul pe care e, o să-ţi doreşti un loc unde să evadezi când California devine prea apăsătoare. În plus, ai spus chiar tu că Madison o să se mute aici când termină studiile.

– De fapt, a spus că o să se mute aici după licenţă. Max o să-i aranjeze să-şi continue aici studiile de master şi doctorat ca să poată să înceapă să lucreze pentru Cunningham Oil între timp. O să vină şi Matt şi familia lui încoace.

Wes s-a luminat la faţă. Părea că ideea îl însufleţea tot mai tare, cu cât se gândea mai mult la ea.

– E perfect. Pot să locuiască în partea cealaltă. Matt a spus că el şi familia lui sunt interesaţi de cultivarea pământului. Pot să se ocupe şi de terenul lor, şi de al nostru. Evident, noi o să fim parteneri şi o să avem un cămin departe de casă. Unul pe care îl puteam vizita lunar. Aşa n-o să ratezi copilăria lui Isabel şi a lui Jackson şi n-o să stai mult timp departe de fratele şi sora ta. Câştigă toată lumea.

Ceea ce îmi oferea era mai mult decât aş fi putut spera vreodată. Profunzimile până la care îl iubeam pe omul ăsta erau nelimitate.

– Ai face asta pentru mine? am întrebat cu o voce înecată de iubire şi fericire.

A clătinat din cap că nu.

- Nu. Aș face-o pentru amândoi. Tu nu vrei să fii departe de sora ta, iar eu nu vreau să fiu departe de familia mea. O să avem câte o casă în ambele locuri. Am de gând să zburăm încoace măcar o dată pe lună. Să ne facem un obicei din a ne petrece câteva zile din fiecare lună la casa noastră din Texas. Și, când nu avem filmări, putem veni pentru câteva săptămâni. Serios, oricând avem chef. Sunt sigur că putem aranja cu Cyndi să vadă din când în când cum stau lucrurile și să aerisească.

Nu se aștepta, dar m-a prins când am sărit în sus, mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui și l-am sărutat cu toată puterea.

- Te iubesc.

L-am sărutat pe obraji.

- Te iubesc.

L-am sărutat pe frunte.

- Te iubesc.

L-am sărutat pe bărbie.

- Te iubesc.

L-am sărutat pe ochi.

- Te iubesc atât de mult și abia aștept să ne căsătorim, am țipat înainte de a-mi lipi buzele de ale lui.

Spre cinstea lui, Wes a apreciat stilul meu de nebunie și a râs încontinuu, până când nu a mai putut, pentru că buzele lui erau prea ocupate să mă sărute.

* * *

- Da! Nu glumesc! Nu, mamă, nu glumesc. Vrem o ceremonie mică pe plajă, pe proprietatea noastră din Malibu și petrecerea la voi.

Wes a început să râdă și și-a trecut o mână prin păr. Avea un zâmbet pictat pe față încă de când o sunase pe mama lui să o anunțe nu doar că ne căsătorim, ci și că o facem atât de repede.

- Știu că mai sunt doar șase săptămâni. O să angajez pe cineva specializat în nunți să se ocupe de asta. Nu, mama, nu trebuie... Mama, nu te-am sunat să-ți spunem asta ca să-ți punem ție povara pe umeri.

Vorbeşte în numele tău. Sub nici o formă nu voiam să pun la cale o nuntă. Dacă era după mine, am fi spus „da" pe plajă şi imediat după aceea ne-am fi tras-o ca iepurii în patul nostru. Nu aveam nevoie de tort şi de toată complicaţia. Numai de Wes. Doar de el aveam nevoie.

Wes s-a întors şi s-a uitat la mine. Stăteam pe pat, picior peste picior, aplecată, cu coatele pe genunchi şi cu mâinile împreunate sub bărbie. Mă uitam la el cum se plimbă înainte şi înapoi, cu zâmbetul acela imens încă la locul lui.

– Ştiu că e o nebunie, dar, mamă, sunt nebun de dragoste. Nu, nu e prea mult. Sunt bine. De fapt, asta o să mă facă şi mai bine. Căsătoria cu femeia cu care vreau să-mi trăiesc viaţa o să mă ajute şi mai mult în procesul de vindecare.

Wes credea că eu sunt motivul pentru care se descurca atât de bine după captivitate. Eu credeam că psihiatra lui e motivul, dar încă existau laturi la care mai trebuia să lucreze. În primul rând, recent descoperita gelozie şi, în al doilea rând, nevoia lui imperioasă de a-şi pune la punct viitorul imediat. Vestea bună? Nu mai avusese nici un coşmar de peste o săptămână. Aici, în Texas, de fapt, dormea mai bine decât oriunde. Acasă se trezea brusc, se ducea pe plajă şi asculta oceanul până când obosea suficient de mult încât să se întoarcă în pat. L-am găsit în prea multe nopţi plimbându-se pe plajă, cu ochii aţintiţi asupra oceanului, în loc să se cuibărească lângă mine şi să doarmă. Nu şi în Texas. Aici, sub acoperişul fratelui meu, cu tot clanul în aceeaşi casă, dormea somnul celor duşi de pe lume. Poate că datorită faptului că scăpa de toată agitaţia. Wes părea să găsească alinare în liniştea nopţilor texane.

Wes s-a oprit din mers.

– Serios? Te ocupi tu de partea cu petrecerea?

Mi-a aruncat o privire.

– Mia arată senzaţional în verde, a spus el, uitându-se pofticios la mine. Ştiu că n-o s-o poarte. Stai s-o întreb. Mia, ce culori vrei la nuntă?

M-am încruntat.

– Nu ştiu. Trebuie musai să fie vreo culoare?

Poftim? Nu-mi trecuse niciodată prin cap să-mi fac griji în asemenea privinţe. Vreau să spun că văzusem nunţi prin filme, cu un stol de domnişoare de onoare. În ceea ce mă privea, nu le voiam decât pe Maddy şi Gin.

- Mama spune că trebuie să alegi două culori ca să ştie ce fel de decoraţiuni să cumpere.

- Orice vrea ea e perfect, am spus eu, fără vreo urmă de interes real.

- Nu, mama. Mia pur şi simplu nu e atât de feminină în sensul ăsta. Adică...

M-a măsurat din cap până-n picioare.

- Cu siguranţă că e femeie, dar nu prea se agită cu astfel de lucruri. Nu, pe bune... serios, poţi să alegi ce doreşti. Nu că nu i-ar păsa. Mama...

A început din nou să străbată camera. Auzindu-l că se contrează cu mama lui pe o temă care era în mod evident treaba mea, am strigat:

- Vernil şi crem.

Wes s-a oprit.

- Stai aşa. Ce culori, iubito?

Am început să mă joc cu degetele, intimidată.

- Cred că ar fi drăguţ vernil cu crem.

Wes a zâmbit cu gura până la urechi. Doamne, cât de uşor era de mulţumit!

- Mia spune vernil şi crem. O, da. Aranjamente florale simple. De care vrei tu. Da, de care vrei tu.

A dat ochii peste cap, a arătat spre telefon şi s-a strâmbat, făcând semn că e nebună.

- Eu şi Mia ne ocupăm de ceremonie. Da, o să aducem scaune şi arcadă şi tot ce trebuie. Mama, tu concentrează-te asupra petrecerii. Câte persoane?

I-am numărat rapid pe cei pe care aveam de gând să-i invit: Maddy, Matt, Maxwell, Cyndi, copiii, Ginelle, Tai şi Amy, Anthony şi Hector, Mason şi Rachel, Warren şi Kathleen, Alec,

Anton şi Heather, mătuşa Millie, tata, dacă se trezeşte, şi poate alţi câţiva.

– Douăzeci şi cinci din partea mea.

– Douăzeci şi cinci. Stai puţin, mama.

Şi-a lipit telefonul de piept.

– Asta-i tot? Pentru ceremonie, da?

Am clătinat din cap că nu.

– Nu. Atât, pentru tot.

Wes a clipit.

– Mama, o să fie o nuntă mică. Mia nu invită decât maximum douăzeci şi cinci de persoane. Aşa că trebuie să limitezi ceremonia de pe plajă doar la membrii familiei. Da, vorbesc serios.

Am gemut în sinea mea. Nici nu mă uitasem încă la rochii de mireasă, iar faptul că aveam puţine rude şi cunoştinţe deja mă făcea să par o ratată în ochii viitoarei mele soacre.

– Cum adică pe cine? Jeananna şi familia ei, familia apropiată, mamă. Lămurim mai târziu asta. Fă lista cu treizeci de persoane sau mai puţin pentru plajă. Invită pe cine naiba vrei la petrecere, dar o să fie simplă. Mia şi cu mine nu vrem ceva pretenţios. O masă bună, ceva de băut, ceva dans şi totul o să fie bine. Aşa e, Mia?

Am zâmbit. Tipul meu mă cunoştea bine.

– Te-ai prins!

Am suflat o sărutare înspre el, iar el a ridicat din sprâncene.

– Bine, trebuie să închid. Sărbători fericite ţie şi tatei. Transmite-le tuturor dragostea noastră şi spune-le că ajungem acasă curând. Da, o să fim acasă de Crăciun. Şi eu te iubesc.

Wes a închis telefonul şi l-a aruncat pe pat înainte de a mă placa cu trupul lui.

– Ai noroc că te iubesc atât de mult. A fost crunt.

– E crunt să vorbeşti cu mama ta? l-am tachinat eu.

– Nu. Să vorbesc cu mama despre planificarea unui nunţi de care nici unuia din noi nu-i pasă cu adevărat, cu excepţia părţii cu „da". Îmi eşti datoare.

Şi-a împins şoldurile în mine şi eu l-am încolăcit cu picioarele, aducându-l mai aproape.

- Mm. Şi cum pot să mă revanşez?

I-am răsucit o buclă pe deget.

- Poţi să fii sclava mea sexuală pentru tot restul vieţii tale, mi-a răspuns el repede.

Am rânjit.

- Ce băiat pervers. Cred că putem ajunge la un compromis solid.

- Nu-nu. Te vreau pe viaţă.

L-am sărutat, trecându-mi degetele prin părul lui.

- Cred că se poate face.

- Nu, te pot face eu pe tine.

Am început să râd.

- Iar gluma asta!

A chicotit şi m-a sărutat de mai multe ori pe gât.

- E veche, dar e bună.

- Ca masturbarea, vrei să spui?

Şi-a ridicat faţa din gâtul meu.

- Ce analogie perfectă. Şi masturbarea e veche, dar bună. Ai putea să-mi faci acum una veche, dar bună?

Cu asta, mi-am strecurat mâna între noi. În secunda în care mi-am lipit degetele de nasturii de la blugii lui, o bătaie în uşă ne-a făcut să tresărim. Am sărit amândoi de parcă ar fi vărsat cineva o găleată cu gheaţă pe noi.

- Cyndi spune că e timpul pentru haleală! Haideţi jos! a spus Max prin uşă.

Cel puţin a avut decenţa să nu intre. Nu-mi aminteam dacă încuiasem sau nu uşa.

Apoi l-am auzit pe Max bătând la altă uşă de pe hol şi repetând invitaţia, numai că de data asta a spus „masa e servită".

Wes m-a ajutat să mă ridic.

- A, şi mama spune că Ziua Recunoştinţei o petrecem la ei la anul.

A tras aer în piept printre dinţi. Eu am clătinat din cap.

- Pe asta i-o spui tu lui Max. Preferabil când eu nu sunt prin preajmă.

- Mâţă fricoasă!

A zâmbit, şi-a împletit degetele cu ale mele şi m-a condus jos, în salon, la prima Zi a Recunoştinţei petrecută împreună. Prima Zi a Recunoştinţei adevărată de care îmi aminteam.

Singura problemă era că mi-era dor de tata. I-ar fi plăcut să stea la o masă mare, înconjurat de familie. Mi-am amintit de mai multe Zile ale Recunoştinţei când făcea pui fript sau îl cumpăra de la KFC, atunci când nu era beat criţă şi nu uita cu totul de sărbătoare.

Şi totuşi, îmi era dor de el.

* * *

Cyndi şi Max se depăşiseră pe ei înşişi. Pentru un cuplu cu un nou-născut, s-au descurcat nemaipomenit cu festivităţile pentru Ziua Recunoştinţei. Într-o cameră mare de lângă bucătărie, era întinsă masa de şaisprezece locuri din sufragerie, pregătită pentru şase adulţi şi un copil. Jackson dormea liniştit într-un coşuleţ de lângă capătul mesei. Se auzea muzică lentă – ceva de Chopin. Îl recunoşteam pe pianist doar pentru că era preferatul meu, cu toate că datorită lui Wes ascultam mai multă muzică clasică. Îi plăcea să asculte când mergeam cu maşina sau stăteam pe verandă privind spre ocean.

Masa avea o faţă de masă aurie pe mijloc. Tacâmurile şi farfuriile erau într-un capăt, ceea ce lăsa loc pentru toată mâncarea, care fusese deja aşezată pe masă. Max şi Cyndi pregătiseră un ospăţ sau chiar mai mult de atât. Farfuriile, cristalurile şi tacâmurile străluceau la lumina lumânărilor. Efectul era incredibil. Nu mai participasem niciodată la o asemenea masă. Nici măcar nu visasem vreodată că voi avea ocazia.

Toată lumea s-a foit şi s-a ridicat în picioare, în dreptul scaunelor. Max a întins braţele spre noi.

– Haideţi să spunem cu toţii rugăciunea.

Max a spus o rugăciune care s-a încheiat cu un moment de tăcere care să ne permită să le transmitem mulţumirile şi dragostea celor care nu erau alături de noi. Din nou, gândurile mi-au zburat la tata, care zăcea în comă pe un pat de spital din Las Vegas. Singur. De Ziua Recunoştinţei. Chiar dacă adesea nu

sărbătoream din cauza unei beţii, eram totuşi împreună. Cine era acum lângă el? Nimeni. Am simţit o strângere în piept şi mi-am masat locul.

- Te simţi bine? mi-a şoptit Wes, ţinându-mi scaunul să mă aşez.

Mereu un domn. De fapt, toţi bărbaţii au ţinut scaunele pentru doamnele lor. Max chiar a avut grijă să tragă şi scaunul lui Isabel înainte de a lua loc şi el.

- Da. Doar că sunt tristă că tata nu e aici să petreacă sărbătorile cu noi. Cred că i-ar plăcea.

- I-ar plăcea.

Maddy mi-a zâmbit şi s-a aşezat.

După ce ne-am aşezat cu toţii, am început să trecem mâncarea de la unul la altul. Aveam curcan cu umplutură făcută în casă, piure de cartofi, porumb, sos, mâncare de fasole verde, sos de merişoare, chifle proaspete şi altele. Să fiu sinceră, nu aveam loc în farfurie.

- Toată lumea mănâncă aşa de Ziua Recunoştinţei? am întrebat eu, contemplându-mi farfuria plină-ochi.

- Chiar aşa!

Maddy a pufnit şi şi-a ridicat farfuria.

- Nici nu-mi încape totul!

A început să râdă.

Max, Cyndi, Matt şi Wes s-au oprit şi s-au uitat cu toţii la mine şi la Maddy.

- Ce-i? i-am întrebat eu. Vreau să spun că e o grămadă de mâncare pentru o singură masă.

Wes şi-a încleştat fălcile şi Max şi-a dus mâna la gură.

- Când aţi avut tu şi Maddy ultima oară o masă de Ziua Recunoştinţei ca la carte, cu curcan şi tot ce trebuie?

M-am uitat în jur la cantitatea dementă de mâncare. Sub nici o formă nu puteam să mâncăm tot. Deşi, după cum salivam numai datorită aromelor, aveam cu siguranţă să fac un efort din toată inima.

- Ăăă... nu mai ştiu. Mads? am întrebat eu.

Ea a clătinat din cap.

– N-am mai avut curcan la masă până acum. Adică am mai mâncat la cazinou şi am mai încercat pieptul de curcan, dar nimic de genul ăsta. Îmi aminteşte de bufetul de la Caesar's Palace. Ce Zile ale Recunoştinţei organizau! Mai ţii minte anul în care ne-am strecurat înăuntru?

A chicotit, iar eu am zâmbit, amintindu-mi cum ne hotărâserăm că vom avea o cină de Ziua Recunoştinţei chiar şi dacă ar fi trebuit să ucidem pentru asta. Aşa că plecaserăm de acasă, merseserăm trei kilometri pe jos până la bulevard şi ne strecuraserăm în Caesar's Palace.

Erau atâţia oameni în jur că nici măcar nu le-au observat pe cele două fetiţe care şi-au umplut farfuriile şi au ieşit imediat. Sau poate că nu le-a păsat, atât timp cât mâncam. Suna foarte tare a emisiunea aceea tristă, *After School Specials*, dar pentru noi a fost bestial.

Am izbucnit în râs.

– Cea mai bună masă de Ziua Recunoştinţei pe care am avut-o vreodată... mă rog, până acum, am spus eu înfulecând o bucată mare de curcan îmbibată de sos. Doamne, cât e de bun!

Max şi-a încrucişat mâinile pe piept.

– Vreţi să spuneţi că nu aţi mai avut niciodată până acum o cină de Ziua Recunoştinţei aşezate aşa la masă? Când voi aveţi douăzeci şi cinci şi douăzeci şi unu de ani?

M-am gândit la asta. Sincer, nu ne trecuse vreodată prin cap cât pierdeam. Nu poate să-ţi lipsească un lucru pe care nu l-ai avut niciodată. În loc de răspuns, am clătinat din cap că nu şi am gustat din umplutură.

– Umplutura e absolut mortală, Cyndi! am complimentat-o eu.

S-a luminat la faţă, se vedea că e mândră de lauda primită.

– Mulţumesc. Stai aşa, să încerci mâncarea de fasole verde a lui Max. Nu găteşte el prea des, dar ştie să o facă excepţională.

A început să râdă. I-am fost recunoscătoare că m-a ajutat să abat conversaţia de la trecut. Când a ridicat ochii, i-am făcut semn că-i mulţumesc. A dat din cap şi ne-am întors la mâncat.

La masă s-a aşternut tăcerea după aceea, iar atmosfera era un pic încordată. Trebuia să o dreg. Era prima noastră Zi a Recunoştinţei şi voiam ca toată lumea să fie fericită.

- O! Wes şi cu mine avem un anunţ de făcut.

Maddy a făcut ochii mari.

- Eşti însărcinată!

Am făcut o mutră acră, prefăcându-mă că mă înec.

- Doamne, nu! Vai, Maddy!

Wes a început să râdă auzind răspunsul meu şi m-a luat de talie în timp ce eu m-am ridicat şi m-am oprit lângă scaunul lui.

- Nu-ţi face griji. Plănuim câţiva mini-Channing pe viitor, dar am dori să ne căsătorim mai întâi.

Am clătinat din cap.

- Mda, Mads. Frate! Ce aveam de gând să spun e faptul că am fixat data.

Toată masa aştepta să termin.

- 1 ianuarie, de Anul Nou!

- Anul ăsta?! a icnit Maddy.

Mi-a apărut pe faţă cel mai larg şi mai idiot zâmbet. Nu m-am putut abţine. Mă măritam peste...

- Cinci săptămâni!

- Doamne sfinte! Aşa curând? Eşti sigură că nu eşti gravidă?

S-a încruntat, după cum s-a încruntat şi Matt, dar din cu totul alte motive. Maddy, pentru că nu mai auzise să mă dedic atât de mult unui tip încât să vreau să mă căsătoresc cu el, în primul rând, ca să nu mai vorbim de faptul că aveam să o fac în doar cinci săptămâni. Matt, mai degrabă pentru că îi cerusem să aştepte doi ani înainte de a se însura cu sora mea. Îmi imaginam că dezvăluirea nu-l făcea tocmai fericit, dar şi-a lipit, totuşi, un surâs pe faţă. Da, bun băiat!

- Măi, să fiu al naibii! Unde? a întrebat Max cu ochii strălucind de bucurie.

Pentru el, căsnicia însemna familie. Şi nu-l interesa decât familia.

- Asta e partea cea mai bună. O să avem o ceremonie restrânsă pe plajă, în faţa casei noastre din Malibu, apoi o

petrecere la reşedinţa părinţilor lui. Ei se ocupă de petrecere, iar noi de ceremonie. Ceva cu adevărat simplu, membrii familiei şi prietenii foarte apropiaţi. Probabil în jur de cincizeci de persoane pe plajă şi toţi ceilalţi invitaţi ai clanului Channing la recepţie. Puteţi veni cu toţii?

– De parcă aş putea să ratez asta! Eu sunt domnişoara de onoare, corect?

Ochii lui Maddy străluceau şi căpătaseră o nuanţă verde închis.

– Aşa e! Şi mi-ar plăcea la nebunie ca Isabel, aici de faţă, să fie fetiţa cu florile. Ţi-ar plăcea asta, iubire? am întrebat-o.

Ea îşi îndesa cu voioşie cartofi în gură.

– Ce-i aia o fetiţă cu florile? m-a întrebat cu gura plină.

– Înseamnă că o să porţi o rochiţă frumoasă şi o coroniţă şi o să arunci petale de flori pe plajă până într-un anumit loc, astfel încât mătuşica Mia să poată păşi pe flori.

– Deci o să port coroană?

Ştiam eu că e o idee bună să adaug coroniţa.

– O tiară, probabil.

– Tiara e un fel de coroană cu diamante? m-a întrebat pe un ton foarte serios.

– Da, iubire, asta e.

A tras adânc aer în piept, îmbujorându-se toată, şi a făcut ochii mari.

– O să fiu regina cu florile! Pe plajă! Mami! Mami! Mami! a început să ţipe înainte să apuce Cyndi să răspundă.

Jackson s-a trezit şi a început să ţipe la izbucnirea gălăgioasă a surorii lui. Max l-a luat pe Jack şi l-a alinat într-o clipă, ţinându-şi fiul în braţele sale pricepute. Max i-a aşezat în gură suzeta, iar el s-a ghemuit imediat şi a închis ochii la loc. E greu tare să fii bebeluş. Mâncare, somn, caca. Şi de la capăt.

– Da, Isabel, tu o să fii regina cu florile. Acum ai putea să-ţi foloseşti vocea interioară şi să încerci să nu-l mai trezeşti iarăşi pe frăţiorul tău?

Cyndi i-a vorbit pe tonul acela matern pe care speram că-l voi adopta şi eu la momentul potrivit.

- E absolut fantastic! Haideți să toastăm, a spus Max și a ridicat paharul.

Am ridicat cu toții paharele cu diferite băuturi.

- Fie ca surorile mele să fie la fel de fericite în căsniciile lor așa cum am fost eu într-a mea în toți acești ani...

- Și pentru cel mai nou membru al familiei!

Am ridicat paharul spre Jack.

- Și pentru că am întreaga familie acolo unde am dorit-o. La masa mea, împărțind mâncarea, adunând amintiri.

- *Salud*. Noroc!

Vocile au răsunat în toată camera, apoi au fost întrerupte de un sunet ascuțit venit din buzunarul meu de la spate.

Rahat. Uitasem să-mi închid telefonul. L-am scos și m-am uitat o clipă la ecran înainte de a apăsa butonul de ignorare, cum aveam de gând până când am recunoscut numărul ca având prefix de Las Vegas.

- Mă scuzați, am spus repede și am răspuns la telefon.

Mi-am apăsat un deget pe cealaltă ureche și m-am dus la bucătărie. Simțeam că mi se scurge sângele de pe față, simțeam că amețesc și că mi se cutremură pământul sub picioare în timp ce o ascultam pe asistentă oferindu-mi informații de ultimă oră despre tatăl meu. Am încheiat conversația și m-am întors la masă, punându-mi mâinile pe spătar, mai mult ca să mă pot ține pe picioare.

Maddy s-a ridicat în picioare din instinct.

- Ce s-a întâmplat? E vorba de tata?

Ochii mei s-au încrucișat cu ochii ei îngrijorați. Nu știam cum să răspund. Îmi simțeam limba umflată și uscată în gură.

- Doamne! E vorba de tata. A...?

A lăsat întrebarea nerostită, toată camera știind exact ce voia să spună.

Wes s-a ridicat în picioare și m-a luat în brațe. M-am sprijinit de el și am clătinat din cap că nu ca să clarific situația. Într-un târziu, mi-am umezit buzele și am răspuns.

- S-a trezit. Tata s-a trezit și întreabă de noi.

Capitolul 9

– Care-i faza de tot fugi cât te ţin picioarele la Vegas de fiecare dată când reuşesc să te aduc în Texas? a glumit Max în timp ce eu îmi aruncam hainele în valiză.

Îndesam lucrurile fără să le împăturesc. Trebuia să mă aşez pe ea ca să se închidă, dar nu-mi păsa. Scopul era să ajung la aeroport cât mai repede.

– Ai reuşit să-mi faci rost de avion? l-am întrebat, cu mâinile tremurându-mi atât de violent că Wes mi le-a luat şi le-a ţinut la pieptul lui.

Căldura lui s-a scurs prin oasele mele îngheţate direct până în inimă.

– O să fie totul bine. Tatăl vostru s-a trezit şi întreabă de voi. Asta înseamnă veşti bune. Da?

Avea ochii aţintiţi asupra mea, oferindu-mi ceva de care să mă agăţ când totul în jurul meu părea că se prăbuşeşte. Trebuia doar să ajung la Vegas, să-l văd pe tata cu ochii mei şi atunci avea să fie totul bine.

Max mi-a pus o mână pe spate.

– Avionul companiei Cunningham Oil e alimentat şi gata să decoleze imediat ce ajungeţi acolo. Eşti sigură că nu vrei să vin şi eu? a întrebat Max, emoţia învăluindu-i cuvintele.

M-am întors şi l-am luat în braţe, strângându-i trupul solid cât am putut de tare. Voiam să ştie cât de mult însemnase pentru mine ziua de azi.

– Nu. Mulţumesc. Îţi mulţumesc pentru tot. Pentru cea mai frumoasă Zi a Recunoştinţei din viaţa mea. Pentru că eşti cel mai bun frate pe care l-aş fi putut visa. Şi pentru că eşti lângă mine.

Îmi tremura vocea, mă ţineam doar de un fir.

– Dar Maddy şi cu mine trebuie să facem asta, iar eu îl am pe Wes şi ea pe Matt.

Şi-a umflat pieptul.

– Dar eu sunt fratele vostru. Vreau să am grijă de voi.

Doamne, era un om extraordinar.

Wes mi-a pus o mână pe umăr.

– Max, o să am grijă de ea şi o să mă asigur că şi Matt are grijă de Madison, cu toate că nu cred că tipul are nevoie să i se reamintească. Ne descurcăm. Pe cuvânt. O să-ţi trimit informaţii cu regularitate, să te ţin la curent. E bine aşa?

Wes i-a întins mâna. Max a dat din cap că da şi i-a strâns mâna lui Wes, apoi şi-a lipit palma imensă de umărul lui.

– Mă bucur că te însori cu sora mea. Ştiu că sunt protectiv şi exagerez puţin când e vorba de ele, dar nu trebuie să uiţi, prietene, că abia le-am găsit şi nu pot risca să le pierd.

Wes l-a bătut şi el pe umăr pe Max.

– Te înţeleg. Şi vreau să discutăm mai mult după nuntă despre cumpărarea terenului.

– E al vostru, a răspuns Max imediat. Ţi-aş da aproape orice ca să o am pe sora mea lângă mine. Să o am aici, uşă în uşă, o parte a anului ar fi un vis extraordinar. O să vorbesc cu Matt despre celălalt lot. E un om mândru dintr-o familie mândră. O să vrea să cumpere singuri terenul. Cred că o să reuşesc să facem să se ocupe şi de al lor, şi de al meu, şi de al vostru.

Wes şi-a ţuguiat buzele şi i-a întins din nou mâna.

– Pare a fi un adevărat plan. Mai ai şi altele?

– Întotdeauna, prietene.

Ieşind din camera de oaspeţi, ne-am întâlnit cu Maddy şi Matt.

– Îmi pare rău, Max, dar e vorba de tata.

Vocea lui Maddy tremura şi a trecut-o un fior.

– Du-te, draga mea. E timpul să-l vezi pe tăticul tău.

La scări i-am îmbrăţişat pe Max, Cyndi, Isabel şi pe micuţul Jackson. A fost dulce-amar, dar necesar.

– Ne vedem curând, am spus eu.

– Cât mai curând, dulceaţă. Îţi promit eu.

Max ne-a făcut cu mâna cât am încărcat bagajele în maşină şi am pornit spre aeroport.

Venim, tata. Rezistă.

* * *

Maddy şi cu mine ne ţineam de mână, mergând una lângă alta pe coridorul lung şi alb. Mai fuseserăm aici de o sută de ori, dar astăzi era diferit, cumva nou. Am strâns-o de mână şi m-a strâns şi ea pe mine.

– O să fim mereu tu şi cu mine, surioară, i-am zis eu, repetând ceea ce îi spuneam când eram copii.

De fiecare dată când eram speriate sau rămâneam fără mâncare, când electricitatea era tăiată în cocioaba noastră de casă sau când tata zăcea beat pe canapea când ar fi trebuit să ne ducă la şcoală, îi spuneam aceste cuvinte.

– Pentru totdeauna, pe vecie, mi-a răspuns ea, aşa cum făcea de fiecare dată.

Am zâmbit. Căsătoria mea cu Wes şi a ei cu Matt nu aveau să ne schimbe relaţia. Nimic n-ar fi putut să facă asta. Nu doar că mergea până în sângele nostru, dar se născuse din ani de chin, în care nu ne-am avut decât una pe alta şi nimănui altcuiva nu-i păsa de noi. Sigur, ştiam că tata ne iubea, dar nu ne iubea îndeajuns încât să se smulgă de lângă sticlă suficient cât să ne arate cum arată o viaţă sănătoasă. A trebuit să învăţăm singure asta... şi acum o ştiam.

Am ajuns la uşă, care era deschisă. În depărtare se auzea o emisiune de ştiri la televizor. Maddy şi cu mine am intrat împreună. Tatăl nostru stătea aşezat pe pat, nu întins. Părul lui cărunt era lucios şi pieptănat pe spate, ca şi cum abia făcuse duş, cu toate că mai degrabă fusese spălat cu buretele. Avea bărbia acoperită de o barbă deasă plină de fire albe printre cele negre. Ochii lui căprui s-au fixat asupra noastră, stând acolo, iar lacrimile au început să-i brăzdeze chipul.

– Fe-fe-fetiţele mele.

Şi-a desfăcut braţele înţepenite, fără a părea în stare să-şi folosească muşchii.

– Arătaţi-i puţină iubire bătrânului vostru, a spus el cu o voce uşor răguşită din pricina neutilizării îndelungate.

– Tati! a țipat Maddy și a alergat lângă patul lui.

– Tata, am spus eu solemn și l-am privit cum o îmbrățișează pe sora mea.

În fiecare zi din ultimele unsprezece luni îmi dorisem să se trezească și, în sfârșit, prin mila lui Dumnezeu, era aici. Viu. Treaz.

– Mia, vi-vino î-î-încoace, a spus el răgușit și și-a mișcat ușor degetele în lateral, ca și cum îmi indica să mă așez lângă el.

Maddy se întinsese deja pe pat, cuibărindu-se lângă tăticul ei. Numai că el nu era tatăl ei adevărat. Am simțit un junghi ca pe un pumn în stomac. Nu era momentul acum să deschid aceste răni.

M-am dus lângă tatăl meu, m-am așezat și i-am dus o mână la cap. I-am mângâiat fruntea, apoi în jos, spre tâmplă și pe obraz, până la barba țepoasă. Pielea lui era de un roz sănătos pe care nu-l mai avusese de mai mulți ani decât îmi puteam aminti și am realizat că acesta era tatăl meu când era complet treaz. Și era minunat.

– Arăți bine, tata.

Îi tremura mâna când a ridicat-o, m-a apucat de ceafă și a lăsat-o să se odihnească greoaie pe umărul meu, ca să se sprijine. Chiar atunci m-am aplecat spre pieptul lui și am uitat de toate. Lunile de griji, teama că nu-și va reveni, gândul că s-ar putea să nu-l mai văd pe singurul părinte pe care-l mai aveam. Toate. Imediat lacrimile ne-au năpădit pe toți trei. Ne țineam unul de altul și plângeam. Maddy și cu mine ne-am întors amândouă spre tatăl nostru, cu capetele la pieptul lui. Am luat mâna lui Maddy și am așezat-o peste inima tatei.

– Doamne, cât vă iubesc, fe-fe-fetelor. M-m-mm-mai mult decât orice pe lume. O-o-o să vă arăt. O-o-o să fiu un tată bun, jur.

Vocea i s-a frânt de câteva ori și lacrimile i s-au scurs pe noi, dar nu ne păsa. Nu ne mai promisese niciodată până acum că va fi mai bun. În trecut, se trezea din beție, ne cerea scuze, spunea că nu s-a putut abține și asta era tot. Odată a recunoscut că bea ca să alunge tristețea și că paria ca să sublimeze furia pe mama noastră.

Am închis ochii şi m-am rugat lui Dumnezeu să vorbească serios de data asta, pentru că era ultima şansă pe care o mai avea să se achite de datoria faţă de noi.

Am stat mult timp la pieptul tatălui nostru, până când ne-au secat lacrimile tuturor. Din reuniunea noastră mentală şi emoţională nu mai rămăseseră decât suspine şi oftaturi prelungi.

– Ăăă... bu-bună ziua? a spus tata întrerupând tăcerea care se lăsase peste mica noastră adunare compusă din trei persoane.

Am întors capul şi l-am văzut pe Wes stând în cadrul uşii. Un zâmbet imens mi s-a aşternut pe faţă. Să-l văd pe el era ca şi cum vedeam un cer senin, plin de stele, într-o noapte imaculată pe plaja noastră din Malibu.

Tata a mormăit:

– Al tău, Mia.

Am zâmbit.

– O, da, chiar e *al meu*.

Am sărit din pat, mi-am şters faţa cu palmele şi mi-am luat bărbatul în braţe.

Wes mi-a sărutat zâmbetul de pe faţă, unul cu gura până la urechi.

– Ador să te văd zâmbind aşa, iubito.

Mi-a cuprins obrajii în palme şi mi-a şters cu degetele mari lacrimile rămase.

– Vino. Vreau să-l cunoşti pe tatăl meu, am spus cu o ameţeală pe care o simţeam din cap până în picioare.

Ţinându-l de mână pe Wes, l-am dus lângă patul tatălui meu.

– Weston Channing, ţi-l prezint pe tatăl meu, Michael Saunders. Tata, el este logodnicul meu, Wes, am spus eu cu o doză crescândă de mândrie.

Tata m-a privit pieziş.

– Logodnic?

Tocmai când mă pregăteam să răspund, a intrat şi Matt în salon. Maddy a sărit în sus şi a alergat spre bărbatul ei. El a prins-o şi a învârtit-o. Ea l-a sărutat îndelung, şi totuşi încă inocent.

– Scumpule! S-a trezit tăticul meu!

A sărit pe vârful picioarelor şi el a îmbrăţişat-o mai strâns.

– Scumpule? a tuşit tata. Fe-fe-fetiţa mea are un iu-iubit? Do-doa-doamne.

– Păi, tata, s-au întâmplat tare multe de la accidentul tău.

Nu eram sigură cât de mult să-i spun.

– Accident? La-la-labagii au sărit pe mine.

S-a lăsat pe spate şi a închis ochii. Monitorul cardiac a început să bipăie nebuneşte. Am bănuit că i-a crescut tensiunea, dar nu ştiam prea multe legate de medicină.

O asistentă s-a năpustit în cameră şi l-a evaluat pe tata încruntându-se.

– Va trebui să vă rog să ieşiţi.

– Dar...

Am întins mâna spre tatăl meu.

– A fost inconştient atât de mult timp.

Asistenta a clătinat din cap, a apăsat pe câteva butoane de pe aparatele de lângă tata şi m-a aruncat o privire severă.

– Discutăm afară. Ieşiţi cu toţii. Puteţi reveni dimineaţă, când va fi mai odihnit.

Mi s-au lăsat umerii. Sfidătoare, am trecut pe lângă asistenta afurisită, m-am dus lângă tatăl meu şi l-am sărutat pe frunte.

– Odihneşte-te. Avem multe de discutat. Ne întoarcem dimineaţă.

Maddy şi-a luat şi ea la revedere şi am regăsit-o afară pe asistentă. Ea ne-a informat că nu i se spusese cât timp a fost în comă. Doctorii voiau să mai facă nişte teste privind capacităţile lui mentale şi să înceapă imediat fizioterapia. Ne-a amintit că mai avea un drum lung până la vindecare şi că trebuia să avem răbdare.

Am ieşit, cu promisiunea că ne vom întâlni mâine cu medicul. Wes şi cu mine am luat o cameră la hotelul de peste stradă, iar Maddy şi Matt s-au întors în apartamentul lor.

* * *

– Hei, ce faci, panaramă? Ce face taică-tu? m-a întrebat Ginelle când am răspuns la telefon.

Refuzasem să vorbesc cu oricine altcineva în afară de Gin. Wes ţinea legătura cu Max. Ştiam că e înnebunit de griji, dar

eram bine. Nu aveam nimic de spus acum şi nu voiam să-mi analizez sentimentele împreună cu fratele meu. Ne cunoştea, dar nu ştia cum fac eu faţă problemelor. Nu cunoştea toate detaliile despre cum am crescuserăm şi nu eram în starea mentală să-i explic acum. Ştiam că era la fel de supărat ca mine pe mama noastră, dar nici nu ştia nimic bun despre tata, exceptând faptul că noi îl iubeam.

Toate celelalte apeluri pe care le primisem erau de la prieteni, cu urări de Ziua Recunoştinţei. O experienţă nouă şi asta.

Am tras aer în piept şi m-am ghemuit sub pătură.

– E bine, din câte ştiu. O să aflăm mai multe când ne întâlnim mâine cu doctorul. Asistenta ne-a spus că el nu ştie cât timp a fost în comă. Când am încercat să-i prezentăm pe Wes şi pe Matt, i-a crescut tensiunea şi ea ne-a dat afară.

– Şi tu cum te simţi?

Am gemut.

– E ciudat. Înainte de a-l vedea treaz, eram furioasă pe el. Mai tare decât oricând. Şi, ştii ceva, cred că furia mea e justificată. Dar când a întins braţele spre noi a fost ca şi cum eram iarăşi o fetiţă, dorindu-mi iubirea tăticului meu mai mult decât orice pe lume.

O lacrimă mi-a căzut pe pernă. A început să-mi curgă nasul, dar nu-mi păsa. Mi l-am şters cu cearşaful.

– Mie mi se pare destul de normal, scumpo. Adică el o să rămână mereu tăticul tău. Poate că n-a fost chiar cel mai bun tată, dar, cel puţin, el n-a plecat, a încercat ea să mă facă să mă simt mai bine.

– Chiar n-a plecat? De fiecare dată când dădea pe gât o sticlă de whisky, dispărea. Fiecare înghiţitură din domnul Jack Daniels îl transforma în cu totul altă persoană. Una care uita că are două fetiţe de hrănit, de îmbrăcat şi de trimis la şcoală. Şi ultima scamatorie? Un milion de dolari? Parcă şi-a căutat moartea.

Ginelle a gemut şi a expirat îndelung.

– Poate că a făcut-o intenţionat.

Acest singur gând m-a săgetat ca un fulger, energia lui electrică trecându-mi prin oase, prin ţesuturi şi prin muşchi.

- Rahat. S-ar putea să ai dreptate. Poate nu se pricepea la pariuri, dar n-ar fi fost niciodată atât de tâmpit încât să-i rămână dator cu un milion întreg unuia ca Blaine Pintero.

- Uneori, când vrei să scapi de viaţă, alegi calea uşoară. Probabil ştia că Blaine o să vină după el.

- Da, ştia.

Am clătinat din cap, şocul produs de această variantă îmi consuma complet gândurile.

- Cum e oceanul? a spus Ginelle deodată, dar nu a sunat ca şi cum mă întreba pe mine.

- Mm, lacrimile sărate ale zeilor, *ku'u lei*, a venit mormăiala joasă a unui bărbat suficient de aproape cât să o aud şi eu.

Cunoşteam acest cuvânt. *Ku'u lei* înseamnă „iubita mea" în hawaiiană. Îl auzisem pe tatăl lui Tai spunându-i-l soţiei sale. Şi Tao tocmai i-l spusese prietenei mele cele mai bune. Se complica treaba.

Dorind să schimb subiectul, am sărit direct la această noutate.

- Şi cum ai petrecut de Ziua Recunoştinţei? Ai mâncat mult curcan? am întrebat pe un ton sugestiv.

Ginelle a scos un geamăt profund din fundul gâtului.

- Fată, hai să spunem că singura pasăre pe care am înghiţit-o a fost ditamai doza de cocoşel hawaiian.

Am izbucnit în râs. Numai Ginelle era în stare să facă să sune pervers ceva legat de Ziua Recunoştinţei.

- Serios, Mia, nu ştiu ce-o să mă fac când pleacă. Trebuie să-mi fac un stoc de baterii, asta cu siguranţă. N-o să mai fiu bună de nimic când vine vorba de sex.

A oftat.

- Acum ştiu de ce ai petrecut o lună întreagă regulându-l pe frac-su. Bărbaţii Niko... Doamne, fofoloanca mea n-o să mai fie niciodată la fel.

A gemut îndelung.

- Se uită la mine cu ochii ăia negri şi jur că mi se desfac picioarele ca Moise despărţind în două Marea Roşie.

Am chicotit.

– Ce perversă eşti.

– Şi *sătulă*. Vreau să spun, *tot timpul*. Tocmai când mă gândesc că a terminat, că e gata să-şi dea la o parte monstrul dintre coapsele mele, îşi scoate din nou la înaintare scula aia groasă şi eu plâng de-a dreptul după ea.

– Gata! Scuteşte-mă de detalii.

– Adică de cum îşi poate folosi mâna ca să...

– La-la-la-la-la-laa-la.

Am continuat să fredonez *Jingle Bells* până când a tăcut.

– Eşti pur şi simplu geloasă.

– Nici măcar un pic.

M-am gândit cum mi-a tras-o Wes sprijinită de copac cu două zile în urmă şi spaţiul dintre coapsele mele a început să mă furnice.

A pufnit.

– O, da, aşa e, îl ai pe surferul tău producător de filme care e absolut bestial. Ce mai face Wes, apropo?

Vocea i-a coborât, aproape şoptind:

– E mai bine cu coşmarurile?

– E mai bine. N-a avut nici unul de mai bine de o săptămână. E un progres imens. Acum şi-a vârât în cap ideea că o să cumpere .nişte teren de la Max şi o să construiască o casă chiar lângă ferma lor. Ca să avem o casă departe de casă, genul ăsta de fază.

– Mişto! Distracţie cu cowboy. Iiii-haaaa!

M-am foit şi m-am ascuns mai mult sub pături.

– O să fie mişto să pot să-i văd pe Max şi pe Cyndi şi să-i văd crescând pe nepoata şi pe nepotul meu, asta e sigur.

– Alo, ai vrut dintotdeauna să aparţii de ceva. Acum ai asta.

– Şi tata?

– Ce-i cu el? Trebuie să-şi dea seama singur care îi e drumul. Nu poţi să iei tu decizii în locul lui. Eşti o femeie matură pe cale să se mărite cu bărbatul visurilor ei, Maddy la fel. Amândouă sunteţi aranjate. El trebuie să-şi dea seama ce doreşte de la viaţă şi să lucreze în sensul ăsta. Hai să sperăm dracului că şi-a

învățat lecția din călătoria pe Calea Comei și că o s-o folosească ca să renunțe la băut. Pentru sine însuși. Nu doar pentru tine și Maddy. Cu toate că am eu opiniile mele în privința asta.

M-am bosumflat.

- Știu. Știu. El spune că o să se poarte bine cu noi. Că o să fie un om mai bun.

A pufnit disprețuitor.

- Am s-o cred când am s-o văd. Între timp, sper că o să fie bine și cred că așa trebuie să abordezi și tu chestiunea.

- Știi ceva, ai dreptate. E un om în toată firea care trebuie să aibă grijă de sine însuși măcar o dată. Nu mai pot să-mi planific viața în funcție de el sau de oricine altcineva de acum înainte.

- Ce fată bună. Asta vreau să aud de la tine. Acum, ce vreau să aud pentru mine e un samoan mare, bine făcut și tatuat invocând oarece zei hawaiieni în timp ce îi golesc scula ca să pot și eu să închid un ochi. Drace, îi tot spun matahalei că am nevoie de un pic de somn de frumusețe. Mă ascultă? Nu.

Am pufnit în râs.

- Bine, bine, târâtură, du-te și pune-ți monstrul la treabă. Spune-i lui Tao *aloha* din partea mea.

- Îi spun. Te iubesc. Vorbim mai încolo, panaramă.

- Eu te iubesc și mai mult, Târfa Târfovici!

Capitolul 10

Tata stătea rezemat în pat când am ajuns dimineaţa la prima oră. Wes, dragul de el, rămăsese la hotel ca să lucreze la montajul filmării pe care o făcuserăm pentru ediţiile speciale de Crăciun ale emisiunii *Dr. Hoffman*. Eram în avans cu lucrul şi nespus de recunoscătoare acum, când trebuia să mă ocup de tata.

– Hei, scu-scumpo, vino şi stai a-a-aici.

A bătut cu degetele în pat, cu vocea şi mişcările încă ezitante. Potrivit doctorului, avea să treacă mult timp până când mişcările şi vorbirea aveau să-şi revină.

M-am dus şi m-am aşezat, l-am luat de mână şi i-am dus-o la buze ca să i-o sărut. Avea pielea subţire ca foaia de hârtie, dar tot era de o culoare mai strălucitoare decât atunci când era plin până peste cap de alcool.

– Am vorbit azi cu doctorul. Mi-a spus că ştii că ai fost în comă în ultimele unsprezece luni.

Tata a încuviinţat solemn. Nu-mi puteam imagina cum trebuie să se simtă ştiind că a pierdut aproape un an din viaţă.

– Ce s-a întâmplat, tata? Cum a ajuns să fie aşa de rău cu Blaine?

A închis ochii şi m-a strâns de mână.

– Mia, am fost un om fo-foa-foarte egoist.

Sigur, puteam să fiu de acord cu el, dar nu avea nici un rost în contextul întrebării pe care i-o pusesem.

– Cum aşa?

A ridicat din umeri.

– Nu-mi mai pă-păsa. De vi-viaţă, de da-da-datorie şi de nimic altceva în afară de vid.

A rostit fiecare cuvânt ca pe o prevestire funestă ca şi cum m-ar fi pregătit pentru crunta realitate.

Mi-am aplecat capul într-o parte şi l-am privit în ochi.

- Tata, ai împrumutat şi pierdut intenţionat atâţia bani?

În mintea mea, m-am întors la conversaţia în care Ginelle mi-a sugerat că încercase să se sinucidă depăşindu-şi linia de credit la un cămătar psihopat.

A clătinat din cap că nu.

- Nu... nu chiar. Poate. Nu ştiu. Eram atât de o-o-obosit. Sătul să mă întreb de ce a plecat. Sătul să... să fiu be-beţiv. Sătul să fiu ce-cel mai rău lu-lucru pentru voi, fetelor. Sătul, efectiv. Aşa că nu m-a interesat că îi datoram a-a-atâţia bani lui Blaine şi că n-aveam cum să-i dau înapoi. Ştiam că... că o să mă rezolve şi că o să se termine cu toate. A-a-asigurarea urma să vă revină vouă.

A închis ochii şi a inspirat adânc.

- Ma-mai mult decât puteam să vă dau fiind în viaţă.

Mi-am înăbuşit un suspin şi m-am sprijinit de perete.

- Vrei să spui că chiar *ai vrut* să mori?

S-a uitat la mine şi adevărul era întipărit, clar ca lumina zilei, în ochii lui negri.

- N-am... n-am mai vrut să... să trăiesc aşa cum trăiam.

Părea că asta este toată recunoaşterea vinovăţiei pe care aveam să o primesc.

- Doamne, tata, nici nu pot să...

Am tras aer în piept, m-am aplecat în faţă şi mi-am calmat nervii zdruncinaţi respirând uşor şi egal.

- Habar n-ai la ce am renunţat în toate lunile astea ca să-ţi plătesc ţie datoria!

A ridicat surprins din sprâncene.

- Ce? Datoria e plă-plătită?

Am închis ochii şi m-am sprijinit cu capul de perete.

- Blaine şi gorilele lui aveau de gând să te ucidă şi apoi să vină la mine şi la Maddy pentru ceea ce numesc ei „datoria supravieţuitorului". Doar n-ai crezut că o să te lase să scapi doar cu moartea, fără să-şi recupereze banii într-un fel sau altul, nu?

Ochii tatei s-au căscat pe faţa lui suptă, părând mai întunecaţi, mai goi.

– Nu.

A clătinat din cap.

– N-au spus asta niciodată. Eu... eu... doar...

– Tu ce? am răcnit eu. Te-ai gândit că te oferi pe tine însuți și că totul o să fie iertat?

Privirea lui s-a îndreptat spre locul în care începusem să mă plimb prin cameră.

– Da, exact.

– Incredibil.

Tremuram din toate încheieturile și mă trăgeam de păr, încercând cu disperare să eliberez tensiunea. Îmi venea să urlu ca o zână a morții.

– M-am dus să lucrez la Millie ca escortă ca să-ți plătesc ție datoria!

Cuvintele erau usturătoare și înmuiate în otravă.

Tot sângele a părut să dispară de pe fața tatălui meu, făcându-l să arate palid ca o stafie.

– Te-ai... te-ai prostituat pe-pentru mine.

O lacrimă i s-a scurs pe obraz și tot trupul a părut să i se sfărâme, în timp ce a început să suspine.

– Doamne, nu. Nu fe-fetița mea.

Plângea cu fața în palme. Am alergat la el.

– Tata, nu a fost așa cum crezi. Nu eram obligată să mă culc cu ei. Trebuia doar să fiu ceea ce aveau ei nevoie să fiu timp de o lună. Am făcut o sută de mii pe lună și i-am plătit lui Blaine în rate.

Ar fi trebuit să-i spun ce se întâmplase cu Blaine în septembrie și cum salvase Max situația, dar nu cred că ar fi suportat tot adevărul.

Corpul tatălui meu tremura cât l-am ținut în brațe.

– Îmi pa-pa-pare atât de rău. Doamne, îmi pare rău pentru a-a-atâtea lucruri. N-o să fiu în stare niciodată să mă revanșez față de ti-tine și de so-sora ta. Niciodată.

L-am mângâiat pe spate de sus până jos. Era atât de slab că îi simțeam fiecare umflătură pe șira spinării.

- Poţi să începi prin a rămâne în viaţă. Prin a fi din nou tăticul nostru. Prin a nu mai bea, am adăugat eu, sperând că n-o să-i sară muştarul cum se întâmpla de obicei când aduceam vorba de a sta departe de băutură.

M-a ţinut lângă el mult timp, şoptindu-mi scuze la ureche, spunându-mi cât e de mândru de mine, cât mă iubeşte. Până la urmă, asta era tot ce mi-am dorit vreodată de la tatăl meu. Dragoste, acceptare şi mândrie. Mi-am dat seama că în clipa aceea le aveam pe toate. Da, eşuase grav pe când eram copii, dar încă aveam amândoi o grămadă de viaţă în noi, iar eu, una, voiam să petrecem acest timp acumulând amintiri şi trăind viaţa la maximum.

Telefonul mobil mi-a zbierat în buzunar. L-am lăsat să sune şi am continuat să îl ţin în braţe pe tatăl meu. Nu s-a oprit. Imediat ce intra mesageria, telefonul începea din nou să sune. Cineva chiar încerca din toate puterile să dea de mine.

- Scuze, tata.

M-am tras, am coborât din pat şi mi-am scos telefonul din buzunar. Pe ecran scria „Apelează Maximus". Am zâmbit şi am dus telefonul la ureche.

- Salutare, dragă frăţioare, am spus pe un ton glumeţ.

- Trebuia să mă suni azi.

Avea o voce de urs mare şi posac.

- N-ai nevastă şi pe nepotul şi nepoata mea să o faci pe cowboy-ul alfa al familiei? am râs eu, aruncând o privire spre tatăl meu.

Avea faţa contorsionată într-o expresie şocată.

- De câte ori trebuie să-ţi mai spun că am grijă de ceea ce este al meu?

Am dat ochii peste cap.

- Mă rog. Sunt bine. Poţi să te relaxezi. Du-te înapoi la micuţul Jack şi sărut-o pe Isabel din partea mea.

- Eşti bine?

Am aruncat din nou o privire spre tata.

- Mai mult decât bine. Tata se însănătoşeşte, mă mărit cu bărbatul visurilor mele şi viaţa este extraordinară.

Max a chicotit în urechea mea.

– Bine, dulceață. Ai grijă de tine și te mai sun într-o zi sau două.

O zi sau două însemna pentru Max că avea să mă sune mâine dimineață la prima oră. Am chicotit în sinea mea, încântată de faptul că am un frate, unul nebun de protector și ridicol de tiranic cu surorile lui adulte.

– Te iubesc, surioară.

– Și eu te iubesc, Max.

Am închis telefonul și m-am întors.

– Cine era? m-a întrebat tata.

– Fratele meu, Max, am răspuns pe negândite, uitând complet că tata nu fusese conștient în ultimul an.

Nu știa nimic despre Maxwell Cunningham sau despre Maddy și adevărul în privința paternității ei.

– Rahat, am șoptit eu, holbându-mă la fața lui confuză.

– Ce frate?

Am închis ochii și m-am așezat pe pat.

– Tata, e o poveste lungă și dubioasă care, în cele din urmă, are un final fericit, dar probabil că nu e chiar lucrul pe care să-l auzi când abia te-ai trezit dintr-un somn de aproape un an.

Am oftat, detestând gândul că dădusem totul în vileag înainte să aibă timpul de a se obișnui cu ideea că a fost în comă timp de un an.

– D-do-domnișoară, stai jos și spu-spune-i tatălui tău ce-i cu fra-fratele ăsta al tău și cum ai ajuns să afli de el. Ai... ai ținut le-legătura cu m-m-mama ta?

– Nu, tată, n-am ținut legătura cu ea.

Doar menționarea mamei mele mi-a transmis un fior de gheață prin vene.

Maddy a ajuns la scurt timp după ce am început povestea întâlnirii cu Maxwell Cunningham și a felului în care m-a angajat ca să mă prefac că sunt sora lui, când el, în realitate, știa deja că suntem rude. Apoi, când a aflat de Madison, am făcut teste genetice care au confirmat că era într-adevăr fratele nostru.

- De-deci asta-i tot? Ma-ma-mama voastră a avut o relație înaintea mea, a făcut un copil și l-a abandonat. A-a-asta-i tot?

Maddy și-a mușcat limba și s-a uitat pe geam, cu ochii plini de lacrimi pe care nu și le-a putut opri.

- Ce nu-mi spuneți?

A lăsat fruntea în jos și s-a încruntat. Am oftat.

- Cred că e de ajuns pentru astăzi, tată. Ai trecut prin multe. Cu toții am trecut prin multe. Poate că ar fi bine să luăm o pauză.

Tata a dat din cap că nu cu hotărâre.

- Nu. O să terminăm chiar acum, chiar aici cu... cu toate secretele.

Mi-au căzut umerii. Pe fața lui Maddy au început să curgă lacrimi.

Smulge bandajul, Mia. Termină cu chestia asta ca să te eliberezi de povară.

- Mia... Maddy... a spus tata cu un ton de avertizare.

Trupul lui Maddy părea că o să se afunde în sine însuși. M-am dus lângă ea și am luat-o în brațe prin spate. Ea s-a rezemat de mine, și-a dus mâinile la față și a plâns.

- Doamne sfinte, ce s-a întâmplat?

- Tata, când am făcut analizele de sânge, s-a dovedit că Maxwell Cunningham și Maddy au aceeași mamă *și același tată*.

A închis ochii și și-a frecat fruntea.

- Așadar, e adevărat. Genetic, nu sunt tatăl tău.

Maddy plângea și mai tare, clătinând din cap.

- Of, scumpo, vino încoace.

Și-a desfăcut brațele, iar ea s-a aruncat la pieptul lui, continuând să plângă.

- Dar... dar... dar tu ești tăticul meu! a gemut ea de parcă o durea.

Aș fi făcut orice să-i iau durerea, dar nu era a mea să o îndur.

El i-a mângâiat părul.

- Da. Și... și o să fiu me-mereu. Nici un test nu-mi poate lua fetele de lângă mine.

- Pe mine nu, tata. Testul de paternitate a confirmat că eu am numai aceeași mamă cu Maxwell și Maddy.

Tata a clătinat din cap și a continuat să-și plimbe degetele prin părul ei auriu ca mierea, părul pe care îl avea de la tatăl ei adevărat.

– Mereu am bănuit că... că ma-ma-mama ta își făcea de cap. Au... au fost momente când mi s-a pă-părut că o văd stând prea aproape de un... de un tip blond cu aspect de cowboy. Nu mai știu cum îl chema.

– Jackson Cunningham. Venea în Las Vegas când eram eu copil. Ea își vedea fiul, iar eu îmi vedeam fratele pe care n-am știut niciodată că-l am. Până când a rămas gravidă cu Maddy. Atunci au încetat vizitele, am răspuns eu înainte să apuce să mă întrebe.

Tata și-a umezit buzele și a sărutat-o pe Maddy în creștetul capului.

– Mda, după Maddy a început să... să... să se poarte ciudat.

A zâmbit cu tristețe.

– M-m-mai ciudat ca de obicei, vreau să spun. Era ca și cum nu mai putea sta liniștită, într-un loc, pentru prea mult timp. Își... își schimba mereu locul de muncă la cabareturi, se muta dintr-un cazinou în altul, plângându-se că ăsta sau ălălalt are o problemă sau alta. Și... și... și apoi, într-o bună zi, Vegasul a fost problema. Și apoi am devenit eu pro-pro-problema. Restul, cum se spune, e istorie.

Apoi a plecat. Îmi amintesc foarte bine partea asta.

* * *

Eu și Wes am petrecut restul lunii noiembrie împreună cu tatăl meu. Fizic, era într-o stare foarte bună. Psihic, nu chiar. În cele două săptămâni l-am pus la curent cât am putut mai bine cu ceea ce se întâmplase în viețile noastre, i-am explicat ce am făcut în fiecare lună și apoi am recunoscut, în sfârșit, ce s-a întâmplat când a contractat virusul și alergia care aproape că l-au ucis. A spus că, din fericire, nu a știut nimic. Susținea că într-o zi era învinețit și închidea ochii pe asfaltul negru și că a doua zi s-a trezit în salonul alb al spitalului. Nu-și amintea nimic între aceste două momente.

Psihologul a spus că e ceva normal şi că s-ar putea ca mai târziu să-şi amintească de noi când îi vorbeam sau de vocile din visele lui, dar, în general, mintea şi trupul lui se vindecaseră. Acum trebuia să facă eforturi mari la fizioterapie, să meargă la consiliere pentru problema dependenţei şi să se alăture unui grup al Alcoolicilor Anonimi din zona lui. Momentan, psihologul l-a programat pentru o întrevedere şi două convorbiri telefonice pe săptămână, până când avea să se simtă pregătit să fie mai independent.

Wes i-a angajat tatei două asistente care să-l îngrijească în ture a câte douăsprezece ore, să-l ducă la programări şi să-i ţină companie. Maddy a renunţat la unul dintre cursurile facultative ca să aibă mai mult timp să-l viziteze pe tata în fiecare zi. Cu toate că mă simţeam prost că nu aveam cum să fiu prin preajmă, mi-am amintit că-mi petrecusem un an întreg renunţând la viaţa mea pentru el. Era timpul să mă duc acasă, să mă întorc în Malibu, acolo unde Wes şi cu mine ne puteam pune la cale nunta şi ne puteam bucura de numeroasele lucruri pentru care trebuia să fim recunoscători.

* * *

Stând în curtea interioară din spate, cu ochii la ocean, îmi imaginam ziua nunţii noastre. Ştiam unde o să aşezăm scaunele pentru invitaţi, pe unde o să fie culoarul şi locul exact în care aveam să-i spun da bărbatului iubit.

Am sorbit din paharul rece de Chardonnay şi m-am aşezat picior peste picior sub pătura pufoasă pe care mi-o dăduse doamna Croft. Nu era chiar frig în Malibu, chiar dacă tocmai începuse luna decembrie.

A sunat telefonul şi am tresărit. Ar fi trebuit să arunc în nisip obiectul ăsta nenorocit ca să pot sta să mă bucur în tihnă de casa mea. Wes era la surf, să prindă câteva valuri. Îi vedeam silueta singuratică urcându-se pe un val în depărtare. Era cât se poate de sexy îmblânzind placa aceea. Doamne, ce femeie norocoasă eram.

Am răspuns fără să mă uit măcar la ecran, prea concentrată asupra bărbatului meu care despica valurile cu placa de surf.

– Alo?

– Domnişoară Saunders, sunt Shandi, asistenta doctorului Hoffman.

Mereu făcea aşa. Se prezenta drept asistenta doctorului Hoffman, cu toate că ştiam asta deja, lucrând deja de două luni cu el.

– Da, Shandi. Bună. Cu ce te pot ajuta?

– Doctorul Hoffman vă transmite următoarea sarcină.

M-am încruntat.

– O? De obicei, îmi aleg singură subiectul.

Vocea ei a căpătat un ton plin de încredere în sine şi aroganţă.

– Nu şi de data asta. Vrea să mergeţi în Aspen, Colorado, să-i intervievaţi şi să-i filmaţi pe artiştii locali de acolo. Un bărbat a contactat postul şi a oferit o grămadă de bani emisiunii ca să facem un segment despre soţia lui.

– Cine-i soţia lui?

– Nu ştiu ce femeie de la munte care pictează nişte tablouri mişto cu munţi şi copaci. Nu ştiu exact. Asistenta dumneavoastră o să adune detaliile. El s-a gândit că, dacă tot sunteţi acolo adunând material pentru emisiune, aţi putea să faceţi segmentul despre artele frumoase săptămâna viitoare.

– Săptămâna viitoare? Vrea să mă duc acolo săptămâna viitoare? Glumeşti. Abia am ajuns acasă.

Shandi a mormăit iritant.

– Nu e problema noastră că vă pierdeţi timpul pe drumuri cu familia în timpul vacanţei. Acum e timpul să treceţi la treabă. Să-i transmit lui Drew că aveţi o problemă să vă faceţi meseria? Pentru că sunt sigură că ştie o groază de brunete planturoase pe care le-ar putea suna cât ai zice peşte, m-a ameninţat ea.

– Nu, nu, e în regulă. Am s-o fac. Pot să iau aceeaşi echipă ca la New York?

– O vreţi pe fata aia *goth*, Kathy?

Fată *goth*. Femeia avea părul negru şi purta ochelari cu rame negre, aşa că i se aplica automat stereotipul de *goth*. Uneori

chiar uram Hollywoodul. În principal, mai degrabă o uram pe asistenta lui Drew.

Am oftat.

- Da, mi-ar plăcea să vină cu mine Kathy Rowlinski, te rog. De fapt, există vreo modalitate să devină asistenta mea de producție oficială?

- Va trebui să discutați cu Drew sau cu Leona despre asta.

- Bine. Mulțumesc pentru telefon, Shandi. Aștept cu nerăbdare să primesc detaliile despre segment.

Am oftat, am apăsat butonul de închidere, mi-am întins brațul în spate și am aruncat telefonul în nisip.

Brațul lui Wes a apărut de nicăieri și a prins telefonul în aer.

- Ai pierdut ceva, iubito?

A râs și a venit prin nisip, apoi a urcat scările. Costumul lui ud îi atârna pe șolduri, iar pieptul îi era plin de dâre de apă. S-a oprit la țâșnitoarea de lângă scări și și-a spălat nisipul de pe picioare.

Fără ca măcar să gândesc, complet îmbrăcată, m-am dus direct la el, m-am aplecat, am găsit una dintre dârele acelea de apă și mi-am plimbat limba de pe V-ul fantastic al șoldurilor lui, în sus spre abdomenul tare ca piatra și pe pectoralii sculptați, până când am ajuns la gura lui și i-am cuprins buzele într-un sărut exploziv. Mi-am lipit trupul de al lui, lăsând apa rece a oceanului să-mi ude hainele. Nu-mi păsa. Chiar atunci, trebuia să fiu cu el și să-mi înec mintea și trupul în bărbatul pe care îl iubeam și să trec peste faptul că trebuia să plec peste o săptămână.

M-a ridicat și mi-a cuprins fundul în brațe, mergând prin casă spre dormitorul nostru, unde a început să-mi ureze bun venit în modul cel mai minunat cu putință.

* * *

Wes se juca cu părul meu în timp ce eu zăceam cu răsuflarea tăiată peste pieptul lui.

- A spus despre câți bani e vorba? De ce ar plăti munteanul ăsta să se filmeze pentru emisiune acolo? Ar trebui să fie o grămadă de bani la mijloc.

Am dat din cap că da, lipită de pielea lui, şi mi-am proptit bărbia în mâinile care se odihneau pe inima lui.

– E ciudat, dar Aspen e frumos, din câte am auzit. N-am fost niciodată acolo. Tu ai fost?

A zâmbit.

– Aspen? A fost oare un băiat crescut de mondeni bogaţi de la Hollywood vreodată la Aspen? Hm...

– Ce?

Am clătinat din cap, neînţelegând unde vrea să ajungă cu gluma asta. I-au sclipit ochii.

– Mia, Aspen e ţara minunilor de iarnă pentru cei bogaţi şi celebri. Ai mei au o cabană acolo. Una mare.

– Serios?

Am clipit de câteva ori, neînţelegând deloc dimensiunea averii pe care o aveau familia bărbatului cu care mă căsătoream şi el însuşi.

A început să râdă.

– Da, serios. Are paisprezece sau şaisprezece paturi pentru adulţi, dar şi o grămadă de alte paturi suplimentare. Nu că familia mea le-ar fi folosit vreodată.

– Oau! De ce atât de mare?

Ştiam că avea o singură soră, soţul ei şi părinţii lui.

Wes şi-a frecat nasul de nasul meu.

– Mama spune că a gândit în perspectivă pentru nepoţi şi pentru familiile lor. Au cumpărat-o la un preţ bun când abia se căsătoriseră, o închiriază pe tot timpul anului, au un îngrijitor acolo. De obicei mergem câte o săptămână în fiecare an. Schi, aer de munte, pierdut vremea.

– Ha. Crezi că am putea sta acolo? Cu echipa de filmare?

– Da. Mama nu permite să fie închiriată în decembrie în caz că vrea familia să o folosească.

– Grozav. O să-i chemăm pe Maddy şi pe Matt. Sunt în vacanţa de iarnă. O, mă întreb dacă ar putea veni şi Max.

– Pentru tine?

Vocea lui a căpătat un ton sardonic. L-am ciupit uşor de sfârc. Nu cât să-l doară, cât să fie jucăuş.

– Ce vrea să însemne asta?

Wes a zâmbit.

– Mia, Max ţine la tine aşa cum ţine la soţia lui, la copiii lui şi la sora ta. E un bărbat de familie în toată puterea cuvântului. Dacă îi spui că vrei ceva, o să se agaţe de lună ca să-ţi dea lucrul ăla. Asta-i firea lui. Pun pariu că şi tatăl lui era exact la fel.

– Şi Maddy la fel, am spus eu.

Acest gând mi-a amintit cât de greu îi fusese tatălui meu să afle că era adevărat ceea ce bănuise – că Maddy nu era genetic copilul lui.

– Da, au asta în comun.

Am dat din cap că da şi l-am lăsat pe pieptul lui.

– Crezi că familia ta ar lua în calcul să petreacă vreo câteva zile de Crăciun în Colorado? Am putea să-i invităm pe Jeananna şi pe soţul ei, Peter, pe Max şi ai lui, pe Maddy, Matt şi părinţii lui şi pe Ginelle?

– Iubito, chiar n-ai înţeles că, exact ca fratele tău, dacă vrei ceva de la mine, am să fac tot ce-mi stă în puteri să-ţi ofer?

Răspunsul lui nu era ironic. O spunea doar ca pe un fapt de la sine înţeles. Unul care mă făcea să mă topesc pe interior ca o băltoacă vâscoasă.

L-am sărutat lent şi cu destulă pasiune cât să pornesc o nouă rundă de bun venit acasă.

Când m-am retras, avea ochii sticloşi şi întredeschişi.

– Cred că visez la un Crăciun alb.

Am zâmbit şi i-am lins mamelonul plat din jurul sfârcului.

M-a rostogolit imediat şi s-a aşezat între coapsele mele.

– *Uite, vine Moş Crăciun, uite vine Moş Crăciun, chiar pe strada lui Crăciun, chiar acum, Moş Crăciun...* a cântat el frecându-şi bărbia ţepoasă de partea sensibilă a gâtului meu în timp ce eu râdeam cu voioşie.

– S-ar părea că vine mai repede Crăciunul anul ăsta, am gemut eu în timp ce el mi-a cuprins sfârcul între buze şi a tras.

M-a străbătut un fior de plăcere.

Wes s-a ridicat şi m-a privit în ochi, ducându-şi bărbia jos, jos, jos, oprindu-se chiar deasupra punctului meu fierbinte.

– Mia, tu eşti cadoul care continuă să dăruiască.

Îmi doream să îi întorc o replică voit afurisită, una care să-l facă să geamă de dorinţă, dar era prea târziu. Wes m-a făcut ţăndări cu buzele, cu limba şi cu degetele şi mi-a răpit toată abilitatea de a vorbi.

Ultimul meu gând înainte de a trece dincolo de limite, în apele întunecate ale pasiunii noastre, a fost că fiecare an, fiecare sărbătoare, fiecare zi a vieţii noastre aveau să fie pentru totdeauna atât frumoase, cât timp îl aveam pe Wes cu care să le împart.

Dă-mi ce vrei, lume.

În sfârşit le aveam pe toate. Fericire. Familie. Prieteni. Pe cineva care să aibă grijă de sora mea. Un frate. Tatăl meu era pe cale să se vindece, şi aveam şi un bărbat care mă adora şi dorea să-şi petreacă tot restul vieţii dovedindu-mi asta. Aveam de gând să-mi petrec restul vieţii dovedindu-i-o la rândul meu.

DECEMBRIE

Adevăratei Mia Saunders

Încă nu te-ai născut
și deja te iubesc.
Sper ca într-o zi, când vei fi adult,
prietena mea dragă, Sarah,
să îți împărtășească povestea asta.
Îți doresc iubire, o viață plină,
și răbdarea de a avea mereu încredere în călătoria ta...

Capitolul 1

Să te strecori dintr-un pat acoperit cu un număr uriaş de pături la care se mai adaugă şi greutatea braţului bărbatului meu, încolăcit în jurul taliei mele, strângându-mă ca într-o menghină, e mult mai greu decât îşi poate închipui cineva. Am luat zborul de noapte către Aspen, Colorado, şi am ajuns a doua zi dimineaţă înainte să răsară soarele. Wes m-a condus prin cabana familiei lui, şi spun asta într-un sens larg. Am văzut puţin din ea şi e mai mare decât casa noastră din Malibu. Am ajuns în camera lui, unde am căzut pe pat într-o grămadă de membre. Pun pariu că am adormit amândoi imediat ce am pus capul pe pernă.

Acum, însă, eram cât se poate de trează şi, judecând după lumina care reuşea să treacă pe după draperie, era probabil miezul zilei. Croindu-mi drum treptat, întorcându-mă şi răsucindu-mă de sub braţele lui Wes, încercând să nu-l trezesc, am coborât din pat şi am îngheţat. Adică în maiou şi chiloţi n-aveai cum să stai. În cameră era groaznic de frig. Am mers în vârful picioarelor până la termostat şi am ridicat temperatura până la douăzeci şi patru de grade. *Hai să încercăm sistemul de încălzire!*

M-am plimbat prin jur, am găsit baia şi mi-am făcut treaba încet, ca un şoricel, înainte să-mi localizez valiza. Am găsit o pereche de colanţi de yoga, un hanorac al lui Wes şi papucii mei super-pufoşi. Doamna Croft mă asigurase acasă că o să am nevoie de ei şi avusese dreptate. Va trebui să ţin minte să-i mulţumesc mai târziu pentru că a fost prevăzătoare.

Mult mai încălzită şi echipată, am ieşit din cameră şi am coborât pe scări. Când am ajuns la jumătatea scărilor, m-am oprit. Dincolo de scări era un perete întreg din sticlă, de sus până jos.

Dincolo de el era un şir nesfârşit de munţi. Albi ca zăpada şi punctaţi cu negru şi verde din loc în loc, după cum pătrundeau prin stratul gros de zăpadă stâncile şi copacii. Îţi tăia respiraţia. N-aveai cum să-i descrii altfel. Ca un zombi m-am îndreptat către uşile franţuzeşti, le-am deschis pe amândouă şi am lăsat un zid de aer îngheţat să-mi pătrundă în corp şi în minte. Am văzut instantaneu aburii din respiraţia mea în timp ce mă holbam visătoare la ceea ce era cel mai probabil mâna lui Dumnezeu.

Când priveam plaja şi Oceanul Pacific acasă, simţeam un sentiment de apartenenţă şi de pace. Când mă uitam către vârfurile muntoase nu eram deloc liniştită. Erau maiestuoase, ireale, de parcă m-aş fi holbat la o fotografie, nu la ceva real.

Bum!

Uluită.

De nicăieri, o pereche de braţe mi-a cuprins pieptul, trăgându-mă în căldura din spate.

Wes îşi freca bărbia în spaţiul dintre gâtul meu şi umăr.

– Frumos, nu-i aşa?

Am respirat uşor.

– E mult mai mult decât atât.

Wes m-a sărutat pe gât, căldura pielii lui dându-mi fiori.

– Mă bucur că-ţi place, din moment ce-o să-ţi fie casă în următoarele două săptămâni şi jumătate.

Avea o voce hârâită, iar eu o simţeam cum îmi trece prin spate şi prin fiecare por.

– N-am să mă plâng, am spus încă uluită de frumuseţea mamei natură.

A chicotit.

– Spui asta acum. Hai să vedem cât de mult îţi place zăpada în câteva zile, când o să dai la lopată ca să scoatem maşina.

Mi-am ţuguiat buzele şi am strâmbat uşor din nas. Lui Wes îi plăcea asta. Chiar şi acum, când s-a uitat la mine, a zâmbit şi s-a întors să-mi dea un sărut pe obraz.

– Ce zici de un mic dejun? a întrebat.

Cum a spus mic dejun, mi-a şi chiorăit stomacul.

– După chestia asta am să zic că da, am glumit.

A rânjit şi m-a lăsat să admir priveliştea.

- Nu sta afară prea mult. O să-ţi îngheţe fundul.

- Să sperăm că doar partea pleoştită!

M-am întors şi i-am dat una la fund în timp ce intra în casă.

Wes a avut dreptate şi, în alte două minute, mi-a înghețat fundul - la propriu -, aşa că m-am întors înăuntru, ca să-mi ajut bărbatul să pregătească micul dejun.

Cum am intrat, am găsit un pled din ţesătură Chenille atârnând pe unul dintre scaunele confortabile şi mi l-am trecut în jurul umerilor.

Wes era ocupat la bufet, tot scoţând tigăi şi pregătind şunca. A zis că sunase înainte şi le spusese îngrijitorilor să umple locul cu alimente de bază. Trebuia să mergem la cumpărături, dar se ocupaseră ei de alimentele esenţiale, cum ar fi ouă, şuncă, lapte, unt şi cafea, lucru pentru care eram mai mult decât recunoscătoare.

M-am apucat să fac cafeaua în timp ce Wes prăjea şunca şi încălzea tigaia pentru ochiuri.

- Şi ce vrei să facem astăzi? a întrebat mişcând sugestiv din sprâncene.

Am dat ochii peste cap.

- Nu asta.

A ridicat din sprâncene.

- Bine, *asta*, dar nu chiar acum. Sunt nerăbdătoare să văd cum stau lucrurile. Să văd cum e oraşul, să mai facem cumpărături şi să descopăr unde-şi expun arta oamenii locului. O să mă ajute să pun la cale modul cum o să prezint segmentul. În plus, echipa de filmare ajunge aici în câteva zile, aşa că trebuie să ne pregătim pentru o săptămână cu ei.

Wes a aprobat din cap şi a continuat să pregătească micul dejun. După ce am mâncat, am intrat în duş, unde mi-a amintit clar că îmi doream un pic de *asta*, înainte să ne urcăm în maşina închiriată şi să ne îndreptăm către bulevardul principal.

* * *

Nu eram pregătită pentru frumuseţea extremă care m-a izbit imediat ce am început să mergem cu maşina prin oraş. Am

coborât şi m-am învârtit în cerc plină de încântare. Priveliştea mi-a tăiat respiraţia, eram pătrunsă de măreţia munţilor. Parcă tot centrul oraşului ar fi fost pus într-un bazin, ascuns fix în centrul pământului. Oamenii cutreierau prin magazine purtând culori vii care ieşeau în evidenţă pe lângă decorul înzăpezit al turnurilor muntoase din depărtare.

– Acum înţeleg, am şoptit în timp ce continuam să mă holbez cu ochii mari la măreţia care ne înconjura.

– Ce înţelegi? a întrebat Wes, apucându-mă de mâna înmănuşată.

Chiar şi aşa, prin straturi de piele şi lână, puteam simţi cum căldura lui îmi pătrundea în palmă.

– De ce este locul ăsta atât de dorit. E uimitor. Am fost la lacul Tahoe şi am mai văzut munţi acoperiţi de zăpadă, am schiat pe ei, dar nimic nu se compară cu asta.

Am expirat uşor, încercând să cuprind totul deşi ştiam că n-am cum să reuşesc. Erau mult prea multe de apreciat. Speram ca pe parcursul următoarelor două săptămâni maiestuozitatea locului să mi se întipărească în banca de amintiri ca s-o pot rememora oricând aveam să mor de căldură în sudul Californiei.

Wes a privit munţii uriaşi.

– Acum îmi dau seama la ce te referi. Am fost de atâtea ori aici încât o să fie plăcut să-l văd prin ochii tăi, dintr-o perspectivă nouă.

Am zâmbit şi i-am strâns mâna.

– Unde mergem mai întâi? am întrebat, sperând că avea să conducă.

M-a tras lângă el şi m-a apucat pe după umeri.

– Hai să bem ceva cald aici – a arătat către Colorado Coffee – şi apoi ne plimbăm un pic. Sună bine?

M-am lipit de el.

– Orice sună bine cu tine. Şi, apropo de asta, mulţumesc că ai venit.

Mi-am frecat bărbia de gâtul lui. A zâmbit atât de tare încât am avut impresia că soarele s-a reflectat în dinţii lui albi, făcându-i să pară şi mai strălucitori. I se citea încântarea în ochii

verzi, iar eu m-am topit pe loc. Să-l văd atât de relaxat, simţindu-se bine în pielea lui şi plin de un sentiment de pace, era suficient să-mi ţină de fericire un secol.

Pur şi simplu era ceva la Wes care mă chema. Care vorbea direct miezului fiinţei mele. Mă bucura, dar mă şi speria totodată. Bucuria reuşea totuşi să învingă frica şi am bănuit că asta avea să se întâmple tot mai mult pe măsură ce ne apropiam de ziua în care aveam să ne rostim jurămintele.

Era greu de crezut că în doar trei săptămâni scurte aveam să devin doamna Weston Channing. Încă nu-mi venea să cred.

În timp ce mergeam, Wes îmi arăta diferite locuri populare pentru cine târzii şi baruri în care, în perspectivă, am fi putut bea cocteiluri şi alte băuturi alcoolice dacă ne venea cheful. Am ajuns până la strada principală, unde am descoperit o clădire roz de modă veche care se ridica fix pe colţ. Era denumită pur şi simplu „Brutăria & Cafeneaua Strada Principală".

I-am arătat-o lui Wes.

– Ai mâncat în locul ăla drăguţ? am întrebat.

În timp ce-mi răspundea, a ieşit o femeie cam de înălţimea mea. Era slabă, cu o geacă de piele super-faină care îi ajungea până la genunchi şi care era legată la mijloc cu un cordon. O eşarfă de un roz aprins flutura în vânt, atrăgând imediat atenţia asupra gâtului ei. Părul foarte familiar, negru-închis îi cădea în bucle largi pe umeri. Am strâns din ochi în încercarea de a-i vedea faţa mai bine, dar avea privirea în jos, căutând ceva în geantă.

– Şi au cele mai bune ouă Benedict... am auzit cuvintele lui Wes ca filtrate în timp ce toată atenţia mea era îndreptată doar asupra femeii de peste stradă.

O senzaţie de furnicătură mi-a cuprins toţi nervii, dându-mi o stare de confuzie.

Alura femeii, părul şi structura ei osoasă îmi aminteau atât de mult de cineva. O senzaţie puternică de familiaritate se simţea în cele mai adânci cotloane ale creierului meu şi m-am apropiat cu câţiva paşi de bordură, care era în diagonală faţă de brutărie. Femeia a scos o pereche de ochelari de soare, dar chiar înainte de a-i pune la ochi privirile ni s-au întâlnit. Mi s-a

tăiat respirația și am sărit înapoi, izbindu-mă de Wes cu toată greutatea cu care mă lovise acea simplă privire.

– N-are cum...

Mi-am pierdut cuvintele, fără să pot articula nimic din cauza emoțiilor care se învolburau în jurul meu.

Furie.

Frustrare.

Disperare.

Neajutorare.

Abandonare și tot ce se mai putea adăuga, trecând prin corpul meu ca un marfar printr-o gară de la țară.

– Ce e, Mia? Ce s-a întâmplat? Scumpo, ești palidă ca o fantomă.

Am clipit de câteva ori și m-am uitat la Wes, mă apucase de brațe, ținându-mă bine.

– Eu, eu... nu cred că poate să fie ea.

Am scuturat din cap și m-am uitat în jurul lui, dar femeia dispăruse. Dispăruse de parcă nici măcar nu existase.

– D-d-dar era acolo!

M-am uitat și la celelalte prăvălii și mai încolo, pe trotuar. Nimic. Dispărută.

– Cine? Pe cine crezi că ai văzut?

Îngrijorarea i se simțea în ton. Am înghițit nodul cât o minge de golf din gât și, cu lacrimi în ochi, l-am privit pe omul care intenționa să-și unească viața de a mea pentru totdeauna. El nu m-ar abandona niciodată. Cu siguranța și puterea date de gândul acesta, am tras o gură de aer rece și am rostit numele femeii.

– Meryl Colgrove.

Wes s-a încruntat, unindu-și sprâncenele.

– Iubito, m-ai pierdut. Cine e Meryl Colgrove?

– Mama mea.

* * *

Am căutat împreună cu Wes pe străzi vreo zece minute bune, uitându-ne prin vitrine și trăgând cu ochiul înăuntru. Nimic. Femeia pur și simplu dispăruse.

Wes m-a împins către maşina închiriată şi ne-am întors la cabana familiei lui. N-am zis nimic tot drumul, fiind mult prea pierdută în propriile emoţii ca să mai pot scoate vreun cuvânt.

N-avea cum să fie ea. A fost de parcă a apărut de nicăieri. Sorţii n-aveau cum să fie atât de cruzi. Şansele ca Meryl Colgrove să ajungă în orăşelul în care mă aflam pentru *Trăieşte frumos* şi pentru vacanţă erau mult prea mici.

Dacă locuieşte aici?

Nu se poate. Trebuie să fi avut vedenii. Şi, în plus, n-o mai văzusem pe mama de cincisprezece ani. Probabilitatea să dau peste ea în Aspen, Colorado, părea ridicol de mică. Era doar cineva care semăna cu ea sau, în orice caz, cu femeia de care-mi aminteam eu.

Gândurile mi se învârteau în cap ca o tornadă. La întâmplare. Haotic. Devastator.

Până să ajungem înapoi la cabană, m-am convins că nu era posibil ca acea femeie să fie mama mea. Văzusem doar pe cineva care semăna surprinzător de bine cu ea şi cu asta basta. Sfârşit. Nimic pentru care să-mi fac griji. Şi totuşi, bărbatul meu n-a ajuns la aceeaşi concluzie.

Când am intrat în cabană, s-a îndreptat către zona barului, a scos două pahare şi a turnat în fiecare cam câte două degete dintr-o băutură de culoarea chihlimbarului dintr-un decantor de cristal.

– Bei ceva?

Au fost primele cuvinte pe care le-a zis din momentul în care îi spusesem că mi s-a părut c-am văzut-o pe mama.

– Sigur.

M-am aşezat pe unul dintre scaunele luxoase, înalte de bar care se răsuceau şi aveau şi mânere. Nu erau nici pe departe variantele ieftine pe care le puteai găsi în hipermarket. Mi-am trecut degetele peste ţintele învechite care păreau fixate într-un stil rustic-şic.

Wes a luat o gură sănătoasă de whisky. Mărul lui Adam i s-a mişcat seducător, atâtând femeia din mine.

S-a aplecat şi şi-a sprijinit coatele de bar.

– Ce crezi? Era ea? m-a întrebat calm.

Îmi puteam da seama după tensiunea din corpul lui şi nesiguranţa din ochi că nu ştia care e cea mai bună manieră de a aborda conversaţia despre o femeie despre care rareori îi vorbisem. Iar reacţia mea probabil că i-a dat o idee foarte bună despre ce simţeam pentru femeia care m-a născut.

– Nu ştiu sigur.

Am ridicat din umeri.

– Asemănarea era dubioasă.

Wes a dat din cap aprobator.

– De ce suntem aici, Mia?

Am ridicat automat din umeri până la urechi în timp ce tensiunea începea să-mi crească.

– Nu ştiu, iubitule. E ciudat. Shandi, asistenta doctorului Hoffman, ne-a zis să venim. Ea a pregătit totul cu echipa şi mi-a zis despre misiune.

– Când trebuie să ne întâlnim cu acest om al munţilor? Tipul care face o *donaţie sănătoasă* – Wes efectiv a făcut semnul de ghilimele în aer – emisiunii din partea artiştilor artizani locali, printre care se numără şi soţia lui.

Nu puteam nega că toată treaba era ciudată. Şi totuşi eram obişnuită cu chestiile ciudate. Neobişnuite chiar. Întregul an fusese un şir de evenimente aleatorii care mă duseseră acolo unde era nevoie de mine sau unde eram trimisă. Până acum, a funcţionat. Mi-am cunoscut viitorul soţ. Mi-am făcut grămezi de prieteni pe viaţă. Mi-am găsit fratele, Maxwell. Mi-am salvat tatăl. Şi am început o nouă carieră care-mi place. Am dat peste nişte obstacole mari pe drum, dar, în final, totul s-a rezolvat în favoarea mea. Eu una nu voiam să pierd prea mult timp punându-mi întrebări.

M-am dat jos de pe scaun, am înconjurat barul, m-am dus la bărbatul meu şi l-am cuprins în braţe.

– Îl cheamă Kent Banks. Dacă-ţi vine să crezi, şi mie mi s-a părut un pic ciudat. Aşa că l-am sunat pe Max, i-am povestit tot şi ştii ce s-a întâmplat apoi?

Am rânjit. Fratele meu era exagerat de protector în privinţa mea şi a lui Maddy. Să audă că un tip de cine-ştie-unde a cerut în mod special şi pare-se că a şi plătit bani grei să mă aducă să fac un segment de emisiune pe ceva atât de simplu ca artiştii locali nu îi pica bine lui şi masculului alfa din el. Mai mult, se pare că-i stârnise la maximum sentimentul de protecţie.

Wes a zâmbit şi m-a strivit la pieptul lui.

- Şi-a chemat câinii?

- Câinii fiind detectivul lui privat, da. Max e mai mult decât paranoic. Ştii asta.

M-a strâns în braţe.

- Ţi-am mai spus cât de mult îmi place fratele tău? E un tip tare de treabă.

A privit senin în depărtare, cu un aer exagerat. Am chicotit şi mi-am presat nasul de pieptul lui. I-am inspirat after-shave-ul şi mirosul de iarnă a trimis valuri de încântare prin mine. Spaţiul dintre coapse mi-a pulsat doar la gândul de a-l avea din nou.

- Este.

- Ce a descoperit?

Mâinile i s-au încleştat în jurul meu, iar degetul lui mi se adâncea în partea de jos a spatelui, masând orice urmă de tensiune rămasă după călătorie şi după hoinăreala din centrul Aspenului.

Am gemut când a frământat un anume loc dureros.

- A, a zis că tipul e veteran pensionat. A studiat arhitectura. Face o grămadă de bani proiectând case de munte peste tot în lume. Pare în ordine. A mai cercetat, dar n-a părut să fie foarte stresat. Mai ales când i-am spus că o să fii cu mine tot timpul.

Şi-a plimbat mâinile pe spatele meu până sus, în păr. Mi-a cuprins ceafa şi mi-a întors faţa astfel încât să-l privesc.

- N-am să las să ţi se întâmple nimic. Eşti viaţa mea. Eşti totul. Nu vreau să exist într-o lume în care tu nu eşti.

- Nici eu, am şoptit.

S-a aplecat şi şi-a lipit buzele de ale mele. Uşor ca o pană. Şi-a ţinut buzele deasupra gurii mele, aşa încât le-am simţit

mișcarea atunci când a continuat să vorbească. Le-am simțit cum se îngropau adânc, fix în inima mea.

– O să te protejez mereu. De orice și de oricine.

Și-a frecat ușor nasul de al meu în timp ce și-a tras înapoi fața câțiva centimetri.

– Fie că e slujba ta, familia ta sau fantomele care se ivesc de nicăieri. De acum înainte, Mia, le ținem piept împreună.

Am dat aprobator din cap.

– Bine, iubitule. Le facem față împreună, am spus, apoi mi-am sprijinit fruntea de fruntea lui.

Acea atingere simplă a capetelor noastre mi-a alungat orice grijă și îndoială pe care le aveam despre posibilitatea de a o fi văzut pe mama sau despre ce ar fi trebuit să simt în legătură cu asta.

– Pot să te sărut acum? a întrebat pe un ton jos și răgușit, voce de bărbat care-și pierdea controlul. Îmi doream asta. Ba chiar aveam nevoie.

Am zâmbit.

– Te rog, sărută-mă acum.

Capitolul 2

Conform website-ului oficial, localnicii mergeau la taverna lui Zane să-şi petreacă timpul liber, să se relaxeze, să bea o bere şi să mănânce aripioare picante. Wes era de acord cu afirmaţiile acestea. Când era student, el şi câţiva prieteni din frăţie mergeau în pub după o zi pe pârtie şi agăţau nişte iepuraşi de zăpadă care stăteau la pândă aşteptând vreun armăsar sexy şi bogat să le dea pe spate cu tot cu cizmele lor UGG şi să le ducă de acolo la cabana familiei. Pe vremea aia, Wes voia doar să se distreze. Acum, taman invers, m-a condus pe treptele abrupte până în faţa unui perete de uşi cioplite de culoare verde-pădure. Pe un semn mare dreptunghiular, deasupra întregii lungimi a peretelui, scria „Taverna lui Zane" cu litere aurii în relief pe un fond negru.

N-avea nici o noimă pentru mine că oamenii trebuiau să coboare scările pentru a intra, şi asta pentru că ningea destul de mult în zonă. Ar fi fost mai logic să urce scări şi astfel intrarea n-ar fi fost ninsă. Dar, la urma urmelor, poate că astfel era o modalitate mai puţin meschină de a-i ţine pe clienţi înăuntru ca să-şi cheltuie banii.

Wes a deschis uşa. Camera era confortabilă şi mi-a amintit imediat de localul lui Declan, în Chicago, unde am petrecut cu Hector şi Tony de Sfântul Patrick. Ziua aia este unul dintre multele motive pentru care Wes şi cu mine suntem împreună. A apărut de nicăieri şi mi-a oferit o noapte pe care n-o s-o uit niciodată, apoi m-a lăsat să mă cuibăresc doar cu mirosul de bărbat şi de sex care rămăseseră în aer. Ştiam atunci că suntem mult mai mult, deşi încercam din răsputeri să mă opun. Am mers atât de departe încât să am iarăşi o aventură de-o noapte cu Alec în aprilie. De cum am aflat că Wes i-o trăgea Ginei

DeLuca, vedeta ultimului lui film, mi-am făcut un scop din a mă detaşa. La naiba, am petrecut o lună bucurându-mă de un mădular samoan ca să încerc să-l uit pe surferul sexy. N-a funcţionat. Dimpotrivă, m-a făcut să-mi dau seama şi mai clar ce îmi doream pe termen lung.

Îi simţeam mâna caldă pe spatele meu în timp ce mă conducea prin pivniţă. În diferite locuri de jur împrejurul sălii, câteva televizoare cu ecran plat difuzau un meci de fotbal. Nu mi-am dat seama de la distanţă cine juca, dar numărul clienţilor care purtau tot felul de tricouri şi aveau ochii lipiţi de ecrane demonstra că era un meci important.

Wes m-a condus la bar şi m-a ajutat să ies din haina de iepure de zăpadă, pe care a aşezat-o pe spătarul scaunului.

– Şi când ne întâlnim cu tipul ăsta?

Wes s-a uitat la ceas, şi-a aranjat scaunul şi s-a sprijinit pe bar. Într-o perioadă când un bărbat se uită la telefon ca să afle cât e ora, să vezi un bărbat purtând ceas la mână e ceva. Wes era mai tradiţionalist şi de modă veche decât voia să lase să se vadă.

– Cred că pe la şapte.

A dat din cap aprobator.

– Hai să bem o bere. E şapte fără douăzeci, deci avem timp.

– Cu siguranţă mi-ar prinde bine ceva de băut.

Am oftat şi mi-am sprijinit cotul de barul lucios. Wes m-a apucat de umăr şi a strâns.

– Scumpo, nu ţi se întâmplă nimic rău cât sunt eu de pază. Eşti în siguranţă cu mine. Dacă tipul e vreun ciudat, îl pun eu la punct. Şi cu asta am încheiat. Nu-ţi face griji pentru nimic, bucură-te doar de faptul că bei ceva cu bărbatul tău. Bine?

– Da. Mulţumesc.

I-am atins mâna pe care o ţinea pe umărul meu şi m-am aplecat suficient de mult cât să-i pot săruta bucăţica de piele de la încheietura mânecii care se vedea ieşind din bluza termică Henley.

– Ce ţi-ar plăcea?

Mi-am ţuguiat buzele şi m-am uitat la diversitatea de beri.

- De fapt, cred că aș vrea un cidru, dacă au.

Barmanul s-a apropiat.

- Hei, Weston Channing! Ce mai faci, frate? a izbucnit un bărbat cu mustață și barbă lungă roșcată și cu un mare rânjet pe față.

Avea dinții perfecți. Avea ochii aproape de aceeași culoare cu părul, căprui-roșcat. Purta o cămașă în pătrățele, roșu și negru, care era desfăcută lăsând să se vadă tricoul alb de dedesubt. Niște blugi care cu siguranță trăiseră și vremuri mai bune erau continuați de o pereche de bocanci de protecție murdari. În mod cert nu era genul de bărbat care să stea la birou. Nu, probabil că era cel care construia cu mâna lui un birou din lemnul obținut de la copacii pe care tot el îi tăia. Era un bărbat masiv căruia îi venea perfect stilul de tăietor de lemne.

Wes i-a strâns mâna robustă. Bărbatul meu e de talie medie ca înălțime și conformație. Dar tipul ăsta arăta de parcă ar fi putut sparge scânduri doar cu mâna goală, fără prea mare efort.

- Alex Corvin! Ce mai faci, prietene? a exclamat Wes, scuturându-i mâna și întinzând-o și pe cealaltă.

Îmi place când îi vedeam pe bărbați făcând asta. Mi se pare că arată cât de mult țin unul la altul.

Tipul cu barbă a dat din cap, ceea ce a făcut în mod ciudat ca și barba să se legene odată cu el. Nu știam pe nimeni care să poarte o barbă completă, dar tipul ăsta o purta și îi venea și bine. Trebuie să recunosc că era sexy. Stilul tăietorului de lemne îmi plăcea. La naiba, trebuia să-i fac o poză ca să-i trimit lui Gin. M-ar fi dat pe spate cu umorul ei și, cum nervii mei erau cum erau, mi-ar fi prins bine o partidă de râs cu Ginelle.

Wes și-a încolăcit brațul în jurul meu.

- Alex, ea e logodnica mea, Mia Saunders. Mia, el e Alex. Am fost colegi de școală.

Am întins mâna care a dispărut imediat în palma lui robustă. Măiculiță.

- Încântat, Mia. La naiba, Wes.

Alex a rânjit și și-a mușcat buza de jos.

– Ţi-ai luat una focoasă, aşa-i?

Amândoi şi-au dat capul pe spate râzând. Alex şi-a mângâiat barba aşa cum îl puteai vedea adesea pe Moş Crăciun făcând la mall atunci când se prefăcea că se gândeşte dacă a fost sau nu obraznic copilul din faţa lui.

Wes a rânjit şi mi-a sărutat tâmpla.

– O, în mod cert am pus mâna pe cea potrivită.

Alex şi-a sprijinit coatele de bar şi m-a privit conspirativ. Şi-a aplecat capul către Wes.

– Dacă tipul ăsta nu se poartă cum trebuie cu tine şi eşti în căutare de un bărbat adevărat, atunci ştii unde să vii, da?

Vocea îi era ca un mormăit seducător. Wes l-a împins de frunte.

– Fugi de-aici!

Au chicotit amândoi.

– Acum, pe bune, Alex, ultima oară când te-am văzut, lucrai pe Wall Street. N-aveai aerul ăsta de om de munte nebun. Acum eşti aici, în locul nostru preferat, servind bere şi hamburgeri? a întrebat Wes îngrijorat.

Alex a şters tejgheaua din faţa noastră.

– Stai să vă aduc ceva de băut şi mă întorc să-ţi explic.

Am comandat amândoi. Mie mi-a adus cidru de pere şi lui Wes un Guinness şi s-a mai ocupat de vreo doi clienţi înainte să se întoarcă la noi.

– Uite cum stă treaba.

Şi-a încrucişat braţele masive la piept şi s-a jucat cu barba înainte să continue.

– Făceam o groază de bani pe Wall Street, corect?

Wes a dat din cap aprobator şi a sorbit din berea neagră plină de spumă. Un pic de spumă i s-a lipit de buza de sus, iar eu m-am holbat la picătura albă şi pufoasă de parcă ar fi deţinut toate răspunsurile din univers. Fără s-o pot lua, m-am aplecat, am şters-o cu degetul mare şi apoi am lins-o. Wes a ridicat din sprâncene, iar ochii i s-au întunecat.

– Nu începe, m-a avertizat, remarcând dorinţa evidentă din ochii mei.

M-am scuturat și i-am acordat atenție lui Alex, care se oprise cu totul din vorbit.

- Continuă.

Wes a dat din cap.

- Ești sigur? Pare cu chef. Am un birou solid în spate, dacă nu mai puteți.

A zâmbit.

Îmi ardea toată fața. Eram sigură că mă înroșisem toată.

- Nu, omule. Suntem OK. O să primească ce are nevoie când ajungem acasă.

Wes mi-a făcut ochiul. Mi-a. Făcut. Cu ochiul. Ticălosul, avea să și-o ia. A făcut să pară că toată tensiunea sexuală venea doar din partea mea.

Mi-am lipit paharul rece cu cidru de obraji, savurându-i răcoarea, în timp ce Alex a continuat.

- Mi-am dat seama că nu-mi place să lucrez cu cifre dacă nu se adună pe nota de plată a cuiva. Îmi place să muncesc în mulțime, să cunosc oameni noi, să le ofer un loc plăcut în care să vină și să stea pur și simplu. Stresul, tensiunea, omule, simțeam că mă omoară. Așa că am plecat.

Wes s-a înecat cu berea.

- Ai plecat pur și simplu? Nu făceai o grămadă de zerouri?

Alex a rânjit.

- Ba da. Suficient cât să pot cumpăra locul ăsta de la tipul care-l avea înainte, să bag niște bani într-o casă aici și să mă bucur acum de aerul curat. În fiecare zi. Îmi iubesc viața.

- Păi, și vreo parteneră, ceva? a întrebat Wes.

La întrebarea astea umerii lui Alex au căzut, iar la un bărbat de statura lui era de parcă doi saci cu nisip ar fi căzut la podea.

- O să fie într-o zi, a răspuns într-o manieră care m-a făcut să cred că avea să se întâmple asta, pentru că era deschis.

Wes și-a pus mâna pe antebrațul lui în semn de sprijin.

- Mă bucur pentru tine.

Alex s-a uitat la mine, a zâmbit superior și a dat din cap.

- Și eu mă bucur tare pentru tine.

– N-am de ce mă plânge.

Wes m-a strâns în braţe, trăgându-mă la pieptul lui.

* * *

După ce ne-am terminat băuturile, Wes a mai comandat un rând. Şi, până să-mi dau seama, am simţit o bătaie pe umăr.

– Ăăă, dumneavoastră sunteţi Mia Saunders? a întrebat o voce groasă din spate.

M-am întors cu tot cu scaun. Apoi m-am uitat în sus. Şi-n sus. La faţa aspră a unui bărbat cu un păr negru, des care îi cădea în ochi. Maxilarul pătrat era bine ras, iar în bărbie avea genul de gropiţă care face o femeie să vrea să-şi pună degetul înăuntru şi să-l ţină acolo când îl sărută. Cel puţin, eu l-aş fi sărutat pe bărbatul ăsta dacă aş fi avut cu treizeci de ani mai mult şi aş fi fost în căutarea unui domn a-ntâia. Purta o cămaşă groasă cu pătrăţele şi mâneci lungi, lăsată descheiată. Probabil că ăsta trebuie să fi fost stilul tăietorului de lemne şic, pentru că Alex era îmbrăcat similar şi era cu un sfert de deceniu mai tânăr.

– Desigur că sunteţi Mia.

Ochii păreau să-mi măsoare toate trăsăturile. Părul, faţa, corpul, dar cu o privire rapidă. A poposit mult mai mult timp asupra ochilor mei, ceea ce m-a făcut să simt un fior pe şira spinării.

Wes s-a ridicat şi s-a aşezat în faţa mea, într-o manieră protectoare ca de obicei. Doar că de data asta am fost mult mai recunoscătoare, pentru că tipul mă privea de parcă m-ar fi cunoscut, ceea ce mă tulbura.

– Dumneavoastră sunteţi Kent? l-a întrebat Wes.

Kent a întins mâna.

– Kent Banks. Eu sunt motivul pentru care vă aflaţi aici, a răspuns automat.

Wes i-a strâns mâna şi s-a prezentat. Am făcut şi eu la fel.

Kent a arătat către un separeu lateral.

– Ne aşezăm puţin?

– Desigur. Mulţumesc, am spus luând şi cidrul cu mine.

Wes a făcut la fel cu berea sa Guinness.

Kent a ales un separeu mult mai retras, unde nu era atât de mult zgomot. Localul devenise un pic cam gălăgios din cauză că meciul era pe sfârşite. Oamenii nu părea să aibă vreo preferinţă ce echipă să aclame. Aproape fiecare fază era însoţită de urale, bătăi din palme şi insulte. Eram obişnuită, fiind crescută în Vegas şi lucrând prin baruri mai toată viaţa. Hărmălaia nu mă deranja şi mă puteam deconecta cu uşurinţă.

Wes s-a aşezat şi am trecut direct la subiect.

- Deci, domnule Banks, îmi puteţi spune motivul pentru care aţi plătit o groază de bani ca să mă aduceţi în mod special aici să fac o emisiune despre artiştii locali, printre care se numără şi soţia dumneavoastră?

Kent a ridicat din sprânceană.

- N-am plătit nici un sfanţ ca să te aduc aici.

Şi-a râs în barbă, şi-a strâns braţele la piept şi s-a lăsat pe spate. M-am uitat la Wes. Şi el părea la fel de confuz.

- Asistenta şefului meu a spus că aţi donat bani ca să vin aici în persoană şi să fac un reportaj despre soţia dumneavoastră, care este un artist plastic local.

Omul a dat din cap că nu.

- Nu-i adevărat.

- A, atunci cred că e o neînţelegere. Nu m-aţi cerut pe mine? am întrebat, nesigură.

Dacă n-a făcut-o, atunci de ce mă aflam acolo şi de ce s-a întâlnit cu mine la un pub local ca să vorbim înainte de interviu?

- Te-am cerut, da, dar nu aşa cum spui.

Wes a ridicat mâna în faţa mea când am deschis gura să mă cert cu el. Nimic n-avea sens, iar el vorbea pe ocolite. Uram când oamenii făceau asta. Mă făceau să mă simt ca o idioată.

- Domnule Banks, ceea ce încercăm să aflăm, eu şi logodnica mea, este de ce aţi cerut-o pe ea aici. Pe ea în mod special.

Kent se juca cu suportul de pahar din carton de pe masă.

- M-am gândit că ar fi o publicitate bună pentru soţia mea. Are lucrări destul de bune, iar tu faci emisiuni despre oameni care creează lucruri frumoase. Probabil că îţi vine atât de uşor

să faci asta pentru că eşti foarte frumoasă. Soţia mea, ăăă, ţi-a văzut emisiunea şi a fost... încântată.

A privit de jur împrejur. Ascundea ceva. În Vegas, înveţi să citeşti expresia oamenilor la jocurile de noroc. Kent Banks nu spunea tot adevărul, cu siguranţă.

– Încântată? am întrebat.

– Da. Nu e genul de femeie pe care s-o îmblânzeşti uşor. Când te-a văzut pe ecran, eu... ăăă... am ştiut că trebuia să te fac să vii.

Am dat din cap.

– De ce eu?

Privirea lui părea că mă cântăreşte iar. Era deranjant. Mă făcea să mă simt nesigură, să vreau să ştiu dacă îmi găsea vreun cusur. Nu-mi plăcea. De obicei eram încrezătoare în mine, dar sub cercetarea atentă a acestui bărbat cât un munte mă simţeam... mică.

– Nu era musai să fii tu. Putea fi oricine.

Încerca să pară nonşalant, dar îmi dădeam seama de aburea-la lui. Am fost aburită la vremea mea de bărbaţi ca tata, Blaine şi alţii. Tipul ăsta era vag dinadins şi n-aveam habar de ce.

– Spuneţi-mi câte ceva despre dumneavoastră.

Aveam nevoie să aflu mai multe despre persoana care mă făcuse să vin până aici, înainte s-o sun pe Shandi şi să mă iau de fundul ei. Părea din ce în ce mai mult că ticăloasa mi-o făcuse. Probabil că mă voia departe de emisiune ca să-l aibă de doctorul Hoffman doar pentru ea. Ciudată gagică. El era îndrăgostit nebuneşte de starleta de nevastă-sa şi totuşi asistenta lui făcea tot ce îi stătea în putere să mă ţină departe de el. Ştia că-s moartă după Wes, dar tot îşi făcuse un scop din a mă ţine departe de studio cât de mult posibil.

Apoi mai era şi ditamai omul ăsta care-mi turna o poveste. Nu se lega. Deloc. Când lucrurile nu se legau, trebuia să fac aşa cum m-a învăţat tata... să sap mai adânc. Din moment ce Kent mă adusese aici, cu siguranţă era mai mult. Lipsea ceva.

Kent i-a făcut semn chelneriţei şi a comandat un Coors. După ce a plecat, a oftat.

- Sunt veteran. Am lucrat în armată. Mi-am luat diploma de arhitect mai târziu şi m-am folosit de nişte legături în guvern ca să pot obţine nişte lucrări bune. Fac asta de cincisprezece ani şi mi-a oferit viaţa pe care mi-am dorit-o. O viaţă plină, cu o femeie bună, bani în bancă, o casă minunată şi pământ de care să mă bucur. Trăiesc visul american. Este tot ce mi-am dorit.

- Copii? am întrebat.

Şi-a îngustat privirea.

- Nu. Mi-am dorit întotdeauna. Dar n-am avut.

- De ce?

- N-a fost niciodată momentul potrivit. Am servit în armată până la treizeci şi cinci de ani. Mi-am întâlnit nevasta la patruzeci. Ea n-a vrut copii.

Am luat o înghiţitură bună de cidru.

- Soţia e artist plastic aici?

A dat din cap că da.

- Are o galerie numită 4M pe strada principală.

- Patru M, numărul şi litera? am repetat ca să ştiu unde să merg a doua zi.

- Da.

- Ce înseamnă? Patru şi M, adică?

A dat din cap, cu o expresie întunecată pe faţă.

- Nu sunt sigur. A spus acum ceva vreme că reprezintă ceva important ce a lăsat în urmă.

Wes a dat pe gât şi restul de bere neagră şi a pus sticla înapoi pe masă.

- Mda, n-a fost tocmai amuzant. Uitaţi cum stă treaba, domnule Banks. Sunt sigur că sunteţi un om de treabă. Aşa păreţi a fi. Dar Mia n-ar trebui să se afle aici în circumstanţe dubioase.

- Ce vreţi să spuneţi?

Tonul lui Kent a devenit dur, aproape aspru.

- Înseamnă că n-o să-mi las viitoarea soţie să pice în plasa unei asistente prost informate şi cu comportament adolescentin. Mia, scumpo, sunt sigur că dacă îl suni pe doctorul Hoffman se rezolvă toate şi ne putem întoarce în Malibu înainte de Crăciun.

– Malibu. De acolo eşti?

Părea surprins de parcă s-ar fi aşteptat să vin din altă parte.

– Da, am răspuns, gândindu-mă la varianta de a pierde un Crăciun plin de zăpadă.

Nu voiam să plec.

– Ei, eşti prea departe de casă ca să nu faci exact lucrul pentru care ai venit. Soţia mea e talentată şi sunt sigur că, dacă ai să-i vizitezi galeria, dar şi galeriile celorlalţi artişti, s-ar putea să găseşti ceva ce ai căutat mereu. O bucată din tine, a zis foarte misterios. Arta are un fel anume de a face asta. Deschide sufletul, lăsând să intre lumină acolo unde înainte n-a existat decât întuneric.

Mi-am dat capul pe spate.

– Vreţi să spuneţi că am sufletul negru?

A clipit încet.

– Nicidecum. De ce ai ajunge la o astfel de concluzie? a întrebat răstălmăcindu-mi cuvintele.

– Acestea fiind spuse, cred că noi plecăm. Mulţumim, domnule Banks, că v-aţi întâlnit cu noi. Toată chestia asta e... nu ştiu – am dat din cap şi mi-am dat părul de pe umeri –, cumva ciudată.

S-a ridicat, şi-a pus mâinile în buzunare şi s-a holbat. Din nou m-a măsurat cu privirea şi din nou m-a înspăimântat. Mă privea de parcă vedea o persoană care semăna foarte bine cu cineva cunoscut lui, o dublură. Maddy mi-a zis cândva că a aflat că fiecare dintre noi are o dublură, un geamăn pe undeva.

– Sper că vei alege să rămâi, Mia. Am presentimentul că vei găsi ceva ce nu credeai că ai să găseşti.

Am râs.

– Sunteţi ghicitor sau ceva?

A râs cu un aer superior.

– Nu. Sunt doar un bătrân înţelept.

– Bătrân? N-aveţi mai mult de cincizeci de ani.

– Cincizeci şi cinci.

– Şi totuşi asta nu înseamnă bătrân. Arătaţi tânăr.

– Cred că majoritatea oamenilor sunt tineri sub o formă sau alta.

A mai îndrugat nişte chestii care, sincer vorbind, erau ciudate venind din partea unui veteran/arhitect.

- Sper că te gândeşti să rămâi. Aş considera-o o binecuvântare personală dacă ai vizita galeriile.

O binecuvântare. Ei, asta era chiar o alegere ciudată de cuvinte.

Wes m-a ajutat să trag pe mine haina pufoasă de iarnă.

- Mai vedem.

- Da, cred că mulţi ochi se vor deschide în următoarele două zile.

Mi-am ţuguiat buzele.

- Biiiiine.

Wes m-a luat de braţ. M-am întors şi i-am făcut din mână uriaşului.

El a ridicat o mână şi a dat încet din degete de parcă nu-şi dorea să zică la revedere.

Wes m-a condus către maşină şi m-a ajutat să urc. Când a urcat şi el, s-a întors către mine şi m-a privit.

- Nu ştiu ce să zic despre tipul ăsta.

- Era inofensiv. Am s-o omor pe Shandi pentru că ne-a trimis după cai verzi pe pereţi. Nu e în regulă ce-a făcut.

- Nu, nu este. Şi totuşi, ce vrei să faci? Echipa de filmare ajunge mâine seară. Familia vine la sfârşitul săptămânii să stea până în a doua zi de Crăciun. Vrei să anulăm şi să mergem acasă? Crăciun la plajă?

A dat din sprâncene sugestiv. M-am bosumflat şi l-am privit clipind încet. Şi-a lăsat umerii.

- Crăciun cu zăpadă?

Am afişat un zâmbet uriaş.

- Crăciun cu zăpadă.

- Bine, iubito. Atunci o să avem un Crăciun cu zăpadă! Vrei să faci segmentul de emisiune? m-a întrebat.

Rumegând la asta, m-am gândit cum aş fi putut refuza. De obicei îmi alegeam singură ideile, dar să intervievez artiştii locului nu era o idee rea. Fanilor le-ar fi plăcut, mai ales în perioada asta a anului, când oamenii simt nevoia să facă lucruri cu mâinile lor.

– Cred că ar trebui să-l faci, s-a amuzat Wes. Ar fi destul de uşor. Vizitezi galeriile, intervievezi nişte pictori şi arăţi nişte locuri frumoase în care se creează arta. Se potriveşte cu sezonul.

– Aşa e. Plus că sunt curioasă s-o cunosc pe soţia ăstuia, acum. Tu, nu?

Wes a dat din cap.

– Nu chiar. Am senzaţia că ne-ar lovi ghinionul.

Am pufnit.

– Ghinionul?

– Da. Ştii, fix aşa – a pocnit bordul maşinii – loveşte! a strigat.

– Nu eşti sănătos la cap! am chicotit.

– Asta-i replica mea.

– Nu, nu mai este. Tocmai ţi-am înmânat trofeul.

A întins mâinile de parcă purta un trofeu.

– Dedic acest premiu frumoasei mele soţii, Mia, a cărei nebuneală fără limite o face să se priceapă la cap, să se joace cu el, să-l lingă şi să-l înghită...

Am străpuns aerul dintre mâinile lui cu mâna.

– Dă-mi trofeul înapoi!

Ne-am petrecut restul serii râzând şi glumind despre cap. De toate felurile. Până să ajungem înapoi la cabană, aveam amândoi numai nebunii în cap.

Capitolul 3

Corpul de lângă mine se tot foia neliniştit. Picioarele lui Wes se mişcau sub aşternuturi în toate felurile. A îngăimat ceva ce n-am putut înţelege. M-am întins şi i-am atins pieptul cu palma. S-a calmat imediat. Cu o singură atingere. Atât de puternică era legătura dintre noi.

– Mia, Mia mea, a oftat.

A continuat să îngaime fraze de nedesluşit. Prin fereastră puteam zări soarele care abia începea să mijească la orizont. Lăsam draperiile netrase, ca primul lucru pe care-l vedeam dimineaţa să fie peretele de munţi de un alb imaculat. Era o privelişte total diferită faţă de Vegas sau de întinderea oceanului în Malibu. Îmi plăcea la nebunie. Eram recunoscătoare că Dumnezeu ne-a dat atâtea daruri sub forma unor privelişti atât de diferite. Iar asta era una de o frumuseţe aparte. Mă întrebam oare cum arată primăvara. Verde şi luxuriant, ar fi frumos de parcurs cu bicicleta sau la picior. Trebuia să-l întreb pe Wes ce părere avea despre o vizită şi pe o vreme mai caldă.

– Te rog, Mia... pur şi simplu... te rog.

Vocea abia dacă îi era o şoaptă, dar de data aceasta am deslușit fiecare cuvinţel.

Te rog ce? M-am ridicat şi mi-am admirat bărbatul. Cu pieptul gol la vedere, cu muşchii tari şi definiţi. Mai pusese pe el din ce pierduse cât fusese prizonier. Folosise sala de forţă de acasă şi oceanul să-şi şlefuiască muşchii, dându-le o formă puternică şi suculentă. Privindu-l, am simţit un val proaspăt de dorinţă trecând prin mine. Locul dintre coapsele mele s-a umezit în timp ce ochii mei se înfruptau admirându-i corpul. Fără să mă pot abţine, mi-am plimbat vârful unui deget pe mijlocul pieptului lui.

Wes a gemut şi a întors capul într-o parte de parcă şi prin somn încerca să se apropie şi mai mult de mine. Dând la o parte pătura, i-am dezvelit penisul pe jumătate tare. Mi-a lăsat gura apă. Penisul ăla era al meu. Era tot al meu. Nici o altă femeie nu avea să-l mai atingă, să-l sugă sau să-l fută în afară de mine. Îl deţineam. Iar el mă deţinea, şi tot ce venea cu mine. Nu era nici pe departe un schimb corect. Nu eram vreun premiu, dar acum puteam să-i fac ce voiam bărbatului meu, iar el ceda. Total. Complet. Fără motiv.

Mă simţeam superioară ştiind că am putere asupra dorinţelor unei alte persoane şi că-i puteam produce plăcere când voiam.

Dând pătura la o parte de tot, i-am încălecat corpul şi am coborât. Mi-am lipit faţa de penisul lui gol şi am inhalat. Mirosul lui de mosc mi-a atins simţurile şi mi-am strâns mâinile în pumni. Wes. Doar un singur bărbat mirosea aşa şi jur că trupul meu cunoştea mirosul lui. Conectaţi la nivel instinctiv, primar, trupul meu îşi recunoştea partenerul.

Folosindu-mă doar de limbă, abia i-am atins partea cea mai groasă a bărbăţiei. Gustul sărat şi bogat a explodat peste papilele mele, iar căldura mi-a cuprins corpul, instalându-se între coapse. M-am frecat de aer, iar crăpătura mea pulsa, dorind bucata aia groasă din Wes înfiptă adânc înăuntru... dar încă nu.

Am expirat focul meu interior peste penisul lui. L-a aţâţat imperceptibil şi a gemut, întărindu-i-se în faţa ochilor mei. Era magnific să privesc magia trupului bărbătesc. Cum excitarea se grăbea în cel mai plăcut loc al corpului lor cu o înverşunare care nu putea fi replicată nicăieri în altă parte. În timp ce priveam cum i se întăreşte, eram fascinată de frumuseţea din faţa mea. În trecut nu considerasem niciodată un penis ca fiind frumos, dar al lui Wes era. Moale, atârna câţiva centimetri, totuşi de o mărime lăudabilă, înconjurat de părul bine tuns. Sculat însă, mădularul lui îţi lăsa gura apă. Eram convinsă că lungimea lui era făcută să mă satisfacă pe mine. Lung, gros şi tare ca piatra doar la gândul că mă fute. Îmi plăcea asta cel mai mult. Uneori, bărbaţilor le trebuie un pic până să se încingă. Nu şi lui Wes. Doar îi sugerez o escapadă sexuală şi bărbatul meu e gata să foreze în

mine strivindu-mă de cel mai apropiat perete. Apetitul lui sexual era pe măsura libidoului meu. Jumătăţi perfecte.

Cu limba am început la bază şi am trasat o linie dreaptă până în vârf. Corpul lui Wes s-a încordat, muşchii abdominali s-au transformat în cărămizi şi mâinile i-au aterizat direct pe capul meu. Nu m-am oprit. Treaz sau nu, bărbatului meu îi plăcea să-mi simtă gura pe el, iar eu îmi doream asta mai mult decât următoarea mea suflare.

Sugând doar capul, am ridicat privirea. Ochii somnoroşi ai lui Wes erau aţintiţi asupra mea, clipind uşor. Mi-am învârtit limba în jurul capului, bucurându-mă de picătura de lichid care a apărut. Am gemut pe el, iar gustul sărat al picăturii mi-a gâdilat papilele.

- Eşti o zeiţă. N-am să renunţ niciodată la o dragoste ca a noastră, a scrâşnit printre dinţii încleştaţi în timp ce-i ofeream plăcere.

Am gemut pe penisul lui şi apoi l-am înghiţit cât de mult am putut. Ce n-am putut cuprinde cu gura am cuprins cu mâna. Şi-a aruncat capul pe spate, dar degetele i s-au înfipt în părul meu. Ştiam că voia să împingă, dar se abţinea. Îl iubeam şi mai mult pentru efortul uriaş de a se reţine. Dacă aş fi fost eu în locul lui, m-aş fi frecat de el în doar câteva secunde.

Mi-am întins corpul de-a lungul picioarelor lui şi m-am frecat de coapsă. Dorinţa din clitoris îmi controla mişcările. Când sexul meu umed i-a atins piciorul, Wes a tras aer printre dinţi.

- Iubito, întoarce-te şi pune-mi crăpătura aia pe faţă. Acum.

Am dat din cap că nu şi i-am mai lins de câteva ori mădularul.

- Pentru tine. Nu pentru mine.

M-a apucat tare de păr şi mi-a ridicat capul.

- Dacă e pentru mine, atunci întoarce-te şi dă-mi pizda. Vreau să-ţi simt dulceaţa pe limbă când termin. Acum. Întoarce-te, a mârâit.

Mult prea pierdută, m-am întors şi i-am încălecat capul, cu genunchii pe pernă. Degetele lui Wes s-au strecurat încet în umezeala mea.

– Doamne! Ai terminat deja?

Am dat din cap, neputând să vorbesc când el se juca cu degetele.

– La naiba, Mia, eşti leoarcă. Când ai nevoie de mine atât de tare, trebuie să iei ce e al tău. Acum, spune-mi, ce-ţi doreşti? a întrebat cu gura la doar câţiva centimetri de crăpătura mea udă.

Am tras aer cu putere.

– Vreau să termin, am recunoscut fără ruşine.

– Atunci o să termini.

Şi-a pus mâna pe spatele meu şi a dus-o până unde capul meu stătea aplecat deasupra sexului lui.

– Cu penisul meu în gura ta.

Fără să mai aştept vreo secundă, mi-am lipit gura pe lateralul penisului său şi i-am depus sărutări de jos în sus. Până să ajung în vârf, scotea deja cantităţi copioase de lichid preseminal. Când am ajuns la capul penisului, mi-am pierdut respiraţia. Şi-a ales fix secunda aia să-mi cuprindă clitorisul între buze şi să sugă cu putere. Mi-a umplut imediat gura când am icnit, mi-a împins capul şi s-a înfipt astfel încât să-mi vâre cât mai adânc penisul pe gât, în timp ce degetele lui se afundau în sexul meu.

Corpul mi-a explodat ca o rachetă, zvâcnind şi izbucnind în orgasm. Mă simţeam ca un peşte în cârlig. Gura lui Wes pe clitorisul meu trimitea unde de plăcere prin mine, în timp ce degetele lui mă purtau departe, şi m-am înecat cu penisul lui. Wes, realizând pericolul în care mă aflam, mi-a ridicat capul trăgându-mă de păr. Un nou şoc electric, combinat cu durerea de la rădăcina părului, cu degetele furioase care mă futeau şi cu senzaţia pe care o aveam când îmi sugea clitorisul, m-a excitat iar.

– Mia, gura ta, scumpo. Pune-o unde se potriveşte. Suge-mă şi te trimit iar în al nouălea cer.

Dând din cap de parcă aş fi fost trezită dintr-un somn, m-am apucat de treabă. De fiecare dată când îi lingeam erecţia, îmi lingea şi el lung crăpătura. De fiecare dată când îl sugeam, îmi sugea şi el clitorisul. L-am cuprins adânc înainte şi înapoi. A mimat asta cu limba lui în crăpătura mea. La un moment dat, mi-a

cuprins fesele şi mi le-a depărtat larg. Mi-a lins rozeta interzisă şi apoi a coborât în centrul umed. M-am frecat de faţa lui, căutând şi mai multă plăcere. Mi-a oferit-o – la un nivel înalt.

I-am ţinut baza penisului cu putere, împiedicându-l să ajungă la orgasm.

- Ce naiba? a mormăit, iar eu m-am desprins de gura lui şi din strânsoare.

Înainte să mă poată pedepsi, mi-am centrat corpul deasupra penisului şi m-am trântit până la bază. Am gemut amândoi. M-a apucat de şolduri şi m-a strâns în timp ce-l călăream cu spatele. Senzaţia în poziţia asta era apăsătoare. Simţeam fiecare înţepătură ca pe o tragere în ţeapă în cel mai rău, dar în acelaşi timp în cel mai minunat fel posibil. Cu faţa la picioarele lui, m-am înclinat şi mi-am odihnit mâinile pe gambele lui ca să câştig spaţiu de manevră.

- Doamne, a icnit.

Degetele lui mi-au străpuns şoldurile. De ce mă aplecam, de ce mădularul lui intra mai adânc, atât de adânc încât abia mai puteam respira.

- Futu-i, a mârâit printre dinţii strânşi.

Am stat locului câteva momente, lăsându-mi corpul să se obişnuiască cu noua intruziune. Eram total nepregătită pentru adâncimea şi unghiul penisului lui în mine. Puteam să jur că, dacă mă mai aplecam puţin, l-aş fi putut simţi în stomac. Mi-am ridicat genunchii şi am glisat pe mădularul lui în sus şi-n jos, experimentând şi aceste noi senzaţii. Fiecare terminaţie nervoasă era în alertă, plină de energie în timp ce circumferinţa lui întindea, iar lungimea străpungea locul păcătos dinăuntru în mod repetat.

- Wes, m-am înecat, prinzând ritmul.

Având şi mai multă nevoie de el.

- Asta e, iubito, ia-mă adânc. Tare. Poţi mai tare, a mormăit, răsucindu-şi degetele de la picioare sub ochii mei.

Exact când am prins gustul noii senzaţii, una dintre mâini mi-a părăsit şoldurile şi am simţit o senzaţie umedă pe gaura

interzisă. Wes a frecat circular micul pliu. Pierdută în tiparul mişcării, mi-am mişcat şoldurile în cerc, conducându-i penisul înăuntrul meu. Următoarea dată când m-am ridicat, degetul lui a început să pătrundă. Când m-am înfipt adânc, s-a înfipt şi degetul lui.

– O, Doamne. Nu ştiu dacă fac faţă...

Am încercat să mă ridic, dar Wes nu mi-a permis.

– Ai să primeşti tot ce am de oferit, Mia.

Wes a mişcat degetul ăla blestemat înăuntru şi afară în timp ce îl călăream cu mintea pierdută, blocată într-o stimulare continuă.

– Într-o zi am să iau tot, tot ce ai de oferit, şi am să păstrez în siguranţă. Să le protejez cu toată fiinţa mea.

Vocea îi era plină de emoţie, sau de dorinţă, sau poate un pic din amândouă. Nu ştiam. Tot ce ştiam era el, care mă umplea, care mă completa, care-mi zdruncina lumea.

– Doamne, cât te iubesc, am spus în timp ce mă ridicam, apoi m-am izbit, mi-am dat capul pe spate şi am terminat frecându-mă adânc.

Degetul lui mare a continuat să se mişte, împingându-mă, forţându-mi orgasmul până într-un punct atât de înalt încât mi s-a tăiat respiraţia.

– O, crăpătura ta este cea mai dulce strânsoare, a spus în timp ce mi-a eliberat fundul, apucându-mi şoldurile şi înfigându-se în mine de câteva ori până când şoldurile i s-au înălţat, s-a împins adânc şi s-a eliberat în mine cu un geamăt lung şi extaziat.

Era mult prea mult. Prea multă senzaţie. Prea multă dragoste. Pur şi simplu... prea mult. Am leşinat.

* * *

M-am trezit cu degetele lui Wes care se plimbau prin părul meu, iar capul mi se odihnea pe pieptul lui. Mi-am întins degetele de la picioare şi am simţit durere în muşchii de la burtă, spate şi zonele de jos. Efectiv mă simţeam de parcă aş fi călărit un cal nărăvaş şi aş fi căzut. Dar ştiam că am câştigat.

- A, iat-o pe fata mea. Te-am pierdut pentru un moment.

- Cât timp am fost leşinată? am mormăit la pieptul lui fără să vreau să-mi mai mişc vreun muşchi.

A chicotit.

- Suficient de mult cât să te trag de pe scula mea, să te întorc şi să te cuibăresc lângă mine. Nu-mi vine să cred că ai leşinat.

- Da, păi, a fost foarte intens, am spus, sărutându-i pieptul.

Wes a continuat sa-mi mângâie părul şi să-şi plimbe mâna pe spatele meu.

- A fost. Ce te-a făcut să vrei să încerci poziţia aia?

Am strâns pe jumătate din umeri.

- Nu ştiu. N-am mai făcut-o niciodată şi când m-ai înnebunit atât de tare trebuia să te am înăuntru. Era mai rapid decât să ne tot întărâtăm.

Wes a mormăit.

- Aşa e. În mod cert a funcţionat. Mi-a plăcut să-ţi văd fundul mişcându-se în sus şi jos pe mine. Plus că-mi permite să văd foarte bine cum se afundă penisul meu. Îmi place asta, iubito.

- Murdar! l-am certat, dar am rânjit înainte să-l muşc de pectoral şi apoi să-l pup ca să-i treacă.

- Hei, ţine-o tot aşa şi am să mă asigur că n-ai să mai poţi merge mai târziu, m-a avertizat.

Mi-am ridicat capul, iar el a mişcat din sprâncene.

- Serios? am mormăit şi am continuat să mă bucur de corpul lui.

Mi-am plimbat mâinile în sus şi-n jos pe pieptul lui, mângâindu-l aşa cum aş fi făcut şi cu un prieten blănos, deşi Wes era în mare parte neted, lăsând deoparte linia de păr blond care cobora până la penisul lui.

- Crezi că o să fie mereu atât de bine? am întrebat ştiind că n-am avut niciodată parte de ceva mai bun.

Luând în considerare povestea mea, nu fusesem niciodată cu un bărbat care să mă facă să-mi pierd minţile în partea cu sexul. Cu Wes voiam tot timpul. Zi şi noapte. Transpirat de la sală, plin de nisip, sărat de la ocean, îmi luam bărbatul oricum venea. Asta nu părea să fie normal.

Wes mi-a ridicat bărbia, așa că l-am privit în ochi.

– Cred că atunci când ești îndrăgostit e întotdeauna bine. Trupurile noastre au devenit o manifestare fizică a angajamentului nostru. Când e real și sincer, rezultatul nu mai contează. Înseamnă să fim împreună, să ne conectăm fizic și mental ca să ne asigurăm că suntem un tot unitar, asta e important.

Am zâmbit, m-am ridicat și i-am cuprins gura într-un sărut încet și adânc.

– Vreau să am asta cu tine mereu.

Am spus cuvintele de parcă ar fi fost o promisiune, crezând cu putere că aveam să fac orice să păstrez asta între noi.

Mâinile lui Wes mi-au trecut prin păr.

– Iubito, vom avea întotdeauna dragostea. Un an de-acum înainte, zece, chiar și cincizeci. Îmi recunosc jumătatea când o văd. Nimic n-o să mă oprească să fii a mea pentru totdeauna. În două săptămâni ai să fii a mea legal, dar asta nu schimbă faptul că ești deja a mea.

A arătat către inima lui.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi în timp ce-l ascultam cum profeția în liniște dragostea și încrederea lui în viitorul nostru împreună.

– Nu, nu schimbă. Sunt a ta. Pentru totdeauna.

M-am ghemuit la pieptul lui și m-am gândit la viitor. Nu prea vorbisem despre altceva în afară de faptul că eram împreună, mutarea mea în casa lui din Malibu și faptul că lucram cu doctorul Hoffman.

– Ce vezi în viitorul nostru, Wes? am întrebat încântată și un pic agitată.

Majoritatea cuplurilor vorbesc despre imaginea de ansamblu cu mult înainte de a se hotărî să se căsătorească. Iar în două săptămâni nu mai exista cale de întoarcere. Nu aveam îndoieli sau așa ceva. Știam că viața mea trebuia să fie trăită alături de el, dar în ce calitate? Soție, desigur. Prietenă, cu siguranță, dar ce altceva mai vedea la orizont?

Wes a mormăit.

- Mă întrebi unde ne văd peste cinci ani? Ca atunci când faci un plan pe cinci ani la terminarea facultății?

M-am încruntat.

- N-am mers facultate, sau n-am terminat, ar trebui să spun. Dar da, ceva de genul. Ce vrei de la viitor și cum mă vezi pe mine în el?

Și-a strâns mâinile în jurul meu, lipindu-mă și mai mult de el. Căldura lui îmi penetra confortabil întreaga parte frontală. La naiba cu Disneyland. Pieptul lui e cel mai fericit loc de pe pământ.

- Păi, aș zice că în următorul an ai să câștigi la *Dr. Hoffman* atâta celebritate de n-ai să știi ce să faci cu ea.

Am ridicat capul și am văzut în expresia lui sinceritatea afirmației.

- Vorbesc serios. Cred că publicul chiar te place, iar directorii de la Century își dau seama pe ce nestemată au pus mâna. N-o să te lase prea ușor să pleci sau să accepți alte oportunități. Deci o să avem de-a face cu asta.

M-am așezat înapoi pe pieptul lui, mulțumită doar să-l ascult.

- Abia aștept să facem lucrurile pe care le fac oamenii obișnuiți căsătoriți. Să organizăm grătare vara, să invităm prieteni, să gătim împreună, să facem surf...

A rânjit în timp ce-mi frecam buzele de pectoralii lui tari.

- Tu ai să muncești, iar eu... ei bine, nu știu ce-am să fac.

A oftat.

Fără să-l privesc, am pus întrebarea de un milion de dolari – sau mai bine spus de multe milioane de dolari – care plana deasupra noastră de când se întorsese din Indonezia.

- Cum rămâne cu filmul?

Pentru o clipă, și-a înfipt degetele în pielea mea, dar nu suficient de tare cât să mă rănească. Suficient cât să transmită că îi atârna pe umeri ca o greutate mare.

L-am simțit mișcându-se și am auzit cum își muta capul pe fața de pernă.

– E greu. Nu știu care e cel mai bun lucru de făcut. Pe de-o parte, continuăm proiectul din respect pentru viețile care s-au pierdut? Pe de altă parte, au murit făcând asta. E lipsă de respect să nu-l lansăm? Banii pe care i-ar produce filmul le-ar aranja familiile pentru mult timp. Știu că mulți dintre ei aveau copii. Desigur, probabil că au avut asigurări de viață bune și compania de asigurare a filmului avea clauze de indemnizații în puțin probabila eventualitate în care cineva ar fi murit la serviciu, dar nimic nu înlocuiește un om drag.

Wes a tras repede aer în piept. Vocea i-a cedat când a continuat.

– Nu-i putem uita. Eu n-o să-i uit niciodată.

Am ridicat privirea exact când o lacrimă îi curgea pe obraz. M-am răsucit, am aruncat un picior peste el, i-am încălecat talia, m-am aplecat și i-am cuprins obrajii ca să-i pot sorbi lacrimile. Le-am sărutat, le-am luat în corpul meu în speranța că-l voi putea ajuta să care această povară imensă.

– Vrei votul meu? am întrebat.

Un lucru de care n-avea nevoie un bărbat ca Wes era un sfat necerut. Dacă-l voia, i-l dădeam, dar nu mi-aș fi expus părerea ca pe o altă povară.

Și-a dres vocea.

– Da.

– Termină filmul dacă poți. Donează profiturile, inclusiv pe ale tale, familiilor sau înființează o fundație de caritate care ajută oamenii. Cred că o parte din problemă e că nu vrei să câștigi de pe urma unui lucru care a dus la pierderea vieții lor, așa-i?

Wes a închis ochii. Și mai multe lacrimi îi curgeau din colțul ochilor. A dat din cap repede în semn de aprobare.

– Bine, atunci fă ca moartea lor să însemne ceva.

Respirația i-a devenit chinuită, pieptul ridicându-se și coborând repede. Mi-am dat seama că îi era greu. Și totuși, faptul că nu m-a îndepărtat și nu m-a futut tare și repede ca să se descarce, ci a ales să treacă prin durere și emoții era un semn bun. Însemna că avansase destul de mult pe drumul către recuperare.

- Îmi place ideea asta. Să înființez o fundație sau să donez banii, ceva plin de sens pentru fiecare viață pierdută. O să vorbesc cu regizorul și cu finanțatorii. Să văd ce părere au. Toată lumea s-a așteptat de la mine să dau semnalul și, sincer, nici măcar n-am știut cum să abordez situația.

Am zâmbit și i-am mângâiat buzele cu vârful degetelor.

- Să te ascunzi ca să poți găsi o soluție nu e greșit. Să te ascunzi pentru totdeauna, fără să cinstești ce s-a pierdut, e greșit. Cred că știi ce ai de făcut.

Wes a încuviințat și mi-a cuprins obrajii.

- Ești lumina mea în orice experiență întunecată. Știi asta, nu?

Mi-am pus mâna pe mâna cu care-mi ținea obrazul.

- O să-ți luminez drumul, în orice zi, în fiecare zi.

- Lumina asta duce la tine, Mia.

Vocea îi era ușoară și elocventă.

- Așa o să fie mereu. Acum zi-mi. Ce ai de gând să faci după ce rezolvi cu filmul ăsta? Te întorci?

A dat din cap foarte repede.

- Nu. Cel puțin nu imediat. Am să mă întorc la ce știu, la ce simt firesc.

- La scris?

Am zâmbit, speranța învăluindu-mi tonul. Ochii lui au sclipit într-un verde deschis în lumina nouă a dimineții.

- La scris. Am niște idei. Fără nici o legătură cu războiul și luptele de tot felul.

M-am întins și mi-am lăsat capul sub bărbia lui.

- Da? Cum ar fi?

- E povestea unei fete.

M-a strâns aproape de el, punându-și mâinile în scobitura spatelui meu.

- Ce fel de fată?

- O fată frumoasă. Cu un corp la care visează bărbații. Cu inima de aur.

- Mm... și? am întrebat zâmbind. Și ce se întâmplă?

– Iese cu mulți bărbați, a zis aspru, în mod clar neplăcându-i partea asta a poveștii.

Am râs.

– Iese?

– Îhî. Dar se îndrăgostește doar de unul. Vezi tu, a fost dragoste la prima vedere.

– A fost? Cu o escortă cred că e dorință la prima vedere, am sugerat, dar n-a crezut.

M-a apucat de fund și a strâns. Îl puteam simți cum se întărește sub mine.

– Nu. Vezi tu, femeia asta e specială. Nu numai că e foarte frumoasă, cu un corp super și o inimă de aur, dar are și un dar.

– Ce fel de dar? am întrebat, curioasă, acum.

– Păi, nu e o chestie fizică. Este darul dragostei ei. Dacă îi oferă acest dar unuia dintre bărbații cu care se întâlnește, el va fi fericit până la sfârșitul vieții.

Mi-am ridicat capul ca să-i pot săruta maxilarul și am depus un pupic umed acolo înainte să întreb:

– Și cui îi oferă darul ăsta?

– Nu ți-ai dat seama?

Din moment ce a întors toată chestia către mine, mă simțeam un pic confuză.

– Ba credeam că da.

Wes a râs și mi-a sărutat tâmpla înainte să termine.

– Oferă o parte din darul ei tuturor celor la care ține, și toți se îndrăgostesc un pic de ea.

Am pufnit în barba lui.

– Dar cum rămâne cu dragostea ei adevărată? Cum poate iubi de la prima vedere dacă dă bucățele mici din ea tuturor?

– Pentru că există un bărbat care-i oferă ei darul lui de dragoste complet. E dispus să se mulțumească cu cât rămâne din ea dacă bucățile pe care ea le-a dat tuturor sunt prețuite. În final, face lumea din jurul lor un loc mai bun doar pentru că indivizii ăștia au o bucățică din ea cu ei. Împărtășesc dragostea și bucuria, făcând lumea un loc mai bun.

Conceptul lui părea foarte ferm şi un pic trist. Poate că iubesc mulţi oameni, în mod cert mai mulţi decât atunci când am pornit în călătoria asta acum un an, dar în mod sigur n-aş fi de acord că darul unei iubiri a înlocuit darul alteia.

– E o poveste frumoasă, am comentat cu un ton de disconfort în voce.

– Ce? Nu crezi că e adevărat?

Am dat din cap.

– Până la un punct, da. Conceptul că toţi avem o cantitate finită de dragoste de împărţit este intrigant, dar nu cred că aşa merg lucrurile. Cred că dragostea creşte şi continuă să crească cu fiecare persoană căreia i-o dăruieşti. Ca atunci când plantezi o sămânţă. De ce torni apă şi o hrăneşti, de ce ai mai multe şanse să se transforme într-un copac frumos. Din copacul acela se extind crengi şi cad frunzele, dar când se schimbă anotimpurile apar frunze noi şi mai multe ramuri. Exact ca în dragoste.

– Atunci, poate că am să-mi numesc povestea *Copacul iubirii*.

Am rânjit şi mi-am folosit mâna ca să-l aduc la acelaşi nivel cu faţa mea ca să-l pot săruta.

– Ei, asta e o poveste în spatele căreia mă pot ascunde.

Capitolul 4

Wes a parcat în faţa unei clădiri de două etaje din cărămidă maro. O serie de trepte duceau către galeria de artă Aspen Grove. Kathy, eu şi Wes am coborât din maşină. Echipa de filmare a parcat lângă noi în duba închiriată şi au început să descarce cele de trebuinţă.

– Asta e prima din cele patru opriri. Am confirmat o întâlnire cu o sculptoriţă din localitate, împreună cu managerul galeriei. Au fost încântaţi să facă interviul aici, a confirmat Kathy în timp ce urcam pe scări.

Am fost întâmpinaţi de un bărbat în costum care s-a prezentat drept Brice. Ne-a arătat galeria, explicând fiecare piesă în parte făcută de câte-un talent local până când o femeie a dat buzna. Era înaltă şi slabă, cu părul roşu ca focul care îi cădea în bucle mari şi rotunde de sub bereta verde închis. Avea ochii la fel de luminoşi şi albaştri ca o zi senină în California. Purta un pulover crem tricotat, o eşarfă mare multicoloră, colanţi cu imprimeu şi cizme uşoare care îi veneau până la genunchi.

Când mi-a întins mâna, cele vreo cincizeci de brăţări rigide au zdrăngănit drăguţ la încheietura ei palidă.

– Bună, eu sunt Esmeralda McKinney, sculptoriţă. Vă mulţumesc că aţi venit.

Zâmbetul care o însoţea era larg şi frumos. Totul la femeia asta putea lumina o zi întunecată şi plictisitoare.

– Mă bucur să mă aflu aici. Ce zici dacă am începe cu tine arătându-ne nişte lucrări? Îi pun pe băieţi să filmeze, iar eu îţi pun întrebările. E bine? am spus.

Faţa Esmeraldei s-a aprins, încât putea face pe oricine să creadă că soarele îi strălucea direct pe faţă.

- Desigur!

M-a condus până la un piedestal transparent. Deasupra era un bust de femeie făcut în totalitate din foi de metal. Pe cât era de original, pe atât era de interesant.

- Asta e a mea. Se numeşte *În bătaia vântului.*

Esmeralda a atins vârfurile foilor de metal care se răsfirau de parcă vântul i-ar fi bătut în faţă fluturându-i părul pe spate.

Camerele filmau, dar era greu să nu te laşi absorbit de piesă. Liniile ochilor, buzele şi nasul erau înfiorător de precise pentru nişte foi simple de metal modelate.

- E incredibil de complexă. Cum începi o astfel de piesă? am întrebat.

- Iau foi plate de metal, le tai în piese mai mici nemăsurate. O parte din distracţie stă în a lua bucăţi de metal aparent asemănătoare şi de a le îmbina într-un tot. Pe măsură ce încălzesc şi manevrez bucăţile, ele încep să prindă formă.

Am atins marginea piedestalului, neîndrăznind să ating lucrarea.

- Vrei să spui că atunci când începi un proiect nu ştii ce-o să iasă?

A scuturat din cap.

- Nu. Cred că, asemenea scriitorilor care se aşază în faţa foii goale aşteptând să vină povestea, şi eu las pur şi simplu piesele să-mi spună ce să creez. În timp ce adaug noi foi de metal, se creează o formă şi mă las purtată de val.

Şi-a strâns mâinile la piept.

- Parcă e dat să iasă ce iese. Ca viaţa. Nu poţi plănui tot ce e frumos. Uneori frumuseţea prinde formă chiar în faţa ta.

Esmeralda avea un punct de vedere profund. În ultima vreme, învăţasem că frumuseţea se manifestă în feluri pe care n-aş putea să mi le imaginez până nu se arată.

* * *

Următorul loc era galeria Baldwin. Proprietatea lui Jonalyn Baldwin, fotografă locală. Înăuntru, galeria era un dreptunghi

mare, alb amplasat într-o altă clădire de cărămidă. Dar nu se afla în zona centrală.

Fotografii de diferite mărimi atârnau peste tot în spațiul deschis. În centru erau pereți printre care clienții se puteau plimba.

O femeie asiatică minionă, cu păr negru lung și mătăsos strâns la spate într-o coadă și cu ochi negri ca onixul, ne-a întâmpinat în fața galeriei.

– Bună, tu trebuie să fii Mia Saunders. Eu sunt Jonalyn Baldwin. Bine ați venit la galeria mea.

Per ansamblu, nuanța pielii ei era un arămiu încântător, cu câțiva pistrui pe nas și obraji, singura deviație de la un ten fără cusur. Avea pe buze un ruj de un roz pal care împreună cu tonurile calde pe care le purta îi conferea o strălucire rozalie. Din cap până în picioare era îmbrăcată într-o tunică de culoare roșu burgund și colanți asortați. Un lanț gros auriu îi atârna la gât și capta lumina de deasupra. Simplu și șic.

– Mulțumim că ne primești, Jonalyn. Suntem nerăbdători să-ți vedem arta.

– Atunci, vă rog, pe aici.

Jonalyn ne-a condus către o fotografie enormă. Reprezenta jumătate din fața unei femei, care-și ținea obrajii. Doar că era o distorsiune, de parcă imaginea fusese captată prin sticlă crăpată.

– Îmi poți spune câte ceva despre piesa aceasta? am întrebat, încă o dată pierdută în detaliile imaginii.

Jonalyn a arătat către o secțiune a fotografiei.

– Vezi liniile de aici? Aici am focalizat lentila.

Am mijit ochii și mi-am concentrat privirea pe crăpăturile din imagine.

– De cealaltă parte a acestei sticle se afla o femeie frumoasă, îmbrăcată elegant. Am rugat-o să se aplece peste o tejghea și să privească printr-o vitrină. Apoi am pus o bucată de sticlă vălurită peste lentile și i-am surprins frumusețea într-o percepție alterată. După cum puteți vedea clar, femeia din spatele imaginii distorsionate e destul de uimitoare, deși nu știm cine este

sau care îi este povestea. Poate că frumusețea pe care voi o vedeți este o mască.

Jonalyn ne-a tradus ce văzuse și ne-a explicat atât de perfect de ce alesese să surprindă imaginea aceea încât m-a pus pe gânduri. M-am concentrat asupra imaginii, încercând să-i înțeleg percepția. Mi-am înclinat capul și m-am uitat la fotografie dintr-un alt unghi. Cu ochiul liber, când am focalizat, am putut vedea că femeia avea buzele roșii, unghii asortate și o piele minunată. Prin sticla crăpată, totuși, puteam vedeam imperfecțiuni pe care altfel nu le-aș fi putut observa.

– Am numit fotografia asta *Frumusețe dezvăluită*, a spus Jonalyn, în mod evident mândră de opera ei.

Fascinată, am urmat-o pe Jonalyn prin toată galeria. Felul în care surprindea imaginile și le schimba în cu totul altceva era pur și simplu genial. Un set de fotografii m-au atins cu adevărat la suflet. L-am pus pe cameraman să focalizeze pe două fotografii care atârnau una lângă alta. Într-una era o femeie fără adăpost sprijinită de o clădire. Un picior era îndoit la genunchi, proptit de peretele din spatele ei. Un sac de gunoi alb stătea lângă el, probabil plin cu lucrurile ei. Părul lung și negru era murdar și răvășit. Probabil că nu mai fusese spălat de mult. Femeia se uita într-o parte, în depărtare. Fața îi era brăzdată de linii adânci și o tristețe ce nu putea fi ștearsă îi strălucea în ochi. Era clar lipsită de mijloace și probabil și de speranță.

Următoarea fotografie era făcută printr-o bucată de sticlă deformată și cu bule. Era imaginea aceleași femei, dar imaginea era total schimbată. Trăsăturile erau înmuiate, părul nu mai arăta murdar, ci părea negru și ondulat. Sacul de lângă ea era o sferă strălucitoare de lumină albă și părea că-i luminează forma, dându-i un aspect radiant, sănătos.

– Când estompezi asprimea realității, ce găsești dedesubt este... special.

Jonalyn și-a încrucișat brațele în timp ce-și admira opera. Era demnă de admirație.

Am ridicat mâna spre imagine, forțată parcă să mă apropii.

– E incredibil felul în care vezi lucrurile.

A zâmbit uşor.

– E felul în care ar trebui să vedem lucrurile cu toţii. O femeie frumoasă poate părea perfectă, dar când priveşti cu ochi proaspeţi există defecte. Toată lumea are defecte. Apoi aici – a arătat către femeia tristă – poţi lua o femeie care este în mod cert fără adăpost, murdară şi înăsprită de viaţă şi totuşi descoperi o faţă blândă. Viaţa şi experienţele noastre schimbă felul în care privim lumea, dar niciodată ceea ce suntem înăuntru.

Am petrecut mai mult timp decât ar fi trebuit vorbind cu Jonalyn. Wes a venit pe la spate în timp ce noi două vorbeam într-o zonă mai laterală. Şi-a pus mâinile pe umerii mei şi i-a masat înainte să se aplece.

– Mia, dacă vrei să termini azi cu toate galeriile, trebuie să mergem. Începe să ningă.

Mi-am ridicat privirea către Wes şi am zâmbit. El m-a sărutat pe frunte. Ţăcănitul inconfundabil al diafragmei a întrerupt momentul. Obrajii lui Jonalyn au devenit rozalii în timp ce lăsa camera jos. Ştiam că se afla pe masa din faţa noastră, dar nu mă gândisem că avea s-o folosească.

– Scuze, nu mă pot abţine când văd ceva care trebuie surprins.

Am zâmbit fără să fiu nicidecum deranjată de ce a făcut.

– Dar nu ai nici o sticlă cu care să distorsionezi.

Artista a zâmbit superior.

– N-a fost nevoie. Oricum aş fi surprins momentul ăsta, ar fi fost la fel de sincer. Am să-ţi trimit fotografia ca să te convingi singură.

Wes mi-a luat mâna şi m-a ajutat să mă ridic.

– Mi-ar plăcea tare mult. A fost o plăcere să discut cu tine, să-ţi văd arta şi să-ţi înţeleg perspectiva. Promit s-o prezint cât mai bine în emisiune.

– N-am nici o îndoială că ai să-mi faci o mare onoare. Mulţumesc, Mia.

Mi-a cuprins mâinile între ale ei. Clasă pură.

* * *

În loc să mergem la următoarea galerie, Wes ne-a dus la Red Onion pentru prânz.

- Localul a fost înființat în 1892 și face cea mai bună supă franțuzească de ceapă și cele mai bune chifteluțe de crab, a exclamat Wes, aproape sărind din cizmele de iarnă în timp ce mă conducea către ușă.

Restaurantul era plin. Pereții erau de un rubiniu închis, ceea ce crea o atmosferă caldă ca într-un cocon, dându-i clientului senzația că trebuie să vină, să lenevească și să rămână o vreme. Imediat m-am simțit ca acasă. Aerul cald sufla prin ventilatoare largi, făcându-mi nasul înghețat să simtă furnicături și să se dezghețe.

Wes sunase dinainte ca să rezerve o masă de șase persoane. O echipă de lumină, sunet și imagine formată din trei oameni era considerată a fi numărul minim, dar lucrasem cu ei în New York. Făcuserăm o treabă de calitate, bine primită de către producătorii de la Century Productions. Aveam însă nevoie de o asistentă permanentă și o voiam pe Kathy.

Imediat ce ne-am așezat și am comandat chifteluțele de crab, sosul cald de spanac și anghinare cu lipii prăjite și aperitivele, am prins curaj ca să abordez subiectul cu actuala mea asistentă.

- Ei, Kathy, cum crezi că merg lucrurile? am întrebat codat, jucându-mă cu paiul în băutura mea.

Kathy și-a împins ochelarii gen Woody Allen pe podul nasului.

- Foarte bine. A fost evident că erați captivată de arta domnișoarei Baldwin mai devreme. Asta o să se vadă bine pe ecran. Entuziasmul dumneavoastră, adică.

A privit în jos și obrajii i s-au îmbujorat. Am încuviințat.

- Sunt de acord. Arta ei e originală și a arătat o latură importantă a frumuseții într-o manieră care cred că o să rezoneze cu publicul larg, dar nu la arta lui Jonalyn mă referam când te-am întrebat cum crezi că merg lucrurile.

Kathy s-a încruntat.

– Nu cred că înțeleg, domnișoară Saunders.

– În curând doamna Channing, peste două săptămâni! a intervenit Wes încolăcindu-și brațul în jurul scaunului și apucându-mă posesiv de umăr.

De data aceasta Kathy a zâmbit larg, și pometii ei păreau să strălucească.

– Vă căsătoriți?

Am dat din cap fericită.

– Da. Când ne întoarcem, ne punem pirostriile în Malibu. În ziua de Anul Nou.

Și-a unit mâinile la piept și a oftat.

– E minunat. Chiar arătați perfect împreună, a izbucnit.

Wes s-a delectat cu complimentul ei. Brațul i s-a încordat pe umărul meu și și-a frecat nasul de bărbia mea.

– Sunt mai mult decât de acord cu tine, Kathy, a răspuns sărutându-mi dezordonat obrazul, urechea și gâtul.

Am chicotit și i-am împins capul, vrând să ajung înapoi la ce voiam să spun înainte să se bage el cu picioarele peste tot.

– Kathy, o s-o spun pe șleau pentru că trebuie, iar tu ai prea puțin timp ca să iei o decizie.

O privire de îngrijorare i-a cuprins imediat fața.

– Bine, ascult.

– Vreau să fii asistenta mea, am izbucnit.

S-a uitat într-o parte și apoi înapoi.

– Am crezut că sunt.

Oftând, am ridicat ceaiul rece și am luat o înghițitură mare în timp ce dădeam aprobator din cap.

– Ești. Dar vreau să zic de-acum înainte.

Mi-am dat seama când i s-a aprins beculețul. Fața i s-a aprins și un mic zâmbet i s-a strecurat pe buze.

– Adică pentru totdeauna. Cât sunt la emisiunea doctorului Hoffman, vreau să fii asistenta mea de producție. Să mă ajuți cu segmentele, să le plănuim și așa mai departe. Tu cunoști toate dedesubturile, în timp ce eu știu doar ce vreau să fac și cum s-o spun în fața camerei. Am nevoie de cineva de încredere care să

mă ajute să scot ce e mai bun din segmentele astea, ca să fiu sigură că transmitem publicului povestea corectă.

Kathy aproba dinainte să termin eu de explicat.

- O, Doamne, o oportunitate minunată.

S-a încruntat.

- Dar eu locuiesc în New York.

- Da, îmi dau seama. La început putem lucra virtual, cum facem acum, dar nu pentru mult timp. Emisiunea ţi-ar oferi un stipendiu pentru mutare. Ai putea veni la începutul lui ianuarie să-ţi găseşti o locuinţă, dar până la sfârşitul lui ianuarie am nevoie de tine în California.

Kathy a scuturat din cap.

- Nu înţeleg. De ce eu? Sunt un nimeni.

Am pufnit.

- Nimeni? Aranjezi totul perfect. Mă înţelegi, înţelegi ce vreau să realizez. Îi înţelegi şi te conectezi uşor cu oamenii pe care trebuie să-i intervievăm. După părerea mea, eşti candidata perfectă.

- Dar asistenta doctorului Hoffman mă urăşte...

I-am tăiat vorba.

- Mă ocup eu de Shandi, dar nu ea ia deciziile. Şeful ei şi Leona le iau. Am discutat deja cu ei. Mi-au dat mână liberă să aleg pe cine vreau, iar eu te aleg pe tine. Acum, înţeleg dacă ai nevoie de timp de gândire...

- Nu-i nevoie. Vreau slujba.

Vocea îi era fermă şi încrezătoare.

Am zâmbit.

- Chiar dacă trebuie să te muţi?

- Iernile în New York sunt aspre, iar familia mea e împrăştiată peste tot. În plus, asta e şansa mea să lucrez stabil la o emisiune, unde să iau decizii la nivel mai înalt şi să muncesc cu cineva care chiar îmi place. Urăsc să fiu pasată de colo colo şi peste tot. Vreau să găsesc un loc şi să-mi fac o viaţă. Să lucrez cu dumneavoastră şi cu domnul Channing a fost apogeul carierei mele, a spus ea încântată.

Cred că n-o văzusem niciodată mai însufleţită.

Mi-am dres vocea fix când chelnerul a adus aperitivele. Wes a luat o chiftea şi a băgat-o în gură atât de repede încât m-am temut să nu se înece.

– Ce? a întrebat cu gura plină.

Am râs.

– Oricum, există o condiţie.

Am ridicat sprâncenele în timp ce ea se pregătea. Şi-a îndreptat umerii, a ridicat bărbia, iar privirea îi era fixată asupra mea. A fost greu să mă abţin, dar mi-am fixat privirea într-a ei şi mi-am expus termenii.

– Trebuie să fii de acord să-mi spui Mia. Chestia asta cu domnişoara Saunders s-a învechit.

Am păstrat o figură fermă cât am putut, până ce am izbucnit în râsul fornăit ca de porcuşor. Până când am terminat de vorbit, întreaga masă se prăpădea de râs. I-am informat şi pe ceilalţi membri ai echipei că plănuiam să le rezerv serviciile şi păreau încântaţi de ideea de a lucra împreună pe viitor.

* * *

După prânz, am ajuns la a treia galerie şi am întâlnit un bărbat care se autointitula Bob Pădurarul. Cioplea în lemn în timp ce stătea într-un balansoar făcut tot de el. Galeria îi plasase scaunul într-un colţ, lângă fereastră. Bob avea şaptezeci de ani şi îi plăcea să fie înconjurat de artă şi să cunoască oameni noi.

Galeria era o mare atracţie pentru turişti şi, de când îi dăduseră lui Bob Pădurarul un loc unde să cioplească, vânzările crescuseră cu treizeci la sută. Stătea în scaunul lui, cioplea piese mici, unice pe care turiştii le puteau cumpăra pe loc, iar pe altele galeria le avea expuse împreună cu alte opere de artă, de la sculpturi până la tablouri şi altele.

Intervievându-l pe Bob, am aflat că luptase în războiul din Vietnam, încă din 1965. În orele lungi în care aştepta acţiunea, tăia bucăţi de copac şi, cu briceagul de buzunar, sculpta totemuri mici sau figurine din lemn. Oferea micile opere de artă camarazilor de arme ca să le poată trimite acasă familiilor în semn că se gândeau la ei. Fusese lăsat la vatră la începutul anilor

şaptezeci din cauza celor trei răni căpătate: fusese împuşcat de două ori în picior şi o dată în şold. Piciorul nu se vindecase atât de bine cât speraseră.

Simţindu-se confortabil într-un balansoar, Bob Pădurarul a început să-şi transforme activitatea de alungat timpul într-o slujbă cu normă întreagă. Fericit că vorbea cu familia, prietenii şi cu publicul, şi incapabil să se mişte uşor şi să aibă o slujbă cu normă întreagă, a găsit ceva care să funcţioneze pentru el, ceva ce-i plăcea, şi a reuşit pe cont propriu.

Povestea lui era încurajatoare şi înălţătoare, când mare parte a lumii era răvăşită de război şi nu dorea altceva decât pace. Povestea lui Bob avea o doză de speranţă pentru veteranii răniţi ai naţiunii noastre, care ştiam că au nevoie de puţin optimism. Povestea lui nu era uşor de ascultat. Fusese rănit apărând libertatea şi, stând la o fereastră într-o galerie de artă, în Aspen, nu regreta nici măcar o zi din serviciul lui militar.

Un erou frumos care crea piese interesante era minunat, dar nu povestea lui era cea care-l făcea special. Ci părticica din experienţa lui pe care fiecare persoană pe care-o întâlnea o lua cu ea.

În timp ce vorbeam, a cioplit o inimă mică din lemn înconjurată de valurile oceanului.

– Un cadou de nuntă, a spus Bob când mi-a înmânat piesa.

Era de zece pe zece centimetri pătraţi. Fundul era turtit ca să poată fi aşezat.

– De unde aţi ştiut? am întrebat.

Bob mi-a spulberat surpriza.

– Un bătrân recunoaşte o femeie îndrăgostită. Şi, în plus, lumina reflectată de inelul ăla aproape că m-a orbit!

A chicotit. Am râs împreună, iar proprietarul galeriei mi-a împachetat cadoul în şerveţele şi i l-a dat lui Wes într-o pungă.

La plecare l-am îmbrăţişat pe bătrân.

– Mulţumesc că mi-aţi împărtăşit povestea asta. Ştiu că eu şi publicul care va vedea emisiunea n-o vom uita niciodată.

– Oamenii te plac, draga mea, fă să merite, a spus zâmbind şi făcând din mână în timp ce Wes m-a luat la braţ şi ne-am îndreptat către frigul de afară.

* * *

Fă să merite.

Când am plecat de la Bob Pădurarul și am ajuns la galeria de artă 4M, încă mă gândeam la asta. Bob zisese să fac să merite. Știam că se referea la lupta în război. Soldații luptau și se jertfeau într-un mod pe care civilii n-ar putea niciodată să-l înțeleagă. Numai o persoană specială poate să-și riște viața în fiecare zi pentru peste trei sute de milioane de oameni pe care nici măcar nu-i cunoaște. Mândrie. Datorie. Pentru Bob, lucrurile acestea și fiecare viață făceau să merite.

Cuvintele lui m-au făcut să mă gândesc că orice lucru cu adevărat demn să fie parte din viața ta merita efortul. Și totuși, nu toată lumea e dornică să facă eforturi pentru a obține ce vrea în viață. Era trist când că mă gândeam serios la asta.

Când am intrat în galeria 4M, m-a asaltat aroma combinată de lămâie, mentă și iasomie. M-am oprit în ușă și am lăsat mirosul familiar să-mi pătrundă simțurile. Nu mai mirosisem combinația aia de ani de zile. Mai precis, de cincisprezece ani.

Inima a început să-mi bată în piept cu putere și gura mi s-a uscat. În celălalt capăt al camerei era o femeie înaltă cu bucle negre jucăușe până la nivelul umerilor. Era îmbrăcată toată în negru și ajusta un tablou pe peretele din fața mea. Nu m-am putut mișca. Era cu spatele la mine, dar, după forma trupului și mișcarea fluidă a brațelor – ca ale unei dansatoare –, nu numai că era ușor de recunoscut, dar identitatea ei era de-a dreptul devastatoare. Ca atunci când vezi o fantomă.

Femeia s-a întors, și-a lipit palmele și s-a apropiat. Și-a mijit ochii verzi și a tras o pereche de ochelari subțiri și argintii care se bălăngăneau la marginea bluzei ei cu mâneci lungi. I-a pus și a ezitat, de parcă era lipită de podea. Nici eu n-am mișcat nici măcar un mușchi, înțelegând cine era femeia din fața mea. Se schimbase mult în ultimii cincisprezece ani, dar nu suficient cât să n-o pot recunoaște pe loc.

– Mia, a izbucnit.

Mâna lui Wes s-a încolăcit în jurul meu. Singura mișcare pe care am putut-o face a fost să-i strâng mâna cu putere.

- Bună ziua, doamnă... a întrebat Wes.

- Banks, a răspuns.

Am tresărit strângând iar mâna lui Wes.

Nu mi-a dat drumul, fapt pentru care îi rămâneam veşnic recunoscătoare. Dacă n-aş fi avut acea singură legătură cu ceva real, probabil că aş fi leşinat, aş fi fugit ţipând sau o combinaţie între cele două.

- Doamnă Banks, eu sunt Weston Channing şi suntem aici pentru a vă intervieva despre galeria dumneavoastră de artă. Se pare că dumneavoastră şi Mia vă cunoaşteţi dinainte. După cum puteţi vedea, e puţin tulburată, aşa că, dacă mi-aţi putea explica ce se întâmplă aici, v-aş fi recunoscător.

Wes al meu. Împăciuitorul. Ce nu ştia el era că nimic nu putea să lămurească mizeria asta. Cincisprezece ani de pierdere şi abandon n-aveau cum să se lămurească printr-o simplă explicaţie. Ştiam asta deja. Încercasem ani de-a rândul să rezolv misterul pentru care femeia care mi-a dat viaţă îmi distrusese viaţa la frageda vârstă de zece ani.

- Mia, te-aş recunoaşte oriunde.

Vocea îi tremura. Suna diferit, mai calmă cumva. Şi-a umezit buzele, iar eu am urmărit cu fascinaţie îngrozitoare cum femeia pe care o credeam pierdută pentru totdeauna stătea în faţa mea, arătând mai bine ca niciodată. Mai bine decât avea dreptul să arate.

- Draga mea fată, a trecut atâta vreme.

Cuvintele ei erau ca un cuţit otrăvit care lovea fiecare parte vulnerabilă din mine. Emoţia reţinută era prezentă şi mult mai sinceră decât orice îmi aminteam că spusese înainte, dar tot nu reuşea să treacă de zidul de marmură din jurul inimii mele, pe care îl construisem împotriva acestei femei şi a amintirii ei cu atâţia ani în urmă.

Neştiind ce altceva să fac, am spus singurele cuvinte pe care le-am putut controla.

- Bună, mamă.

Capitolul 5

Mâna lui Wes s-a strâns în jurul mâinii mele până a început să mă doară. Mi-am smuls-o din strânsoare şi m-am dezechilibrat. M-a prins imediat, lipindu-mă de el.

Kathy a intrat şi ea într-un târziu, scuturându-şi zăpada de pe haină şi ridicând mâna în semn de salut către mama.

– Bună ziua, eu sunt Kathy, iar ei sunt Mia Saunders şi logodnicul ei, Weston Channing. Vă mulţumim că ne primiţi. Ne cerem scuze dacă am întârziat puţin...

– Logodnic? a izbucnit mama, ochii ei încercând să-l pătrundă pe viitorul meu soţ. Ăăă, felicitări!

Efortul ei de-a face conversaţie politicoasă şi de-a transmite felicitări false m-a lăsat rece.

– Care erau şansele să intru în galeria asta ca să-i iau interviu femeii care m-a distrus acum cincisprezece ani?

Vorbele mele aveau suficientă răutate cât să taie sticla. Şi cu adevărat speram să-i sfâşie inima neagră.

A respirat rapid şi la fel a făcut şi Kathy. Întreaga încăpere a amuţit.

Kathy s-a mutat de pe-un picior pe altul, uitându-se la mine, apoi la mama şi în cele din urmă la Wes.

– Ăăă... cred că am terminat pe ziua de azi?

– Kathy, du-te înainte la cabană cu restul echipei. Cred că avem suficient material cu cei trei artişti ca să putem realiza segmentul. Luaţi cina. Eu şi Mia venim îndată, a intervenit Wes, salvând momentul ca de obicei.

Kathy s-a îndreptat către mine şi m-a apucat de mână. M-a strâns în semn de sprijin.

– Sunt disponibilă în seara asta dacă ai nevoie de o prietenă, Mia.

Acum îmi folosea prenumele. În sfârșit. Faptul că mi-a spus acele cuvintele a însemnat pentru mine mult mai mult decât a realizat, dar tot ce-am putut face a fost să dau pur și simplu din cap în semn de aprobare în timp ce ea îi instruia pe băieți. Apoi ea și echipa au părăsit galeria.

Rămași singuri, stăteam în picioare toți trei. Mama și-a umezit din nou buzele, privind în jur – probabil uitându-se să vadă dacă nu mai intra cineva s-o scape din coșmarul ăsta. Pentru că exact asta era. Un coșmar de proporții monumentale. Îmi luasem orice speranță de la a o mai vedea pe această femeie vreodată, fără să știu niciodată de ce – sau cum – a putut să-și lase copiii așa cum o făcuse.

- Hm, ce-ar fi să ne așezăm aici și să vorbim?

Vocea și mâinile îi tremurau în timp ce arăta către fotoliile din lateral.

Eu? Am urmat-o, am privit-o în față și am văzut cum i se umpleau ochii cu lacrimi. Într-un moment de pură slăbiciune, am ridicat mâna și am plesnit-o cât de tare am putut. Lacrimi pe care nu știam că le am mi-au curs pe obraji. Lacrimile ei curgeau ca niște minciuni uriașe pe care nu le-am crezut nici o clipă.

Vocea i-a cedat când a răspuns.

- Cred că am meritat-o.

- Meriți mai rău de atât. Mult mai rău, am mârâit printre dinții încleștați.

Și-a dres vocea și și-a dat părul pe spate.

- Te rog, Mia, aș vrea să-ți explic.

Am râs sfidător.

- Să explici? Ți-ar plăcea să explici.

Am ridicat vocea atât de mult încât părea de un milion de decibeli, dar probabil că a fost mai mult o șoaptă strigată.

- Ce să explici... mamă? am spus în derâdere. Cum ți-ai lăsat fiica de zece ani singură? Sau poate cum ai lăsat-o pe cea de cinci ani. Nu, stai... am făcut un pas mai aproape.

Când mă pregăteam s-o lovesc din nou pe femeia asta josnică, Wes m-a apucat de braț, m-a tras la pieptul lui și ne-am dat înapoi câțiva pași.

Faţa i s-a sfărâmat.

– Nu înţelegi! a strigat ea. N-am vrut să plec.

Am pufnit.

– N-ai idee prin ce iad ne-ai făcut să trecem, pe mine şi pe Maddy. După ce-ai plecat, tata s-a transformat într-un beţiv notoriu. La zece ani, aveam grijă de el şi de sora mea mai mică!

Ochii i s-au mărit.

– O, da. Pun pariu că nu te-ai gândit la asta. Pentru că ne-ai abandonat, tata a luat-o la vale. Jumătate din timp uita că are copii. Maddy şi cu mine am îndurat zile întregi fără mâncare. Zile!

Mâna lui Wes m-a strâns de braţ. Nu eram sigură dacă era un semn de sprijin sau dacă se asigura că n-am să-i scot ochii. Oricum ar fi fost, m-a ţinut cu picioarele pe pământ.

– A trebuit să fur din cazinouri şi din pubele ca să nu murim de foame! am mormăit. N-ai nici cea mai mică idee de răul pe care l-ai făcut.

Mama plângea şi a căzut în genunchi. Şi-a dus mâinile la piept.

– Mia, Doamne. Iubito, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Am crezut că fac ce trebuie. N-am ştiut!

Corpul i se zdruncina de suspine. Vinovăţia se simţea limpede în aer, şi nu era a mea.

– Îţi pare rău?

Am clătinat din cap.

– Îţi pare rău că ai plecat sau că n-ai făcut-o mai devreme?

Vocea mea clocotea ca acidul, fiind la fel de corozivă.

– Nu, n-am vrut niciodată să plec. A trebuit s-o fac. Era cel mai bine. Ca să fiţi în siguranţă!

Şi-a dus mâinile la faţă şi a plâns.

– În siguranţă? am mormăit eu. Am fi fost în siguranţă dacă am fi avut o mamă care să se asigure că odraslele ei au mâncare pe masă, apă caldă şi haine curate.

Emoţia îmi împiedica vorbele, dar nu-mi păsa.

– Doamne! N-am crezut că o să-l afecteze atât de mult plecarea mea. L-am iubit pe Michael. Mi-am dorit să-şi continue viaţa...

Am râs şi m-am repezit iarăşi către femeia îngenunchiată. Wes m-a tras înapoi.

- Scumpo...

Tonul lui era impunător, dar blând.

- Înţeleg că eşti furioasă, dar violenţa fizică nu e o soluţie. Spune-i ce ai de spus şi apoi ne vedem de drum.

Ochii lui verzi erau plini de furie pentru mine.

Am încuviinţat din cap şi m-am ghemuit la nivelul ei.

- Ai fost totul pentru tata. Soarele, luna, pământul pe care călca. Noi am fost nişte vagi imitaţii.

A scuturat din cap, repetând întruna:

- Nu, nu, nu, nu. Nu trebuia să fie aşa.

Corpul îi tremura din nou într-un val nou de lacrimi.

- Dar, mă rog, la ce te aşteptai? Să reacţioneze aşa cum a făcut Jackson Cunningham?

A ridicat capul.

- L-ai găsit pe Jackson, a spus cu respiraţia întretăiată.

- Jackson e mort, am răspuns eu sec.

Trupul i-a tresărit de parcă ar fi fost împuşcată în piept.

- Ce?

- A murit acum câţiva ani. Dar nu înainte să lase o dâră. O dâră de bani, cu numele meu în testament. Imaginează-ţi surpriza mea când fratele meu, Maxwell Cunningham, m-a căutat.

- Max... a şoptit, cu faţa schimonosindu-i-se de durere.

Am dat din cap.

- Da, ştiu despre Maxwell... fratele meu. Şi mai ştim şi că Maddy e fiica lui Jackson.

S-a încruntat.

- Nu-i adevărat! a ripostat.

- Crezi că n-am verificat? Madison nu-i copilul biologic al lui Michael Saunders. E a lui Jackson. Avem testele de paternitate care dovedesc asta.

Mi-am încleştat dinţii.

- Te aştepţi să cred că eşti surprinsă de informaţia asta? L-ai înşelat pe tata de mai multe ori. Îmi amintesc bine că l-am întâlnit pe Maxwell când eram mică.

A scuturat din cap şi şi-a presat tâmplele cu ambele mâini.

– Nu, nu, nu, nu. Nu înţeleg. Nu-mi amintesc nimic din toate astea, a strigat.

– Pe naiba! am ţipat suficient de tare cât s-o fac să se ghemuiască în genunchi.

Wes m-a apucat de subraţ şi m-a ridicat.

O izbitură puternică s-a auzit în spatele nostru, o uşă trântită. Kent Banks a dat năvală înăuntru. Văzând-o pe mama pe jos, a îngenuncheat şi a cuprins-o în braţele lui mari.

– Ce naiba se întâmplă? a mârâit.

– Tu să-mi spui. Tu ne-ai adus aici! Tu trebuie să fi ştiut că e mama mea!

A ridicat capul ca să-mi întâlnească privirea. Avea nările dilatate şi albe, gura strânsă adânc.

– Da, ştiam că eşti fiica ei. Mi-a mărturisit când te-a văzut la televizor. Mi-a zis despre tine, despre sora ta şi despre fratele tău. Am crezut că vă fac un bine. Să întregesc familia...

Am râs batjocoritor.

– Eşti nebun? Femeia asta m-a abandonat pe mine şi pe fraţii mei. La naiba, sora mea şi cu mine nici n-am ştiut că avem un frate până acum câteva luni. Ar fi fost bine să aflăm asta de la *mama noastră*! am zis maliţioasă.

– Ieşiţi afară! a răcnit Kent.

Auzind tonul ăla din partea lui Kent, Wes m-a dat în spatele lui.

– Nu cred că logodnica mea a terminat de vorbit cu mama ei.

Mama mormăia ceva în barbă, ghemuindu-se lângă Kent. El a ridicat-o ca pe o prinţesă.

– Cred că ai făcut suficient. Sunt multe lucruri pe care în mod evident nu le ştii. Te sun mai târziu.

Am pufnit.

– Nu te deranja. N-am ce să-i mai spun gunoiului ăstuia de fiinţă.

Şi cu asta m-am întors şi am ieşit în viteză din galerie. Wes mă urma îndeaproape.

Am început să merg pe stradă, iar furia îmi curgea prin vene și mă împingea mai departe. Respirația mea întretăiată scotea aburi în aerul înghețat.

Când am încetinit și în cele din urmă m-am oprit, nu eram sigură unde mă aflu sau ce fac. Tot ce știam era că mi-era frig și eram singură. Mi-am înecat un suspin și am simțit cum îmi pierd echilibrul când o pereche de brațe m-au ridicat și m-au ținut aproape.

- Sunt aici, scumpo. Sunt aici. Hai să mergem acasă.

- Nu pot da ochii cu nimeni, am strigat la pieptul lui.

Durerea din inima mea se schimba, se strângea și devenea de nesuportat – de parcă se rupea în două.

- Nu trebuie să dai ochii cu nimeni. Mă asigur eu de asta. Doar lasă-mă să am grijă de tine, mi-a șoptit și m-a dus la mașină.

Timpul părea să treacă ca prin negură până ce am fost cărată în cele din urmă pe scări, schimbată de haine și așezată pe un nor cald. Căldura din spatele meu m-a speriat până când am fost cuprinsă într-o căldură pe care aș fi recunoscut oriunde. M-am băgat în Wes Channing. M-am agățat de el, de viața noastră și de tot ceea ce mă făcea să mă simt în siguranță. Strânsoarea lui era fermă și neobosită. În brațele lui, învăluită în dragostea lui, am închis ochii.

* * *

M-am trezit a doua zi tot lângă Wes. Mă ținuse în siguranța brațelor lui toată noaptea fără să-mi dea drumul. Am clipit de câteva ori și apoi am văzut fața lui Wes de aproape și în culori vii. Respirația îi venea în pufăituri ușoare către mine. Ridicându-mi mâna dintre noi, mi-am plimbat degetul pe podul nasului lui. A tresărit și a deschis alene ochii. Ochii lui Wes erau fără egal. Erau de un verde deschis ca iarba abia tăiată. A zâmbit încet, s-a aplecat și m-a sărutat pe nas.

- Cum te simți?

Vocea lui era o huruitură joasă pe care am simțit-o până în degetele de la picioare.

Aş fi putut să mint şi să-i spun că sunt bine, dar ar fi ştiut că nu spun adevărul. Dar m-ar fi lăsat în pace. Aşa un bărbat e el. Dar nu-mi mai ascundeam rănile, în preajma lui nu mai ţineam garda ridicată în jurul inimii. Singura persoană care merita acum un astfel de tratament era panarama de mama. Nu ajuta că-mi doream ca lucrurile să stea diferit totuşi. Tânjeam să fie diferite.

Când o fată creşte, are nevoie de mama ei. De cineva care să fie acolo să-i sărute rănile, să-i peticească inima când un băiat i-o frânge, s-o înveţe ce înseamnă să fii o femeie de care lumea să fie mândră şi, mai mult decât toate, s-o înveţe cum să fie mamă, cum să aibă grijă de un alt suflet mai mult decât de al ei.

– Nu mă simt bine, Wes, am recunoscut.

Mi-a luat mult să-mi pun sufletul pe tavă, dar am făcut asta pentru el, singura persoană din întreaga lume care mă iubea mai mult decât se iubea pe sine. Ştiam asta cu toată inima.

– Da, nici nu mi-am imaginat că ai fi bine. Ce se întâmplă aici?

A arătat către fruntea mea. Am închis ochii, bucurându-mă de atingerea lui simplă. Pentru mine, era mai mult decât un gest. Era o legătură. Ceva tangibil de care mă puteam agăţa şi ţine atunci când totul în jurul meu se năruia.

– S-o văd în galeria ei. Arătând atât de bine. De sănătoasă...

Am dat din cap, i-am apucat mâna şi am dus-o la gură.

– Te doare că şi-a refăcut viaţa. Că a trăit o viaţă bună când tu şi cu fraţii tăi a trebuit să-i duceţi lipsa. Tu şi Madison în special. Înţeleg, iubito.

Vocea îi era blândă şi înţelegătoare.

I-am dus mâna la gură şi i-am sărutat fiecare încheietură a degetelor.

– De ce doare atât de rău?

Lacrimile mi-au umplut ochii şi mi-au căzut pe obraji.

– Pentru că, indiferent ce-a făcut, cât de tare te-a rănit, e tot mama ta. O iubeşti.

Am respirat iute.

– Nu poţi iubi o fantomă.

– O, iubito, dar poți. Și o faci. Ți-o pot citi pe față, și știi ce?

– Ce?

Mi-am tras nasul. Nu voiam să-i mai dau femeii ăleia nici o lacrimă.

– E în regulă s-o iubești. Chiar dacă te-a rănit atât de rău.

Și lacrimile au izbucnit cu putere. Nu puteam să le rețin și să fiu Mia cea puternică, așa cum fusesem pentru toată lumea.

– Este? Pe femeia care m-a lăsat să am grijă de mine și de sora mea când aveam zece ani?

– Și tatăl tău a contribuit la asta, scumpo. Dacă arunci cu vina, atunci și el o merită.

Am pufnit.

– Ea l-a distrus cu mâna ei.

Am dat din cap.

– Să-l fi văzut înainte să plece. Tată iubitor, soț devotat. Venera pământul pe care călca ea. Și pentru ce? Ca să fie aruncat ca un gunoi. Ne-a distrus familia. Și nu numai... l-a distrus și pe Max.

M-am înecat cu un suspin.

Wes și-a coborât bărbia.

– Nu cred că-i chiar așa. Max e unul dintre cei mai iubitori bărbați pe care îi cunosc. Și într-un mod deschis. V-a luat, pe tine și pe Madison, și v-a făcut parte din familia lui în doar câteva minute după ce a aflat că sunteți rude. Asta spune multe despre ce fel de bărbat a fost Jackson Cunningham. I-a oferit fiului lui tot ce-a putut, deși n-a avut mamă. L-a iubit. L-a învățat să iubească. Max duce învățătura asta cu el. Își iubește soția, copii și surorile. Poate că i-a lipsit o mamă, dar viața lui n-a fost nici pe departe distrusă.

Am cugetat la cele spuse de Wes. Bineînțeles că avea dreptate. Jackson Cunningham poate că o iubise mult pe mama și suferise după plecarea ei, dar își văzuse de viață. Avusese grijă de fiul lui, îl învățase să fie bărbat. Un bărbat bun. Îi arătase importanța familiei.

– Trebuie să vorbesc cu Max și cu Maddy.

Wes s-a mutat şi m-am ghemuit la pieptul lui.

– Vin aici în două zile. Chiar vrei să-i suni şi să-i îngrijorezi acum?

– Max o să fie furios dacă n-o fac, am spus.

Wes a zâmbit.

– Ei, asta da, e adevărat. E foarte sensibil când vine vorba de tine şi de Maddy. Ce-o să-i spui?

Am dat din cap şi m-am sprijinit de el.

– Nu ştiu. Adevărul. Merită măcar atât. Apoi poate să decidă cum vrea să abordeze problema.

– Şi cum rămâne cu mama ta?

Am tresărit.

– Ce-i cu ea?

– O să mai vorbeşti cu ea? Ceva nu e în regulă cu ce s-a întâmplat aseară. Părea surprinsă să te vadă, îi părea rău şi tot spunea că nu ştii tot.

– Probabil pentru că nu-i place să fie pusă faţă-n faţă cu faptele ei.

Wes a oftat.

– Poate. Nu ştiu. A căzut la podea destul de repede. A părut să cedeze într-un fel pe care nu-l vezi prea des, chiar şi în faţa unei situaţii foarte dificile.

– Cine ştie? Probabil că încearcă să-şi spună că a avut un motiv întemeiat să ne părăsească. Pe toţi. Îţi spun de pe-acum, nu înghit asta. N-are ce să spună ca să mă facă s-o iert pentru ce ne-a făcut să trăim. Nimic.

* * *

Telefonul a sunat de patru ori, ceea ce era neobişnuit pentru Max. Era unul dintre oamenii care-şi ţineau mereu telefonul în buzunar şi ştiam că nu munceşte.

Într-un final, când a sunat a cincea oară, a răspuns. În fundal se putea auzi un copil care plângea.

– Stai puţin, stai puţin... nepotul tău trezeşte tot cartierul. Puştiul s-a căcat pe el şi şi-a umplut tot spatele. Spatele, soro.

Căcat până sus în păr. Acum, zi şi tu, cum naiba a făcut asta? ţipa Max în telefon.

M-am prins destul de repede că eram pusă pe difuzor şi am aşteptat până când am auzit cum Max i-a plasat copilul lui Cyndi. O fază de nesimţit. Am zâmbit pentru prima oară de când o văzusem pe mama ieri.

- S-a căcat pe spate! a reluat el.

- Şi ce vrei să fac eu? Spală-ţi fiul! a replicat Cyndi, iar eu am râs.

- Cyndi, dragostea vieţii mele, îţi dau un milion de dolari să-l cureţi pe fiul nostru, o implora Max.

- Banii tăi sunt şi banii mei sau ai uitat asta? a mârâit ea, părând mai degrabă iritată.

Situaţia se transforma într-o ceartă, iar eu nu trebuia să iau parte la ea şi nici nu-mi doream asta.

- Mia, scumpo, tu eşti? a întrebat Cyndi.

- Da, bună! Scuze că vă întrerup. Trebuie să vorbesc cu Max despre ceva ăăă... destul de important, dar mă poate suna după ce rezolvă cu Jack.

Am auzit-o oftând.

- Nu, nu. Bine. Max. Îl iau eu pe fiul tău, dar eşti la rând la schimbat scutece două zile una după alta.

S-au auzit tot felul de zgomote şi apoi l-am auzit doar pe Max. Trebuie să mă fi scos de pe difuzor.

- Scumpo, e mai bine acum. Treaba cu scutecele cu un băiat ca Jackson e oribilă. De fiecare dată când trebuie să-l schimb, parcă a murit ceva în copilul ăsta. E îngrozitor.

Fără să vreau să-l fac să mai aştepte, plus că nervii mei erau gata să explodeze, am dat afară ce trebuia să zic.

- Am găsit-o pe mama.

S-a făcut linişte timp de-un minut bun.

- Ai vorbit cu ea?

- Dacă prin vorbit înţelegi s-o cert, s-o pocnesc, da, cred că aş putea spune că am vorbit cu mama.

- Unde ai găsit-o? a întrebat.

Am râs pentru accentuare, nu pentru că era amuzant.

– Fii atent. E unul dintre artiştii plastici din Colorado pe care am fost trimisă să-i intervievez.

– E în Colorado?

– Fix în oraşul ăsta. Da.

– Ferească sfântul, a şoptit.

– Da, exact.

Am oftat adânc.

– Eşti bine?

Tonul lui era cu adevărat îngrijorat şi-l iubeam pentru asta. M-am gândit să mint, să-i spun că sunt bine, la fel cum mă gândisem şi de dimineaţă, când eram cu Wes în pat şi nu putusem s-o fac. Merita mai mult. Merita onestitate.

– Nu, nu sunt. Nu ştiu cum să gestionez situaţia. Au trecut cincisprezece ani.

– Treizeci pentru mine, a spus sobru.

– O, Max, îmi pare rău. Trebuie să trecem prin asta împreună. Când veniţi aici la sfârşitul săptămânii vorbim, găsim ce să facem cu informaţia asta.

– Crezi că te las să ai de-a face cu tsunamiul ăsta de una singură? Ajung acolo mâine cel târziu. Împachetez familia si venim cu câteva zile mai devreme.

– Max, serios, poate aştepta.

Am încercat să-l convving, deşi îl voiam acolo mai mult ca orice.

– Suferi? m-a întrebat.

Am oftat.

– Max, ştii că da. A fost o lovitură.

– Atunci vin acolo. E suficient cât ai spus. Acum lasă-mă să vorbesc cu nevastă-mea. Trebuie să ne facem bagajele. Sunt pregătite camerele noastre sau avem nevoie de hotel?

M-a străbătut imediat un sentiment de uşurare.

– Te iubesc, Max. Adică, pe bune, chiar te iubesc.

– Scumpo, ştii că şi eu te iubesc. Asta e o problemă de familie şi, dacă unul dintre noi dă de-un drum greu, ceilalţi trebuie

să conducă. Acum, o să fie gata camera mea sau am nevoie de hotel, dulceaţă?

Am înghiţit nodul de stres care îmi bloca gâtul.

- E totul pregătit pentru tine şi familie. Wes a comandat chiar şi un coş pentru Jack. L-a pus pe îngrijitor să ţi-l instaleze în cameră. E şi un pat pliant pentru Isabel.

- Sună bine. Mia, nu-ţi mai face griji pentru asta. Ajung acolo mâine. Problemele de familie le rezolvăm împreună, bine, surioară?

- Problemele de familie le rezolvăm împreună. Am priceput, Maximus, am repetat crezând în fiecare cuvinţel.

A chicotit.

- Bine. Sun-o şi pe Maddy şi vezi dacă vrea să vină mai devreme. Dacă e aşa, opresc avionul în Vegas înainte să plec spre Colorado.

Bineînţeles că Max era vocea raţiunii în toată chestia asta. Urmându-i instrucţiunile la punct şi virgulă, am sunat-o pe Maddy şi i-am povestit ce se întâmplase. Era la fel de şocată ca şi mine. Ea şi Matt au fost de acord să-şi ia câteva zile libere şi să vină mai devreme, din moment ce oricum era vacanţa de Crăciun. I-am spus lui Maddy să-l sune pe Max şi să-i confirme data şi ora când să-i ia de la aeroport.

Apoi am plecat în căutarea sănătăţii mele mintale – sub forma unui surfer care face filme transformat în tip de la munte. L-am găsit în bucătărie, pregătind micul dejun.

- Ce vrei să faci astăzi? a întrebat Wes în timp ce răsturna dătitele pe o farfurie din apropriere.

- Hai să mergem pe pârtie, am sugerat, căci aveam nevoie să simt aerul prin păr şi răcoarea pe faţă, iar viteza să-mi reamintească că sunt vie.

Că şi asta avea să treacă.

Ai mei erau în drum spre mine şi împreună aveam să rezolvăm cu femeia care ne rănise pe fiecare dintre noi într-un mod care nu va putea fi reparat sau uitat niciodată.

Capitolul 6

– Ai de gând să-mi spui de ce ne chinuim să mergem prin pădure în jurul cabanei? am întrebat eu, trăgându-mi căciuliţa pe ochi.

Aveam părul prins la ceafă şi lăsat pe o parte. Altfel, căciuliţa mi-ar fi căzut deja. Un păr ca al meu nu aprecia nici o încercare de a fi îmblânzit.

Wes a zâmbit şi m-a luat de mână, trăgându-mă prin zăpada care scârţâia. Cu mâna cealaltă trăgea o sanie pe care era un sac marinăresc maro, cu fermoar.

– La ce oră spuneai că ajung Max şi Madison? m-a întrebat el, evitând întrebarea mea.

L-am urmat, ocolind un buştean de la un copac prăbuşit de mult.

– Diseară, pe la şase. De ce?

– Păi, dacă vin să sărbătorim Crăciunul, nu crezi că ar trebui să avem un brad aşa cum trebuie?

Respira greu când mi-a lăsat mâna şi sania şi a pornit în sus pe un deluşor.

Brad. Un brad de Crăciun adevărat. Nu avusesem aşa ceva de când mă ştiam. Nu eram sigură dacă Maddy a avut vreodată unul. Nu e ceva pentru care o familie fără bani să-şi facă prea multe probleme. Din cauza circumstanţelor, nici nu ne-am deranjat să aducem vorba. Eram mai preocupate să avem ce mânca la cină decât să avem brad. La naiba, a trebuit să o anunţ pe Maddy la cinci ani că Moş Crăciun e într-adevăr o păcăleală. Nu aveau să fie cadouri sub pomul nostru inexistent de la un grăsan voios şi fermecat. Maddy şi cu mine începuserăm să ne facem una alteia cadouri lucrate manuale. Când am crescut,

făceam ceva mai mult. Ne ofeream una alteia câte un cadou, două, dar nimic extravagant.

- De ce te uiți așa la mine? m-a întrebat Wes ridicând capul, cu o expresie îngrijorată.

Am ridicat din umeri.

- N-am mai avut pom de Crăciun până acum.

- N-ai avut niciodată pom de Crăciun?

Se vedea clar șocul în gura lui căscată, cu aburii de aer din cauza frigului plutind în jurul lui. A dat scurt din cap.

- Amintește-mi să-i trag un pumn în față lui taică-tu când își revine de tot, a mormăit el pe un ton exasperat.

Apoi a grăbit pasul, coborând dealul, m-a luat de mână, m-a ajutat să urc și a arătat cu degetul în depărtare:

- Îi vezi pe ăia de acolo? Ar fi perfecți pentru un pom de Crăciun.

Dincolo de poieniță era o zonă cu brăduți. Aproape ca și cum ar fi avut propria fermă de pomi de Crăciun acolo.

- Și cum propui să scoatem unul din pământ?

Wes a chicotit.

- Îl tăiem, scumpo. Acum, hai, vino încoace.

A luat funia saniei și am coborât dealul ca să ne uităm mai bine la brazi. Fiecare avea cel puțin doi metri.

- Nu știu ce să zic. Să ucidem un copac pentru a-l decora nu mi se pare în regulă. Poate ar trebui să cumpărăm unul artificial?

Wes a pufnit.

- Prostii. E primul nostru Crăciun împreună. Primul tău Crăciun alături de fratele tău și de familia mea. O să-l facem împreună să fie special. Și, ca să facem asta, avem nevoie de un brad potrivit. Așa că, hai, alege unul.

A întins brațele în lateral.

Wes avea dreptate. Nu mai avusesem niciodată brad, sau cel puțin nu-mi aduceam aminte să fi avut. Ne construiam amintiri minunate și tradiții de cuplu împreună cu familia noastră extinsă. Entuziasmul la ideea creării de noi amintiri mi s-a strecurat în subconștient, distrugând orice altă îngrijo-

rare cu privire la mediul înconjurător și la pierderea unui singur copac dintr-o pădure cu mii.

Câteva minute, am dat ocol fiecărui brad. După ce am renunțat la vreo zece dintre ei, l-am găsit pe cel perfect. Era măreț, verde și mirosea a pământ. Avea crengile dispuse egal în așa fel încât avea să permită ornamentelor să se vadă splendid. Bradul mi-a captat atenția și m-am holbat la el, imaginându-mi-l încărcat cu globuri colorate, luminițe și magie de Crăciun.

Wes a venit lângă mine și m-a luat de umeri.

– Ăsta e?

I-am zâmbit tipului meu, dând din cap afirmativ.

– Ăsta.

Wes s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz. Înainte să apuce să se retragă, i-am luat capul și l-am sărutat apăsat pe gură. Un sărut lung, profund și foarte umed. Limba lui dansa cu a mea, luând și oferind în aceeași măsură. M-a lins, stârnind în mine un entuziasm care se retrăsese după vederea mamei. Entuziasmul a revenit cu toate puterile, și asta numai datorită dragostei acestui bărbat.

– Te iubesc, am spus eu, în timp ce buzele încă ni se atingeau.

El a zâmbit lipit de gura mea. I-am simțit dinții mișcându-se când mi-a spus:

– Eu te iubesc mai mult. Acum hai să tăiem bradul ăsta, da?

– Cum?

M-am uitat la sanie. Wes s-a dus la sac, i-a desfăcut fermoarul și a scos un topor. A dat la o parte învelitoarea de plastic de pe lamă și a aruncat-o înapoi în sac.

– Tu chiar ai de gând să faci chestia asta.

S-a încruntat.

– Ce? Crezi că nu-s în stare?

– O, sunt sigură că ești. Doar că mi se pare că-i o groază de muncă.

– Mia, iubirea mea, merită să muncești pentru ceea ce merită să ai.

Și, cu asta, a ridicat toporul și a izbit cu lama chiar la baza bradului. Pomul s-a zgâlțâit, bulgării de zăpadă căzând la fiecare nouă lovitură.

În timp ce Wes tăia bradul nostru de Crăciun, am scos telefonul şi i-am făcut o poză. Apoi i-am trimis-o Ginellei.

Către: Târâtura Pizdulice
De la: Mia Saunders
Cât lemn poate să taie marmota?

În câteva secunde, s-a auzit telefonul meu.

Către: Mia Saunders
De la: Târâtura Pizdulice
Dacă marmota ar tăia lemne? Păi, nu pot să spun exact. Dacă e vorba de lemn samoan, mă gândesc că în jur de 20.

Către: Târâtura Pizdulice
De la: Mia Saunders
20 de ce?

Către: Mia Saunders
De la: Târâtura Pizdulice
De centimetri, toanto! Ţi-a îngheţat zăpada minţile?

Către: Târâtura Pizdulice
De la: Mia Saunders
Eşti o curvă naşpa.

Către: Mia Saunders
De la: Târâtura Pizdulice
Cine zice aia e. În plus, tu mi-ai trimis mie o poză cu un bărbat care taie lemne J

Am râs cu sughiţuri. Zuza de Ginelle. Am clătinat din cap, chicotind. Ce figură. Mi-am amintit că nu o pusesem încă la curent despre găsirea mamei. S-ar fi enerva pe bună dreptate şi ar fi avut de spus o grămadă de lucruri urâte. Probabil că de aia nici n-o sunasem încă. O s-o sun. Imediat după. După ce? Nu ştiam. M-am gândit că ajung eu şi la acel răspuns. Putea să se supere

mai încolo pe mine. Dar Gin, chiar şi enervată, avea să mă ierte, să mă înţeleagă şi să mă iubească oricum. Asta fac prietenele cele mai bune. Cunoştea tot ce era urât şi frumos şi aşa-şi-aşa la mine şi mă iubea oricum. Aşa cum o iubeam şi eu pe ea.

– De ce râzi? m-a întrebat Wes.

Respira greu. Transpiraţia îi brobonea fruntea şi îi aluneca în jos pe tâmple. Un bărbat muncind din greu. Pentru mine. Ca să-mi facă sărbătorile de neuitat.

Am clătinat din cap.

– Nimic. Numai Gin.

– Face bine?

Am zâmbit, ştiind exact ce – sau mai bine zis, pe cine, făcea bine Gin. M-a făcut să mă întreb ce o să se întâmple după întoarcerea lui Tao în Hawaii. O să vrea să se ducă după el? Cunoscând-o pe Ginelle, n-ar fi plecat din Malibu atât de curând după ce i-am făcut rost de o slujbă şi i-am oferit un acoperiş, dar asta nu însemna că n-ar fi vrut să o facă. Trebuia să discut cu ea despre asta... printre altele.

– Bine, bine. E cu Tao, ai uitat?

S-a încruntat.

– Cine e Tao, de fapt?

– Fratele prietenului meu Tai. L-a cunoscut în Hawaii.

Wes a apucat din nou toporul şi l-a izbit cu putere în mijlocul rănii imense pe care i-o provocase deja bradului.

– Clientul tău cu numărul cinci, vrei să spui.

Avea o voce complet lipsită de emoţie. Mi s-a ridicat părul pe ceafă.

– Da. Tai Niko. *Prietenul* meu.

Am accentuat cuvântul prieten, cu toate că ştia adevărul despre relaţia noastră de acum şi de atunci.

– Cel cu care te-ai futut o lună întreagă în timp ce eu suspinam după tine?

A izbit din nou toporul în brad. Au zburat aşchii de lemn din cauza forţei loviturii.

Am oftat.

- Nu e drept şi ştii asta foarte bine. Tu erai cu Gina pe atunci, dacă-mi aduc bine aminte.

A dat din cap că da.

- Mda. Cea mai proastă decizie din viaţa mea, a spus el şi s-a încruntat furios.

Nu aveam de gând să fiu de acord cu el. Gina este şi a fost mereu un subiect dureros pentru mine, dar trecusem peste legătura lor. OK... minciunică. *Acceptam* ce însemnau acum unul pentru celălalt, iar Wes trebuia să facă bine să o accepte pe a mea cu Tai, pentru că samoanul uriaş era unul dintre prietenii mei cei mai buni.

- Asta spui acum. Oricum, eu m-am împăcat cu ideea în ceea ce o priveşte pe Gina şi asta trebuie să faci şi tu cu Tai. Vine la nunta noastră.

A izbit copacul şi s-a dat înapoi, ridicând capul brusc.

- Poftim? Nu mi-ai spus!

A strâns toporul cu încheieturile degetelor la fel de albe ca zăpada din jurul nostru.

- El şi logodnica lui Amy sunt printre cei douăzeci şi cinci de invitaţi ai mei. Şi o să mergem şi noi la vară la nunta lor, în Hawaii.

- Ăsta-i cel care se căsătoreşte în vara asta?

Am oftat.

- Da, Wes. Ăsta-i. Prietenul meu Tai. Acelaşi om care s-a urcat în avion în iunie şi a venit să mă ajute să-mi revin după atac. Împreună cu Mason.

- Acela trebuia să fiu eu!

S-a întors şi a ridicat toporul, lovind bradul atât de tare că trunchiul a cedat în sfârşit şi copacul s-a prăbuşit. Aerul din jurul nostru părea să vibreze când bradul uriaş a atins pământul.

- Ai terminat? am întrebat cu mâinile în şolduri şi cu capul ridicat, plină de frustrare.

Ştia deja prea bine privirea aceea. I s-au prăbuşit umerii.

- Nu-mi place ideea că au avut alţi bărbaţi grijă de tine. OK?

- Ştiu. Înţeleg. Mie nu-mi place că ţi-ai făcut de cap cu Gina. Dar asta a rămas în trecut. Asta nu schimbă faptul că oamenii

ăştia înseamnă ceva pentru mine, chiar dacă în alt sens faţă de ce au însemnat odinioară, şi tu o ştii foarte bine.

– Zici că vine şi logodnica lui? a întrebat Wes încet.

M-am dus lângă el şi i-am pus o mână pe umăr, în timp ce el se uita fix la bradul căzut.

– Da, iubitule, logodnica lui, Amy, e încântătoare. Ştie şi ea ce trecut avem şi nu ne poartă pică. Tai şi cu mine am reprezentat ceva unul pentru celălalt timp de o lună din vieţile noastre. N-a mai fost nimic mai mult din ziua în care m-am urcat în avion, la sfârşitul lui mai. Mă căsătoresc cu tine peste două săptămâni. Ea se căsătoreşte cu Tai peste şase luni. Suntem prieteni. Ţinem unul la altul. Asta-i tot.

Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să-mi exprim sentimentele sincere în privinţa lui Tai. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Wes să fie gelos pe încă un bărbat din viaţa mea. Îmi ajungea deja.

– Îmi pare rău. Numai... gândul la tine împreună cu altul mă face să văd roşu în faţa ochilor. Nu e cinstit, dar ai dreptate. Avem amândoi un trecut, iar tu ai fost grozavă când am încercat să o ajut pe Gina să treacă peste traumă. Îmi pare rău. Mă ierţi?

S-a întors şi m-a luat de talie.

– O să te iert mereu. Şi o să-ţi arăt cât de tare după ce ducem bradul ăsta la cabană şi ne dezgheţăm într-un duş fierbinte şi aburind.

Am ridicat grăitor din sprâncene.

– Cum îţi sună asta?

S-a mişcat rapid şi, până să-mi dau seama, eram în braţele lui, cu picioarele bălăngănindu-se şi cu gura lipită de a lui. Exact unde voiam întotdeauna să fiu. S-a smuls cu un pocnet şi mi-a lăsat picioarele să atingă din nou pământul.

– Sugerezi să facem sex de împăcare?

– Ăăă, da, la naiba, am chicotit eu, iar el m-a sărutat din nou.

– Accept! Acum, ţine sania cât urc eu pe ea primul brad de Crăciun al familiei noastre.

Wes şi cu mine am petrecut o oră bună târând bradul acela spre cabană, săltându-l pe scări şi în curtea interioară, unde s-a apucat să-l scuture multă vreme. S-ar părea că e necesar să zgâlţâi al dracului de tare un brad adevărat ca să goneşti orice potenţiali prieteni din pădure, ace căzute şi resturi de zăpadă. Apoi – şi nu glumesc deloc – a adus un uscător, l-a aşezat pe un suport jos şi a uscat bradul. Cum şi-ar fi uscat părul cu foehnul. Întregul proces a fost fascinant, de la început până la sfârşit.

După aceea, am petrecut o oră întreagă în duş, giugiulindu-ne. A fost de departe mai distractiv decât experienţa căutării bradului, dar nu i-am împărtăşit această mică informaţie.

Apoi m-am aşezat pe canapea şi desfăceam cutii întregi de ornamente, luminiţe şi alte decoraţiuni de Crăciun nu din una, nu din două, ci din patru lăzi uriaşe. Pentru o familie care nu venea atât de des la cabana asta, sigur o umpluseră cu toate obiectele necesare într-un cămin. Decorasem deja poliţa şemineului în care Wes aprinsese focul. Am aşezat strategic nişte coroniţe verzi cu flori artificiale de crăciuniţă lângă suporturile din argint pentru lumânări. Wes mi-a spus că erau un cadou de nuntă de la bunicii lui pentru părinţii lui, când se căsătoriseră aceştia, cu mulţi ani în urmă. Am etalat acele comori nepreţuite la înălţime şi am aprins câteva lumânări roşii, ca să le fac şi mai atractive.

Împreună, Wes şi cu mine am încărcat bradul cu lumini şi o mulţime de ornamente. Alături de decoraţiunile cumpărate din magazin era şi o cutie cu unele speciale, lucrate manual. Pe spate avea scrise numele lui Wes şi al Jeanannei.

Wes a zâmbit când am luat o mânuţă din ipsos. Fiecare deget era pictat în altă culoare şi apoi stropit cu sclipici auriu. Pe spate era numele lui Wes şi vârsta de cinci ani, cu caligrafia ordonată a mamei lui.

– Când eram mici, mama ne punea pe mine şi pe Jeananna să ne petrecem timpul aici făcând decoraţiuni de Crăciun. Apoi le lăsa aici ca să le folosim şi la alt Crăciun petrecut în Aspen. Era o tradiţie grozavă.

A ridicat mânuţa şi a zâmbit.

– Putem să facem şi noi la fel cu Isabel. Să o punem să creeze una şi să o adăugăm în cutie.

Wes s-a trântit pe canapea lângă mine.

– Şi o să-i punem şi pe copiii noştri să facă asta într-o bună zi.

Copii. Vorbiserăm un pic despre asta, dar nu mai mult de o discuţie fugitivă în care căzuserăm de acord că ne doream amândoi copii în viitor.

– Când vrei să avem copii, Wes? am întrebat eu, stresată în privinţa răspunsului.

El mi-a luat mâna şi mi-a sărutat cu blândeţe fiecare încheietură a degetelor. Era ceva ce ne făceam în mod obişnuit unul altuia. Ceva numai al nostru.

– Depinde când vrei tu să iei o pauză. Dacă ar fi după mine, imediat. Împlinesc treizeci şi unu de ani anul ăsta. Dar tu nu ai decât douăzeci şi cinci şi ai toată cariera în faţă. Nu că ai avea nevoie să munceşti, mi-a reamintit el.

– Ce-ar fi să ne luăm un an numai pentru noi şi apoi să avem din nou discuţia asta, la anul pe vremea asta?

– E fixat, scumpo, a convenit Wes cu uşurinţă. Frate, chiar că e uimitor.

– Ce simplu a fost, am glumit eu.

– Şi de ce n-ar fi? Căsnicia nu înseamnă că o singură persoană obţine tot ce-şi doreşte. Părinţii mei au făcut întotdeauna compromisuri unul cu altul. Cred că asta e cheia. Şi, sincer, dacă o să simt dorinţa arzătoare de a avea copii, o să vorbim despre asta. Să fim siguri că e ceva pentru care suntem amândoi pregătiţi. Cred că e cea mai bună cale de a ne descurca cu orice ar apărea. Tu nu crezi la fel? m-a întrebat el.

M-am gândit la asta răsucind încontinuu un alt ornament în palmă.

– Da, cred că ai dreptate. Dacă suntem sinceri şi dispuşi să facem compromisuri, o să ne meargă bine.

A zâmbit şi m-a sărutat pe obraz.

– O să ne meargă mai mult decât bine. Atâta timp cât sunt însurat cu tine, femeia visurilor mele, nu există nimic ce să nu putem rezolva împreună.

Cuvintele lui mi-au transmis un fior de fericire care mi-a înconjurat inima, învelind-o în bucurie. M-am întors spre bărbatul meu și l-am sărutat. Apoi am mai petrecut ceva timp giugiulindu-ne pe canapea înainte să terminăm bradul. Tocmai când Wes mă urcase în poala lui și își băgase mâinile pe sub puloverul meu, acoperindu-mi sânii cu ele, un sunet strident a răsunat prin toată camera întunecată.

- Ce-i asta? am tresărit eu, cu mâinile sub puloverul lui.

M-a sărutat dulce.

- Soneria. A ajuns familia ta.

A ajuns familia mea. M-am rezemat de canapea, încă ușor ametită. Apoi m-a lovit. *Ajunsese familia mea.*

- Ura!

Am sărit în sus.

- A ajuns familia mea! Sunt aici! am zbierat alergând în șosetele cu Moș Crăciun spre imensele uși duble.

Am deschis larg ușile și m-a întâmpinat figura încruntată a lui Max.

- Doamne, dulceață. Mor de frig! Trebuia să alegi un loc cu zăpadă pentru primul nostru Crăciun împreună, nu-i așa? Era musai! m-a dojenit Max, iar eu l-am apucat de gât și l-am sărutat pe obraz. În regulă, cred că te iert.

Avea obrajii roșii când i-am băgat înăuntru.

- Mads, am șoptit, fericită să o văd pe fata mea.

- Mia!

M-a cuprins cu brațele ei lungi și m-a strâns de mi-a tăiat răsuflarea.

- Mi-a fost atât de dor de tine!

Avea vocea răgușită de emoție.

- Nu-mi vine să cred că suntem în Colorado! E atât de tare!

- Tare ca gheața, mai bine zis, a spus Matt îmbrățișându-mă cu un singur braț. Mulțumim pentru invitație, Mia!

- Eu vă mulțumesc că ați venit, Matt.

Max a ieșit și a urcat scările cu scaunul de mașină pentru bebeluși acoperit cu o păturică albastră. Mi l-a înmânat mie și

cântărea o tonă. Cu ce naiba îl hrănesc pe nepotul meu? Am dat păturica la o parte și am aruncat o privire. Jackson zâmbea și își rodea mânuța. Am dus copilul la căldura din living și l-am așezat pe podea, lângă brad. Am tras păturica să se poată uita la luminițe, înainte de a mă întoarce să-mi ajut familia să descarce bagajele.

După ce s-a liniștit toată lumea și s-au servit băuturi calde pentru toți, familia ne-a ajutat pe mine și pe Wes să terminăm bradul. După cum bănuiam, lui Maddy îi plăcea la nebunie că aveam un brad de Crăciun. Avea ochii mari în timp ce se uita fix la produsul final. Am luat-o de talie și mi-am lăsat capul pe umărul ei.

– Frumos, nu-i așa?

– Este, Mia. Chiar este. Mulțumesc. Pentru asta, pentru că ne-ai strâns laolaltă. E... nici nu știu... Înseamnă mult.

– Chiar e mult. Și o să ne bucurăm împreună de asta, i-am promis eu.

Max a venit și s-a proptit între noi, iar noi ne-am lăsat amândouă capetele pe umerii lui masivi. Exact cum îi plăcea uriașului. Înconjurat de familie. Ne-a tras mai aproape de el.

– Vorbim mâine despre ea, le-am spus amândurora. Dar nu azi. Astăzi sărbătorim faptul că suntem o familie, luăm masa împreună și trăim magia sărbătorilor.

– De acord, a spus Maddy cu o voce mai aspră.

– Cum vor fetele mele. Membrii unei familii au grijă unii de alții.

Max și-a încordat brațele și ne-a strâns și mai tare. Am oftat și m-am bucurat uitându-mă la primul pom de Crăciun împreună cu sora mea și cu fratele meu. Chiar dacă problema legată de mama plutea amenințătoare, tot aveam asta. Familie. Orice-ar fi. Viețile noastre erau mai puternice după ceea ce trăiserăm. Apreciam și mai mult ceea ce aveam. Zilele de genul acesteia erau ceva nou și aveam să port cu mine amintirile frumoase până în ziua morții.

Capitolul 7

Am terminat cu micul dejun, iar Wes şi Cyndi erau în bucătărie şi strângeau vasele. Matt se juca cu Isabel, care începuse deja să-i spună unchiul Matt, ceea ce el adora, din câte mi-a spus Maddy. Fiind singur la părinţi, părea să-i facă mare plăcere să aibă un nepot şi o nepoată. Asta îl făcea şi mai simpatic, în opinia mea. Cunoştea valoarea familiei. Totuşi ar face bine să nu aibă vreo idee să o lase însărcinată pe surioara mea prea curând.

Max, Maddy şi cu mine stăteam pe colţar, cu faţa spre şemineu. Maddy şi-a încrucişat picioarele lungi sub ea, eu m-am aşezat picior peste picior. Max era cât se poate de serios. Genunchii drepţi, cu coatele pe ei şi cu mâinile împreunate în faţă.

– Aşa, fetelor, trebuie să hotărâm cum abordăm problema cu mama. N-o mai tărăgănăm. Deci, Mia, spune-ne ce s-a întâmplat la galerie.

Am povestit cât mi-am putut aminti, inclusiv faptul că am plesnit-o, de care cu siguranţă nu eram mândră deloc, şi încercarea ei demnă de milă de a susţine că nu ştia că Maddy e copilul biologic al lui Jackson. Cum a susţinut că nu-şi aminteşte nimic, nici măcar dăţile în care mă lua cu ea la cazinou ca să-şi poată continua aventura de mulţi ani cu tatăl lui Max. Le-am povestit că mi-a spus chiar că a făcut-o ca să fim noi în siguranţă şi că nu cunoşteam toată povestea, ca şi cum ar fi ştiut ea vreun lucru care să facă acceptabil ceea ce ne făcuse. Nici vorbă.

Max şi-a dus pumnii strânşi la gură.

– Eu, unul, vreau să o revăd. Să-i spun ce-am de spus. Cred că ar fi bine să mergem toţi trei. Să o ascultăm şi să ne asigurăm că ne ascultă şi ea pe noi. Ce credeţi?

Nu m-am putut abţine să mă încrunt.

– Chiar crezi că o să-i pese?

Max a ridicat din umeri.

– Nu știu și nici nu mă interesează. Nu e vorba numai de ea. E vorba de noi, de ce-am trăit noi, și avem dreptul să-i spunem în față că a greșit față de noi. Maddy?

Mâna lui Maddy a căutat-o pe a mea și ne-am împletit degetele, oferindu-i sprijinul meu. Solidaritate de soră. Am avut asta dintotdeauna. Acum aveam și un frate și trebuia să deschidem ușa mai larg și să-l lăsăm și pe Max să intre. Teoretic, nu mai eram doar ea și cu mine. Erau și Max, familia lui, Wes, Matt... aveau cu toții ceva de spus în privința acestei reuniuni pentru că îi afecta pe cei pe care-i iubeau cel mai mult. Adică pe noi.

Maddy a oftat adânc.

– Mie mi-e frică. Nici nu știu ce să-i spun unei persoane pe care nici nu mi-o amintesc.

Abia dacă șoptea.

– Corect, a aprobat-o Max. Mia, crezi că i-ai spus tot ce aveai de spus?

Am pufnit.

– Nu știu.

– Ei, dar ce ziceți de asta? Veniți amândouă cu mine, ca să-mi fiți alături, să-i pot spune mamei noastre ce am pe suflet.

A spus-o ca pe o declarație, dar avea, fără îndoială, o notă de stres. Lui Max nu-i plăcea să ceară ajutor. În condiții normale, probabil că n-ar fi făcut-o niciodată. Această cerere m-a izbit ca un vehicul de două tone care a dat înapoi și m-a călcat din nou.

– Max...

Emoția m-a sugrumat.

A clătinat din cap.

– Acum, știu că voi două ați fost abandonate și că v-a rănit tare. Asta mi-a făcut și mie. Nici măcar nu a stat cât să-mi iasă primul dinte. La naiba, femeia asta s-a topit înainte a fi nevoie să fiu tuns pentru prima oară. Aș vrea s-o văd. Să pun o față pe o mamă numai cu numele. Chiar aș avea nevoie de surorile mele acolo. Să mă susțină.

M-am ridicat în picioare, m-am dus lângă Max şi l-am îmbrăţişat uşor.

- Îmi pare rău. Am fost egoistă. Nu e vorba numai de mine. E vorba de noi toţi. Şi tu ai suferit. Şi ai dreptate. Trebuie să mergem acolo ca un tot unitar. Pentru că asta suntem acum. O familie. Corect?

- Să dea naiba dacă nu-i corect!

Avea o voce dură, tăioasă ca sticla.

Maddy s-a târât pe canapea şi s-a ghemuit lângă Max.

- Vreau să fiu acolo pentru tine. Atât timp cât tu eşti alături de mine, şi eu sunt alături de tine. OK?

Avea ochii sticloşi şi trişti. Focul trosnea şi arunca scântei reflectate în adâncimile acelea de un verde deschis.

- Atunci, s-a stabilit. Îl sun pe Kent Banks şi aranjez cu el, am spus eu.

Max a încuviinţat din cap şi am rămas toţi trei, pierduţi în gânduri, cu ochii la foc.

* * *

Kent Banks a fost dispus să ne întâlnim. A spus că trebuie să ştim nişte lucruri înainte să aprobe o întâlnire faţă în faţă cu mama noastră. La cererea lui, am ajuns cu toţii într-un separeu la Taverna lui Zane. Wes şi Matt stăteau la bar, trăncănind cu prietenul lui, Alex. Destul de aproape să fie cu ochii pe noi dacă lucrurile o luau razna şi destul de departe ca să ne dea iluzia intimităţii. Mă mai întâlnisem cu Kent. Mi se păruse ciudat, dar inofensiv, chiar dacă era extrem de protector cu soţia lui. Tehnic vorbind, nici măcar nu era însurat cu ea. Mă întreb dacă *el* ştia asta. Eu ştiam pentru că ea nu se deranjase să divorţeze de tata în toţi aceşti ani.

Tatăl meu. Am expirat uşor. O altă dezamăgire. Îmi ignora apelurile încă de când plecasem din Vegas şi îl instalasem înapoi în casă cu două asistente. Asistentele spuneau că răspunde bine la tratament, dar că mental cade iarăşi în vechea lui depresie. Avusesem credinţa că va rămâne puternic, că va ieşi din

spirala aceea nesfârşită de ură îndreptată împotriva lui însuşi, dar poate că speram prea mult. În acest stadiu, trebuia doar să mă rog să se ţină departe de băutură şi să-şi continue terapia. Făcusem mai mult decât ar fi fost cazul în ultimul an şi cu siguranţă mai mult decât ar fi meritat. Deja era treaba lui.

Învăţasem o lecţie foarte preţioasă din toate acestea. Dragostea nu e mereu amabilă. Poate să fie dură, aspră şi lipsită de coloană vertebrală, dar asta nu înseamnă că dispare. Mă descurcam cu ea, iar Wes mă ajuta să trec peste rana emoţională care mi-a rămas când femeia care mi-a dat viaţă m-a lăsat baltă.

Mi-a trecut un vânt rece peste faţă când a intrat Kent. Ne-a zărit imediat. S-a aşezat pe locul lăsat liber din marginea separeului. Nici unul dintre noi nu voia să stea prea aproape de el, aşa că Maddy şi cu mine stăteam pe o parte, iar Max a avut grijă să ocupe toată partea cealaltă cu trupul lui masiv. Dacă Kent a observat tactica, nu a comentat nimic. Şi-a frecat mâinile, alungând frigul din ele.

– Vă mulţumesc că aţi venit.

Max, ca mascul alfa la masă şi cel care avea cea mai mare dorinţă să o vadă pe mama noastră, a vorbit primul.

– Sunt Maxwell Cunningham. Aţi cunoscut-o deja pe sora mea, Mia Saunders. Ea este sora noastră mai mică, Madison Saunders.

Şi eu, şi Maddy ne-am lipit câte un zâmbet pe feţe, dar nu i-am întins mâna.

– Sunt sigur că doriţi să trec direct la subiect. Pentru asta, trebuie să o iau de la început, a spus Kent cu o voce joasă şi hotărâtă.

Max a dat din cap că da şi i-a făcut semn să continue. Eu şi Maddy am rămas tăcute. Kent a tras încet aer în piept.

– Când am cunoscut-o pe Meryl, se rătăcise, cutreiera pe la ţară în ultimul hal. Era murdară, nu făcuse duş de zile întregi, poate chiar de săptămâni. Mai târziu, am aflat că nu avea decât câteva haine de schimb şi foarte puţine lucruri personale. Am presupus că fugise de un bărbat violent şi, la acel moment, ea nu m-a contrazis, lăsându-mă să cred ce era mai rău.

Am pufnit şi am dat ochii peste cap. Kent mi-a aruncat o privire şi a continuat.

- Am cunoscut-o la biblioteca locală. Eu eram acolo ca să iau o carte pe care o studiam pentru şcoală. Ea era acolo ca să se încălzească.

Maddy m-a strâns de mână pe sub masă. Să audă că mama suferise la fel de mult ca noi o lovea pe sora mea în sufletul ei bun mai mult decât pe mine. Doar că era nefondat. Mama noastră avea o casă călduroasă la care să se întoarcă. A ales să o părăsească. Nu avea să primească milă din partea mea.

- În cele din urmă, am început să mă văd regulat cu ea la bibliotecă. După o săptămână, mi-am dat seama că nu-şi schimbase hainele, că părul ei era tot murdar şi, sincer să fiu, puţea. Dar era ceva în ochii ei. O sclipire când se uita la mine care m-a fermecat. Într-o zi, i-am spus să vină cu mine acasă, m-am oferit să o ajut să scape de ceea ce fugea. Din nou, nu a negat, aşa că am curăţat-o, am hrănit-o şi i-am oferit un acoperiş deasupra capului. Zilele s-au transformat în săptămâni şi îmi făcea plăcere să o am acolo. Mă ajuta cu şcoala, îmi făcea curat, gătea şi se pricepea la artă.

- Unde vreţi să ajungeţi, domnule Banks? Asta nu ne spune decât că v-a minţit aşa cum ne-a minţit şi pe noi. Nu era un om al străzii din cauza circumstanţelor. Ci din cauza alegerii ei. Soţul ei, tatăl meu, nu a atins-o niciodată nici măcar cu un deget. Niciodată. Ea l-a distrus şi o să vă distrugă şi pe dumneavoastră, am spus, umplând tot spaţiul de răutate.

Kent a clătinat teatral din cap.

- Nu, vă rog. Ascultaţi-mă. Sunt lucruri pe care nu le ştiţi.

Max s-a aplecat spre el, aruncându-i o replică dură ca o lamă de cuţit.

- Concluzia? Ajungeţi acolo.

Kent şi-a ridicat braţele în semn de rugăciune.

- Am observat după câteva luni că începuse să facă lucruri ciudate. Iraţionale. Veneam acasă şi toată podeaua bucătăriei era acoperită de făină şi ea dansa prin ea ca o balerină. Oamenii

normali nu fac asemenea lucruri vreodată. Meryl, pe de altă parte, le făcea cu regularitate. Altă dată a turnat Palmolive pe parchet şi folosea podeaua pe post de derdeluş.

– Da, asta seamănă cu mama noastră. Făcea mereu asemenea lucruri. Ne dădea îngheţată la cină. Ne scotea afară în frig să dansăm în ploaie în timpul furtunii. Tata lucra mult pe vremea aia, ca să-i asigure tot ce-şi dorea, aşa că nu vedea prea mult. Când venea el acasă, ea pleca adesea la cazinou ca să danseze într-un spectacol. Au fost ani la rând ca nişte vapoare trecând unul pe lângă altul în toiul nopţii.

Kent a dat din cap.

– Aşadar aţi văzut-o. Purtarea ciudată. Mai mult decât ciudată, maniacală de-a dreptul. Ca şi cum îi săriseră toate doagele deodată. Era mai mult decât exaltată, încât am crezut că se drogheză, sau mai mult decât deprimată, de credeam că e nevoie de voinţa divină ca să se ridice din pat.

– Asta dacă sunteţi foarte blând, domnule Banks.

Mi-am amintit de un milion de momente din copilărie când mama se purta ca o nebună, nu aşa cum ar fi trebuit să se poarte o mamă. Totuşi, nimic din toate acestea nu conta, pentru că o iubeam.

– Ce are asta de-a face cu ea acum? l-a întrerupt Max.

– Totul. Mi-a luat mult să o conving, dar în final a ajuns să fie examinată de un psihiatru. Ştiaţi că mama dumneavoastră suferă de o tulburare bipolară gravă? ne-a întrebat Kent.

La masă se lăsase aşa o linişte că auzeam respiraţia tuturor.

– Bipolară. Adică depresivă? a întrebat Max.

Kent a clătinat cu seriozitate din cap.

– Suferă de depresie, da, dar e mai mult decât atât. Are schimbări bruşte de dispoziţie. Dispoziţia ei se schimbă atât de repede şi atât de profund că are nevoie de medicaţie serioasă ca să reziste. Acum se descurcă foarte bine de când face tratament. Poate să-şi păstreze o slujbă. În timpul procesului, am descoperit că e o pictoriţă talentată şi că e în stare să ducă o viaţă fericită şi liniştită. Aici, în Aspen, cu mine. Dispoziţia ei

se mai schimbă, încă suferă de depresii şi de manii, dar, cu medicaţie, ciclurile sunt mai puţin severe şi survin mai puţin frecvent. Medicamentele le controlează într-o oarecare măsură.

Kent a tras adânc aer în piept, părând că-şi adună gândurile, ştiind, aparent, că ceea ce avea să ne spună în continuare nu avea să fie bine primit.

– Nu ştiu dacă putea face asta înainte. Femeia care era pe atunci, femeia pe care am cunoscut-o eu n-ar fi fost în stare niciodată să crească un copil fără tratament medicamentos. Boala ei era gravă şi fusese în mod clar netratată – şi nu te poţi trata singur de ea – o bună parte a vieţii ei. Nu sunt surprins de anumite lucruri pe care le-a făcut.

L-am privit pieziş.

Din nou, mâinile lui s-au strâns într-un gest de apărare.

– Nu spun că a fost corect ce v-a făcut. Ceea ce spun este că, în absenţa tratamentului, în starea ei maniacală, putea să i se pară perfect logic să-şi scoată copiii afară iarna să danseze prin ploaie în timpul furtunii. Mania îşi creează propria logică, propriile justificări cu privire la necesitatea unui lucru. Şi poate să pară că au sens. În toţi acei ani, în mania ei, deşi s-ar putea ca acţiunile ei să i se fi părut complet justificate, când înceta faza maniacală şi se instala faza depresivă, îşi dădea seama că fiicele ei erau sau fuseseră ude, că le era frig, foame şi că, în cel mai bun caz, eşuase ca mamă, iar în cel mai rău, era un pericol pentru copiii ei. Îşi duce crucea greşelilor ei în fiecare zi a vieţii.

A clătinat din cap când noi nu am răspuns nimic. Eu, personal, habar nu aveam ce să spun. Atâtea gânduri, sentimente şi emoţii îmi întunecau judecata, se agăţau cu ghearele de mine. Aveam nevoie de timp să mă gândesc. Să procesez.

– Acum, chiar dacă întâlnirea de zilele trecute i-a provocat o criză, tot vrea să vă vadă. Nu ştie că sunt aici şi ceilalţi, cu toate că îmi închipui că o să vrea să vă vadă pe toţi. Să vă explice. Să vă ceară iertare. Dar sunteţi cu toţii adulţi, cu percepţii de adulţi. Nu puteţi uita ce s-a întâmplat în trecut, dar poate că veţi înţelege. Este în primul rând, şi cel mai important, soţia mea. De aproape paisprezece ani...

L-am întrerupt.

– Vă dați seama că nu sunteți căsătoriți oficial. Nu a divorțat niciodată de tatăl meu.

Aveam o voce joasă, dar tăioasă. Kent a dat din cap că da.

– Înțeleg că mariajul nostru nu este legitim, dar legalitatea nu contează prea mult pentru mine. Am protejat-o de atâta vreme pe această femeie și voi continua să fac asta până când îmi voi da ultima suflare. Așa că, dacă nu vreți decât să o distrugeți, cred că e mai bine să ne despărțim și să mergem fiecare pe drumul lui.

Și-a așezat mâinile pe masă într-un gest categoric.

Max s-a ridicat și i-a întins mâna.

– Dați-mi voie să stau de vorbă cu surorile mele. Vom discuta și vă vom contacta mai pe seară.

Kent s-a ridicat, i-a strâns mâna lui Max și s-a încheiat la geacă.

– Aștept vești de la dumneavoastră. Știu că suferiți cu toții și că a fost un șoc ceea ce v-am spus astăzi. Și pentru mine a fost, dar uneori viața îți face asta. Felul în care rezișți în fața suferinței îți definește caracterul.

Acestea au fost cuvintele de despărțire ale lui Kent. După ce le-a rostit, s-a întors și s-a îndreptat spre ușă fără să se uite înapoi.

Max s-a așezat la loc, oftând din rărunchi.

– Ei, ce părere aveți?

Am ridicat din sprâncene.

– Wes, iubitule, comanzi tu un rând de tequila, te rog? am strigat.

– Mă ocup, a răspuns el, plasând comanda.

Chiar că se ocupa. În întregime și cu un inel strălucitor de logodnă pe deget, pe deasupra.

Maddy a zâmbit.

– Ultima oară când ai băut prea multă tequila ai ajuns să faci un campionat de sex în camera alăturată, cu samoanul ăla tatuat și sexy, fără să-ți dai seama că eram și eu acolo.

Maddy mi-a amintit de noaptea de beție din Hawaii cu Tai. Campionat de sex. Numai surioara mea putea scoate ceva atât

de inocent ca să descrie o noapte de futai murdar, demn de un film porno.

I-am tras un ghiont în braţ.

- Să *nu* repeţi asta când e Wes pe aproape, am şoptit în părul ei mirosind a cireşe şi vanilie.

Max a rânjit şi a închis ochii.

- Nu e tocmai imaginea pe care mi-o doresc acum în minte. Apreciez schimbarea subiectului, dar ce credeţi totuşi despre ce a zis caraghiosul ăsta despre mama noastră?

Am oftat şi am tras-o pe Maddy mai aproape de mine, dorindu-i sprijinul, gândindu-mă că şi ea s-ar putea să aibă nevoie de al meu.

- Sinceră să fiu, nu-s prea sigură. Are sens, chiar are. Tot ce a spus despre purtările ei ciudate e adevărat. Când mama era exaltată, era sus, lângă stele, dar când era la pământ? Era greu de suportat şi asta se întâmpla cu uşurinţă. Nu ştiam niciodată la ce să ne aşteptăm din partea ei. În general, când nu era în ceea ce numeşte el stări maniacale sau depresive, îşi schimba locul de muncă, ne băga în datorii, uita lucruri, cum ar fi să vină să ne ia de la şcoală, sau transforma mâncarea în scrum pentru că uita că are ceva în cuptor. Comportamentul de care-mi amintesc eu se potriveşte cu ce a povestit el.

- Şi asta schimbă ceea ce crezi despre ea?

Întrebarea de un milion de dolari. Am ridicat din umeri.

- Poate. Un pic, probabil. Cu siguranţă că mă ajută să înţeleg *de ce* era aşa cum era. Nu explică de ce a plecat. De ce nu a discutat cu un medic despre problemele ei. De ce n-a cerut ajutor. Când ne-a părăsit pe noi, avea binişor peste treizeci de ani. Cum putea o asemenea boală să treacă neobservată atâţia ani? Nu-mi place să spun asta, dar mi se pare teribil de convenabil.

Maddy şi-a ales acest moment să intervină.

- Dacă nu era în toate minţile, Mia, poate că de asta a plecat. Poate considera că ne salvează? Că ştia că e ceva în neregulă cu ea.

Max şi-a încleştat maxilarul.

– Asta nu justifică de ce m-a părăsit pe mine când eram bebeluş ca să stea apoi zece ani cu tatăl vostru.

– Nu, nu justifică. Doar dacă nu cumva tatăl tău a văzut ceva ce tatălui meu i-a scăpat. A insistat ca ea să primească ajutor şi ea a evitat.

– Cred că n-o să ştim sigur până nu discutăm cu ea. Să-l sun pe Kent să stabilim o dată de întâlnire? Aş prefera să facem asta înainte de Crăciun, înainte să ajungă aici şi restul familiei. Cu familia lui Matt cum a rămas? Vin şi ei? a întrebat-o Max pe Maddy.

Ea a clătinat din cap că nu.

– Nu. De vreme ce Matt ne are pe mine şi pe noi toţi, au plecat într-o croazieră pe care mureau de nerăbdare să o facă. Nu au dorit până acum ca Matt să rămână singur, dar acum, când nu mai e cazul, ne-au întrebat dacă ne-ar deranja dacă ar pleca. Le-am urat distracţie plăcută, le-am spus că noi o să petrecem sărbătorile cu voi, din moment ce e primul an. Dar că la anul vrem să fim cu toţii. Dacă sunteţi şi voi de acord.

A lăsat bărbia în jos şi s-a uitat la mine, apoi şi la Max.

Am zâmbit şi am apucat-o de bărbie şi am silit-o să se uite la mine.

– Hei, familia lui Matt e la fel de importantă ca a lui Wes şi a lui Cyndi. Ne-am înţeles? O să facem tot posibilul să ne întâlnim cu toţii de sărbători. La naiba, e loc destul aici. Şi, cu planurile lui Wes şi ale lui Max pentru cele două ferme, o să fie loc destul şi în Texas.

A făcut ochii mari.

– Ce planuri?

Max a zâmbit şi şi-a fixat mâinile sub bărbie.

– Wes vrea să cumpere una dintre casele şi terenul de lângă casa noastră.

– Vă mutaţi în Texas?

Maddy a început să se foiască în scaun de parcă ar fi avut furnici în chiloţi.

– Ăă. Nu. Da. Într-un fel. Max, ce naşpa eşti!

Am întins un deget acuzator spre el. El s-a mulţumit să rânjească.

– Wes vrea să mai avem o casă. Ce loc mai bun decât acolo unde se află Max şi familia lui? Şi, de vreme ce tu şi cu Matt aveţi de gând să vă mutaţi în Texas peste câţiva ani, acolo vom fi.

– Vai, Doamne! Asta e minunat! O să-i am şi pe fratele, şi pe sora mea în acelaşi loc.

A zâmbit atât de larg că a luminat întreaga încăpere.

Wes a venit spre noi cu o tavă de păhărele de tequila. Nu trei. O tavă întreagă. Plină. A aşezat tava pe masă, şi-a tras un scaun şi s-a aşezat. Matt s-a strecurat şi el în separeu şi s-a aşezat lângă Max.

– Am auzit că trebuie să înceapă o băută tare. Îi dăm drumul?

Wes a zâmbit. Adoram zâmbetul acela. Mă ducea cu gândul la calm, la nuditate în pat şi la duminici leneşe care mă aşteptau. Zile nesfârşite în care să iubesc şi să fiu iubită. Aşa avea să fie viaţa mea cu Wes ca soţ. Abia aşteptam.

Am luat fiecare câte un păhărel.

– Pentru viitor, am spus eu.

– Pentru posibilităţi infinite, a zâmbit Maddy.

– Pentru familie, a încheiat Max.

Am băut toţi cinci şi am înfulecat tone de mâncare din pub până când Matt s-a oferit să se oprească din băut şi să ne ducă pe toţi acasă cu maşina. Ceilalţi am continuat să petrecem pentru că primiserăm cu toţii o lovitură de trăsnet în privinţa mamei noastre. Ce ne mai rămânea de făcut decât să trăim clipa? Şi asta am şi făcut. Toată noaptea.

* * *

Kent a stabilit data discuţiei cu mama noastră cu două zile înainte de Crăciun. Ziua ne apăsa pe toţi când Max a condus pe aleea pietruită spre o cabană mare din bârne, foarte asemănătoare cu aceea deţinută de familia lui Wes. Nici măcar nu era departe de noi. Ne-a luat cinci minute să ajungem la casa lui Kent şi Meryl Banks – Banks era numele pe care-l folosea ea acum.

Kent a deschis uşa şi ne-a lăsat să intrăm într-un living enorm. Avea ferestre ca să se vadă peisajul, dar nu un perete întreg, ca la cabana lui Wes. Aceasta avea ferestre perfect rotunde,

ca acelea pe care le vezi pe un vapor, doar că mult mai mari decât un hublou. Aceste ferestre aveau cel puţin un metru şi jumătate în diametru, dacă nu mai mult. Un set de uşi franţuzeşti mai la distanţă, dincolo de bucătăria modernă, păreau să dea acces spre o grădină interioară. Bucătăria avea lustre bleumarin jivrate care atârnau peste bucătăria complet albă. Singurele pete de culoare erau luminile şi vasele din ceramică de pe blaturile de lucru din granit. Totul era ultramodern şi totuşi părea familial. Bucăţele de material textil întrerupeau din loc în loc albul din living.

Cel mai uluitor element – şi punctul central al camerei – era un tablou atârnat deasupra unui şemineu uriaş. Era o imagine care copia exact peisajul din spatele casei, doar că în primăvară, când locul era verde şi plin de culoare. Pictorul care îl făcuse avea mult talent şi un ochi incredibil pentru detalii.

În capătul cel mai îndepărtat al colţarului supradimensionat stătea mama noastră. Purta colanţi negri şi un pulover alb lăbărţat. Avea părul atât de negru pe pulover. Strălucea de la distanţă într-o nuanţă aproape albăstruie.

– Veniţi şi luaţi loc, a arătat Kent spre canapele.

Am ocolit toţi trei prin spatele canapelei şi ne-am aşezat ca un front comun faţă în faţă cu Meryl. Kent s-a aşezat lângă partenera lui. Ea l-a apucat de mână şi l-a strâns în clipa în care s-a aşezat. Am văzut cum i-a dispărut culoarea din degete când l-a strâns de parcă ar fi fost pripon pentru sănătatea ei mentală. Poate că şi era. Acum că ştiam că starea ei mentală era atât de fragilă.

– Mia, mulţumesc că ai venit. Maxwell... Madison...

Vocea i s-a stins şi lacrimile au început să-i curgă pe faţă.

– Mă bucur atât de mult, n-am crezut că o să vă mai văd vreodată...

S-a oprit, înghiţindu-şi un suspin. Kent i-a întins o batistă pe care ea a folosit-o să-şi tamponeze ochii şi nasul.

– Sunteţi atât de... Doamne, sunteţi atât de incredibil de frumoşi cu toţii, a spus ea pe un ton plin de uimire.

M-am uitat spre Maddy să văd ce face. Avea obrajii plini de pete şi îi curgea nasul. Şi l-a şters cu mâneca. Eu? Mie nu-mi

mai rămăseseră lacrimi să plâng. Petrecusem ani întregi plângând din cauza acestei femei și, mai recent, zile întregi. Mă simțeam golită, suptă.

– Ne bucurăm să o cunoaștem în sfârșit față în față pe femeia care ne-a dat viață, a spus Max luând-o în brațe pe Maddy. Pentru Maddy și pentru mine, e practic prima oară.

Mama noastră a încuviințat, lacrimile curgându-i șiroaie pe față. Și-a dres glasul.

– Știu că nimic din ce pot spune nu va înlătura vreodată suferința pe care v-am produs-o...

Am strâns din dinți, nedorind să fac din asta problema mea, pentru că nu era doar a mea. Ne părăsise pe toți.

– Dar acum mă simt mai bine și pot înțelege ce daune am produs. Știu, Mia, că ești foarte furioasă pe mine și, dacă aș fi știut că plecând voi face mai mult rău decât rămânând, n-aș fi plecat niciodată.

– De ce-ai plecat? i-am pus singura întrebare pe care muream să i-o pun de cincisprezece ani.

Și-a umezit limba cu buzele și s-a îndreptat de spate.

– Atunci nu gândeam clar. Erau momente în care mă trezeam stând în bucătărie fără să știu ce fac. Multe telefoane de la școală că nu am venit să te iau. Lipseam de la serviciu fără să-mi dau seama. Într-o zi, am deschis ochii și m-am trezit în mijlocul autostrăzii, mergând desculță spre deșert. Eram în cămașă de noapte. Tatăl tău lucra de noapte pe vremea aia, iar eu tocmai părăsisem o slujbă într-un cazinou. Voi erați singure acasă. Habar nu aveam unde mă aflu.

– Sună îngrozitor, a deschis Maddy gura, mereu prima care să încerce să vindece suferința lumii și a oamenilor din ea.

Meryl a încuviințat din cap.

– A fost. Și toate acele pierderi de timp, scăpările de memorie, totul a dus la situații periculoase și nu reușeam să-mi dau seama cum să le opresc. Ultima picătură a fost când eram atât de deprimată că am băut o sticlă întreagă de whisky a tatălui vostru. Eram convinsă că mă înșală.

Am pufnit. Ea a ridicat privirea şi s-a înroşit.

– Ştiu că eu îl înşelam pe el. Mă rog, nu ştiam exact. În mare parte a timpului, eram confuză în ce priveşte persoana cu care eram şi timpul în care trăiam. Dar, în orice caz, în acea ultimă noapte am băut whiskyul. V-am urcat în maşină, fetelor, şi m-am urcat la volan.

Max a strâns din fălci şi aproape că i-am auzit scrâşnetul dinţilor în timp ce ea continua să vorbească.

– Cumva, am ieşit de pe autostradă şi am ajuns în deşert. Un bun samaritean mi-a văzut maşina ieşind de pe autostradă, a chemat poliţia şi m-a urmărit. În cele din urmă, maşina s-a oprit. Eu adormisem la volan. Au venit poliţiştii, v-au luat pe voi, fetelor, şi m-au arestat. Tatăl vostru m-a scos pe cauţiune şi urma să răspund în faţa legii pentru punerea în pericol a vieţilor unor copii şi poate să fac şi închisoare. Numai că...

– Ai plecat, am terminat eu fraza, înfigând cu răutate un pumnal în inima ei.

– Pe atunci nu ştiam că sunt bolnavă. Nimeni nu ştia.

Capitolul 8

- Şi în privinţa mea? a întrebat-o Max.

Şi eu mă întrebam exact acelaşi lucru. Max a clarificat.

- M-ai părăsit cu cinci ani înainte de a-l cunoaşte pe Michael Saunders.

Meryl a tras încet aer în piept şi şi-a şters nasul.

- Aşa e. Asta am făcut. Jackson era un om bun. Voia să aibă grijă de mine, să ne facem o familie. În acel moment, eu încă mai credeam că o să ajung o dansatoare celebră. Nu trebuie să uiţi că boala mea era necontrolată şi haotică pe atunci. Gândurile mele erau mereu talmeş-balmeş. Credeam că Jackson vrea să mă ţină într-o colivie aurită. Să mă lege de casă făcându-i copii.

El a pufnit.

- Să te lege de casă?

- Nu mă înţelegi.

Plângea mai tare.

- Am rămas gravidă cu tine imediat după ce l-am cunoscut pe Jackson. Boala mea nu era sub control. Nu aveam încredere în nimeni. Îl iubeam pe Jackson, dar nu eram *îndrăgostită* de el. Nu genul acela de dragoste eternă. Eram tot mai confuză cu fiecare zi. Nu ştiam ce se întâmplă. Psihiatrul meu de aici mi-a spus că probabil au fost depresii post-natale, complicate de starea mea mentală mult mai extremă. Când hormonii unei femei sunt atât de daţi peste cap şi mai e şi bipolară, rezultatul poate fi dezastruos.

- Da, cred că dezastruos e cuvântul care sintetizează situaţia, a spus Max sec.

- Asta nu înseamnă că nu-mi păsa, că nu te iubeam, Maxwell. Te iubeam! Te iubesc! Foarte mult. Dar nu ştiam cum să am

grijă de tine. Aveam o mulțime de gânduri urâte despre Jackson, gânduri de sinucidere și a de te ucide pe tine. Am făcut singurul lucru pe care puteam să-l fac...

Au început să-i cadă și mai multe lacrimi și să-i curgă nasul.

– Adică să pleci, a spus el simplu.

Cuvintele lui m-au izbit și au făcut bestia care-mi mârâia în piept să ridice capul și să observe.

Ea a dat din cap că da.

– Știam că Jackson are bani, putere și sprijin. Putea să aibă grijă de tine până când îmi reveneam eu. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată. Și apoi, când l-am cunoscut pe Michael, el era atât de bun și de iubitor. A avut grijă de mine. M-a divinizat.

A suspinat și a sughițat.

– La început, eram amândoi aiuriți și diferiți și asta îmi plăcea la noi. Eram noi doi împotriva lumii. Și apoi, dintr-o toană, într-una din fazele mele maniacale, ne-am căsătorit într-o capelă din Vegas. La scurt timp după ce ne-am căsătorit, am rămas gravidă cu Mia. Și, mă rog... restul îl știți.

A suspinat și și-a șters lacrimile.

– Cum se face că nu ne-ai contactat niciodată? a întrebat-o Maddy cu o voce înceată și tristă.

– O, iubito, am vrut. În fiecare zi. Dar îmi era teamă. Teamă de ce o să spuneți. Teamă de ce o să spună Michael. Teamă că o să ajung la pușcărie. Și apoi mi-a fost teamă că o să-l pierd pe Kent. Singurul bărbat care a văzut ce era în neregulă și m-a ajutat.

– Deci dumneavoastră n-ați știut de noi? l-am întrebat pe Kent.

El a clătinat din cap că nu.

– Nu. Meryl a avut o criză când te-a văzut pentru prima dată în emisiunea doctorului Hoffman. Apoi a început să curgă tot. Tot adevărul. În cele din urmă, am contactat televiziunea. Le-am spus că sunt tatăl tău vitreg și că știu unde e mama ta de mult pierdută și că vreau să reunesc familia.

Am oftat, scoțând tot aerul din plămâni. Nenorocita de Shandi. Puteam fi preveniți din timp de bomba asta. Abia așteptam să-mi pun mâinile în jurul gâtului ei mic și slăbănog.

- Ce sperai să obții cu asta? am întrebat rece, cu ochii ațintiți asupra femeii dărâmate din fața mea.

Din nefericire, bestiei dinăuntrul meu nu-i păsa nici cât negru sub unghie că suferea. Noi trei suferiserăm ani la rând, cât ea stătuse în pădure, pictând fericită peisaje și pierzând timpul ca pictoriță și soție casnică și fără răspunderi. Dar avusese răspunderi. Unele de care fugise încă de la început.

Și-a trecut mâna în sus și în jos peste coapsă.

- Ăăă... nu m-am gândit așa departe. Eram preocupată în primul rând să-mi ridic greutatea care mi-a stat pe piept de cincisprezece ani. Și jur că nu aveam idee de paternitatea ta, Madison. Beam foarte mult pe vremea aia. Ca să-mi amorțesc durerea. Jackson venea prin oraș cu afaceri și încerca adesea să mă facă să mă întorc în Texas, dar l-am refuzat. I-am spus că m-am căsătorit cu altcineva. Că o am pe Mia.

A zâmbit ușor în direcția mea.

- Vizitele lui erau o ceață de exaltare și depresie indusă de alcool. Abia dacă mi le amintesc.

Maddy a dat din cap că da, jucându-se cu inelul de logodnă, răsucindu-l neîncetat pe deget.

- Cred că ar fi trebuit să-mi dau seama. Văzându-vă unul lângă altul... e incredibil cât de tare semănați cu Jackson. Ar fi fost atât de mândru să te cunoască, Madison.

Maddy a dat din nou din cap și apoi i s-au prăbușit umerii. Max a cuprins-o, iar ea și-a îngropat capul în umărul lui și a început să plângă.

Am îndreptat degetul mare spre ei.

- Vezi asta?

Ochii îngroziți ai lui Meryl s-au mărit.

- Asta ai lăsat în urmă. Nu sunt sigură că ne putem întoarce după ce ni s-a întâmplat... tuturor.

Meryl și-a trecut limba peste buze și s-a mușcat de buza de jos.

- Văd. Cred că speranța mea cea mai mare ar fi să o putem lua de la început. Știu că nu voi fi niciodată mama pe care v-ați

dorit-o sau pe care o meritaţi, dar sunt mama voastră şi aş vrea să încerc să vă cunosc. Dacă-mi daţi voie.

Am ridicat din umeri, neştiind ce să răspund. O urâsem atât de multă vreme şi aveam atâta pică pe ea pentru că ne-a abandonat că îmi era greu să accept pur şi simplu noile informaţii şi să şterg totul cu buretele. Am înţeles că era bolnavă psihic. Din punct de vedere logic, am înţeles şi că mult din ce făcuse nu era din vina ei. Asta nu schimba însă ani şi ani de suferinţă de depăşit înainte de a fi în stare să găsesc în mine compasiunea necesară ca să am din nou o relaţie cu ea.

Vocea lui Max a răsunat aspră, ca un bolovan pe asfalt.

– În ceea ce mă priveşte, eu aş vrea să încerc.

Meryl a clipit şi a zâmbit.

Normal că voia. Max era chintesenţa bărbatului de familie. Familia însemna totul pentru el şi ierta repede, iubea şi mai repede. Era darul lui cel mai de preţ şi defectul care-l făcea cel mai vulnerabil. Mi-aş fi dorit să semăn mai mult cu el.

– Soţia mea, Cyndi, şi cu mine avem doi copii. Isabel are cinci ani şi Jackson abia a împlinit două luni. Ar fi frumos pentru ei să-şi cunoască bunica.

Meryl şi-a dus mâinile la buze. Lacrimile au pornit din nou, ca la robinet.

– Nepoţi. O, Doamne, Kent, avem nepoţi! a spus ea exuberantă, fericirea îmbrăcându-i fiecare cuvânt.

Pieptul lui Max s-a umflat cu mândrie vizibilă.

Am închis ochii şi am aşteptat, apoi am auzit vocea tremurătoare a lui Maddy.

– Şi eu. Aş vrea să încerc. Dar o să fie greu. Chiar nu te cunosc. Şi... ăăă... eu şi logodnicul meu locuim în Las Vegas. Mia e în Malibu şi Max e în Texas.

Vocea lui Meryl tremura de speranţă când i-a răspuns.

– E în regulă. Putem începe prin a vorbi la telefon şi a ne scrie e-mail-uri. Apoi poate eu şi Kent putem veni în vizită. Galeria mea merge bine. Am bani puşi deoparte şi i-aş putea folosi pentru biletele de avion.

Kent i-a masat umerii.

– Vrei să-ţi vezi copiii şi nepoţii, Meryl. Nu mă deranjează deloc să zbor cu tine acolo. Avem tot timpul din lume să reparăm greşeli, draga mea.

Îh. Voiam să îi dispreţuiesc pe amândoi. Kent se dovedea a fi un bărbat bun, încurajator şi răbdător. Ar fi fost un bunic excelent pentru copiii lui Max.

În acel moment, toţi ochii erau aţintiţi asupra mea. I-am închis pe ai mei, nedorind să fiu judecată pentru sentimentele mele. Eu avusesem ani în care să o iubesc şi mai mulţi ani în care să-mi fie dor de ea şi... în cele din urmă, să o urăsc.

– Mia? a întrebat mama noastră. Şi tu? Mai e vreo parte din tine care îmi duce dorul, care îşi doreşte ca lucrurile să fi stat altfel?

Vocea i s-a stins şi au urmat şi mai multe suspine. Am strâns pumnii, înfigându-mi unghiile în carnea moale a palmelor.

– Ţi-am dus dorul în fiecare zi *ani la rând*. De fiecare dată când un băiat m-a făcut să sufăr, mi-a lipsit mama mea. În fiecare zi în care tata a uitat să ne dea de mâncare, mi-a lipsit mama mea. În fiecare zi în care tata turna băutură pe gât şi cădea în uitarea lui de beţiv, mi-a lipsit mama mea. În toţi anii ăia de lipsuri. A trebuit să-l îngrijesc pe tata şi să-i fiu lui Maddy şi mamă, şi soră. Din cauza ta, am furat, am stat nemâncată de mai multe ori decât pot ţine socoteala şi am minţit fiecare consilier şcolar şi cadru medical în parte cu privire la statutul nostru.

Meryl a oftat.

– Îmi pare atât, atât de rău...

– Sunt sigură că-ţi pare rău. Şi mie îmi pare rău că a trebuit să fur când eram abia o adolescentă. Îmi pare rău că a trebuit să spăl rufe în chiuvetă cu detergent de vase la doisprezece ani. Îmi pare rău că sora mea şi cu mine nu am avut niciodată un Crăciun adevărat sau aniversări în care mama noastră să-şi răsfeţe fetiţele aşa cum se întâmpla cu toate prietenele noastre. Dar cel mai tare, *mamă* – am scuipat cuvântul printre dinţii încleştaţi –, îmi pare rău că n-am fost suficient pentru tine cât să cauţi ajutor. Că tata n-a fost suficient de bărbat să ia problema în mâini şi să te

ajute. Nu doar pentru tine şi pentru el, ci şi pentru *noi*. Pentru Maddy şi pentru mine. Nici nu ştiu de unde să încep să-ţi explic ce nebunie a fost să aflu că am un frate cu cinci ani mai mare decât mine. Douăzeci şi cinci de ani, mamă! am scrâşnit printre dinţi. Douăzeci şi cinci de ani în care l-aş fi putut avea pe Max. Ai idee măcar cât de bogate ne-ar fi fost vieţile dacă am fi ştiut de existenţa lui? Acum el înseamnă totul pentru noi. Şi tu... *tu* l-ai ascuns de noi. Bolnavă psihic sau nu. Ştiai că ai un fiu şi n-ai scos o vorbă despre asta. Fie şi numai pentru asta, nu ştiu dacă te voi putea ierta vreodată, sau dacă am loc acum în inima mea pentru tine. Poate pe viitor, dar astăzi cu siguranţă nu!

Cu asta, m-am ridicat în picioare. Tremuram din toate încheieturile.

– Vă aştept în maşină, i-am spus lui Max, care se ridicase deja, odată cu Maddy.

Probabil că avea de gând să mă împiedice să o plesnesc din nou. Mi-o doream. Vai, cât îmi doream, dar nu avea să-mi uşureze durerea din inimă. Nu avea să repare gaura pe care ea mi-o făcuse acolo cu atâţia ani în urmă. Numai timpul putea vindeca asemenea răni.

– Îmi pare rău, s-a tânguit Meryl în urma mea.

Nu m-am întors. Am preferat să umplu toate crăpăturile din inimă pe care mi le deschisese revederea mamei. Le-am îndesat cu cârlţi şi beton, le-am acoperit cu ipsos şi mi-am încrucişat braţele în jurul pieptului, ca o cuşcă de protecţie. Nu avea să dărâme zidul acesta. Nu încă.

Dacă era să spun drept, indiferent de boala sau de tulburarea ei, aveam nevoie să-i pese mai mult de mine decât de sine însăşi. Ceea ce îmi imaginez că e dificil cu o problemă ca a ei, dar eu aveam nevoie de oameni cu voinţă puternică în lumea mea, oameni care îşi puneau gâtul unul pentru altul. În acest moment, nu aveam loc să adun bucăţile trecutului cu o femeie care nu făcuse decât să mă lase baltă.

Tremurul îmi zgâlţâia trupul când am intrat pe tăcute în cabană şi m-am dus direct în camera mea. Când am ajuns acolo, mi-am scos toate hainele, în afară de bustieră şi de pantalonii

scurți băiețești pe care îi purtasem pe dedesubt. Am tras cuvertura groasă și m-am băgat în pat. Strângând perna lui Wes, mi-am afundat fața în parfumul lui. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, un trup cald s-a lipit de al meu și un braț puternic mi-a înconjurat pieptul.

– Vrei să vorbim despre asta? m-a întrebat Wes.

I-am ridicat mâna, i-am dus degetele la buze și i le-am sărutat unul câte unul.

– Nu chiar.

– Vrei să ne futem? m-a întrebat pe un ton de glumă.

Vechiul Wes revenea cu fiecare zi. Eram mai mult decât recunoscătoare pentru miracolul lui medical și mental.

Am oftat relaxată.

– Nu chiar.

A început să mă gâdile pe gât cu nasul lui cald.

– Nu chiar. Ăsta o să fie răspunsul tău la orice toată ziua?

Am ridicat din umeri.

– Posibil.

– Scumpo, trebuie să vorbești despre asta. Spune-mi ce se întâmplă în căpșorul ăla frumos al tău.

Ca să-și susțină punctul de vedere, mi-a pus o mână pe cap și a început să-mi maseze scalpul. Masajul era divin și ce-mi trebuia ca să scap de o parte din stresul care se acumulase după întâlnirea cu Meryl.

– Sunt o persoană rea, am recunoscut eu.

Degetele lui s-au oprit o clipă pe capul meu, dar apoi au reînceput.

– Nu ești. Spune-mi cine ți-a băgat ideea asta în cap, ca să-l găsesc și să-i trag un pumn.

Am chicotit. Atât de protector.

– Păi, n-ar trebui să cauți prea departe, pentru că eu sunt aia.

Și-a trecut degetele prin părul meu, pe toată lungimea, împrăștiindu-mi-l pe umăr.

– OK, atunci explică-mi de ce femeia pe care o iubesc, femeia pe care o ador, femeia pe care o idolatrizez are așa o părere proastă despre ea?

Doamne, cât îl iubeam. Chiar şi în asemenea momente, în care în mod normal m-aş ascunde, aş fugi de orice legătură la nivel personal, el era cel care reuşea să treacă de bariera mea. În maşină, Maddy şi Max încercaseră amândoi să discute cu mine, să-şi dea seama ce simt, dar îi expediasem. De fapt, am fost destul de răutăcioasă cu ei, spunându-le să mă lase în rahatul meu şi să-şi vadă de treabă. Nu a fost unul dintre momentele mele cele mai demne de mândrie.

I-am sărutat din nou încheieturile degetelor, lipindu-mi buzele de greutatea şi pielea familiară.

– Max şi Maddy sunt amândoi dispuşi să o primească înapoi pe Meryl.

– Şi asta te face pe tine o persoană rea pentru că...?

A lăsat întrebarea neterminată, ca să completez eu.

– Pentru că eu nu vreau să o primesc înapoi. Încă sunt al dracului de furioasă. Sunt şi mai furioasă acum decât înainte. Adică înţeleg că nu are tot timpul controlul asupra minţii ei, dar cum rămâne cu momentele în care îl avea? Cum rămâne cu momentele în care a fost lucidă? Putea să ne caute, să ne sune, să vadă ce-i fac copiii. Putea să divorţeze de tata ca el să poată merge mai departe. Plecarea ei a lăsat o gaură imensă în căminul Saunders, una care n-o să se poată umple niciodată. Şi ce e şi mai rău e că nu ştiu dacă o interesează partea asta. Doar că am fost lăsaţi să ne descurcăm singuri din cauza bolii ei, dar e mai mult de atât.

– E în regulă să fii furioasă. La naiba, iubito, şi eu sunt furios pentru tine. Dar, în cele din urmă, furia asta o să se domolească şi atunci, cine ştie?

– Şi cum rămâne cu faptul că nu ne-a spus niciodată nimic despre Maxwell? După părerea mea, n-are nici o scuză. Dacă Jackson Cunningham nu-mi menţiona numele şi datele personale în testamentul lui, n-am fi ştiut niciodată nimic despre Max. N-ar fi existat o reuniune fericită de familie, nici un nepot şi nici o nepoată. Nici o fermă din Texas care să ne fie cămin departe de casă.

Wes a gemut lipit de gâtul meu, apoi mi l-a sărutat.

– Te înțeleg și ai dreptate. Cred că putea găsi o cale să facă lumină în privința asta. Și, dacă a fost în tratament o bună parte din timpul petrecut alături de Kent, înseamnă că a avut mintea clară în cea mai mare parte a timpului de când a plecat. De ce nu v-a căutat atunci?

Atunci i-am povestit lui Wes despre condusul sub influența alcoolului și despre acuzațiile de punere a vieților copiilor în pericol, dar pe bune? Ai făcut-o, plătește! Posibilitatea ca statul Nevada să arunce după gratii o femeie diagnosticată cu tulburare bipolară la scurt timp după acest incident era minimă spre zero. În plus, cunoșteam o grămadă de oameni prinși conducând sub influența alcoolului și care n-au făcut închisoare. Sigur, chestiunea celor doi copii pe bancheta din spate și punerea vieților lor în pericol probabil că ar fi ținut-o o vreme departe de copiii ei, dar măcar am fi știut unde e. Am fi știut despre Max. Tata n-ar fi devenit distrusul alcoolic care era acum. Cel puțin, exista o posibilitate în acest sens.

– Uite ce e, Mia, nu poți să te învinovățești pentru că simți ceea ce simți. Ai văzut mai multe și ai trecut prin mai multe dificultăți din cauza abandonului ei. Trebuie să treacă un timp să poți filtra informația prin capul ăsta tare.

Mi-a frecat capul și eu am scos un geamăt.

– Nu te mai chinui, bine? Ai trecut prin multe. Cu toții am trecut în ultimele luni.

Am dat din cap că da, m-am întors și mi-am apăsat capul pe pieptul lui acoperit de tricou. Mirosea a lipici și biscuiți în formă de peștișori. Am tras aer în piept.

– De ce miroși ca un copil de cinci ani la grădiniță?

A râjit.

– Cyndi, Matt și cu mine am făcut ornamente manuale împreună cu Isabel. Ai fi interesată să faci și tu primul tău ornament pentru bradul nostru?

A zâmbit, iar eu m-am aplecat suficient de tare cât să-i sărut zâmbetul acela. S-a adâncit imediat și apoi m-am tras la o parte.

– Creăm amintiri?

Am ridicat dintr-o sprânceană. A zâmbit şi a dat din cap că da.

– Ai face bine s-o crezi. Toate frumoase.

– Îmi faci o cacao cu lapte?

M-am bosumflat, împingându-mi buza de jos în afară. Wes nu putea refuza un botic.

– Îţi fac orice-ţi aduce zâmbetul înapoi pe faţă şi spiritul Crăciunului înapoi în suflet.

– Te iubesc. Ştii asta, da?

Mi-a dat la o parte o şuviţă de păr.

– Nu sunt sigură că puteam îndura toate astea fără ajutorul tău. Faci totul să pară mai uşor. Aş putea să mă lupt cu lumea atât timp cât eşti lângă mine.

M-a sărutat pe vârful nasului.

– Aşa şi trebuie să fie. Tu crezi că nu mi-ai salvat mie fundul când am venit acasă din Indonezia?

Ochii lui s-au întunecat, îngustându-se.

– Mia, Doamne. Puteam s-o iau razna urât de tot dacă nu te-ai fi pus la dispoziţia mea. Câte ţi-am făcut. Ce mi-ai permis să-ţi fac... mă termină. Tu m-ai readus la viaţă de una singură.

– Nu-mi datorezi nimic. Nu uita, dau şi eu, dai şi tu. Atât timp cât suntem împreună, o să avem mereu tot ce avem nevoie.

Am zâmbit şi mi-am frecat nasul de al lui.

– Acum, nu am nevoie decât de o cană uriaşă de cacao, nişte şosete de Crăciun, muzică de Crăciun, un râset de copil şi familia mea. Eşti gata să-mi oferi toate astea? l-am provocat.

Wes s-a mişcat rapid, m-a ridicat şi m-a aşezat în fund la marginea patului. S-a dus la şifonier şi a scos nişte colanţi pentru yoga şi mi i-a aruncat. Apoi s-a dus la sertarul cu şosete zăpăcite şi a scos o pereche de şosete cu degete, lungi până la genunchi, verde cu roşu, cu punctişoare albe pe ele şi cu degetele maro. Mai aveau pe ele o pereche de ochi negri şi, în dreptul gleznelor, o minge mare de un roşu strălucitor. Nu erau şosete pe care să le porţi la pantofi, dar erau foarte amuzante. Ginelle mi le cumpărase şi îmi spusese „să-mi fac de cap cu Rudolph".

Wes m-a ajutat să-mi pun șosetele și a adăugat una dintre bluzoanele lui termale cu mânecă lungă peste bustieră.

- Ești suficient de delicioasă încât să te mănânc, a murmurat el.

Am râs cu sughițuri, uitându-mă la imaginea pe care o ofeream. Nu știam cum poate iubi așa o tută, dar eram cu siguranță recunoscătoare. M-a luat de mână și am ieșit din cameră, îndreptându-ne spre living.

Maddy era ghemuită pe canapea cu Matt, privind focul. Cyndi se juca într-o parte cu bebelușul, mângâindu-l. Isabel se chinuia cu un alt ornament și Max o ajuta. Toți ochii s-au întors spre mine când am intrat în cameră.

Era timpul. Trebuia să mă deschid în fața tuturor acelor oameni care mă iubeau și să speram că reacția lor nu avea să fie mai mult decât puteam îndura.

- În regulă, am terminat cu bosumflatul. Încă sunt furioasă pe mama noastră. Nu sunt pregătită să am de-a face cu ea în viața mea de zi cu zi, dar am foarte mare nevoie de voi toți. Așa că, dacă-mi iertați îmbufnarea și ghearele, voi spune că îmi pare rău și că sper că puteți trece peste asta.

Max a zâmbit.

- Hei, surioară, vrei să facem un ornament? Bell are deja unul gata pentru mătușica Mia.

Am aruncat o privire spre Maddy, iar ea zâmbea cu gura până la urechi.

- Cea mai frumoasă fată din lume, am spus eu înecată de mândrie de cât de mult îi iubeam pe ea și pe Max că trecuseră peste tot ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

- Dar numai când zâmbește! a țipat Isabel de la masă. O știu pe asta. Mi-o spune mie tati!

M-am dus la Isabel, m-am aplecat și i-am sărutat creștetul blond.

- Chiar așa? am cerut confirmarea, uitându-mă în ochii lui Max.

- Da. Am învățat-o de la o femeie înțeleaptă pe care o știu, a recunoscut el.

Să aflu că fratele meu învăța lucruri de la mine și le împărtășea fiicei sale mi-a încălzit sufletul în toate modurile necesare cu putință.

În scurtă vreme, a început muzica de Crăciun și am cântat cu toții colinde. Câteva clipe mai târziu, în fața mea a apărut o cană aburindă de ciocolată caldă, una de mărimea unui castron de supă.

– Pentru regina mea, mi-a făcut Wes cu ochiul.

– O, reginele! a țipat Isabel. Am o coroană pentru tine, mătușică. Uite, asta e pentru tine, asta e pentru Maddy și asta e pentru mămica mea. Putem fi toate regine și prințese de Crăciunul ăsta!

Isabel jumătate țipa, jumătate chicotea.

Am zâmbit și am luat coroana micuță din burete. În jurul lui Isabel erau pixuri cu pastă strălucitoare, lipici, bijuterii și așa mai departe. Toate lucrurile de care avea nevoie un artizan ca să producă un pic de veselie de Crăciun lucrată la domiciliu. Micuța adorată era în raiul artizanilor. Eu, pe de altă parte, habar nu aveam ce am de făcut. Așa că m-am așezat lângă nepoata mea și am lăsat o fetiță de cinci ani să mă învețe cum să fac un ornament.

Lăsând la o parte problemele cu mama, se dovedea a fi deja cel mai frumos Crăciun pe care l-am trăit vreodată, îmbunătățit și mai mult de faptul că mâine, de Ajun, avea să ajungă aici și familia lui Wes. Puseserăm la cale un festin. Cyndi avea să gătească bestial un curcan cu umplutură de casă, în timp ce eu plănuiam să trec prin viață fără amintirea dezgustătoare a introducerii mâinilor într-un stârv de pasăre. Cu toate că adoram gustul, numai conceptul în sine îmi dădea tremurici. Aveam de gând, în schimb, să coc niște bunătăți la cuptor împreună cu Maddy. Noi două puteam coace aproape orice.

Un dar pe care probabil că îl moșteniserăm de la o balerină care presăra pe jos făină.

Era probabil singura trăsătură de la femeia care ne-a dat viață. Poate că arăt ca mama mea, dar nu semăn cu ea sub nici o formă. N-aș fi niciodată o femeie pe care nu se poate conta în nici o situație.

Capitolul 9

– Clopoţeii sună şi Batman asudă, Robin s-a ouat. Batmobilu-i făr' o roată, Joker s-a uşchit pe poartă, hei! striga Isabel din fundul plămânilor bătând la fiecare uşă de pe coridor.

Am gemut, m-am întors pe o parte şi m-am ridicat.

– N-o să avem niciodată copii.

Wes a chicotit, m-a tras în jos de talie şi s-a ghemuit lângă mine. Doamne, era delicios de cald. Îmi împungea fundul cu o erecţie matinală apreciabilă.

Cu un rânjet malefic, m-am strecurat de lângă el şi am sărit din pat.

– Nu se poate! Nu, nu! Ne păstrăm pentru mâine seară. Am o ţinută special pregătită şi mor de nerăbdare să o port pentru tine de Crăciun.

– Şi de ce ar însemna asta că nu pot să ţi-o trag acum?

Şi-a împreunat sprâncenele. M-am întors şi am scos hainele cu care aveam de gând să mă îmbrac astăzi. O pereche de jeanşi mulaţi de culoare închisă, cizme UGG de culoarea părului de cămilă şi un pulover cu anchior, bărbătesc. Simplu, dar destul de drăguţ să-mi întâlnesc socrii şi să petrec sărbătorile cu ei.

Am oftat.

– Pentru că vreau să mă păstrez. Acum, hai, ridică-te din pat. Hai să facem duş şi să trecem la ajutat la bucătărie. Familia ta ajunge aici peste câteva ore şi vreau să arate totul perfect.

Wes s-a dat jos din pat. Avea numai o pereche de boxeri vişinii pe el şi o erecţie. Doamne, masculul ăsta e sex pe două picioare.

Când m-a surprins holbându-mă la el şi lingându-mi buzele, şi-a cântărit scula grea şi ouăle cu o mână pe sub chiloţi. Sunt destul de sigură că mi s-a scurs o picătură de salivă pe bărbie.

– Una scurtă la duş? m-a întrebat el trăgându-mi tricoul peste cap.

Am înghiţit în sec sonor.

– O, da. Una scurtă la duş să fie, am cedat eu.

A chicotit şi m-a împins prin uşa deschisă a cabinei de duş.

* * *

Muzică de Crăciun. *Avem.*

Decoraţiuni. *Avem.*

Bunătăţi pe masă. *Avem.*

Prăjiturile coapte în cuptor la frigider. *Avem.*

– Cum stăm cu curcanul, dar cu toate celelalte? am întrebat-o pe Cyndi în timp ce ea storcea un soi de sos pe uriaşa pasăre aurie.

– Exact la timp. O să fie gata în vreo două ore. O să bag la cuptor cartofii, fasolea verde şi chiflele mai aproape de momentul mesei.

Am aruncat o privire spre brad şi am mutat câteva ornamente, dorind ca totul să fie perfect.

– Iubito, relaxează-te. Mamei o să-i placă la nebunie, mi-a spus Wes, surprinzându-mă în accesul de tulburare obsesiv-compulsivă.

O trăsătură pe care nu ştiam că o am.

Doamne, cât de mult speram că aşa va fi. Claire Channing o fi bogată, o fi un fluture de societate în cercuri de bani gata, dar e şi o *mamă* adevărată. A avut grijă să-şi crească fiica şi fiul cu moralitate, valori şi etica muncii. Claire ştia şi să gătească bestial, motiv pentru de majoritatea mâncărurilor se ocupa Cyndi, nu eu. Totuşi, aveam de gând să o cuceresc cu desertu-rile mele extraordinare.

– Vreau să fie totul perfect, am spus în şoaptă.

Wes m-a luat în braţe şi şi-a lăsat capul pe umărul meu. Ne-am uitat amândoi îndelung la brad. Trebuia să-mi recunosc asta. Bradul sclipea de parcă era ieşit direct din paginile unei reviste cu decoraţiuni pentru casă. Cel puţin aşa mi se părea mie. Era amestecul ideal de creaţii făcute în casă şi

ornamente tradiționale superbe pe care clanul Channing le deținea de ani buni.

– Mia, *este* perfect. Singurul lucru care o interesează pe mama e să fie alături de familia ei de Crăciun. Toate astea – a arătat spre brad, spre decorațiuni, spre bunătățile pe care le înșirasem cu râvnă – reprezintă doar un bonus.

Am inhalat și expirat încet.

– Dacă spui tu. Vreau doar să știe că sunt în stare să-ți ofer o viață bună. Că sărbătorile noastre o să fie pline de familie și de frumusețe.

A râs cu fața în umărul meu și m-a sărutat pe gât.

– Și chiar așa o să fie. Ai făcut o treabă extraordinară.

Am întins brațele și l-am strâns mai tare auzind ușa urmată de niște picioare încălțate cu cizme tropăind pe hol.

– Au ajuns.

A zâmbit și mi-a lipit un sărut neglijent pe gât înainte de a se lua după mica torpilă blondă ca să-și întâmpine familia.

Am așteptat câteva minute chinuitoare, aranjând încă o dată decorațiunile de pe măsuța de cafea înainte să intre cu toții.

Charles a intrat primul, cu brațele desfăcute larg, și m-a tras într-o îmbrățișare de urs.

– Mia, Crăciun fericit! Unde-i băutura? O să avem nevoie de ea după aterizarea asta. Jur că pilotul ăla și-a luat permisul de zbor de la școala ajutătoare, după cum a manevrat avionul prin turbulențe. Groaznic.

Max a ridicat o sticlă de vin și una de bere mai departe de noi.

– V-am rezolvat, domnule Channing, a strigat el.

– Ăsta-i semnalul meu, a spus Charles după ce m-a sărutat pe obraz, apoi s-a dus să-l cunoască pe fratele meu.

Nu aveam nevoie să le fac cunoștință. Max se descurca singur.

Claire a intrat în încăpere dându-și pe spate părul blond deschis.

– Mia, cât mă bucur să te văd.

A venit la mine și m-a îmbrățișat strâns. Îi simțeam părul rece pe nas și i-am inhalat mirosul de piersici, caise, trandafir

și mosc. Combinația găsită într-un parfum despre care am aflat ulterior că se numea Trésor. Când s-a tras la o parte, avea ochii mari. S-a plimbat încet prin cameră. Își întindea degetele fine să atingă o coroniță strălucitoare, să mângâie ghirlandele de pe polița șemineului, apoi s-a oprit brusc în fața bradului, jucându-se cu un ornament realizat manual.

– Incredibil. De ani de zile n-a mai arătat atât de vesel. Când ai avut timp să faci toate astea? m-a întrebat ea.

Tensiunea nervoasă pe care o simțeam s-a ridicat și s-a risipit când i-am povestit cum m-a dus Wes să tăiem primul meu brad de Crăciun.

– Primul tău brad de Crăciun? N-are cum să fie primul.

Mi-am mușcat buza și m-am uitat în altă parte, neștiind niciodată cum să mă descurc cu lipsa de calitate a creșterii mele. A venit Maddy, și-a agățat un braț de umărul meu și a întins cealaltă mână.

– Familia noastră nu ținea sărbătorile de iarnă, dar nouă ne plac. Eu sunt Madison Saunders, sora Miei. Am auzit o mulțime de lucruri minunate despre dumneavoastră, doamnă Channing.

Here she comes to save the day[1]! Vechia melodie de la Mighty Mouse mi-a răsunat în cap. Am strâns-o de talie pe sora mea, mulțumindu-i pe tăcute că a schimbat subiectul. Nu-mi plăcea să vorbesc cu nimeni despre ceea ce ne-a lipsit când eram copii, în special nu cu cineva care a avut de toate. Mă făcea să mă simt măruntă, cu toate că știam că n-ar fi trebuit. Nu era ca și cum aș fi putut să fac ceva în privința asta.

Claire și Maddy au mai schimbat câteva cuvinte până când Claire s-a uitat cu mai multă atenție la polița șemineului. Și-a trecut vârfurile degetelor peste suporturile pentru lumânări.

– Doamne, aici erau astea! a oftat ea. Charles, le mai ții minte? a întrebat suficient de tare cât să o audă uriașul ei.

Charles a venit lângă soția lui și a luat-o de talie cu un braț.

– Dar de nuntă de la părinții mei. Mă întrebam de ce nu le-am mai văzut de o vreme. Acum îmi aduc aminte, le-am

1. Iat-o venind să salveze situația!

adus aici să sărbătorim primul Crăciun ca familie cu patru membri, mai știi?

Ea și-a dus mâna la frunte.

- Vai, Doamne, acum îmi amintesc. Le-am căutat ani la rând și au fost aici tot timpul.

- Le-am găsit amestecate într-o cutie de pâine plină cu ornamente, am zâmbit eu.

- Asta explică totul.

A dat ochii peste cap, aruncându-i o privire soțului ei.

- Cine s-ar gândi că niște suporturi pentru lumânări neprețuite ar fi într-o cutie veche de pâine?

A chicotit și și-a pocnit soțul în umăr, în mod evident învinovățindu-l pe el pentru greșeală.

- Crezi că eu am făcut asta? a râs el cu o voce încărcată de vinovăție.

- Cine altcineva? Copiii erau bebeluși.

A clătinat din cap și și-a concentrat atenția asupra suporturilor.

- Indiferent de ce s-a întâmplat, suntem încântați că le-ai găsit.

- Eu zic să le lași la vedere tot anul. Dacă sunt importante pentru voi, dacă vă amintesc de o zi importantă și oameni importanți, de ce nu le-ați lăsa să vă înfrumusețeze căminul tot timpul?

Am ridicat din umeri, apoi m-a cuprins imediat o căldură care m-a furnicat de sus până jos pe șira spinării, dându-mi seama ce spusesem. La naiba. Mia-fără-filtru la dispoziția dumneavoastră.

- Adică... ăăă... dacă vreți.

Am închis ochii și am simțit căldura măturându-mi pieptul, gâtul și oprindu-se în obraji.

- Ai mare dreptate. Când plecăm, le luăm cu noi și le așezăm pe polița căminului acasă, Charles, i-a spus ea soțului ei.

- Cum dorești tu, dragă.

A sărutat-o pe tâmplă.

Uf! Am evitat glonțul! Claire s-a întors și m-a luat de braț.

– Ești o fată cu adevărat deșteaptă. Acum, fata asta deșteaptă îi poate oferi un pahar cu vin unei bătrâne? Zborul a fost pur și simplu un coșmar.

S-a încruntat. Până și încruntarea ei era rafinament și poezie. Probabil și pentru că era în glumă și nu ținea mult.

Wes avusese dreptate. Îmi făcusem probleme ca să-i impresionez și reușisem, dar nu pentru asta erau aici. Voiau să ne cunoască familia la fel de mult cum voiam și noi să ne apropiem de a lor.

* * *

Două ore și câteva pahare cu vin mai târziu, s-a servit cina. Cyndi și Max se depășiseră pe ei înșiși. Fiecare fel de mâncare era mai bun decât cel dinainte. Curcanul a fost suculent și sosul sublim. Sunt destul de sigură că am mâncat greutatea mea în curcan și umplutură făcută în casă.

Masa era voioasă și zgomotoasă. Exact cum îmi plăcea. Maddy stătea de-o parte a mea și Wes de cealaltă. Împreună, priveam magia de a fi alături de cei iubiți în cea mai deplină încântare.

– Avem o familie acum, Mads, i-am șoptit eu.

Vocea i-a sunat încet când s-a aplecat spre mine.

– N-am crezut niciodată că o să avem parte de ceva atât de frumos. N-am de gând să o consider un dat.

Am strâns-o de mână.

– Nici eu.

– Hei, ce tot șușotiți voi două acolo? ne-a întrebat Wes în glumă.

Am clătinat din cap.

– Nimic. Doar ne bucurăm de seara asta.

Wes s-a aplecat și și-a trecut buzele peste ale mele într-un sărut simplu. Fiecare sărut de la Wes însemna ceva. Totuși, acesta a fost cel mai bun. Pentru că a fost în timpul cinei de Ajun, unde familiile noastre s-au amestecat pentru prima dată.

Peter, soțul Jeanannei, și-a dres glasul sonor și s-a ridicat cu paharul în mână. A bătut ușor în cristal cu cuțitașul pentru uns.

Toate privirile s-au întors spre el. Şi-a lăsat paharul pe masă şi a pus un braţ pe umerii Jeanannei.

– Avem de făcut un anunţ.

Ochii lui Claire s-au umplut îndată de lacrimi. Jeananna zâmbea atât de larg că i se vedeau gingiile.

– Dă-i drumul, i-a sugerat ea soţului ei, cu vocea întretăiată, în timp ce lacrimile îi curgeau pe faţă.

– O să avem un copil, a spus Peter.

Înainte să-i iasă bine din gură cuvântul copil, atât Wes cât şi Claire s-au ridicat şi s-au dus în partea cealaltă a mesei.

– Bestial! a spus Maddy ridicând paharul cu şampanie.

Am ciocnit cu ea şi am băut amândouă până la fund.

– Felicitări, oameni buni! E extraordinar, am spus eu.

Wes şi-a îmbrăţişat sora.

– Eu şi Mia suntem foarte fericiţi pentru voi.

În acel moment, am realizat dimensiunea completă a acelui „eu şi Mia". Wes şi cu mine nu eram doar împreună. Eram un *noi*, o echipă unită. După ce aveam să ne căsătorim săptămâna viitoare, avea să ni se spună „familia Channing". Nu mai fusesem familia nu-ştiu-care până acum. Şi trebuia să recunosc, în timp ce-l priveam pe Wes îmbrăţişându-şi familia şi atingând uşor abdomenul încă plat al surorii sale, că să fiu parte din ceva mai mare, dintr-o familie iubitoare, era tot ceea ce conta cu adevărat. Acum am înţeles.

Astăzi, fiind cu Max şi cu clanul lui, cu Maddy, cu bărbatul ei şi cu familia lui Wes, am conştientizat. Nu mai înotam într-un lac mic, cu numai câţiva oameni spre care puteam întinde mâna. Acum eram într-un ocean unde toată lumea din jurul meu era dispusă să-mi întindă o mână, să-mi arunce un colac de salvare atunci când apele vieţii deveneau prea dificil de străbătut.

Eram fericită. Cu adevărat, minunat, sublim de fericită.

Am stat toţi doisprezece în jurul bradului, privind-o pe Isabel ieşindu-şi din minţi la vederea muntelui de cadouri aduse de Moşul. Nu trebuie să mai spun că şi eu şi Maddy îi cumpăraserăm cadouri, dar, aşa cum s-a dovedit, la fel şi Claire

şi Jeananna. Erau încântate să meargă la cumpărături pentru o fetiţă şi o făcuseră în stil mare.

– Slavă Domnului că ai avion privat, Max, am chicotit eu, uitându-mă cum Isabel desfăcea alte accesorii Barbie şi ţipa de bucurie aşa cum făcuse la fiecare cadou în parte.

Max a expirat cu putere.

– Surioară, pe bune. O să umplem cala numai cu cadourile ei.

Apoi un ţipăt puternic ne-a speriat pe toţi.

– Tati! Am o coroană în mărime naturală, cum poartă prinţesele!

– Vai, dar e super-drăguţă, Bell.

Max s-a uitat pieziş.

– Stai aşa, lasă-mă să mă uit şi eu la aia.

A luat tiara, nu chiar o coroană, ceea ce nu reprezenta nici o diferenţă pentru un copil de cinci ani. Max a studiat-o la lumina ferestrei.

– Cine ţi-a adus asta, scumpo?

Am clătinat din cap că nu, pentru că eu îi adusesem accesorii gălăgioase de trupă rock Barbie. Maddy a arătat spre setul de călătorie cu şevalet şi acuarele. Claire a arătat spre alt cadou, încă nedesfăcut, la fel şi Jeananna.

– Dă-mi-o s-o văd şi eu, păpuşă, am spus, iar ea mi-a întins tiara, sărind în sus în pijamaua ei roz cu şosete.

Tiara era încrustată cu o colecţie de cristale. M-am uitat pe interior şi am remarcat firma. *Swarovski*. La naiba! Era o tiară cu cristale *adevărate*. Una pe care o poartă la nunţi sau la baluri sofisticate femeile bogate, nu una dintre cele false pe care le poţi lua din raionul cu costume de la Target.

– Al cui nume era pe pachet, scumpo? am întrebat-o eu.

Isabel a ridicat din umeri şi şi-a trântit-o pe cap, zimţii afundându-se frumos în buclele ei. Apoi şi-a dus mâinile împreunate la piept şi s-a răsucit aşa cum numai o adevărată prinţesă ar putea să o facă. Dacă ar fi avut şi rochie de bal, chiar aş fi crezut asta.

Wes s-a aşezat pe braţul canapelei şi mi-a întins o ceaşcă de cafea proaspătă. Îmi venea să-l mănânc în pantalonii de pijama

din flanel şi cu bluza termică. Dacă nu l-aş fi devorat noaptea trecută, acum mi-ar fi curs balele. Înţepăturile de durere dintre picioare mi-au amintit cât de tare mi-o trăsese, dar nu m-au oprit să-mi fac planuri pentru seară. Poate că mă făcuse să ridic interdicţia de sex pe care am încercat să i-o impun în pregătirea pentru această seară, dar eu aveam să ies victorioasă în noaptea asta.

– Văd că ai primit coroana de la mine. Îţi stă splendid, Bell, i-a spus el nepoatei noastre.

Şi eu, şi Max ne-am uitat la Wes. Maddy a pufnit, clătinând din cap. Claire a zâmbit dulce.

– Ce? a întrebat Wes, deloc conştient de şocul nostru la cadoul lui extraordinar de ostentativ.

– I-ai cumpărat o tiară adevărată din cristale Swarovski unei fetiţe de cinci ani? l-am întrebat eu.

S-a uitat de la stânga la dreapta. Nimeni nu a spus nimic.

– Păi, da. Adoră să fie prinţesă. O prinţesă are nevoie de o coroană corespunzătoare, iar cele din magazinele de jucării erau hidoase. Se vedea lipiciul. Asta – a arătat spre tiara nouă şi strălucitoare – m-a asigurat bijutierul că n-o să se dezlipească şi că a fost făcută de un adevărat meşteşugar.

– Eşti incorigibil.

Am început să râd, clătinând din cap.

– Pariez că a costat mai mult decât un bilet dus-întors de vacanţă în Europa.

A ridicat din umeri, fără să-mi înţeleagă punctul de vedere.

– Uită-te la ea. O adoră. Eşti doar geloasă pentru că i-am luat un cadou mai mişto decât al tău.

L-am bătut pe coapsă.

– Aşa e, iubitule, sunt geloasă, am spus eu împingându-l.

Wes a rânjit, s-a lăsat în genunchi şi a început să scotocească printre cadourile ambalate. A găsit restul cadourilor cumpărate de el şi le-a oferit fiecăruia. Credeam că am cumpărat eu pentru toată lumea, dar se pare că nu. Se ocupase personal să-şi facă propriile cumpărături. *De reţinut: discută cu soţul tău la anul despre cumpărăturile de Crăciun ca să nu luaţi dubluri.*

– Nu fi geloasă. Ţi-am luat şi ţie ceva strălucitor.

Am ridicat mâna stângă, etalându-mi inelul de logodnă.

– Am primit deja ceva strălucitor.

– Acela nu e cadoul tău de Crăciun. Hai, desfă-l.

Era ambalat în hârtie aurie cu roșu. Am desfăcut-o și am găsit înăuntru o cutie de bijuterii. M-am încruntat spre Wes. Știe că nu sunt genul de fată care să se aștepte la o grămadă de bijuterii, nici să și le dorească.

– Ai încredere în mine.

Mi-a mângâiat obrazul cu un deget și mi-a dat părul după ureche, așa cum făcea adesea.

Am deschis cutia și înăuntru era o inimioară din platină. Nu era dreaptă. Stătea pieziș pe lanț. Centrul era decupat ca să se poată vedea pielea sau bluza prin inimă. Colierul era uluitor.

– Întoarce-o și citește inscripția.

Genunchiul îi sălta neregulat, fie de entuziasm, fie de nervi. Aș risca să spun că era vorba de prima.

Tu ești stăpâna inimii mele.

Inscripția simplă curgea de-a lungul inimioarei subțiri. Simplă, dar avea un înțeles mult mai adânc. Am înghițit în sec în timp ce mi s-a strâns inima în mărime naturală.

– Îți place? m-a întrebat el.

Am închis ochii, încercând să nu plâng. Nu voiam ca restul familiei să mă vadă în lacrimi. În loc de asta, m-am ridicat, i-am cuprins obrajii în palme și l-am sărutat pe gură. Vreme de două minute, ne-am sărutat în fața unei încăperi pline cu oameni. Nu oameni oarecare. Familiile noastre. M-am gândit că e un antrenament bun pentru ei pentru tot restul vieților noastre. Wes și cu mine aveam să ne arătăm destul de des afecțiunea în public. În asemenea momente, n-aș fi fost în stare să mă stăpânesc.

– Mai lăsați ceva și pentru nuntă, a mormăit Max suficient de tare încât să-mi amintesc unde eram.

M-am îndepărtat. Ochii lui Wes erau de un verde strălucitor.

– Îi place, a șoptit el.

Ca să încerc să-mi țin emoțiile sub control, am rugat-o pe Isabel să mă ajute să sap prin maldărele de cadouri de Crăciun ca să-i găsesc darul lui Wes.

I-am întins cadoul meu. A rânjit când a văzut o cutiuță nu cu mult mai mare decât aceea pe care mi-o dăduse el. A sfâșiat hârtia exact la fel ca Isabel. Asta mi-a mai oferit o informație despre acest bărbat. Îi plac cadourile. Am notat asta pentru alte ocazii, plănuind deja să-l răsfăț de ziua lui, dacă tot îi provoacă așa o încântare.

A deschis cutia. Înăuntru erau o curea lată din piele maro și un ceas placat cu aur alb.

– Mia, e incredibil. Cu siguranță ceva ce o să port... a izbucnit el.

– Întoarce-l, l-am îndemnat.

Pe spate, cu o caligrafie pretențioasă, erau două rânduri.

Pentru că ți-ai amintit de mine...

Sunt a ta. Mia.

A înghițit atât de încet că nu eram sigură ce să înțeleg din asta.

– Există un singur dar pe care l-am primit și care să fie mai bun ca ăsta.

A tras aer în piept și a ridicat capul. Avea ochii blânzi și plini de voioșie.

– Darul iubirii tale.

Am zâmbit și l-am sărutat din nou.

* * *

Mult mai târziu, în aceeași seară, am deschis ușa de la baie purtând ultimul cadou de Crăciun pentru Wes. Aveam sânii ridicați într-un sutien *push-up* din catifea roșie cu margine albă pufoasă. Partea de jos era o fustiță minusculă care nici măcar nu-mi acoperea complet fesele. Aveam o pereche de ciorapi cu bandă adezivă roșii și eram încălțată în pantofi cu toc-cui foarte înalți, din piele. Nu erau pantofi cu care să mergi. Erau pantofi în care să ți-o tragi. Părul meu era o încâlceală de bucle de abanos lăsate să cadă pe spate, gâdilându-mă chiar deasupra fundului. Îmi pusesem și o pălărioară asortată de Crăciuniță ca să-mi completeze aspectul.

M-am sprijinit de cadrul uşii de la baie, cu lumina din spatele meu strălucind pe pat. Wes stătea întins, complet gol, cu scula deja întărită şi cu o picătură prelingându-se din vârf. Futu-i! Îmi venea să-l ling de la rădăcină la vârf şi înapoi. Să-l iau cu tot trupul meu şi să-i arăt cât de mult a însemnat ziua de azi pentru mine. Cât de mult mi-a schimbat viaţa în bine. Să-l fac să *simtă* cu fiecare împingere, cu fiecare sărut, cu fiecare atingere ceea ce simţeam eu în măduva spinării.

Păstrându-mi sănătatea mintală, am întins o mână deasupra capului şi mi-am arcuit corpul provocator.

– Ai fost cuminte sau obraznic anul ăsta, băieţel?

Am coborât vocea, ca să fiu sigură că aude dorinţa din fiecare cuvinţel. A început să gâfâie când m-a văzut.

– Futu-i!

– Aşadaaar, obraznic?

Am chicotit. A întins braţele, strângând pumnii, ca şi cum nu se putea stăpâni.

– Amândouă! Acum vino încoace şi lasă-mă să-mi desfac cadoul, a mormăit el, apucând scula groasă în mână.

Voiam să mă las în genunchi şi să mă târăsc până la el, aşa că asta am şi făcut. Şi-a pierdut minţile… şi apoi mi le-am pierdut şi eu pe ale mele.

S-a dovedit că tipul meu era cu siguranţă obraznic, dar, o, atât de bun.

Capitolul 10

Iubita mea Mia,

Îmi pare rău că nu ți-am răspuns la telefon luna asta. Nu vreau ca problemele mele să-ți afecteze viața mai mult decât au făcut-o deja.

Mia, sunt un om distrus. Știam dinainte că am o problemă cu alcoolul. Înțelegeam că drumul pe care mergeam nu era sănătos și că putea ajunge să mă ucidă. Anul trecut pe vremea asta nu-mi păsa. O pierdusem deja pe mama ta. Vă pierdusem pe voi, fetelor, împingându-vă să vă îndepărtați de mine. Ar fi fost simplu să termin cu toate. Acum știu că asta ar fi fost calea de ieșire cea mai ușoară.

Tu și Madison n-ar fi trebuit să treceți niciodată prin ceea ce v-am făcut eu să îndurați. Gândul că ai lucrat pentru Millie ca să mă salvezi pe mine, ca să-mi plătești datoriile, face să-mi tremure carnea pe mine. Nu vreau să mai fiu niciodată o asemenea povară pentru tine sau pentru sora ta. Așa că, deocamdată, încerc să-mi dau seama ce trebuie să fac. Cum sau dacă mă pot schimba vreodată.

Te voi contacta după ce-mi dau seama. Trăiește-ți viața deocamdată. Nu-ți face griji în privința mea. Te-aș ruga să veghezi asupra surorii tale, dar ar fi o cerere stupidă. Ai fost un părinte mai bun pentru ea decât am fost vreodată eu sau mama ei.

Mia, sper că bărbatul acesta și viața din California te fac fericită. Îmi doresc asta pentru tine. Fericire. Tu, mai mult decât oricine altcineva, meriți un final fericit.

Te iubesc mai mult decât vei ști vreodată.

Tata.

Lacrimile îmi curgeau pe față în timp ce reciteam scrisoarea pe care o primisem cu câteva zile în urmă. Atâtea sentimente

contradictorii îmi umblau prin minte, atât de mult zgomot. Cum să renunț? După ani de zile în care am avut grijă de tata, se presupune că trebuie să înceapă să nu-mi mai pese? Să uit că am un tată?

Poate că asta e și ideea măreață. Cu siguranță e ceea ce afirmă el în scrisoare. Să-mi trăiesc viața. Să merg mai departe fără să-mi fac griji în privința lui. Ultima oară când am făcut asta, omul a ajuns să aibă o datorie de un milion de dolari și curul meu a ajuns în biroul mătușii Millie, vânzându-mi compania cui licita mai mult. Nu mai sunt fata aceea. Nu mai pot fi vreodată fata aceea.

Mâine urmează să mă căsătoresc cu Weston Charles Channing al III-lea. Nu va mai exista o Mia Saunders. În locul ei, va apărea o femeie măritată. O femeie mai bună, pentru că voi avea puterea iubirii lui Wes alături de mine în toate privințele. Inclusiv în legătură cu felul în care am să abordez problema cu tatăl meu pe viitor.

Cu cât mă gândeam mai mult la cuvintele lui, cu atât mă înfuriam mai tare. Cum îndrăznește să-mi scrie ca să mă expedieze? Scrisoarea de adio era destul de comică, dar destul de potrivită, pentru că și eu folosisem aceeași metodă cu majoritatea clienților mei. Bănuiesc că am învățat genul ăsta de pasivitate de la bunul și bătrânul meu tată.

Încă mă irita. Mâine aveam să mă căsătoresc. Știam că i-ar fi dificil să călătorească, dar m-aș fi așteptat să facă efortul. Wes avea de gând să-i trimită un avion privat, să plătească asistentele să-l ajute în călătorie, doar ca eu să-l am la nuntă pe tatăl meu. Era singura zi din viața mea când aveam nevoie să fie prezent. Aveam nevoie să-i pese mai mult de mine decât de sine însuși. L-am vrut lângă mine pentru o singură zi binecuvântată a existenței mele, iar el n-a fost în stare. Știa că mă căsătoresc pe 1 ianuarie. Discutaserăm despre faptul că s-ar putea să nu fie în stare să călătorească atât de curând după perioada petrecută în spital. Jurase cu cerul și pământul că nimic nu avea să-l oprească să-și vadă fata căsătorindu-se. Și apoi am primit această scrisoare.

M-am uitat din balconul nostru la întinderea oceanului dormitorului. Oamenii se agitau pe partea plană a plajei, pregătind

ceva pentru evenimentul de mâine. Fuseseră montate o platformă de lemn şi un foişor. Erau pe bucata de plajă aflată în proprietatea lui Wes, aşa că făcuserăm şi o alee pietruită spre ele. Mâine, flori de sezon aveau să umple locul care avea să ne servească drept spaţiu pentru ceremonia restrânsă. În viitor, urma să montăm o bancă sub el, unde să putem sta şi admira priveliştea fără cusur a oceanului direct de la sursă.

– Hei, ce faci, paraşuto?

Am sărit de pe scaun.

– Doamne! Data viitoare anunţă-ţi prezenţa, da?

Ginelle s-a trântit pe scaunul de lângă mine. Şi-a ridicat repede picioarele pe balustradă.

– De ce eşti aşa agitată?

Şi-a lăsat în jos ochelarii de aviator ca să se poată uita la mine pe deasupra ramelor. Te-a luat cu tremurat de la picioare?

Am zâmbit superior şi m-am rezemat.

– Fato, picioarele mele sunt cât se poate de încinse într-o pereche de cizme UGG.

Ginelle s-a încruntat.

– Cizmele UGG sunt urâte. Nu ţi-a spus nimeni niciodată asta? De aia le cheamă UGG[1]. Ar fi trebuit să le spună DUGG pentru că sunt al dracului de urâte. Cine vrea să meargă arătând de parcă se târâie prin juma de metru de zăpadă?

Şi-a dat părul blond pe spate.

– Nu înţeleg atracţia.

– Eu. Eu vreau să merg.

Mi-am ridicat piciorul pe balustradă, studiindu-mi cizmele. Erau destul de urâte. Dacă n-ar fi fost atât de al dracului de comode, le-aş fi dat naibii. Dar, vai, în clipa în care mi-am băgat picioarele în ele şi am văzut cât sunt de uşoare sau, mai bine zis, am simţit cât sunt de uşoare – ca şi cum aş fi mers pe nori pufoşi de minunăţie –, m-au cucerit.

---

1. Urât = ugly. Mai departe, în original, Ginelle spune că ar trebui să se numească FUGG (*fucking ugly*) (n. tr.).

– Deci vrei să-mi spui ce-i cu mutra asta la tine? Când am venit încoace, părea că îţi miroase a rahat de câine şi nu identifici sursa.

I-am întins oftând scrisoarea.

A luat-o şi a cercetat-o rapid de sus până jos. A strâmbat din buze, care au început să se albească pe măsură ce citea.

– Ticălos egoist.

Vocea i s-a ridicat cu o octavă.

– *Nu-mi vine să cred* că ţi-a făcut una ca asta chiar înainte de nuntă. După tot ce…

A clătinat din cap.

– Asta e. Îl omor. Nu apucă el să-şi bată joc de prietena mea cea mai bună după toate sacrificiile pe care le-ai făcut.

S-a ridicat în picioare şi şi-a pus mâinile în şolduri.

– Ştii ce? Îi dau telefon. Să-i spun că n-are coloană vertebrală, că nu e bun de…

Am întrerupt-o apucând-o de încheietură.

– Nu ajută la nimic. Poate doar să-l facă să se simtă şi mai prost şi să ne asigure că o ia de la capăt cu băutura. Bănuiesc că oricum asta va face. Tonul scrisorii nu-mi dă prea mare încredere în rezultatul final. Dar, ştii ceva, Gin?

A pufnit şi s-a aşezat la loc.

– Nu mă mai interesează. S-a terminat. Desigur, îl iubesc pe tatăl meu. E tata. Nici o cantitate de fapte bune pe care le-ar putea face acum şi nici un rahat pe care-l aruncă spre mine nu vor schimba asta vreodată. Nu am loc în inima mea acum să las asta să mă doboare, ca şi cu mama. Mă doare? Mă doare, fir-ar al dracului. Rău. Dar mâine e o nouă zi.

M-am gândit la zâmbetul lui Wes, la felul în care mă atingea, la cum se uita la mine cu adoraţie.

– El face ca totul să fie frumos. Chiar şi eu. O să mă concentrez pe asta şi o să-mi trăiesc viaţa scăldându-mă în frumuseţea care e Wes şi trăindu-ne împreună viaţa.

Gin a încuviinţat din cap.

– În primul şi-n primul rând, ai fost întotdeauna frumoasă. Mortală de-a dreptul. În al doilea rând, înţeleg ce spui. Nu înţeleg

pe deplin, pentru că vreau să-i trag bătrânului un genunchi în ouă, dar văd că de asta ai nevoie ca să mergi mai departe. E și timpul. În plus, mergem cu toții mai departe.

A aruncat o privire în depărtare, acolo unde marea împingea val după val pe o plajă imaculată.

Aveam priveliștea aceasta să mă afund în ea în fiecare zi. Eram al dracului de norocoasă și trebuia să încetez odată să-mi plâng de milă și să încep să apreciez ce aveam. Totuși, mai întâi trebuia să mă ocup de ceva ce spusese Ginelle.

– Să înțeleg din declarația ta că mergi mai departe... adică în Hawaii?

A surâs cu tristețe.

– Nu, nu. Mai stau pe aici o vreme. Asta dacă nu vă deranjează că stau în casa voastră de oaspeți.

– Absolut deloc. Stai cât dorești. Stai pentru totdeauna. Ți-am spus deja că te vreau aici. Că am nevoie de tine. Dacă e să mă așez la casa mea, am nevoie și de prietena mea cea mai bună. Dar trebuie să spun că sunt un pic surprinsă. Tu și Tai v-ați atașat unul de altul, așa-i?

A dat din cap că da.

– Da, e tot ce mi-aș dori vreodată de la un bărbat. Doar că el nu mă vrea pe mine. Mă rog...

A rânjit sardonic, dar zâmbetul nu i-a ajuns și în ochi.

– Vrea părți din mine.

Am pocnit-o în biceps.

– Lasă gluma. Ce vrei să spui?

Ginelle a ridicat din umeri și și-a încrucișat brațele la piept, în cea mai defensivă poziție pe care am văzut-o vreodată.

– Îi place să-și petreacă timpul cu mine, să glumim, iar futaiul e fenomenal...

– Totul sună perfect, am întrerupt-o eu, nedorind să începă să-mi dea detalii.

Când vine vorba de sex, prietena mea cea mai bună nu e sfioasă. Sub nicio formă. Îi place să împărtășească toate detaliile, iar uneori voiam să le aud, dar nu în noaptea dinaintea nunții mele. Trebuia să fie și ceva sacru în asta.

Şi-a lăsat capul pe spate, privind spre cer.

– El îşi doreşte o soţie şi o mamă pentru copiii pe care o să-i aibă. O femeie de care poate să aibă grijă, nu una care-şi doreşte să muncească. Am pierdut ani perfecţionându-mi talentul. Mai am câţiva ani buni de dans înainte de a fi nevoită să renunţ. Şi, pe urmă, am visat mereu să deschid un studio de dans pentru copii. Apoi, dacă m-aş apuca să joc cartea maternităţii, aş putea s-o fac aşa cum vreau eu. Aş putea să am un studio şi copiii lângă mine. Profesoara mea de balet, acum mulţi ani, aşa avea. Îşi ţinea copiii într-un ţarc cât ţinea cursurile. Ar fi putut să ceară ceva mai puţini bani pe cursuri de vreme ce putea interveni câte o întrerupere din când în când, dar în general era mişto. Am crescut cu copiii ăia, am dansat cu ei în spectacole mai târziu. E prea mult dacă vreau asta pentru mine?

Avea ochii mici când şi-a aşezat coatele pe genunchi şi şi-a sprijinit capul pe braţe.

– Nu, nu ceri prea mult. Dacă ăsta-i visul tău, trebuie să lupţi pentru el, dacă nu apare altă oportunitate pe care să ţi-o doreşti mai mult. Ai discutat cu Tao despre ceea ce aveai de gând să faci pentru tine?

A oftat.

– Da, şi a zis că nici femeia lui n-o să muncească, dacă nu e vorba de spectacolul familiei.

– Păi, ei sunt dansatori, poate că ai putea…

A dat ochii peste cap şi s-a uitat la mine de parcă tocmai o anunţasem că e Brad Pitt la uşă, venit să-şi ofere serviciile ca să-i facă un copil.

– Corect.

Am expirat uşor.

– Nu e chiar genul tău de dans.

Ginelle a bătut în retragere.

– Nu.

– Dar… Tao e genul tău de bărbat. Merită să renunţi la visul acela pentru un altul?

După ce a închis ochii, a tras adânc aer în piept.

– Sunt îngrozitoare dacă spun că nu, nu merită? Cel puțin, nu acum, când am numai douăzeci și cinci de ani. Peste câțiva ani s-ar putea să gândesc altfel. Dar până atunci...

– El o să meargă mai departe. Înțeleg. A fost o despărțire civilizată, așadar?

A pufnit și s-a lăsat pe spate.

– Nici pe departe. Cu toate că sper că o să înțeleagă mesajul.

Am început să râd.

– Vrei să spui, înainte să se urce în avion și să alerge după curul tău mic?

A întins un braț, arătând spre nasul meu.

– Bingo! Ai câștigat, pregătești cina.

Am mormăit.

– E ultima mea noapte de burlăciță.

– Hei, nu e vina mea că i-a plăcut atât de mult încât să-ți pună un inel pe deget. E numai a ta. Acum, ridică-te, femeie, treci în bucătărie și fă-mi un sendviș.

Avea o tonă de forță în braț când m-a ridicat în picioare.

– Și încetează să-ți mai faci probleme cu gunoiul ăsta. Următoarele douăzeci și patru de ore vor fi cele mai fericite din viața ta și, ca domnișoară de onoare, am de gând să mă asigur de asta.

A mototolit scrisoarea tatei și a aruncat-o peste umăr de pe balcon. Nici nu m-am uitat să văd unde a căzut.

– Știi că domnișoara mea de onoare e Maddy, da? i-am întors-o eu.

Ea și-a acoperit urechile cu mâinile.

– La, la, lalaaaaa, la, la, lala.

Eh, m-am gândit că Maddy o s-o poată pune la punct.

* * *

Pătura s-a mișcat atât de puțin că nici n-aș fi observat dacă n-ar fi fost însoțită de un genunchi foindu-se pe saltea. Am tras încet aer în piept, păstrându-mi respirația egală ca să nu-și dea seama că sunt trează. Mirosul bărbatului meu și al oceanului mi-a izbit simțurile, transmițându-mi un val de dorință sexuală

prin tot corpul. Totuşi, m-am prefăcut că dorm, mai interesată să aflu cum avea de gând să-şi pună surpriza în aplicare decât să-l anunţ că eram conştientă de prezenţa lui.

Ceva răcoros, dar nu rece mi-a atins ceafa şi a alunecat într-o mângâiere uşoară pe spatele meu. N-am putut să-mi stăpânesc fiorul care a urmat.

– Ştiu că eşti trează, scumpo, a mormăit Wes şi m-a muşcat de o fesă prin chiloţeii mei simpli din bumbac.

Nu-l aşteptam pe logodnicul meu în noaptea dinaintea nunţii, pentru că ne înţeleseserăm să nu ne vedem în seara asta, aşa cum e normal în scenariile cu mire şi mireasă. De regulă, nu mă interesau tradiţiile, dar mi-a sunat drăguţ când ne-a cerut-o Claire Channing.

Şi iată-l aici pe tipul meu, încălcând regulile.

– Nici nu ne-am căsătorit încă şi deja încalci tradiţiile?

Şi-a strecurat degetele pe sub marginea chiloţilor mei şi mi i-a tras în jos. Am rămas pe burtă, cu faţa într-o parte, aşteptându-i următoarea mutare. Dacă avea de gând să încalce regulile, el trebuia să facă toată treaba. Apoi, eu puteam susţine că am fost doar o victimă neajutorată, şi nu instigatoarea.

– De parcă ţi-ar păsa.

A pufnit şi a frecat lucrul acela rece pe fundul meu înainte de a se împinge între coapsele mele.

– Oh!

Am sărit în sus când senzaţia a ajuns până în despicătura mea. Lucrul acela a dispărut şi am rămas numai cu o dorinţă care mă furnica între coapse şi cu sunetul respiraţiei lui Wes.

– Trandafiri amestecaţi cu miere între picioarele tale. Iubito, m-ai făcut să salivez, a spus el cu un geamăt.

M-am răsucit pe şold şi m-am întors spre el. Wes îşi freca sub nas un trandafir roşu sângeriu. În momentul în care ni s-au încrucişat privirile, a scos limba şi a lins marginile trandafirului. Am deschis gura, imaginându-mi ce gust simţea pe floarea aceea.

– Delicios, dar nu îndeajuns.

I s-a ridicat gâtul, iar ochii îi ardeau mai tare ca focul. M-am uitat la el cum m-a încălecat. Nu aveam pe mine decât un top alb strâmt, din moment ce mă scăpase de chiloți.

– Wes, n-ar trebui să fii aici, l-am avertizat cu jumătate de gură.

Panglici de căldură mă furnicau prin pântece și se răspândeau, învelindu-mi coapsele în dorință chiar în timp ce vorbeam. După cum se uita Wes la mine, de parcă aș fi fost fântâna tinereții și el murea de sete, nu avea nici un plan să fie în altă parte decât înfipt adânc cu scula lui, rămânând acolo suficient de mult încât să atingă extazul. O știam și o știa și el. Pentru ce dracu' mă luptam?

A, da. Maică-sa. Sugestia pe care ne-a făcut-o, că trucul pentru a începe o căsnicie bună era abținerea în noaptea dinaintea nunții. Să nu vezi mireasa înainte de a păși spre altar. A debitat o grămadă de superstiții stupide care sunau bine pe moment. Pusă în fața unui bărbat ca Wes, dornic să-mi facă lucruri pentru care i-aș fi înălțat osanale și care m-ar fi reconectat cu Cel de Sus... superstițiile acelea sunau din ce în ce mai tare a folclor, cu cât mă privea în ochi mai intens.

Trupul lui Wes deasupra mea avea o anumită ferocitate. Îmbrăcat numai în boxeri și tricou, și-a ridicat brațul puternic și și-a tras tricoul peste cap, dezvăluind privirii pieptul de fier. Nu pieptul. Nu, asta nu. Nu aveam cum să câștig în fața denivelărilor nesfârșite și a întinderii de piele demnă de lins expusă în fața mea. Nu era posibil. Mai fusesem pe drumul ăsta. Era pietros, în zigzag și plin de spini care-mi spărgeau cauciucurile proverbiale. Odată ce-mi lipeam buzele de pieptul acela, de o singură pătrățică tare ca piatra de pe abdomenul lui... se termina joaca.

Ai voința unui războinic, mi-am reamintit eu. Auzisem faza într-o reclamă sau ceva văzut la televizor și o repetasem la nesfârșit.

- Ai de gând să-mi refuzi ceea ce îmi aparține? m-a întrebat Wes punându-și amândouă mâinile pe topul meu.

Și-a încolăcit degetele pe material și, smulgând brusc, a rupt bumbacul chiar pe mijloc.

Fir-ar al dracului. *Ai voința unui războinic.*

S-a aplecat spre mine în timp ce eu clătinam din cap că nu. Cuvintele nu-mi erau la îndemână. Gura lui caldă mi-a înconjurat un sfârc, apoi a supt îndelung și al dracului de tare.

Ai voința unui războinic.

– Wes... m-am auzit șoptind.

– Spune-mi că nu vrei și am plecat.

Mi-a răsfățat mai întâi un sfârc, apoi și pe celălalt cu ture lungi ale limbii și mușcături ușoare cu dinții. În timp ce-mi tortura o țâță, trăgea, freca și o răsucea pe colega ei până când șoldurile au început să se miște de capul lor. Căutând, atingând, încercând să găsească ceva care să-mi aline excitația extraordinară pe care mi-o stârnise.

– Ăăă... nu pot.

Am oftat, apucându-l cu brațele de cap și arcuindu-mă sub gura lui.

– Asta-i fata mea, a gemut el și mi-a supt cât a putut de mult din sân.

L-am încurajat, gemând și ținându-l acolo. Dorind să continue, dorindu-mi tare.

Wes și-a strecurat un genunchi între coapsele mele și mi-a împins într-o parte piciorul drept, apoi și pe cel stâng, introducându-se între picioarele mele. Era o mișcare cu care mă obișnuisem după atâtea luni în care experimentasem atâtea moduri în care bărbatul meu făcea dragoste cu mine. În seara asta, voia să-mi fie aproape, atât de aproape pe cât era posibil. Și-a lipit trupul de al meu pe toată lungimea, pielea noastră atingându-se cât se putea de mult.

Fără a mai întârzia, mi-a săltat șoldurile și și-a afundat scula groasă până la ouă. Am gâfâit, păsărica mea strângându-se pe toată lungimea lui la impact.

– O, Doamne! am strigat eu când s-a retras și s-a înfipt la loc.

– O să te iubesc așa o eternitate, Mia.

S-a retras și a intrat încă o dată.

– În fiecare zi a vieții mele...

Retragere, urmată de o împingere profundă.

– Fără excepție... vei fi iubită... mi-a promis Wes și apoi și-a intrat în ritm.

M-am agățat de Wes, șoptindu-i jurăminte de iubire eternă, lipită de gâtul lui, de buzele lui, de pieptul lui, de tot ce am putut atinge, până când presiunea a devenit prea mare. A început să pulseze în partea inferioară a coloanei și s-a răspândit, fuioarele de căldură furnicându-mă în fiecare membru, făcând să mă mănânce fiecare terminație nervoasă. Și-a izbit toată lungimea în mine o dată, de două ori, de trei ori, până când focul pe care-l aprinsese a scos scântei și m-am avântat în zbor, în flăcări atât de strălucitoare, focul orbind totul în calea lui.

Deasupra mea, trupul lui Wes era o mașină fină de mușchi și oase, fiecare centimetru al lui concentrat pe dorința din fața lui, pompând în mine atâta plăcere câtă putea primi trupul meu. Și mi-a dat-o și mi-a dat-o și mi-a dat-o până când m-a făcut din nou să țip. Buzele lui mi-au înăbușit a doua prăbușire în extaz, gustându-mi dorința pentru el. L-am mușcat de buze, iar trupul i s-a încordat, agățându-se de mine cu fiecare fărâmă de parcă și-ar fi luat zborul dacă nu s-ar fi ținut atât de strâns. S-a mai împins de câteva ori cu putere și apoi s-a înfipt, strivindu-mi ghemul de nervi superexcitați în același timp, ceea mi-a trimis un nou val de plăcere prin corp pentru ultima oară, în timp ce s-a eliberat înăuntrul meu.

Au trecut câteva secunde, timp în care am respirat amândoi cu dificultate, lipiți unul de gâtul altuia. Mă îngrijora ferocitatea dorinței lui. Când mama lui ne sugerase mai devreme ideea, o acceptase fără prea mare rezistență. Poate că nu avusese nici o clipă de gând să o asculte.

I-am împins fața de la pieptul meu și i-am ridicat bărbia. M-a fixat imediat cu privirea.

– Ești bine? l-am întrebat cu o voce răgușită și satisfăcută.

– Sunt lângă tine. Normal că sunt bine, mi-a răspuns el.

Bun răspuns, m-am gândit eu înainte de a mă muta câțiva centimetri ca să-l pot săruta încet și prelung, apoi m-am tras la o parte.

– Ai avut vreun motiv anume ca să încalci tradiția?

A chicotit, apoi a tăcut o clipă. Avea ochii strălucitori de neastâmpăr când mi-a răspuns.

– De fapt, am respectat tradiția.

M-am încruntat.

– Cum ai ajuns la concluzia asta?

– Păi, e o tradiție care spune că, dacă vrei să fii tot anul cu cea pe care o iubești, trebuie să o săruți când bate de miezul nopții.

Am aruncat o privire spre ceas. Era 12:15.

– Dar e trecut deja de miezul nopții.

A rânjit.

– O, păi te sărutam la 12. Chiar când a bătut gongul, îți țipai nu primul, ci al doilea orgasm direct în gâtul meu. L-am înghițit cu totul.

– Ești un pervers.

L-am împins în joacă, dar el s-a mișcat fix cât să ajungă lângă mine.

Și-a trecut mâinile peste trupul meu, ca și cum voia să-și întipărească în amintire această clipă.

– Ești gata pentru ce urmează azi?

– N-am fost în viața mea mai pregătită pentru ceva.

A zâmbit atât de larg că aproape m-a durut inima.

– Ăsta-i adevăratul motiv pentru care ești aici? Să te asiguri că n-o fac pe *Mireasa fugară* cu tine? l-am întrebat eu, ghemuindu-mă lângă el.

– Nu, sunt încrezător în dragostea noastră. Doar că n-am simțit nevoia să stau departe de tine. Au fost suficiente nopți în care am fost despărțiți, nu-i așa?

L-am sărutat în dreptul inimii.

– Ai dreptate. Am avut mult prea multe din acelea. Asta e tradiția noastră, să ne sărutăm la miezul nopții de Anul Nou și să ne petrecem noaptea dinaintea nunții unul în brațele celuilalt.

– N-aș vrea să fiu nicăieri altundeva. Acum, treci la somn. Avem treabă mâine.

Mi-a făcut cu ochiul și m-a sărutat pe frunte.

Epilog

WESTON

În clipa în care te uiți în ochii persoanei cu care o să-ți petreci tot restul vieții, te izbește. Aceasta este ultima femeie pe care o vei săruta. Ultima femeie cu care te vei tăvăli pe un pat cu așternuturi proaspete. Singura femeie care te va urma până la sfârșitul zilelor pe care le mai ai de trăit pe pământ. E ceva atât de final în toate acestea. Numai că nu îți dă senzația de final. Îți dă senzația de ușurare. Ca și cum ai fi muncit un milion de zile și apoi îți dai seama, în sfârșit, că ți-ai atins țelul. Acesta ți-este țelul. Acest moment este finalul fericit. Pentru amândoi.

Mia. Când a păşit pe verandă, la braţul fratelui ei, totul a dispărut...

Sunetul valurilor oceanului... dispărut.

Invitaţii urmărind o viziune în alb desculţă pe scări şi pornind pe cărarea pietruită... dispăruţi.

Sora mea care stătea lângă mine... dispărută.

Pastorul... dispărut.

Nu mai era nimic în afară de Mia. Nu avea să mai fie niciodată nimic în afară de Mia. Ea e motivul existenței mele. N-aș fi fost aici astăzi dacă n-ar fi fost ea.

Avea paşii măsuraţi, în ritmul muzicii pe care eu nu o mai auzeam. Un picior lung în faţa celuilalt. Rochia ei era pur şi simplu elegantă. Ca şi femeia. Avea nişte bretele subţiri care se întâlneau în V deasupra sânilor, cu o colecţie de cristale pe margini. Îi adoram silueta. O formă de clepsidră cu curbe suculente. Rochia se strângea pe talia ei mică şi apoi se desfăcea, umflându-se în briza de ianuarie. Temperatura din Malibu era

blândă, oferindu-ne 24 de grade perfecte, pline de soare, în cea mai importantă zi a vieţilor noastre.

Avea umerii, braţele şi picioarele goale. Singurele pete de culoare erau valurile de abanos ale părului ei, rozul degetelor de la picioare şi roşul buzelor ei seducătoare. Şi, desigur, ochii ei.

Prietenii mei glumesc că trupul Miei m-a cucerit până peste cap, dar nu e adevărat. Au fost ochii. Verdele cel mai deschis, ca ametistul verde, dacă ar fi să aleg o piatră preţioasă pentru comparaţie.

Ochii aceia m-au controlat din prima zi, de prima oară când şi-a scos casca de motociclistă şi soarele a lovit ochii aceia plini de suflet. Am ştiut de atunci că putea să fie sfârşitul meu. Totuşi, ce nu am ştiut, a fost că era şi începutul, şi mijlocul. Nu voiam să cunosc o lume în care nu exista Mia. Ea îmi lumina zilele întunecate, îmi uşura zilele grele, iar pe cele grozave le făcea magnifice. Aş fi făcut orice pentru femeia care a păşit lângă mine, gata să mă primească în viaţa ei ca soţ. Puteam doar să sper că era tot ce avea nevoie. Acum, şi în toate zilele ce vor veni.

– Weston Charles Channing al III-lea...

Mia a murmurat „al III-lea", iar eu am scos un chicotit şi apoi l-am mascat ca o tuse când pastorul a continuat să vorbească.

– Poartă-te frumos, am şoptit suficient de tare încât să nu mă audă decât ea.

Ea mi-a făcut cu ochiul, iar pastorul a ajuns la partea cu mine. Mi-am privit fata drept în ochi şi am răspuns cât se poate de serios:

– Da.

Cu asta, mi-a dăruit unul dintre zâmbetele ei imense. Genul care nu era plănuit sau gândit. Trăiam pentru acele zâmbete binecuvântate.

– Mia Saunders, de bunăvoie...

Pastorul a rostit formula pentru ea, dar totul era doar un amestec de sunete neclare. Asta până când s-a mişcat gura ei.

– Da, a spus ea şi şi-a umezit buzele cu limba, apoi s-a muşcat de buza de jos.

adevărat. Fiecare zi poate fi începutul uneia noi. A unei vieți noi. Cu Mia, cu familia noastră, cu prietenii pe care și ea, și eu ni i-am făcut pe acest drum… călătoria noastră abia a început, de fapt.

Sfârșit… într-un fel…

UNDE SUNT EI ACUM?

Alec Dubois – Pictorul de renume mondial, francezul cu gura spurcată, locuieşte în Franţa, de unde tablourile lui continuă să domine lumea artelor. Alec îşi împarte momentan timpul între două franţuzoaice fatale care susţin simultan că sunt însărcinate cu copilul/copiii lui.

Hector şi Tony Fasano – Cei doi o duc bine, trăiesc visul american. S-au căsătorit la scurt timp după Mia şi Wes şi au angajat o tânără studentă care a fost de acord să fie mamă-surogat, donând două ovule să fie fertilizate cu sperma celor doi bărbaţi, astfel încât să aibă amândoi un copil biologic. Au ţinut-o pe fată la şcoală şi acum lucrează fericită la sediul companiei lor. Marca Fasano a ajuns în secţiunea de alimente congelate şi a depăşit toate celelalte mâncăruri congelate, ca lider pe piaţa de „mâncare congelată care chiar are gust", cum spune sloganul lor. Toţi membrii familiei Fasano sunt acum multimilionari, inclusiv mama Fasano.

Mason şi Rachel Murphy –Mason şi Rachel s-au căsătorit, conform planului, şi au avut o nuntă gigant pe care *People Magazine* a numit-o *nunta secolului*. Mia a fost unul dintre cavalerii de onoare, arătând în frac ca nimeni alta. Mace şi Rach au acum trei copii care o ţin ocupată pe Rachel, în timp ce soţul ei continuă să doboare recorduri în baseball. De atunci stabileşte noi recorduri pentru el şi pentru Red Sox. El şi soţia lui au de gând să cumpere o echipă într-o bună zi.

Tai şi Amy Niko – Au avut o nuntă hawaiiană excepţională, plină cu dansuri cu focul, hula-hula şi elemente samoane tradiţionale. De atunci, Amy produce mini-Tai. După patru băieţi, a fost în sfârşit binecuvântată cu o zeiţă blondă cu ochi

albaştri pe care au botezat-o Natia, un nume samoan, care se traduce literal prin comoara ascunsă.

Warren şi Kathleen Shipley - Îşi petrec actul doi al vieţii călătorind pe tot globul. Proiectul special al lui Warren a primit aprecieri de-a lungul anilor, oferind resurse ţărilor din lumea a treia şi ţărilor distruse de războaie din toată lumea. A primit premiul Filantropul Anului de la Crucea Roşie americană pentru eforturile lui caritabile.

Aaron Shipley - A fost pus sub acuzare în Camera Reprezentanţilor a Statelor Unite şi condamnat în Senat la scurt timp după beleaua cu Mia. Cum tatăl lui îi suspendase fondurile, Aaron s-a apucat să delapideze sume mari de bani de la sponsorii campaniei electorale şi să promită favoruri unor conglomerate de corporaţii prin voturile din Senat. În prezent, îşi ispăşeşte condamnarea într-o închisoare federală de minimă securitate din Bakersfield, California.

Anton Santiago şi Heather Renee- Şi-au petrecut ultimii zece ani ajungând în fruntea fiecărui top din industria muzicală. Conduc împreună Lov-ah Productions, cea mai căutată companie de producţie pentru albume hip-hop din industria muzicală. Îşi petrec zilele şi nopţile muncind şi crescându-şi fiica pe care au botezat-o în chip grăitor Fate (Destin). Cei doi sunt şi vor fi toată viaţa cei mai buni prieteni, ceea ce a dus în final la decizia să aibă un copil împreună înainte de a fi prea bătrâni. Copilul este produsul fertilizării in-vitro. Sunt fericiţi amândoi să-şi împartă casa cu fiica lor şi să aibă aventuri sexuale cu rândul.

Maxwell şi Cyndi Cunningham - Locuiesc la aceeaşi fermă din Texas cu cei cinci copii ai lor. Din păcate pentru Max, Jackson este singurul băiat, iar Cyndi refuză să mai facă alţi copii. I-au pus unei fete al doilea prenume Mia, iar alteia, Madison. Al cincilea copil a fost botezat după mama lui Cyndi. Max e la fel de ocupat ca întotdeauna, conducând Cunningham Oil cu sora lui cea mică lângă el.

Blaine Pintero - şi echipa lui de gorile vesele ispăşesc zece sentinţe de închisoare pe viaţă consecutive într-o închisoare de

maximă securitate din Nevada pentru detonarea unei bombe care a ucis zece persoane. Cei zece erau cu toţii traficanţi de droguri, proxeneţi, spălători de bani şi asasini cunoscuţi cu mandate de arestare emise. Chiar a fost o situaţie din care a câştigat toată lumea.

Michael Saunders – Nu a trecut niciodată peste plecarea soţiei lui, care a divorţat în sfârşit de el după cincisprezece ani. A rămas în Vegas şi are o slujbă ca om de serviciu la o sală locală de bowling. Chiar dacă nu mai pariază şi nu se mai împrumută de la cămătari periculoşi, încă îşi petrece majoritatea zilelor intrând şi renunţând la programele Alcoolicilor Anonimi. Mia şi Madison au foarte puţine legături cu tatăl lor în acest moment.

Dr. Drew Hoffman – Încă este doctorul vedetelor din Hollywood, California, şi s-a căsătorit şi a divorţat de şase ori.

Kathy Rowlinski – A urcat pe scara corporaţiei şi acum conduce Century Productions ca Director Executiv, are un conac în Beverly Hills şi s-a căsătorit cu asistentul ei cel sexy.

Kent şi Meryl Banks – Îşi duc vieţile aşa cum au făcut-o dintotdeauna. Kent creează proiecte de cabane moderne în toată lumea, în timp ce soţia lui, acum legitimă, Meryl pictează şi îşi conduce galeria. Fac vizite regulate în Texas, unde îşi petrec timpul alintându-şi nepoţii.

Millie Colgrove („Doamna Milan") – Continuă să administreze Exquisite Escorts. Clientela ei este alcătuită din elite, iar fetele ei sunt cunoscute ca fiind frumoase şi discrete. Millie „se vede" cu un domn distins care a apelat iniţial la ea în calitate de client, căutând o femeie mai matură. În loc de o escortă, a curtat-o pe ea. Au o legătură foarte strânsă de câţiva ani. Millie refuză să-l numească altfel decât partener pentru că are senzaţia că i-ar purta ghinion dacă ar da un nume relaţiei lor.

Ginelle, zisă şi Târâtura-Pizdulice – Conduce o şcoală de dans de elită în centrul oraşului Los Angeles, prestând servicii pentru celebrităţi şi actori aspiranţi care au nevoie să înveţe arta dansului. A trecut prin câteva relaţii mai bune şi mai proaste până când a dat în sfârşit peste un bărbat pe care nu l-a mai

putut refuza, de care nu a mai putut să fugă sau să se ascundă. Povestea vieții ei este și va fi pentru totdeauna un flux. Dar este mai fericită decât a fost vreodată.

Madison și Matt Rains – Madison și-a finalizat doctoratul și este principalul cercetător de la Cunningham Oil. Matt și părinții lui se ocupă de fermele Channing, Cunningham și Rains. Madison și soțul ei au un fiu pe nume Mitchell și așteaptă în prezent al doilea copil. Copilul nu are încă un nume pentru că se sfădesc în privința folosirii unui alt nume cu M. Maddy vrea să se țină de tradiție, iar Matt vrea să o rupă și să înceapă alta.

Wes și Mia Channing – Eroul și eroina poveștii noastre trăiesc fericiți în Malibu în timpul lunilor de școală și în Texas în vacanțe și câte șase săptămâni în fiecare vară. Au doi copii, un fiu pe nume Marshall Jackson și o fiică pe nume Madilyn Claire. Împreună, soțul și soția produc, distribuie rolurile și își regizează propriile filme. Ultimul film pe care l-au scris și produs, *Calendar Girl*, a ajuns un succes de casă, aducând vânzări de bilete în valoare de trei sute de milioane de dolari în prima săptămână. Cei doi își petrec timpul făcând surf, jucându-se cu copiii lor, lucrând la ultimul lor film și făcând dragoste în sunetul oceanului la adăpostul nopții. Încrederea în călătorie i-a adus împreună și acum călătoresc unul lângă altul.

ADEVĂRATUL sfârșit...

Cuprins

Octombrie 5
Noiembrie 127
Decembrie 253